

MỤC LỤC

Chương 1.....	2
Chương 2.....	63
Chương 3.....	86
Chương 4.....	89
Chương 5.....	96
Chương 6.....	100
Chương 7.....	107
Chương 8.....	112
Chương 9.....	121
Chương 10.....	127
Chương 11.....	141
Chương 12.....	158
Chương 13.....	181
Chương 13.....	194
Chương 14.....	195
Chương 15.....	230
Chương 16.....	240
Chương 17.....	250
Chương 18.....	257
Chương 19.....	263

CHƯƠNG 1

"Đằng sau mọi tài sản lớn đều là tội ác"

O.BALZAC

Amêrigô Bônaxêra ngồi ở phòng ba tòa đại hình Niu York chờ xem công lý được thực thi và lưỡi gươm trừng phạt sẽ bổ xuống đầu mấy thằng mất dạy đã hành hung thành thương tật và toan làm nhục con gái lão. Ngài chánh án uy nghi trang trọng vén tay áo thụng như sắp sửa tự tay mình trị tội hai thằng côn đồ đang đứng trước tòa. Bộ mặt sắt của ngài đầy khinh bỉ, cao ngạo, song ở đây có một cái gì đó giả trá mà Amêrigô Bônaxêra đã nhận thấy bằng trực giác mặc dù còn chưa hiểu ra sự thể.

- Hành động của các người là hành động của bọn cặn bã mặt hạng, - ngài chánh án lớn tiếng.

Đúng, Bônaxêra nghĩ bụng, đúng thế. Lũ súc sinh. Loài dã thú. Hai thằng thanh niên tóc bóng mượt cắt đúng một, mặt mày sáng sủa lộ rõ vẻ ăn năn - hai đứa cúi đầu cam chịu.

Quan chánh án phán tiếp:

- Các người hành động như lũ dã thú trong rừng, may mà cô gái đáng thương chưa bị các người xâm phạm tiết hạnh, bằng không ta phải nhốt các người đủ hai chục năm mới nghe. - Ngài dừng lại một lúc, cặp mắt cáo bên dưới đôi lông mày rậm rì nhú lại dữ tợn đảo nhanh qua bộ mặt tái ngắt của Bônaxêra. Rồi càng sa sầm mặt với vẻ dữ tợn hơn, so vai như để kìm cơn giận tự nhiên, ngài kết thúc:

- Nhưng xét các người còn trẻ, trước đây chưa có tiền án, và lại đều là con nhà tử tế, mặt khác luật pháp là cực kì sáng suốt, đặt ra không phải để trả thù, nên ta tuyên phạt mỗi tên ba năm tù. Cho phép các người được hưởng án treo.

Chỉ nhờ thói quen bốn chục năm nghề nghiệp mới giúp ông chủ xe đòn Bônaxêra đủ sức ghìm cơn giận không để lộ ra ngoài

mặt. Đứa con gái trẻ trung tươi tắn của lão giờ này vẫn phải nằm bệnh viện với cái xương hàm gãy, thế mà bọn súc sinh kia lại được thả rông ngoài đường. Ra người ta diễn trò hề với lão. Đây, đám cha mẹ, họ hàng của chúng đang hôn hờ xúm quanh hai cậu quý tử. Bọn họ làm sao mà không hôn hờ cơ chứ. Cổ họng Bônaxêra đắng ngắt, nước dãi chua loét tứa ra đầy mồm đằng sau hai hàm răng nghiêng chặt. Lão rút chiếc khăn tay phin nôn ở túi ngực ra bịt mồm, đứng đực giữa lối đi, còn hai thằng khốn nạn thì trâng tráo đi ngang qua mặt lão, mồm nhếch lên cười nhạt, thậm chí còn không thèm nhìn đến lão. Lão để chúng đi qua mà không nói một lời, chỉ áp chặt hơn chiếc khăn vào mồm. Cha mẹ chúng đi sau - hai bà và hai ông cùng trạc tuổi lão có điều ăn mặc ra dáng Mĩ nói. Máy người này nhìn lão có vẻ lúng túng nhưng đầy thách thức và đắc thắng ngấm ngầm.

Không nhịn nổi, Bônaxêra nhào người ra hét lớn:

- "Các người cứ chờ đấy, rồi các người sẽ được khóc như ta đã từng khóc".

Thấy vậy mấy ông luật sư đi đằng sau vội đẩy các thân chủ tới chỗ mấy thằng con đang dừng lại hăm hừ như chực nhảy vào bênh bố mẹ. Một tay mỡ toà to như hộ pháp vội chạy ra đứng chặn lối, sợ Bônaxêra làm liều. Nhưng rốt cuộc chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Bao nhiêu năm làm ăn sinh sống ở xứ này, Bônaxêra luôn tin ở pháp luật và trật tự kỉ cương. Dựa vào đâu thì ăn nhờ đấy. Ngay cả lúc này, tuy đầu óc lão cứ ong ong vì uất hận ngắt trời, căm gan tức ruột chỉ muốn thừa ngay một khẩu súng bắn chết toi hai thằng chó cho hả, nhưng Bônaxêra vẫn phải cắn răng quay sang bà vợ đang ngó ra chẳng hiểu ngô khoai gì hết.

- Người ta lừa vợ chồng mình đấy, - lão nói. Lão im bật, máu liều bốc lên. Lão quyết định dứt khoát, muốn đến đâu thì đến:

- Muốn có công lý thì phải đến kêu cửa ông Trùm Côrleône.

*
* *

Tại los Angeles, một mình giữa căn phòng de luxe sang trọng choáng người trong khách sạn, Giônni Fôntêin cũng mượn rượu giải sầu như bất kỳ một anh chàng mọc sừng nào. Hắn nằm duỗi

dài trên chiếc đi văng đỏ, cầm nguyên cả chai mà tu rồi úp mặt vào cái thổ pha lê đựng đá liếm nước lạnh cho thông họng. Lúc đó là bốn giờ sáng, trí tưởng tượng mờ mịt hơi men của hắn đang hình dung cảnh hắn tần con vợ đã thỏa lúc con kia về. Nếu như nó còn về. Muộn rồi chứ không thì phen một cú đến cô vợ cũ hỏi thăm mấy đứa con cho đỡ sầu. Không hiểu sao hắn không muốn gọi tới mấy đứa bạn, nhất là từ dạo công việc của hắn bắt đầu xuống dốc. Có thời được hắn gọi điện vào lúc bốn giờ sáng là bọn kia sướng lắm. Giờ thì chẳng ma nào thèm biết hắn. Mà kể cũng lạ, lúc hắn đang lên hể mới hơi khó ở một chút là các minh tinh sáng giá nhất nước Mĩ đã tới tập hỏi thăm ngay. Hay thật. Hắn lại đưa chai rượu lên mồm, và rốt cuộc cũng nghe thấy tiếng chìa khoá xoay ngoài cửa. Giônni cứ ngậm nguyên chai rượu cho tới khi vợ hắn vào phòng và dừng lại trước mặt hắn - xinh đẹp, con mắt tím tím mơ mộng lả lơi, gương mặt thần tiên, thân hình thon thả, óng chuốt. Cả triệu đàn ông khắp thế giới mê mệt Margo Estor, chịu xì tiền ra để được ngắm ả trên màn bạc.

- Phát phơ đâu về? - Giônni lè nhè hỏi.

- À, đi ngủ với trai, - ả đáp.

Ả tính hơi nhâm, hắn chưa phải đã say khướt. Hắn nhảy chồm qua cái bàn con để báo, túm ngay lấy cổ áo dài của ả. Nhưng vừa kéo khuôn mặt thần tiên kia đến gần thì bao nhiêu tức giận của hắn trôi tuột đi đâu mất, người hắn nhũn ra. Cô ả tốn môi chế nhạo và lại một lần nữa tính nhâm, Giônni vung nắm đấm lên.

- Cấm đánh vào mặt đấy nhé, - ả hét thất thanh, - người ta đang đóng phim đấy, Giônni!

Cú đấm trúng ngay ức làm ả ngã chổng gọng. Hắn đè lên, đấm như bả củi xuống vai, xuống hông, xuống cặp đùi mịn màng râm nắng. Hắn quần ả như ngày nhỏ vắn nện bọn nhãi ranh thò lò mũi ở "rốn hỏa ngục", tức là khu ổ chuột của Niu York. Đòn của hắn ngấm đáo để tuy không gây thương tích như gãy răng, vỡ mũi.

Mà nói vậy chứ hắn còn nương tay. Hắn không thể làm khác được. Thế là ả lại cười vào mũi hắn. ả xoạc cẳng nằm tô hô, lớp váy lụa thêu bên trong lộ ra, tru tréo: "Đây này, đánh nữa đi, đánh đi... ăn thua mẹ gì!"

Giônni chán ngán bò đây. Tức anh ách mà không đánh được con đi - nó đẹp quá. Margo lật sấp người, nhẹ nhàng nhún mình bật dậy rồi vừa ông ẹo vừa nhè mồm ra trêu như một con bé con:

- Ê ê, đéch đau là ê ê đéch đau.

Rồi nghiêm mặt ánh mắt lộ rõ vẻ ngán ngẩm, ả nói thêm:

- Chán mớ đời, mày đề đau cả bụng chị đây này, bé con ạ. Chà Giônni, mày suốt đời vẫn chỉ là con nghé con, đến cả làm tình cũng chẳng bằng đứa trẻ ranh. Mày tưởng như trong các bài mày vẫn rống ông ổng dạo trước đấy hả? - Ắ lắc đầu. - Gà tồ? Thôi, khỏe nhé, Giônni.

Ả vào phòng ngủ và khóa trái cửa lại. Giônni ngồi bệt xuống sàn, tay bụm mặt. Uất ức, nhục nhã, thất vọng ê chề. Nhưng vốn là đứa trẻ lang thang trong khu ổ chuột Niu York, cuộc đời chìm nổi ngày xưa đã giúp hắn sống sót trong miền rừng hoang Hôliut, bây giờ lại thức tỉnh hắn cầm máy gọi taxi ra sân bay. Còn một người có thể cứu hắn. Miễn là về được Niu York gặp người ấy - kẻ duy nhất giúp hắn tìm được sức mạnh và sự khôn ngoan mà lúc này hắn đang thiếu, một người thực sự yêu thương hắn. Đó là Bố Già của hắn, ông Trùm Còrleone.

*
* *

Bác thợ bánh Nadorin hồng hào tròn xoay như những chiếc bánh kiểu Italia nở phồng của bác. Người vẫn dính đầy bột mì, bác lừ mắt nhìn bà vợ và cô con gái đến tuổi cập kê rồi quay sang gã giúp việc Endo, đã kịp đóng bộ quần áo dính băng vải có hai chữ Tù binh viết tắt màu xanh, đang lo ngay ngáy sợ muộn giờ điểm danh tối ở trại trên Đảo Thống đốc. Giống như hàng ngàn tù binh Italia hàng ngày đến làm cho các chủ Mĩ sau khi đã cam đoan, Endo sống nơm nớp, chỉ sợ mất cái đặc ân ấy thì meo. Vì thế nên cái màn hài kịch đang diễn ra ở đây đối với anh quá ư là nghiêm trọng.

- Chú định để tai tiếng cho gia đình tôi đấy phỏng? - Nadorin gầm gừ. - Chiến tranh sắp hết, chú định tương cho con bé nhà tôi một món quà kỉ niệm chứ gì? Rồi sau thế nào thì ai còn lạ gì nữa: nước Mĩ thúc cho chú một gói vào đít là chú mình phối luôn về Xixili đếm rệp ở quê nhà hả?

Endo, người lùn tịt, chân cẳng ngắn ngủn, vội áp tay lên ngực như muốn khóc, tuy vậy vẫn tĩnh lặng:

- Padrone, thế có Đức Mẹ đồng trinh, nào cháu có dám lấy oán trả ân bác đâu. Cháu yêu thương con gái bác thực bụng, đời nào lại dám sàm sỡ. Tiện đây, xin bác cho cháu lấy cô ấy. Cháu thực không nên không phải, song nếu người ta trả cháu về Italia thì bao giờ cháu mới sang Mỹ được? Nếu vậy ngày nào cháu với Katarina mới nên vợ nên chồng?

Bà Philomena vợ bác không thích dông dài, nói toang toác luôn:

- Đừng có mà ngốc thế, bố nó - bác ta bảo ông chồng - Làm thế nào thì bố mày biết rồi đấy. Thằng Endo cứ để nó ở đây, có gì bố mày đưa nó sang chỗ bà con mình bên Long Ailand gửi gắm ít lâu xem sao đã.

Katarila khóc lên khóc xuống. Người đã béo trọc béo tròn, mép lại lấm tấm tí rìa, nó có đẹp để gì cho cam. Biết tìm đâu một tấm chồng điển trai bằng Endo bây giờ. Lấy ai mà xoa bộ ngực tú ụ của nó cho nòng nân và mơn trớn như chàng?

- Tôi về Italia tôi ở cho bố trắng mắt ra! - Nó giãy nảy lên với ông bố.- Bố mà không giữ anh ấy lại thì tôi bỏ bố tôi đi? Hừ... h ừ...

Nadorin tinh quái nhìn nó. Con bé nhà mình gớm thật. Bác đã trông thấy hễ mỗi lần thằng bé phải lách qua sau lưng nó để xếp bánh vào giỏ là y như rằng con ranh lại miết bàn tọa vào người thằng kia sát sạt. Cứ cái đà này không khéo thằng lỏi còn lách vào tận đầu ấy chứ. - Nadorin thầm cho phép mình nghĩ bậy. - Phải giữ thằng Endo lại Mỹ, phải xoay cho nó cái quốc tịch. Và chỉ có một người làm nổi việc ấy. Bố Già. Ông Trùm Còrleone.

*
* *

Ba người này cũng như nhiều người khác đã nhận được thiệp chữ vàng mời dự đám cưới miss Cônxtanxia Còrleone vào ngày thứ bảy cuối tháng tám năm 1945.

Ông Trùm Còrleone, bố cô dâu, không bao giờ quên bạn bè và bà con chòm xóm cũ mặc dù ngày nay ông đã nhà cao cửa rộng và đã chuyển sang mãi bên mạn Long Ailand rồi. Khách khứa cũng sẽ sang cả đấy, và cuộc vui dĩ nhiên phải kéo hết ngày. Sau này

tha hồ có chuyện mà kể nhé! Chiến tranh với Nhật vừa mới chấm dứt và nỗi lo sợ cho mấy đứa con đi trận không còn còn cào quấy rầy mọi người vui chơi nữa. Mà muốn vui thì còn gì cho bằng đám cưới!

Và thế là thứ bảy đó bạn bè ông Trùm Côrleone từ Niu York ùn ùn kéo sang góp mặt trong ngày lễ gia đình. Ai nấy đều có quà mừng: một phong bì dày chặt tay lên đầy tiền. Tiền mặt chứ không có séc siếc gì hết.

Một danh thiệp bỏ kèm theo phong bì chứng nhận nhân thân người mừng và mức độ kính trọng của người đó đối với ông Trùm. Mà kính trọng cũng đáng thôi.

Ông Trùm Vitô Côrleone là người hào hiệp, ai cũng tìm đến nhờ giúp và chưa người nào phải về không. Ông không hứa suông, không quanh co thoái thác kiểu "tôi thì đã đi đến đâu, thiếu gì người còn mạnh bằng vạ".

Mà không nhất thiết ông có được anh coi là bạn của anh hay không, cũng chẳng quan trọng là anh không có gì để đền đáp lại ông. Chỉ cần một điều là anh, tự anh phải coi mình là bạn của ông. Bấy giờ dù anh có tro thân kiệt xác đến đâu, ông Trùm vẫn lo như lo cho chính mình, không có gì ngăn nổi ông giúp người trong hoạn nạn. Nhưng để được đền đáp cái gì? Tình thân, danh hiệu ông Trùm - đôn - trọng vọng, và lâu lâu lại thân mật tôn xưng "Bố Già" cho gần gũi. Gì nữa? Thì đại khái mấy món quà mọn như một hũ rượu tự cất, một giỏ bánh taralles - một loại bánh xèo - mới làm nhân dịp Giáng sinh. hoàn toàn là biểu hiện tôn kính chứ tuyệt nhiên không phải quà cáp hối lộ. Dĩ nhiên, như phép lịch sự tối thiểu đòi hỏi, anh không thể không nói những lời hứa hẹn rằng anh là kẻ chịu ơn ông, rằng bất kể lúc nào ông Trùm cũng có quyền đòi hỏi ở anh những việc làm vừa sức để trả ơn.

Ngày gả con là ngày trọng đại, Don Côrleone thân ra tận cửa đón khách. Toàn khách quen, nhiều người nhờ ông mới ấm no đề huề nên trong ngày vui của gia đình họ không e ngại gọi ông là Bố Già. Giúp đám toàn là người mình, bưng mâm rót rượu, nấu nướng thức ăn hay trang hoàng dọn dẹp - chẳng các băng xúc xích khắp khu vườn rộng mênh mông - đều do một tay bạn bè làm giúp.

Dù khách là ai - bậc phú gia địch quốc hay hạng áo miếng quần manh, thần thế ngang trời hay dân đen con đỏ - ai ông Trùm cũng tiếp đón niềm nở không chút đơn sai. Đó là chỗ khác người

của ông. Mọi người đồng thanh khen lấy khen để chiếc áo đuôi tôm của ông cắt khéo, cứ nhao nhao cả lượt, ai không biết cứ tưởng ông Trùm là chú rể ấy chứ.

Đứng bên ông Trùm ngoài cửa là hai trong số ba đứa con trai ông. Người con cả tên là Xantinô nhưng ngoài ông bố ra ai cũng gọi là Xônni. Các bậc cha chú bệ vệ người Italia nhìn hấn với vẻ e dè, còn bọn trẻ thì phục lăn phục bò. Dân gốc Italia mới ở Mỹ một đời mà được như hấn có thể kể là khá - to vạm rần rỏi như bò mộng, tóc lại xoăn tít xù lên nom càng cao hơn. Mặt hấn trông như cái mặt nạ phình ra của thần ái tình: đường nét tuy đều đặn đấy, song môi cứ cong tớn lên rõ ra tuồng hiếu sắc, cái cằm thẳng xẻ lồm lồm người ta cứ có những liên tưởng không mấy lịch sự. Nghe nói vợ hấn khiếp cái khoản kia của hấn lắm, mọi người còn đồn đại rằng dạo còn đương trai mỗi lần đi nhà thổ hấn phải trả gấp đôi tiền vì nó.

Ngay trong tiệc cưới này lắm bà lắm cô Italia thẳng giò rộng miệng, chồng con đàn ông hoàng rồi mà còn liếc ngằm anh Xônni bằng con mắt dạn dĩ, so đo. Nhưng hôm nay có liếc ngằm cũng vô ích. Hôm nay Xônni đang mải nhắm nhe chỗ khác, bất chấp chị vợ cùng ba đứa con hấn cũng ở ngay đấy. Hấn ngằm Luxi Manchini, bạn thân nhất của cô dâu, và cô nàng cũng biết tổng chuyện đó. Áo dài phù dâu màu hồng, mái tóc đen nhánh đội một vòng hoa tươi, cô nàng ngồi bên bàn ngoài vườn. Suốt một tuần chuẩn bị đám cưới, thấy mặt anh Xônni đâu là cô nàng ông ẹo đấy, rồi sáng nay trước bàn thờ cô ta còn bám tay anh chàng một phát. Gái chưa chồng bạo đến thế là cùng.

Luxi nào có quan tâm gì tới chuyện Xônni không bao giờ sánh ngang được với ông bố. Đối lại, Xônni đã khỏe lại can trường. Và ai cũng biết hấn hào phóng và không để bụng thù dai. Thật ra so với ông Trùm thì Xônni thiếu đứt cái nét nhún nhường và tự chủ nên hay có những hành động nông nổi. Và tuy hấn là phụ tá đắc lực của ông Trùm trong công việc làm ăn, nhưng ít ai nghĩ rằng một ngày kia hấn sẽ là người kế vị.

Thằng con thứ Phredericô - thường gọi là Phred hay Phredô - là đứa con mà bất kì người Italia nào cũng ao ước: Lễ phép, hiếu thảo, luôn luôn biết vâng lời, ba chục tuổi đầu mà hấn vẫn ở chung với bố mẹ. Tầm thước, lẳn người, hấn không được điển trai cho lắm tuy vẫn phảng phất nét đa tình của dòng họ: mớ tóc xoăn, bộ mặt tròn, đường môi cong lẳng lơ. Cái thằng lì bì ấy thực sự là chỗ dựa

của ông bố, không cãi lại bố một câu, không bao giờ làm ông bực mình vì những chuyện trai gái lằng nhằng. Song hẳn lại không có được cái sức lôi cuốn hoang dã, cái tài thu phục người ta như thôi miên mà một thủ lĩnh nhất thiết phải có. Vì lẽ đó nên cả Fredô cũng không được xếp vào chân nối nghiệp ông Trùm.

Con trai thứ ba, Maicon Côrleone, không thấy có mặt bên cạnh bố và các anh. Anh ngồi ở bàn mãi tít góc vườn, nhưng tuy thế vẫn cứ không thoát khỏi những ánh mắt tò mò của mọi người.

Maicon là út trong số các con trai ông Trùm - và là người duy nhất không chịu sự quản chế của ông bố quyền uy. Khác với các anh, Maicon chẳng thừa hưởng tí nào những đường nét nặng nề lẫn dung mạo đa tình, còn mái tóc đen như hắc ín của anh thì thẳng chứ không xoắn. Da bánh mật mịn màng, con gái khối cô phát ghen, mà nói chung các đường nét của anh thanh tú chẳng kém gì con gái, thành thử có đạo ông Trùm đã lo thằng bé lớn lên có đáng mặt đàn ông hay không.

Năm mười bảy tuổi Maicon Côrleone đã đánh tan mối lo ngại của ông.

Hôm nay cái thằng con thứ ba ấy ngồi tít tận chiếc bàn xa nhất, cố tình nhấn mạnh khoảng cách giữa anh với ông bố và gia đình mình..Ngồi cạnh anh là cô bạn gái người Mỹ chính gốc mà trước đó chưa ai trông thấy, mặc dù mọi người đều đã nghe nói tới, Maicon lịch sự có thừa - anh chẳng chặc giới thiệu cô với mọi người, kể cả người nhà của anh nữa. Cô gái không gây được ấn tượng gì đặc biệt. Hơi gầy, tóc sáng, cử chỉ quá phóng túng tuy tuổi còn non choẹt, vả lại đàn bà con gái mà mặt mũi thông minh linh lợi thế kia cũng chẳng để làm gì. Tên họ cũng như người ngoài, nghe cứ chối cả tai: Kêi Adamx. Cứ cho là cha ông cô đã đến nước Mỹ từ hai trăm năm nay và ở đây họ Adanlx là một họ thường gặp đi - nhưng người ta thiết quái gì chuyện ấy?

Ai cũng thấy ông Trùm làm như phớt thẳng con út. Chả là trước chiến tranh ông cũng cưng anh lắm và rõ ràng muốn anh kế nghiệp cai quản việc nhà sau này.

Anh có đủ cái sức mạnh tiềm tĩn và trí lực hơn người của ông bố - cái nghệ thuật bẩm sinh biết hành động khiến mọi người muốn hay không cũng phải kính phục.

Nhưng thế chiến thứ hai bùng nổ một cái là Maicon hăng hái nhảy luôn vào lính thủy đánh bộ, bất chấp ông già có đồng ý hay không.

Ai chứ Don Côrleone đời nào lại muốn thằng con đi chết mất xác để phục vụ cho một đất nước xa lạ với nó.

Và ông không chịu khoan tay ngồi nhìn - các thầy thuốc được lột tay, mọi khoản được ngấm ngấm biện đủ. Phải tốn kém không biết bao nhiêu để lo lót, nhưng Maicon vừa tròn hai mốt, anh muốn tự mình quyết định cuộc đời mình. Anh đăng lính và vượt đại dương đi trận, leo đến đại úy, ngực lủng lẳng huân chương. Năm 1944 tạp chí Life đăng ảnh anh kèm theo một bài phóng sự ca ngợi chiến công. Một người quen đưa cho Don Côrleone xem tờ tạp chí (người nhà thì đổ có dám) và ông dè bủ:

- Cái thằng, chọc trời khuấy nước, chung qui chết để đưa khác nó hưởng.

Đầu năm 1945, sau khi lành vết thương thì Maicon giải ngũ, anh đâu ngờ đó là ông bố lo. Anh ở nhà chừng ba tuần lễ, sau đó chẳng hỏi han ai, cứ lẳng lặng nhảy vào đại học Dartmut ở thị trấn Hanôvơ bên Niu Hampsire và bỏ nhà đi tuốt. Mãi bây giờ mới chịu mò về dự cưới cô em, nhân thể đưa cô vợ tương lai tới ra mắt - một cô gái người Mĩ bệch bạc như vải phai màu.

Maicon lo thù tiếp Kêi Adamx, lời đời thực của các ông khách độc đáo nhất ra mua vui cho cô. Anh cũng thấy thú nhìn cô hào hứng muốn biết những tay quái kiệt ấy- anh rất mê cái ham hiểu biết của cô trước tất cả những gì mới lạ.

Một nhóm người đứng tách riêng bên cái thùng gỗ đựng rượu nhà cát đã khiến Kêi để ý. Maicon nhận ra Amêrigô Bônaxêra, bác chủ lò bánh Nadorin; Antoni Cốppla và Luca Bradi. Kêi tinh mắt nhận thấy đám mấy người này dường như đang lo lắng điều gì. Maicon nhếch mép cười:

- Chứ lại không lo. Người ta đến nhờ vả đấy mà. Họ chờ lúc thuận tiện để gặp riêng bố anh đấy.

Mà thật - ông Trùm Côrleone đi đến đâu là cả bọn cùng đưa mắt nhónh theo, trông vào biết ngay.

Ông chủ nhà đang đứng đón khách ngoài cửa thì phía bên kia quảng trường lát đá nằm cuối đường cây có một chiếc

"Chevrolet đen" xô tới. Hai người ngồi ghế trước rút sổ tay ghi từng số xe một không chút giấu giếm. Xônni quay sang bố:

- Cóm, bố ạ.

Ông Trùm nhún vai: '

- Tao có cai quản cái phố này đâu, ai làm gì kệ người ta chứ.

Xônni nổi máu. "Mấy thằng khốn, không biết nể mặt ai hết?" Hắn dùng dùng nháy mấy bạc cửa, chạy ra chỗ chiếc xe đen, hùng hổ quát tháo. Tay cảnh sát chìm điềm nhiên chìa thẻ hành sự. Xônni gờm gờm lùi lại, nhắm cửa sau xe nhổ một bãi nước bọt rồi quay lưng thủng thẳng đi. Hắn cố chọc tức cho bọn kia đuổi theo vào nhà là ăn đòn hội chợ, nhưng hai thằng vẫn tỉnh như không. Xônni bước lên thêm căn nhà:

- Bọn FBI đấy. Nó ghi hết số xe, bố ạ.

Chuyện đó ông Trùm đã biết thừa rồi. Chẳng phải vô cơ mà các bạn bè thân thiết và các ông khách quan trọng đã được báo trước không nên đến bằng xe của mình. Thằng Xônni chỉ được cái phổi bò hay gây chuyện, nhưng xét cho cùng thì cũng hay. Có thể bà con anh em mới thấy mình thật lòng, không phải e ngại mình mời cơm đến.

Nhưng ông Trùm thì không bực. Từ lâu ông đã hiểu rằng ngoài đời một bước đi là một chuyện ngang tai trái mắt, nhưng vẫn cứ phải nhin, phải tự an ủi rằng nếu biết ẩn nhẫn chờ thời thì thế nào cũng có ngày một kẻ hèn yếu vẫn trả thù được những đứa có quyền thế. Cái chân lí giản đơn ấy đã giúp ông tránh được cái thói cương cường mà biết khôn ngoan nín nhin khiến những người gần ông đều phục sát đất.

Trong vườn nhạc đã nổi. Khách mời đã đủ mặt. Don Còrleone quên luôn chuyện đám khách không mời, cùng hai thằng con vào tiệc cưới.

Trong khu vườn rộng có đến vài trăm người: số nhảy nhót trên sàn gỗ kết hoa, số quây quần bên các bàn dài bày đầy những món ăn vừa thơm vừa cay, những bình lớn đựng thứ rượu nhà làm đen như mực. Cô dâu Cònni Còrleone long trọng ngồi sau cái bàn ngập hoa và một bụi gỗ cao cùng chú rể, với cô bạn thân nhất và các phù dâu phù rể. Đám cưới tổ chức theo lối dân dã như xưa nay vẫn làm ở Italia. Cô dâu không khoái kiểu này nhưng vẫn phải

bấm bụng chịu - nguyên chuyện kén chồng cô cũng đã làm ông bố không vui rồi.

Chú rể Carlo Ritdi chỉ là dân Xixili về đăng bố, bà mẹ sinh trưởng ở miền Bắc Italia nên cậu con được thừa hưởng của bà ta mái tóc hung và cặp mắt xanh ve. Bố mẹ hẳn hiện đang ở Nêvada, còn Carlo vì có những trục trặc gì đó với pháp luật nên mới phải mò đến Niu York. Đến đây hẳn gặp Xônni Côrleône và qua ông anh mà chớp được cô em. Ông Trùm lẽ dĩ nhiên phải phải ngay mấy đưa tin cần đi Nêvada và bọn kia báo về rằng chuyện bất hoà với cảnh sát là do Carlo trẻ người non dạ nhờ dính vào một vụ súng ống nào đó không có gì ghê gớm, biên bản muốn rút lúc nào cũng được, và thằng bé vẫn sạch sẽ như không. Đồng thời người của ông cũng thông báo cho don Côrleône những tin tức tỉ mỉ về các sông bạc công khai dưới Nêvada. Ông Trùm nghe các báo cáo đó rất chăm chú và từ đấy tới giờ vẫn suy tính mãi chuyện này. Bí quyết thành công của ông Trùm là bất luận cái gì ông cũng moi được món lợi ngon ăn.

Cônni Côrleône thực ra không đẹp, lúc còn con gái trông thì thanh mảnh, nhưng lấy chồng ít năm sẽ phệ ra ngay. May nhờ tuổi trẻ, lại có bộ áo cô dâu trắng muốt nên trông cũng xinh ra. Ngồi bàn hoa mà tay cô cứ luôn xuống cầu đùi chú rể, môi chúm chím hôn gió. Cônni đắm đuối nhìn chồng không chán mắt. Từ bé Carlô đã phải nai lưng trên sa mạc làm việc đỡ đần cha mẹ. Lao động nặng nhọc ngoài trời đã giúp hẳn bơm căng các cơ bắp trâu bò, chiếc áo cưới cứ chực rách trên đôi vai lực lưỡng của hẳn. Hẳn đặc chí thấy vợ ngưỡng mộ mình, nên chốc chốc lại rót cho cô một cốc rượu, săn sóc cô với vẻ chiều chuộng trưng ra, cứ như hai đứa đang sắm hai vai tuồng không bằng. Và làm như tình cờ hẳn ngấm nghĩa cái túi lụa căng phồng những phong bì đeo trên vai phải cô dâu. Bao nhiêu thế nhỉ? Mười ngàn? Hai chục? Carlô Ridi giấu nụ cười. Thế là được rồi, mới đầu cứ thế đã. Người ta lấy công chúa hoàng chứ không phải lông vịt đâu. Bây giờ hẳn chỉ việc nằm dài, muốn hay không, họ vẫn cứ phải cung phụng hẳn như thường.

Trong đám khách có một gã nhanh trai ăn mặc bảnh chọe, một chú chuột đầu đen, cũng đang đưa mắt sờ mó bọc tiền lụa. Theo thói quen nghề nghiệp, Pôli Gattô đang nhắm xem đỡ "miếng dấm" kia cách nào cho êm. Rồi hơi thì mơ mộng tí chơi, bố bảo Pôli cũng chả dám động thủ - đại để cũng giống bọn nhóc dùng súng gỗ diệt xe tăng ấy mà. Nó nhìn sang sàn nhảy thấy lão xếp già béo

Pitor Clemenxa của hắn đang xoay thật lực một ả gà mái trong điệu nhảy tarantella thô tục, Trông đồ sộ phục phịch là thế mà Clemenxa nhảy lại khá và rất hăng, làm khán giả vỗ tay tán thưởng âm ầm. Các bà cô sồn sồn cứ bám tay áo lão mà đòi nhảy chung. Cánh trẻ kính nể lùi ra lấy chỗ cho lão và vỗ tay hòa theo tiếng mandôlin cuồng nhiệt. Cuối cùng Clemenxa hết hơi ngã phịch xuống ghế. Pôli liền tay bùng đến cho lão một cốc vang đen ướp đá, lấy khăn lau cái thân xác khủng long đầm đề mồ hôi của lão.

- Thôi đủ, đừng quên việc của mày đấy, - Clemenxa vừa thở vừa lẩm bầm.- Mày đi rảo một vòng xem có ổn không.

Pôli biến luôn vào đám đông.

Bốn nhạc công cũng xả hơi, kéo nhau đi nháp giọng. Một gã trai trong đám nhảy, Ninô Valenti, vợ ngay cây đàn mandôlin, gác chân trái lên ghế và cất một bài ca ồm ờ xứ Xixili. Bộ mặt đẹp trai của Ninô hơi xệ ra vì ma men - mới giờ này gã đã kíp nốc được khá khá rồi.

Mắt đảo lia lịa, gã đánh lười khoái trá đẩy ra mấy câu tục tĩu. Đám đàn bà cấu nhau chí chóa, cánh đàn ông hào hứng hòa theo ở mỗi đoạn cuối của điệp khúc.

Dolz Côrleone xưa nay có tiếng đứng đắn cũ kỹ nhưng không vì thế mà bà vợ béo lùn của ông không dám hò hét thoải mái cùng mọi người nên đã ý tứ rút lui vào trong nhà. Được dịp Xônni sà ngay vào bàn cô dâu chú rể với Luxi Manchini. Chẳng có gì phải lo cả: vợ hắn đang bận túi bụi dưới bếp trang điểm chiếc bánh cưới.

Xônni ghé tai Luxi thì thầm gì đó mà cô ta đứng dậy đi liền. Ngồi lại một tí cho phải phép, Xônni cũng lững thững theo hút cô nàng đi qua đám đông, chốc chốc lại làm bộ đứng lại tán phét với ai đó mấy câu.

Hàng trăm con mắt nhìn theo hai người. Cô phù dâu xinh xẻo đã Mi hóa kha khá sau ba năm đại học, được coi là loại gái đã "gì" rồi. Khẽ nhắc gấu áo dài hồng miêng cười gượng gạo vờ vịt, Luxi lên vào nhà và nhẹ chân tốt ngay lên lối cầu thang vào phòng vệ sinh. Một lát sau vừa mới thò đầu ra đã thấy Xônni đứng chực sẵn và kéo tuột cô ta vào lòng.

Cái trò dấm dúi này có một người biết hết từ đầu đến cuối: từ cánh cửa sổ khép hờ trong văn phòng của ông Trùm ở góc nhà,

Tôm Haghen theo dõi cuộc vui ngoài vườn. Sau lưng y là những dãy giá cao kê sát tường bày đầy sách luật. Haghen là luật sư riêng của ông Trùm, hiện đang tạm kiêm luôn chức consigliere - tức là cố vấn - vì thế y nắm giữ luôn trọng trách hàng đầu trong nhà ông Trùm. Trong gian phòng này y đã cùng ông Trùm giải quyết không ít những chuyện hóc búa; còn bây giờ, khi thấy Bố Già rời đám khách đi vào nhà, y hiểu rằng cưới thì cưới, hôm nay vẫn cứ làm việc như thường. Ông Trùm sắp sửa vào ngay văn phòng đấy. Haghen nhíu mày nghĩ xem có nên lộ chuyện Xônni vừa rồi cho ông biết không. Không, không nên, làm thế thì bằng giết Xônni còn gì. Y quay lại và cầm tờ danh sách ghi tên những người xin gặp ông Trùm nằm trên bàn lên. Don Còrleone bước vào, Haghen bèn đưa tờ giấy cho ông. Bố Già gật gù:

- Để Bônaxêra lại cuối.

Mở cánh cửa kính, Haghen bước thẳng đến chỗ những kẻ xin gặp vẫn đang xúm xít bên thùng rượu. Y ra hiệu gọi bác thợ bánh Nadorin béo tròn.

Ông Trùm đón bác bằng một cái ôm hôn thăm thiết. Lúc bé hai người vẫn chơi với nhau, lớn lên là bạn của nhau. Hàng năm cứ đến Phục sinh thì nào bánh sừng bò to như bánh xe, nào bánh phồng tiểu mạch vỏ vàng ươm như lòng đỏ trứng gà lại được chở đến nhà Don Còrleone. Vào lễ Giáng sinh hay những dịp sinh nhật. Nadorin lại chứng tỏ lòng thành của mình bằng những chiếc bánh ngọt nhiều tầng hay bánh nướng phết kem. Dù phất to hay túng bấn, năm nào Nadorin cũng đóng đầy đủ không hề kêu ca tiền hội phí cho nghiệp đoàn thợ làm bánh do ông Trùm sáng lập thời còn trẻ. Và trừ mấy cái phiếu đường thời đói kém bác chưa hề xin xỏ đòi hỏi một cái gì. Tình bạn chung thủy keo sơn như vậy thì ông Trùm chỉ chờ có dịp là vui vẻ giúp liền. Ông chủ nhà mời bác hàng bánh một miếng xì gà ngon, tự tay rót mời cốc rượu vàng sánh và đặt tay lên vai bác tỏ vẻ khích lệ. Qua kinh nghiệm của mình, ông quá biết phải can đảm thế nào người ta mới dám mở mồm mà cầu xin.

Bác hàng bánh kể lại chuyện con gái mình với Endo.

- Đằng thẳng ra thì thằng bé nó cũng đóng góp cho chiến thắng của Hoa Kỳ đấy chứ? Còn bây giờ chiến tranh kết thúc rồi, thằng bé khốn khổ nếu bị tống về Italia thì con gái bác cũng đến

tương tư mà héo hon mất thôi. Chỉ có Bố Già Côrleône mới giúp nổi đôi trẻ, mọi sự trông cậy vào ông cả đấy.

Nadorin vừa dứt lời, ông Trùm liền cười thân mật:

- Có gì mà ông bạn lo quá thế

Đoạn ông trình bày tỉ mỉ cách làm. Trước hết phải đưa đơn lên ngài dân biểu của quận nhà, ngài sẽ đưa một dự luật ra quốc hội xem xét cho phép Endo được nhập quốc tịch Mỹ. Dự luật này thể nào cũng được chấp nhận, có điều hơi tốn tiền một chút, theo thời giá thì cỡ hai ngàn đô la. Ông sẽ bảo đảm lo xong việc và nhận chuyển món tiền lo lót đến đúng tay. Ông bạn có đồng ý vậy không?

Nadorin gật lia lịa. Phải thôi, bác cũng nghĩ đâu có nước dãi sông mà được. Nói nghe mới ghê chứ - nghị quyết đặc biệt của quốc hội cơ mà! To chuyện chứ chơi đâu. Nadorin cảm ơn rồi rít, suýt tí nữa thì khóc òa lên.

Doll Côrleône đưa bác ra cửa và dặn phải chuẩn bị luôn đi là vừa. Sẽ có người thông thạo đến tận lò bánh của bác bàn bạc mọi chi tiết. lo kiếm các thứ giấy tờ cần thiết. Ra đến cửa, hai người lại ôm nhau rồi Nadorin ra khuất trong vườn.

Haghen nhìn ông Trùm, mím cười.

- Nadorin bỏ vốn ra cũng đáng lắm. Vừa được chàng rể, vừa được thằng phụ việc. Thế mà chỉ mất hai ngàn bạc.

- Mềm quá! - Y ngừng lại. - Việc này mình giao cho ai ạ?

Ông Trùm nhíu trán suy nghĩ.

Để người Xixili nhà mình làm là không ổn rồi. Phải bảo thằng cha Do Thái ở quận bên vậy. vì thế này phải thay địa chỉ Nadorin đi mới được. Hết chiến tranh, tao nghĩ những vụ kiểu này sẽ không ít đâu, phải gài thêm người về tận Oasinhton để khỏi có trục trặc và bị chệch giá.

Haghen ghi vào sổ tay: "Bỏ dân biểu Guticô, dùng thử Fiso'.

Người thứ hai bước vào là Antôni Cồppôla, cũng là chỗ con cháu nhà - xưa kia bố hắn cũng làm phu hỏa xa với ông Trùm thuở còn hàn vi. Việc hắn nhờ cũng giản dị hơn nhiều - cu cậu cần năm trăm đô la để mở tiệm bánh rán, phải mua sắm vật dụng linh tinh mà không đào đâu ra tiền. Có vậy thôi? ông Trùm móc ví đếm, thấy chỉ vừa vắn bốn trăm, bèn quay sang Haghen:

- Có tiền tao vay một trăm. Sáng thứ hai ra nhà băng mà y nhớ nhắc nhé.

Thấy vì mình mà Bố Già phải ngửa tay đi vay, Còppola cuống cuống định bảo thôi, nhưng ông Trùm đã vỗ vai âu yếm:

- Mà y thông cảm, đám cưới cũng tốn, nên bác không sẵn tiền mặt.

Haghen rút túi ra bù đủ năm trăm. Đưa Còppola ra cửa mà y cứ lắc đầu lè lưỡi phục Bố Già khéo xử. Đường đường là ông Trùm mà phải vay tiền cho cu cậu thì cu cậu cảm động để đâu cho hết! Mới biết triệu phú như ông Trùm chỉ có một.

Doll Côrleone lại nhướn mày. Haghen đón ý, nói:

- Cháu không ghi sẵn, nhưng Luca Bradi xin vào gặp bác. Hắn muốn thân đến mừng bác nhưng quan viên hai họ đông quá, hắn sợ người ta thấy e không tiện.

Một nét không vui thoáng qua trên mặt ông Trùm:

- Có nhất thiết phải tiếp không?

Haghen nhún vai:

- Bác hiểu hắn hơn cháu. Cháu chỉ có thể nói rằng hắn rất cảm động khi được mời dự cưới. Hắn không ngờ lại được vinh dự như vậy. Có lẽ hắn muốn bày tỏ lòng biết ơn đấy thôi.

Ông Trùm hất bàn tay ra ý hiểu và cho phép gọi Luca Bradi vào.

Ngồi ngay vườn nhìn các khách khứa, Kêi Adamx để ý ngay đến Luca Bradi vì cái vẻ hung hãn khủng khiếp dường như in hằn vào mặt gã đến tận chân da. Cô hỏi Maicon xem gã là ai. Đưa Kêi đến đám cưới, Maicon có dụng ý cho cô bạn dần dần biết rõ sự thật về ông bố của mình để cô khỏi đột ngột. Tới giờ thì hình như Kêi chỉ coi ông Trùm là người làm ăn, tuy có lẽ hơi khác thường một chút. Maicon quyết định đưa cô đi theo đường vòng. Anh bảo trong giới giang hồ cả nước khó có một nhân vật nào đáng gờm hơn Luca Bradi.

Nghe nói chỗ độc đáo trong tài năng của hắn là biết cách giết người như ngóe, chỉ một tay khỏi cần ai trợ giúp, điều đó làm cho các nhà chức trách gần như không có cách nào để lần mỗi phát hiện và trừng phạt kẻ sát nhân. Nói đoạn, Maicon trề môi ra.

- Không rõ có thật như vậy không, chỉ biết hấn trung thành với ông già lắm, không hiểu vì lý do gì:

Mãi đến đây Kêi mới lảng máng hiểu ra. Cô hỏi nửa đùa nửa thật, chưa hẳn tin lắm:

- Anh định bảo một người như vậy mà làm việc cho ông già anh à?

Thôi thì úp mở làm quái gì, Maicon nghĩ bụng, nói toạc móng heo nó đi cho xong. Anh đáp:

- Chừng mười lăm năm trước có người tính cướp mối nhập khẩu dầu ô liu của ông già. Bọn kia toan giết ông, may mắn ông mới thoát chết. Thế là Luca Bradi mới đi thăm hỏi đám kẻ thù của ông già. Nghe nói trong vòng nửa tháng, hấn đã hạ liền sáu mạng, nhờ đó bọn kia mới bỏ cuộc.

Maicon vừa nói vừa cười như kiểu nói đùa. Kêi rùng mình.

- Mà có thật bọn gangster định giết ông già không đã?

- Ấy là chuyện mười lăm năm trước, - Maicon đáp - Từ bấy đến giờ chẳng có gì cả, im lặng lắm - Anh bắt đầu lo cho mình đã đi quá xa.

- Ông tưởng lại trở người ta đấy chắc, - Kêi nói.- Muốn đá người ta chứ gì? - Cô huých cho anh một phát. Ma lạnh gớm.

Maicon mỉm cười:

- Thì em cứ ngẫm nghĩ chuyện ấy đi.

- Nhưng mà hấn giết sáu người thật à? - Kêi hỏi lại.

- Thì thấy báo chí viết thế. Thực ra chẳng có công chứng gì cả. Nhưng mà thằng cha Luca này gớm lắm chứ chẳng vừa đâu. Hình như hấn còn làm một vụ gì rùng rợn đến nỗi chính ông già cũng không dám nhắc đến nữa kia.

Luca Bradi đúng làm ma hờn quỷ khiếp thật. Hấn lộ mặt đến đâu là ở đấy hải hùng. Thấp lùn, to ngang, sọ lớn tướng, gã đeo trên mặt cái vẻ tàn bạo hung hãn của mình như một dấu ấn. Mầu nâu tròng mắt gã lạnh lẽo không kém gì mầu nâu của đồng lầy. Hai miếng môi mỏng dính thâm tái mầu thịt ôi như hai miếng cao su ăn trên mồm khiến người ta chết khiếp không chỉ bởi nét tàn độc mà còn bởi vẻ chết chóc không chút sinh khí của gã.

Tiếng tăm góm ghiếc của Luce Bradi thật kinh hoàng, song lòng cúc cung tận tụy của gã đối với Don Côrleône thì ai cũng biết. Riêng gã đã là một hòn đá tảng cho ông Trùm xây nên sức mạnh của mình. Luca quả là một quái vật hiếm có trên đời.

Luca Bradi không ngăn cảnh sát, không ngăn xã hội. Chúa trời hay quỷ sứ gã đều khinh tuốt - gã không sợ ai, cũng không yêu ai. Nhưng gã lại tự đem thân thần phục Don Côrleône, vừa sợ vừa quý ông. Bước chân qua ngưỡng cửa phòng ông Trùm tự nhiên thằng Luca Bradi hung thần bỗng dờ ra kính cẩn. Gã lắp bắp cố tìm những lời hoa mỹ để chúc mừng ông Trùm, theo cổ lệ bày tỏ niềm hi vọng là cháu ngoại đầu lòng của ông Trùm sẽ là một thằng cu. Sau đó gã trao quà cưới chắc ông Trùm: một phong bì căng tiền.

Ra gã đến chỉ xin có thể thôi đấy? Haghen nhận thấy lúc đó ông Trùm hoàn toàn lệt xác. Don Côrleône tiếp Luca Bradi như đức vua tiếp một bày tôi có công, long trọng uy nghi nhưng không chút thân tình. Mỗi cử chỉ mỗi lời nói, ông Trùm đều để lộ cho Luca thấy ông danh giá cao hơn gã. Ông cũng không hề ngạc nhiên về chuyện quà cưới lại đưa cho ông. Ông Trùm nhận hết.

Trong phong bì này chắc chắn nhiều tiền hơn bất cứ một phong bì nào khác. Tất nhiên Luca phải ngồi cả ngày để đoán xem người ta "đi bao nhiêu". Quà của gã phải hậu nhất để chứng tỏ là gã tôn quý ông Trùm nhất.

Bởi vậy gã không trao phong bì cho hai vợ chồng trẻ, mà cho đích thân Don Côrleône, và ông Trùm đã bỏ qua cho gã sự tùy tiện đó, đáp lời mừng ngẩn ngủ của gã bằng những lời cảm ơn cũng hoa hòe hoa sỏi không kém.

Haghen nhận thấy dấu ấn hung tợn nhạt hẳn đi trên nét mặt Luca Bradi, mặt gã nở nang hãnh diện và sung sướng. Haghen mở cửa cho gã, Luca hôn tay Lon Côrleône, rồi đi ra. Haghen cắn tặc tiền gã bằng một nụ cười vừa đúng cỡ, và tên sát nhân lùn tè vuông chần chẫn lịch sự vén cặp môi cao su chết cứng của mình lên đáp lễ.

Khi cánh cửa đã đóng lại don Côrleône khẽ thở ra nhẹ nhõm. Luca Bradi là người duy nhất trên đời là ông cảm thấy đáng cả ruột mỗi khi đứng gần. Giống như một thứ thiên tai, Luca không chịu gò mình hoàn toàn vào khuôn phép nào cả. Dùng gã ông luôn phải đề phòng như dùng kíp mìn vậy. Ông Trùm nhún vai. Không

sao, lúc cần thì kíp gì cũng cho nổ được mà không hại đến thân. Ông nhìn Haghen dò hỏi:

- Còn một mình Bônaxêra thôi hả?

Haghen gật đầu. Don Côrleône trầm ngâm nhiu trán:

- Thế này nhé, mày cho hắn vào đi, nhưng trước hết gọi thằng Xantinô vào đây. Phải cho nó học chút ít mới được

Haghen đi khắp vườn tìm Xônni. Dặn Bônaxêra chờ một chút y đến chỗ Maicon đang ngồi với cô bạn.

- Thấy Xônni đâu không, Maicon? - y hỏi.

Maicon lắc đầu. Sướng chưa, Haghen nghĩ bụng, nếu giờ này mà Xônni còn đang hú hí với cô phù dâu thì bỏ mẹ thật. Vợ nó, bố mẹ con bé kia... Rồi thì còn là lời thôi to. Y tất tả chạy đến cánh cửa mà nửa tiếng trước thấy Xônni lủi vào.

- Ai thế anh? Lúc nãy anh bảo là anh của anh nhưng anh gì mà lại khác họ, mắt mũi cũng chẳng giống người Italia chút nào.

- Tôi ở nhà anh từ năm mười hai tuổi. Không cha, không mẹ, lang thang mãi ngoài đường nên mới sinh chứng đau mắt. Xônni đưa về nhà qua đêm - thế là bố mày bị kẹt luôn lại từ đó. Chẳng còn biết đi đâu nữa. Mãi đến khi lấy vợ mới ra ở riêng đấy.

Mắt Kêi sáng lên:

- Lãng mạn quá nhỉ! Xem ra ông già thương người đấy chứ. Con cái cả đàn ra rồi mà cụ vẫn nhận con nuôi như không ấy thôi.

Maicon không nói gì, mặc dù dân Italia lưu vong thì bốn con chưa phải là nhiều. Anh chỉ bảo:

Tôi có phải con nuôi gì đâu. Anh ấy chỉ sống với gia đình anh mà thôi.

- Thật à? Sao lại thế?

Maicon bật cười:

- Ông già bảo rằng Tôi mà đổi họ thì ra bất hiếu với bố mẹ

Hai người trông thấy Haghen dắt Xônni đến văn phòng ông bố, sau đó lại vẫy tay gọi Amêrigô Bônaxêra.

- Sao người ta cứ nhè hôm nay mà đến nhờ vả ông cụ thế nhỉ! Kêi ngạc nhiên hỏi.

Chả là người Xixili có lệ trong ngày gả con gái, ai xin gì cũng không được từ chối. Và dân Xixili không ai bỏ qua dịp may ấy cả.

Luxci Malltilulli vén chiếc váy hồng phù dâu thoăn thoắt lên cầu thang. Cứ tưởng tượng ra bộ mặt bì bì đa tình của Xônni đang đỏ tía vì men cô nàng vừa thấy sợ vừa thấy thích. Hồi ở đại học, cô cũng đã cô hai chàng trồng cây si, nhưng rồi cả hai đều theo nhau chạy làng, có cố lắm cũng chỉ gắng chiều em được tuần lễ là quá.

Thằng cha chạy sau còn bóng gió phê là ngoại cỡ làm cô hiểu ngay thân phận khác người của mình, từ đó không có chàng màng thêm anh nào nữa.

Nghỉ hè đi phù dâu cho cô bạn Côny, Luxi nghe được khối chuyện về anh Xônni. Hôm chiều chủ nhật quây quần quanh chị em dưới bếp, chính xandra, vợ Xônni lôi truyện phòng kín của mình ra nói mả. Xandra trông phương phi tốt nái, gốc Italia, nhưng sang Mỹ từ ngày còn để chỏm. Người ngợm thế kia lấy chồng năm năm sồn sồn ba lứa là phải. Vui chuyện, Xandra dọa cô em chồng về một vụ động phòng kinh khủng. Nghe bậc đàn chị dạy bảo, các cô cười ầm lên, duy chỉ có Luxi là nhột nhột cả người. Chính cái nhột nhột đó đang làm cô bốc lửa lúc bước lên cầu thang. Đến khi Xônni lôi cô vào một gian phòng trống và đóng sập cửa lại thì Luxi rún ra như bún, đứng không nổi. Cô hé môi là Xônni áp luôn môi hần vào, mùi thuốc lá nồng nặc. Dưới lớp lụa, bàn tay hần nóng rẫy, tới chỗ nào biết chỗ ấy...

Cô cậu còn ôm nhau chán nếu không có tiếng gõ cửa nhè nhẹ. Nhanh như chớp, Xônni đẩy Luxi ra, rồi vượt qua quần áo, đi ra phía cửa nhưng vẫn cố ý chắn lối Luxi còn đang cuống quýt sửa lại váy áo thì bên ngoài có nghe tiếng Haghen hỏi nhỏ:

- Xônni hả?

Xônni mừng quýnh:

- Chuyện gì thế, Tôm?

- Ông già bảo tôi đi gọi anh. Về luôn văn phòng nhé

Liền đó đã nghe tiếng thấy tiếng chân Haghen đi xa dần. Xônni chỉ kịp hôn từ biệt một cái rồi mở cửa vội vã chạy theo.

Còn một mình, Luxi mới nhả nha chải tóc, cài lại cócxê, vượt thẳng nếp váy. Cả người mệt rã rời, nghe ngáy ngáy ở môi, ở

má. Xuống dưới vườn, Luxi thản nhiên ngồi vào chỗ cũ. Cônni trách bạn đi đâu lâu, không ngờ vực gì hết. Riêng chú rể Carlo thì nháy nhó rót rượu mời, ra cái điều dễ gì qua mặt thằng này. Luxi phớt tỉnh, uống cạn cốc rượu, ghé tai cô dâu thì thầm:

"Đừng sốt ruột nhé. Chỉ tí nữa được biết gì là gì ngay thôi. Cô dâu bật cười ngượng nghịu trong khi Luxi ra về đàn chị lập nghiêm, cứ như không có gì xảy ra.

Lúc Amêrigô Bônaxêra theo Haghen vào gian phòng ở góc nhà thì Don Côrleone đứng cửa sổ mà nhìn ra vườn. Cả ngày hôm nay đây là lần đầu mới thấy ông Trùm đón khách không tỏ vẻ mặt mà: không ôm hôn, thậm chí tay cũng chẳng thềm đưa bắt nữa. Vợ Bônaxêra là bạn bầu của bà chủ nhà chứ không thì ông chủ hãng xe đòn còn lâu mới được mời dự cưới. Còn bản thân lão Amêngo Bônaxêra này ông Trùm đâu có ưa gì.

Lão chủ xe đòn nói rất khéo, rào trước đón sau cẩn thận:

- Xin bác bỏ lỗi, con gái tôi, tức là con đỡ đầu của bác gái nhà, hôm nay không đến được không phải vì cháu dám thất lễ. Chẳng qua hôm nay cháu vẫn phải nằm viện. - Bônaxêra đánh mắt sang Xônni và Tôm, ý rằng lão không muốn nói trước mặt hai đứa. Ông Trùm vẫn lạnh như tiền:

- Vâng, chúng tôi cũng được biết con gái ông gặp nạn. Nếu tôi giúp ông được gì xin ông cứ nói. Dù sao thì bà nhà tôi cũng là mẹ đỡ đầu của cháu: Vinh hạnh ấy tôi nào dám quên. - Câu này là câu mắng ngọt đây. Ông chủ xe đòn không bao giờ gọi Don Côrleone là Bố Già như lệ xưa đòi hỏi mà.

Bề mặt nhợt nhạt của Bônaxêra xám ngắt đi, lão lên giọng hỏi, lần này thì hỏi thẳng:

- Tôi có thể nói chuyện riêng với bác được không?

Ông trùm lắc đầu:

- Hai đứa này được tôi trao gửi cả tính mạng của mình, cả hai đều là cánh tay phải của tôi. Bảo chúng đi ra thì khác nào chửi vào mặt chúng.

Ông chủ xe đòn nhắm mắt lại một lát, sau đó cực chẳng đã mới cất giọng nhỏ nhẹ, đều đều, làm như đang có đôi lời chia buồn với thân chủ không bằng:

- Tôi đã nuôi dạy con gái tôi theo đúng phép tắc ở đây. Tôi tôn sùng nước Mỹ. Nước Mĩ đã cho tôi cơ hội mở mày mở mặt. Tôi để con tôi tha hồ tự do nhưng luôn luôn dặn nó không được để mất danh dự gia đình. Cháu nó chơi với một đứa không phải dân Italia, rồi đi xem phim với thằng kia, khuya mới về. Thế mà nó nào có chịu vào nhà lấy một lần để làm quen với chúng tôi đâu.

Tôi nhần nhục chịu hết, không một lời dám nói ngang - thế tôi mới đại chứ. Hai tháng sau nó đưa con bé đi chơi, lại còn dắt thêm một thằng bạn nữa. Hai thằng đổ rượu cho con bé tính làm nhục nó. Con bé không chịu, không để mình bị nhục. Thế là chúng đánh con bé, đánh như đánh chó vậy. Lúc tôi đến bệnh viện thì cháu bị đánh bầm tím cả hai mắt, gãy sống mũi, vỡ xương hàm. Người ta phải đặt nẹp mà bó cho cháu. Nó đau quá cứ khóc với tôi: "Bố ơi, bố, tại sao hờ bố. Tại sao bọn nó lại đánh con đến thế này? Tôi nghe mà rớt nước mắt.

Nước mắt ghen trong họng Bônaxêra, mặc dù này giờ giọng lão vẫn không hề tỏ ra xúc động.

Ông Trùm như thể bất giác tỏ một cử chỉ thông cảm. Bônaxêra nói tiếp, lúc này giọng lão nghe đã đau đớn thực sự:

- Làm sao tôi khóc? Nó là ánh sáng trong mắt tôi, nó là con gái tôi, con bé ngoan ngoãn dịu dàng của tôi. Mà nó đẹp nữa. Nó cả tin lắm. Bây giờ thì không bao giờ nó còn tin ai. Mà cũng không còn xinh đẹp... -Ông chủ xe đòn run rẩy, những mảng đỏ dị hình nổi lên trên đôi má nâu xỉn của lão. Là một người Mĩ lương thiện, tôi đi thừa cảnh sát, thế là bọn khốn nạn bị bắt ngay.

Sau đó chúng bị đưa ra xét xử. Bằng chứng rành rành ra đấy nên cả hai thằng phải cúi đầu nhận tội. Quan tòa quyết mỗi đứa ba năm, nhưng lại là tù treo. Ngay hôm ấy hai thằng liền được thả. Tôi chỉ còn biết đứng đần mặt ra giữa tòa, còn mấy thằng khốn nạn kia thì được dịp cười vào mũi tôi. Thế là tôi mới bảo nhà tôi: "Muốn có công lý chỉ đến tìm đảng ông trùm Côrleone mới xong".

Ông Trùm cúi đầu nghe, tỏ ra tôn trọng nỗi đau khổ của người khác. Nhưng lúc lên tiếng thì trong câu nói lạnh lùng của ông toát ra lòng tự trọng bị xúc phạm:

- Vậy ông đi thừa cảnh sát làm gì? Tại sao ngay từ đầu ông không đến tôi luôn?

Bônaxêra lẩm bẩm rất khê:

- Tôi phải mất gì cho ông? Xin ông cho biết ông cần gì. Có điều xin ông hãy làm cái mà tôi nhờ ông cho đến nơi đến chốn. - Giọng lão nghe rất khó chịu gần như là thách thức.

- Nhưng ông nhờ cái gì chứ - ông Trùm nghiêm giọng hỏi

Bônaxêra liếc nhìn Haghen và Xônni rồi lắc đầu. Ông Trùm không đứng dậy, chồm hẳn người tới và Bônaxêra, sau lúc chần chừ, ghé mồm vào cái tai lông lá của ông. Ông trùm Côrleône vừa nghe vừa nhìn đi đâu, lơ lơ vô tình như thầy tu nghe xưng tội. Một lúc lâu Bônaxêra nói nốt câu cuối cùng rồi ngồi thẳng dậy. Ông Trùm nhìn lão một cách nghiêm khắc. Bônaxêra đỏ mặt nhưng không nhìn đi chỗ khác.

Cuối cùng ông Trùm lên tiếng:

- Cái đó không được. Cái gì cũng phải có mức độ chứ?

Bônaxêra nói thật to, thật rành rọt:

- Tôi không cò kè đâu. Bao nhiêu?

Nghe vậy Haghen giật thót, ngẩng phắt lên. Xônni mãi bấy giờ mới quay đầu lại, nhếch miệng cười giễu và khoanh tay lên ngực.

Ông Trùm đứng lên. Mặt ông vẫn dửng dưng như không nhưng giọng nói nghe mà rợn cả gáy

- Tôi với ông biết nhau lâu rồi - ông nói- nhưng chưa bao giờ ông đến nhờ tôi giúp đỡ - hay khuyên bảo gì. Lần này chẳng thấy ông mời tôi lại chơi uống nước, thế mà con gái độc nhất của ông lại do nhà tôi đặt tên cơ đấy: Ta nói thẳng với nhau thế này. Ông đã coi khinh tình bạn của tôi. Ông ngại phải mang ơn tôi.

Bônaxêra nói lặc giọng

- Tôi không muốn lại chuốc những chuyện khó chịu vào thân.

Ông Trùm giơ tay ngăn lại:

- Không, khoan đã, ông cứ để tôi nói. Với ông nước Mĩ là thiên đường. Ông đã mở mang một doanh nghiệp đàng hoàng, ông kiếm được nhiều tiền, ông nghĩ rằng nơi này là một chốn yên vui, cứ gọi là tha hồ sung sướng. Ông không lo đến chuyện giao hảo kết bạn, những người bạn đáng tin cậy. Với lại bạn bè mà làm gì? Ông đã có cảnh sát trông nom. Quyền lợi của ông đã có luật pháp bảo

vệ - thế thì còn tai họa gì đe dọa nỗi ông và người thân ông nữa? Mà ông cần đến Don Còrleòxle làm quái gì cơ chứ. Thế đấy: Tôi rất đau lòng, song tôi không có thói quen gán ghép tình bạn của mình cho những ai không biết coi trọng nó - những người coi tôi không ra gì. Ông ngừng lại nhìn lão chủ xe đò với một nụ cười lịch sự pha chút chế nhạo. - Thế rồi bây giờ ông đến tìm tôi và bảo: Don Còrieòne, xin ông ra tay thực thi công lí giúp cho! Hơn thế, ông còn nói với tôi bằng giọng thiếu lễ độ nữa. Ông không lấy lòng thành đãi tôi. Ông đến nhà tôi hôm tôi gả con và đề nghị tôi giết người, sau đó ông còn đá thêm... Ông Trùm giễu cợt nhai: "Ông đòi bao nhiêu cũng được". Không, không, tôi không tự ái nhưng vì cơ gì ông lại coi thường tôi đến thế?

Từ đáy tâm hồn đang bị dằn vặt bởi đau khổ và khiếp sợ của ông chủ xe đò vọt lên một tiếng rống:

- Nước Mỹ đã cướp mang tôi, đã bú mớm tôi. Tôi muốn là một công dân gương mẫu. Tôi muốn con tôi trở thành người con của nước Mĩ.

Ông Trùm vỗ tay hai phát tán thưởng:

- Hùng biện lắm. Tuyệt lắm. Đã thế ông còn kêu cái nỗi gì? Quan tòa đã quyết án rồi. Nước Mĩ đã lên tiếng rồi. Ông hãy vào nhà thương mà thăm con gái, đem cho cháu ít hoa và kẹo bánh cho nó mừng mà bản thân ông cũng đỡ áy náy. Nói cho cùng thì cũng chẳng có gì ghê gớm lắm, mấy cậu kia trẻ người non dạ, một cậu lại còn là con ông to. Phải, ông luôn luôn là một người trung thực ông Amêrigô thân mến. Nên tuy ông có coi thường tình bạn của tôi thật, tôi phải công nhận rằng một lời Amêrigôra Bônaxê đã nói là một lời đáng tin, không phải lo ngại gì cả. Vì vậy xin ông hãy hứa với tôi rằng từ nay về sau sẽ không ăn nói bậy bạ nữa. Nói thế tôi e không được Mĩ lắm đâu. Ông hãy tha thứ đi. Hãy quên đi. Đòi thiếu gì lúc vận bĩ, hả ông?

Từ những lời ấy toát ra một sự giễu cợt độc địa, cay cú nhưng giọng ông Trùm chỉ tỏ ra giận dữ kìm nén, đến nỗi trong người lão chủ xe đò xúi quẩy chỉ còn độc một búi những sợ hãi lạnh người. Tuy vậy, lần này lão nói rất cứng cỏi:

- Tôi yêu cầu công lí phải được thực hiện.

Don Còrleòne nói dứt khoát:

- Công lí đã được thực hiện ở tòa rồi.

Bônaxêra ngang ngạnh lắc đầu:

- Không. Ở tòa là công lí cho bọn khốn nạn kia chứ không phải cho tôi.

Ông Trùm cúi đầu ra cái điều mình cũng hiểu được chỗ tinh tế trong cách phân loại đó.

- Vậy công lí cho ông là thế nào? - ông hỏi.

- Mạng đổi mạng.

- Ông đòi nhiều quá đấy, - ông Trùm nói. - Chẳng phải con gái ông còn sống đó sao?

Bônaxêra đành cố vớt vát:

- Phải bắt chúng chịu những đau đớn mà con tôi đã chịu.

Ông Trùm chờ xem lão nói gì nữa, Bônaxêra thu hết can đảm nói nốt:

- Ông tính bao nhiêu, xin cho biết!

Quả là một tiếng rống tuyệt vọng.

Don Côrleône quay lưng đi chứng tỏ ông không thềm nói nữa. Bônaxêra vẫn đứng ngây như phỗng.

Rồi thở dài một tràng như thể lòng nhân từ không cho phép tuyệt tình một người quen đang lâm nạn, ông Trùm quay lại lão chủ xe đòn mặt mày lúc đó đem so với các tử thi của lão cũng một hơn một kém. Bây giờ giọng ông Trùm đã nhấn nhin dịu dàng:

- Tại sao ông không dám bảo tôi che chở cho từ trước? Ông hỏi. - ông đến thưa tòa và chờ hàng tháng trời mới đến lượt. Ông tốn tiền cho bọn luật sư mà bọn kia thì đã biết chắc rằng thể nào người ta cũng xỏ ông. Ông coi trọng bản án của quan tòa, nhưng tên quan tòa đó đã bán đứt lương tâm như dĩ bán tròn. Những năm qua mỗi lần cần tiền, ông lại đến nhà băng và bị bọn kia lột đến nơi đến chốn, - ông chìa tay ra như đưa ăn mày trong khi một thằng nào đó đánh hơi xem ông có trả được tiền không, xem trong nôi ông còn gì ăn không, rình mò nhìn trộm qua khe cửa để theo dõi ông nữa.

Ông Trùm ngừng một lát, sau đó nói tiếp, giọng đã nghiêm khắc hơn:

- Còn nếu ông đến tôi thì chính tôi đã chìa túi tiền ra cho ông trước. Nếu ông đến tôi thì hai thằng giòi bọ kia đã ném mùi khốn nạn nhớ đời rồi. Nếu số phận trớ trêu có xỏ lá ông, một người đứng đắn như ông,- khiến ông có những kẻ thù thì chúng sẽ là kẻ thù của chính tôi và khi đó ông Trùm giờ tay trở vào Bônaxêra, - chúng phải sợ ông một phép, ông cứ tin tôi.

Bônaxêra gục đầu, nghẹn ngào nói khẽ:.

- Xin ông hãy coi tôi như bạn. Tôi xin chấp nhận điều kiện của ông.

Don côrieône đặt tay lên vai lão.

- Được - ông nói. Công lí phải được thực hiện. Có lẽ sẽ đến một ngày - nhưng cũng chưa chắc đã có ngày ấy, tôi phải nhờ ông giúp lại cũng nên Còn bây giờ xin ông hãy coi việc này như một món quà mọn của vợ tôi, mẹ đỡ đầu của con gái ông.

Khi ông chủ xe đòn lấp bắp mấy câu cảm ơn rồi bước ra ngoài và đóng cửa lại, ông Trùm quay sang Haghen:

- Mà giao việc này cho Clemenxa, bảo hắn chọn lấy mấy đứa tỉnh tỉnh một tí để khỏi người thấy máu là say. Nói cho cùng, mình có phải là bọn giết người đâu, mặc xác lão thương gớp khóc thuê kia muốn nhồi cái gì vào đầu lão thì nhồi.

Ông Trùm trông thấy cậu cả quý tử, niềm hy vọng ấp ủ trong tim người cha kia, đang ngó qua cửa sổ xem cảnh hội hè đám cưới. Nước đổ đầu vịt, don Côrleône nghĩ. Một khi Xantinô không chịu học thì làm sao hắn chủ trì nổi việc nhà, làm sao trở thành don được? Phải tìm đứa nào đó vậy. Mà phải tìm ngay. Rốt cuộc mình có sống đời mãi đâu.

Dưới vườn đột nhiên có tiếng huyên náo. Cả ba người động tai nghe. Xônni áp mặt vào kính cửa. Hắn nhìn ra, mặt tươi hẳn và vội bỏ ra cửa.

- Giônni đến. Con đã bảo thế nào nó cũng đến dự cưới mà!

Haghen bước lại cửa sổ:

- Đúng cậu con đỡ đầu của bác thật, - y báo ông Trùm. Đưa nó lên đây chứ ạ?

- Thôi ông Trùm lắc đầu: - Để nó vui chơi với bà con tí đã, đến tao lúc nào chả được. - ông mỉm cười với Tôm. Mà thấy thằng con đỡ đầu của tao cũng khá đấy chứ,

Haghen ghen tị đến nhói cả tim. Y nói tỉnh khô:

- Hai năm nay mới thấy lộ mặt một lần. Hẳn cu cậu lại có chuyện gì đến cầu cứu đây.

- Thế chứ lúc khó khăn nó không cầu cứu Bố Già nó thì còn biết cầu cứu ai,- ông Trùm đáp.

Nhìn thấy Giônni vào vườn đầu tiên là cô dâu Cônni. Ngay lập tức cô mất hết cái vẻ long trọng ngoài mặt.

- Giô-ni-ni? - Cô ré lên, ba chân bốn cẳng chạy đến đeo ngay lên cổ hân.

Giônni Phôntein kéo cô vào lòng, hôn lên môi cô, rồi một tay ôm Cônny, đứng chờ mọi người chạy oà tới. Ở đây tất cả đều là bạn quen của hân, hân đã lớn lên với họ trên các đường phố mạn West Si de. Cônni kéo hân đến trước mặt chồng. Giônni thấy buồn cười: chú rể tóc nhạt màu vì anh chàng không còn là nhân vật chính nữa. Giônni chẳng mất gì mà không đi mấy đường lấy lòng, bắt tay chú rể thật lâu, uống cạn một cốc rượu chúc phúc cặp vợ chồng trẻ.

Từ sàn nhạc vọng xuống một giọng nói thân thuộc:

- Ê Giônni, làm một bài chơi mầy!

Giônni ngẩng lên: Ninh Valenti từ trên cao nhếch mồm cười nhìn hân. Giônni nhảy lên sàn nhạc ôm chầm lấy Ninô. Trước kia hai đứa đi đâu cũng có nhau,- cùng hát hồng, cùng bắt gái, - sau đó Giônni nhảy ra hát trên đài và trở nên nổi tiếng. Lúc đến Hôliút đóng phim hân có gọi điện thoại cho Ninô mấy lần, - chỉ hươu vượn với nhau tí thôi, - và hứa thu xếp để Ninô hát thử trong một club ở đó. Hứa như vậy nhưng chưa làm. Bây giờ lại nghe tiếng Ninô, trông thấy nó nhăn nhở, ngang tàng - chuenh choáng nom đều đều, tình bạn gần bó ngày xưa lại dâng lên trong lòng Giônni với một sức mạnh mới.

Ninô dạo một đường mandôlin. Giônni đặt tay lên vai gã.

- Mừng cô dâu nhá, - hân nói lớn rồi vừa dậm chân vừa hát những khúc tình ca Xixili tục tĩu. Ninô họa theo bằng những điệu bộ đầy ý nghĩa. Cô dâu khoái chí đỏ bừng mặt, đám đông khách khứa hò hét âm âm tán thưởng. Dần dần tất cả cùng dậm chân, ồn ào hòa theo những câu ồm ồm ở tình quái ở cuối mỗi đoạn. Dứt bài họ cứ vỗ tay ào ào mãi trong lúc Giônni lấy giọng chuẩn bị bắt qua bài khác.

Ở đây ai cũng tự hào về hắn. Hắn là máu là thịt của họ, thế mà bây giờ đã là một danh ca khét tiếng, một ngôi sao màn bạc; các giai nhân mê li nhất đời tranh nhau cặp kè với hắn. Vậy mà trông này, - hắn không tỏ vẻ ta đây, hắn vẫn tỏ lòng kính trọng Bố Già của mình đến nơi đến chốn, lặn lội ba ngàn dặm đến dự đám cưới con em. Hắn vẫn yêu thương đám bạn cũ như Ninô Valenti. Ai mà chẳng nhớ hai thằng Giônni và Ninô đã đàn đúm hát hòng với nhau từ lúc môm còn hơi sữa, khi mà không ai dám nghĩ rằng sau này Giônny Phôntein vợ một cái được cả năm chục triệu trái tim đàn bà.

Giônni từ giàn nhạc cúi xuống bế bổng cô dâu lên và đặt nó đứng giữa hắn và Ninô. Hai ca sĩ lom khom quay mặt vào nhau. Ninh gảy mandôlin nghe rời rạc, choe chõe. Đó là trò nghịch ngày xưa của hai đứa, một cuộc đấu khẩu khôi hài tranh hơn thua trong dũng lực và trong tình yêu; giọng hai đứa đối đáp nhau chan chát như hai lưỡi gươm, đoạn điệp khúc lúc đứa này, lúc đứa kia, luân phiên nhau gào. Ra dáng phong lưu lịch sự, Giônni nhường nhịn để Ninô hát át giọng hát lừng danh của mình và chiếm được bàn tay của cô dâu, - để mặc Ninô đắc thắng hát nốt đến cuối, còn mình thì bẽn lèn nín bật. Cả ba đứa ôm nhau trong tiếng hò hét và tiếng vỗ tay điên cuồng. Mọi người gào lên đòi nghe nữa.

Và chỉ có một người cảm thấy bất tiện. Đứng trước cửa nhà, ông Trùm Còrleone lên tiếng, - có hơi sảng chất nhưng không gắt gỏng để khách khứa khỏi méch lòng:

- Bà con mình tệ quá? Ai lại thằng con đỡ đầu tôi từ đầu từ đầu về thế mà không ai biết mời nó một cốc thắm giọng cả!

Lập tức có cả chục ly rượu đầy chìa ra cho Giônni.

Hắn hớp mỗi li một ít rồi chạy bổ về phía Bố Già. Hai người ôm hôn nhau. Giônni thì thâm gì đó vào tai ông Trùm thế là ông lòi tuột hắn vào trong nhà.

Giônni bước vào văn phòng. Tôm Haghen chìa tay cho hắn. Giônni bắt tay y và hỏi:

- Khỏe chứ, Tôm? - Tuy vậy nghe không có cái vẻ chân tình vốn là bí quyết chính khiến hắn được mọi người yêu mến. Haghen hơi động lòng bởi sự lạnh nhạt đó. Nhưng mà chẳng làm thế nào được: y là lưỡi tầm sét của ông trùm Còrleone thành thử hay bị oán.

Giônni Phôntein quay sang ông Trùm:

- Nhận được thiệp mời một cái là con biết ngay bố hết giận con rồi. Từ dạo bỏ vợ đến giờ năm lần bảy lượt con gọi điện cho bố, nhưng lần nào Tôm cũng bảo bố đi vắng hay bố bận, thế chẳng phải bố ghét con là gì.

Ông Trùm tự tay rót thứ rượu vàng óng cho cả bọn:

- Nhắc chuyện cũ mà làm gì... Sao nào, bố vẫn còn được việc cho mày hả? Hay tiếng tăm và hầu bao bạc triệu đã đưa mày lên cao đến nỗi muốn giúp cũng không với tay tới được?

Giônni dốc tuốt vào mồm thứ nước nóng bỏng màu vàng và đặt cái cốc không trước mặt ông Trùm: Hắn cố nói thật tự nhiên và phớt đời:

- Bạc triệu đâu mà bạc triệu, bố! Con đang xuống dốc đây này. Chán, bố nói thế mà thánh gồm. Đáng lẽ con không nên bỏ vợ bỏ con chạy theo con đĩ mới phải. Bố giận con đáng lắm.

Ông Trùm nhún vai

- Tao lo cho mày, thế thôi, dù sao mày cũng là con đỡ đầu của tao cơ mà.

Giônni đi đi lại lại trong phòng:

- Con đã mê mẩn cái con đĩ ấy đến phát điên phát rồ lên. Minh tinh số một của Hôliút nhé, lại đẹp như tiên nữa. Thế mà bố biết nó làm gì mỗi lần quay phim xong không? Thằng hóa trang vẽ cho nó cái mặt coi được là nó cho ngủ. Thằng quay phim lấy hình nó đặt là nó kéo vào phòng thay đồ mời anh xơi liền. Nằm với ai nó cũng chạp hết. Thân nó nó cho văng mạng như cho tiền trà thuốc ấy. Đúng là con phù thủy - chỗ của nó phải là chỗ quỷ sứ ma vương tụ tập với nhau mới đúng...

Don Côrleône ngắt lời hắn:

- Thế con vợ mày sống thế nào?

Giông thở dài:

- Thì con đã lo đầy đủ rồi. Lúc li dị con đã chu cấp cho ba mẹ con nhiều hơn là tòa đòi nữa. Tuần nào con cũng tới thăm Giuni với mấy đứa nhỏ. Không có bọn nhỏ con buồn lắm. Nhiều khi chán nẫu ra tưởng phát điên lên được. - Hắn lại nốc cạn cốc rượu nữa.- Còn con vợ sau nó cứ nhạo báng con. Nó không hiểu có làm sao con

lại ghen. Nào là con cổ lỗ sĩ, nào là con bán rao cái tính khí Italia, còn các bài hát của con thì rất những thứ ngớ ngẩn. Trước lúc đi con vừa nện cho nó một trận đấy,- chỉ chưa có mỗi cái mặt, chả là nó đang đóng phim mà. Con cứ sườn nó mà già, đánh thâm tím cả chân tay, - như còn bé ấy - thế mà nó vẫn toác mồm ra cười con.

Giônni châm thuốc. - Thế đấy, bố ạ, bởi vậy nên con chán quá, chẳng thiết sống nữa đấy.

Ông Trùm nói giản dị:

- Đó là những tai họa mà không ai giúp mày được. - ông ngừng lại một lát, sau đó hỏi: - Còn giọng mày thì làm sao thế?

Chỉ trong chớp mắt cái vẻ nhạo đời nhâng nháo của hắn đã biến mất không còn thấy đâu, Giônni Phôntein gục hẳn.

- Bố ạ, con không hát được nữa, hòng con nó làm sao ấy các bác sĩ cũng chẳng biết đâu mà lần.

Haghen và ông trùm nhìn hắn sững sốt. Ai chứ Giônni xưa nay máu lắm, chết đến đít còn hăng cơ mà.

Hắn tiếp:

- Hai bộ phim con cũng kiếm khá. Có dạo con là loại số dách cơ đấy. Bây giờ thì chúng nó định đuổi con. Thằng chủ hãng phim cầm con lâu rồi, bây giờ mới có dịp chơi lại con đây.

Ông Trùm Córleone quay sang thằng con đỡ đầu lắm bầm hỏi:

- Nhưng tại sao nó lại cầm mày?

- Tại con theo mấy đám mít tinh của cánh tả, diễn thuyết hò hét vung vít lên,- trò ấy bố chẳng thích rồi. Cả tiếng Giốc Uônt nó cũng không ưa. Nó gọi con là sách động, nó làm đủ kiểu nhưng không chụp mũ được con. Sau đó con nằng nết con bé mà nó đang dấm,- sự tình nó thế đấy. Con chỉ dất đi có một đêm, đúng hơn là con nhỏ dất con. Con còn biết làm thế nào được nữa. Bây giờ cái đồ sâu bọ lộn giống mà con lấy làm vợ kia lại đuổi con ra khỏi nhà nữa chứ, Ginni với bọn trẻ thì không chấp nhận con trở lại rồi,- họa chẳng có lạ nó. Và hát con cũng không hát được nữa. Con phải làm gì nữa bố, con phải làm gì bây giờ?

Mặt ông Trùm lạnh lùng khinh bỉ, không một mảy may thương xót.

- Trước hết mày phải tỏ ra đáng mặt đàn ông cái đã, - ông nói...

Mặt ông bỗng méo xệch đi vì giận dữ.

- Cho đáng mặt đàn ông, nghe chưa? - ông quát lên. Ông chồm qua bàn túm tóc Giônni bằng một cử chỉ vừa hung dữ, vừa yêu thương. - Trời đất ơi, mày sống cạnh tao bao nhiêu lâu mà vẫn cứ là cái đồ giẻ rách! Thế nào, cái thằng nộm Hôliút dở đực dở cái kia, việc gì mày lại bày cái trò khóc lóc van xin ấy thế? Lại giở cái thói đàn bà ra nữa - "Phải làm gì? Con phải làm gì bây giờ?"

Ông Trùm nhại rất giống và bất ngờ khiến Glônni và Haghen bò ra mà cười. Don Côrleôae hài lòng. Sao mà cái thằng con đờ đầu này lại thân thiết với trái tim ông đến thế. Ông chợt nghĩ không biết mấy đứa con ruột của ông sẽ đáp lại thế nào với cái kiểu mắng nhiếc như vậy. Thằng Xantinô sẽ bậm bực rồi còn là ngùng ngoằng chán chê. Thằng Prêđo chắc sẽ cúp đuôi như chó phải đòn. Thằng Maicon sẽ cười nhạt quay lưng đi rồi trốn khỏi nhà mất mặt vài tháng. Còn Giônni - thằng bé mới dễ thương làm sao! - Nó nhả răng ra cười gom góp sức để đoán xem Bố Già nó muốn cái gì ở nó trước khi ông nói hết câu.

- Ông Trùm nói tiếp:

- Mày quyến rũ con đàn bà của ông chủ mày, - của một người mạnh hơn mày, sau đó lại kêu ca rằng ông ta đuổi mày. Mày phải biết điều chứ! Mày bỏ vợ bỏ con để mặc bọn trẻ bơ vơ không cha mà đi lấy một con điểm rồi lại khóc lóc rằng người ta không rộng lòng đón mày trở lại. Mày thương hại không đánh vào mặt con đó vì nó đang đóng phim rồi mày còn lấy làm lạ thay nó cười vào mặt mày. Trước nay mày sống như thằng ngu nên bây giờ vẫn cứ là thằng ngu, có gì lạ đâu.

Ông dừng lại lấy hơi và ôn tồn hỏi:

- Mày có muốn nghe lời khuyên của bố dù chỉ một lần này không?

Giônni nhún vai chặn trước:

- Con không cười Gimm lần nữa đâu đấy - ít nhất là theo điều kiện nó đưa ra. Con thì cứ phải rượu chè, cờ bạc, đàn điểm, thiếu các thứ ấy con không biết sống thế nào. Gái đẹp cứ xáp vào, sức đâu con nhin mãi được. Đi lang chạ về nhìn thấy Gimm là con xấu

hổ không biết chui đầu vào đâu nữa. Đừng hòng con lại đeo cái mặt mo ấy mãi, không bao giờ.

Sự nhẫn nại của ông Trùm tưởng sắp nổ tung đến nơi - thật là một chuyện hiếm có:

- Nào ai đã bắt mày cưới nó? Mày thích làm gì cứ làm. Mày muốn giữ quyền làm bố mấy đứa con mày - cái đó đáng khen lắm. Nếu thằng đàn ông không là bố của mấy đứa con mình - mà bố cho ra bố ấy thì còn chó gì là đàn ông. Đã vậy mày phải biết buộc mẹ chúng theo những điều kiện của mày chứ. Có đâu nói rằng mày không được sống cùng nhà với ba mẹ con nó không? Có ở đâu nói rằng mày không được quyền sống theo sở thích riêng của mày không?

Giônni nhếch mép cười:

- Không đâu bố, bây giờ đâu có còn các bà vợ như kiểu Italia ngày xưa. Ginni không chịu thế đâu.

Ông Trùm ném thêm cay độc vào bài thuyết lí của mình:

- Bởi vì mày cư xử như một thằng ấm đầu đầy mà. Một con vợ thì mày cho tiền hơn tòa xử, con vợ khác mày không dám làm xây xát mặt mày vì nó đang đóng phim. Việc gì mày cũng chịu lụy đàn bà mà đàn bà trên đời này chỉ giỏi nhiều sự thôi, mặc dù sang thế giới bên kia bọn ấy đều ra thánh cả, còn cánh đàn ông mình thì bị thiêu trên lửa hỏa ngục. Còn thế nào nữa. Suốt mấy năm tao để mắt đến mày, mày biết không. - Đến đây giọng ông nghiêm lại: Mày là thằng con đỡ đầu tốt nết, chưa bao giờ mày tỏ ra bất kính với tao. Nhưng còn bạn bè mày thì sao? Hôm nay mày đi với đứa này, ngày mai lại thấy với đứa khác. Mày còn nhớ gì thằng người Italia đóng các vai nhộn nhộn dạo nọ không - nó bị gậy một phát là cấm có thấy mày cặp kè với nó nữa. Mày là danh nhân cơ mà? Hay đứa khác - thằng bạn nối khố của mày, học cùng, hát cùng mày: thằng Ninô. Rượu nó uống như hũ chìm vì đời nó không may, nhưng không ai nghe thấy nó kêu ca điều gì. Nó xoay tròn ra chỗ sỏi, thứ bầy đi hát kiếm thêm chút đỉnh - Mà nó không một lời nói xấu mày. Mày không giúp nó chút được sao? Thế nào? Tao thấy nó hát hay đấy chứ..

Giônni phân trần, giọng nhẫn nhịn nhưng có phần hơi chán ngán:

- Bố ạ, chẳng qua nó không đủ sức thôi. Nó hát chỉ hơi được thôi đâu phải xuất sắc gì.

Ông Trùm lim dim con mắt:

- Thế còn mày, thằng con đỡ đầu kia, thì bây giờ mày cũng đâu có xuất sắc với xuất xiếc nữa. Mày có muốn tao thu xếp cho mày đi lái xe chở sỏi với thằng Ninô không?

Giônni không đáp. Ông Trùm lên tiếng:

- Ăn nhau ở chỗ tình bạn: Tình bạn cao hơn tài năng, mạnh hơn mọi chính thể. Nó chỉ có thua tình máu mủ một chút thôi, mày chớ có quên. Chỉ cần mày bao bọc quanh mày một bức tường bằng hữu thì hôm nay đâu đến nỗi phải về kêu cứu tao? Còn bây giờ mày thử nói xem vì sao mày không hát được? Lúc nãy ngoài vườn mày hát khá lắm mà, đâu có thua gì thằng Ninô.

Tôm và Giônni tùm tùm đáp lại câu nói móc quá đáng đó. Bây giờ đến lượt Giônni ra về giảng giải:

- Cỗ họng con nó yếu mất rồi. Hát hai ba bài là con mất giọng suốt mấy tiếng, có khi đến mấy ngày liền. Hát tập hay thu đĩa con không kéo nổi đến cùng. Giọng con xuống quá, trong họng không biết có cái gì ấy.

- Thế đấy. Đàn bà cũng hỏng dang đàn bà, giọng cũng vứt dang giọng. Bây giờ mày nói tao nghe xem thực chất cái vụ lôi thôi với thằng cha Pezzonovante - tay tổ Hôliút của Mày là thế nào nào? Nó không cho mày làm ở đâu? Không cho ra sao? Nãy giờ chỉ nói qua nói lại thế thôi, bây giờ mới vào việc đây

- Hấn đúng là tay tổ đáng gờm lắm, - Giônni nói. - Chủ hãng phim, cố vấn tổng thống về phim tâm lý chiến cơ mà. Tháng trước hấn vừa mua bản quyền dựng phim theo một cuốn tiểu thuyết âm ỉ nhất trong năm. Sách bán chạy như tôm tươi, in không kịp. Nhân vật chính cứ như nhìn con mà vẽ vậy, giống hệt. Thậm chí con chẳng cần nhập vai nhập việc gì cho mệt - cứ sống sao lên phim vậy là xong. Ngay cả hát cũng miễn nốt. Chưa biết chừng con còn vợ giải Hàn lâm viện nữa là khác.

Ai cũng rõ vai ấy giành cho con, nghĩa là con lại vào cầu. Lần này thì với tư cách là diễn viên điện ảnh. Thế mà thằng chó đẻ Uônt chơi con, không chịu giao cho con vai đó. Con xin đóng với số thù lao tượng trưng thôi, thế mà hấn cứ lắc. Hấn nói phao lên rằng

nếu con đến xưởng phim hôn hít hân trước mặt mọi người thì may ra hân còn cho.

Ông Trùm sốt ruột phẩy tay bảo dẹp cái khoản trữ tình ủy mị ấy đi. Người khôn ngoan thì việc làm ăn bí mật cũng tìm được lối thoát. Ông vỗ vai thằng con nuôi:

- Tao thấy mày mất tinh thần quá. Mày tưởng mày chẳng cần cho ai nên mọi người quay lưng lại với mày hết chứ gì? Mà dạo này mày gây nhiều đấy. Chắc rượu chè lấn vào hả? Ngủ không được phải uống thuốc suốt hả?- Ông lắc đầu chê trách.

- Còn bây giờ mày nghe đây mà làm, - ông tiếp. -Mày làm ơn ở lại đây một tháng tao nhờ. Ăn uống, ngủ nghỉ lấy lại sức đi. Mày cứ đi theo tao - có mày là tao vui, còn mày chắc cũng học được ít nhiều việc đời ở Bố Già mày - biết đâu lại được việc ở chốn thiên đường Hôiiút của mày cũng nên. Và không hút hỏng, rượu chè, gái gỏng gì hết. Sau một tháng mày cứ việc về, còn tay tổ kia, thằng cha Pezzonovante của mày ấy, nó sẽ giao việc cho như mày mơ ước. Chịu chưa?

Giônni không tin ông Trùm thần thế đến mức ấy.

Nhưng chưa bao giờ có chuyện Bố Già hứa làm gì rồi bỏ bê cả.

- Thằng này là bạn thân của Edga. Hươu đấy, bố ạ, - Giônni nói. - Hân chẳng chịu nghe bố đâu.

- Hân là thằng làm ăn, - ông Trùm đáp.- Tao đem lợi ra nhử nó, nó bỏ qua mà được à?

- Nhưng muộn quá rồi, bố ơi, - Giônni thở ra. - Hợp đồng ký kết đâu đấy rồi, một tuần nữa sẽ bắt đầu quay. Chẳng ăn thua quái gì đâu.

Don Côrleône chậm rãi:

- Thôi đi đi, mày ra với khách đi: Bạn bè mày mong mày lắm đấy. Mọi việc cứ để tao lo.

Ông đẩy Giônni ra cửa. Haghen kéo ghế lại gần bàn y ghi chép gì đó vào sổ tay.

Ông Trùm khề thở dài nào nề:

- Còn gì nữa không

- Chuyện Xôlôđô không thể lần nữa được nữa. Tuần này bác phải tiếp hấn thôi. - Haghen ngồi trước cuốn lịch cứng người chờ.

Ông Trùm hất vai.

- Đám cưới xong rồi, bao giờ mà cứ bảo tao.

Nghe câu đó Haghen rút ra hai điều. Cái chính là Virgin Xôlôđô sẽ bị từ chối. Thứ nữa - một khi ông Trùm chần chừ chưa trả lời ngay mà phải đợi xong đám cưới có nghĩa là ông cho rằng lời từ chối đó sẽ dẫn đến những chuyện lôi thôi.

Haghen thận trọng góp:

- Có sai Clemenxa cho mấy đứa đến năm đây không bác?

Ông Trùm sốt ruột nhăn mặt:

Để làm gì? Tao không trả lời trước đám cưới. vì đó là một ngày vui, không nên để cái gì làm bận trí dù chỉ xa xa thôi. Ngoài ra tao còn muốn biết trước hấn định bàn chuyện gì. Bây giờ tao biết rồi. Cái mà hấn định đề nghị mình là infamita. Bản không nghĩ được.

Haghen nói:

- Vậy là bác từ chối?

Ông Trùm gật.

- Cháu cho rằng việc này phải đưa ra bàn trong hội nghị gia đình đã rồi hẵng trả lời.

Ông Trùm cười khẩy:

- Mà cho là thế hả? Được, bàn thì bàn. Nhưng mà phải đi Califomia trước đã. Mai đi mà thu xếp việc đó luôn đi. Mà cứ gặp thằng cha tay tổ chớp bóng trước, còn Xôlôđô thì hãy báo nó tao đồng ý tiếp nó lúc nào mà ở California về. Gì nữa?

Haghen báo cáo bằng giọng dừng dừng, rõ ràng:

- Có điện thoại bệnh viện gọi đến. Tính mạng của consiglieri Abbandando chỉ còn tính từng giờ, sợ không kéo nổi đến sáng mai được. Người ta đã cho thân nhân vào gặp lần cuối.

Giencô Abbandando mới chính thức là consiglion nhà Còrleone. Lão bị ung thư nặng, nằm liệt gần năm nay trong bệnh viện nên Haghen mới được cử tạm thay.

Leo được đến chức consiglion đầu có dễ, mà máu Xixili trong người Haghen không có lấy một giọt thì còn nước non gì. Tuy ở nhà ông Trùm từ năm mười hai tuổi đến giờ gần như là con cháu trong nhà rồi thế mà mới tạm thay chức quân sư, nhiều đứa không phục. Vả lại mới ba năm tuổi mà làm consiglieri thì non quá?

- Thế lúc nào rước dâu? - ông Trùm hỏi.

- Tí nữa cắt bánh cưới, khoảng nửa giờ nữa thì rước dâu. - Chợt nhớ đến chú rể Carlô, Haghen rụt rè đề nghị: - Có nên giao cho chồng Cônni một việc gì kha khá trong gia đình không, thưa bác?

Nghe đến đó ông Trùm bỗng đập bàn đánh chát một liếng làm Haghen giật nảy mình.

- Không - bao giờ? - ông Trùm giận dữ gằn từng tiếng. - Không được, mày nhớ đấy. Cho nó một việc gì kiếm sống thôi. Còn mọi việc trong nhà cấm không được hở cho nó biết, nghe chưa? Phải dặn mấy thằng con tao, cả bọn Clemenxa nữa. - ông ngừng lại một lát. - Bây giờ mày gọi cả ba đứa con tao vào nhà thương nhìn mặt ông bạn thân của tao lần chót. Để Phrêđô lái xe và dặn Cólônni là tao muốn cả nó cùng đi luôn. Còn mày thì sửa soạn đêm nay đi Los Angeles. Mày cứ ở nhà chuẩn bị, vào nhà thương không kịp đâu. Tao về là đi luôn.

- Vâng. Lúc nào khách về hết Phrêđô sẽ đưa xe đến.

- Có ông thượng nghị sĩ gọi điện tới, - Haghen báo cáo tiếp - ông ta xin lỗi không thể thân đến được, bảo là bác sẽ hiểu. Có lẽ ông ta muốn nói tới mấy tay chơi FBI lảng tránh trước nhà ghi số xe lúc nãy. Ông ta gửi thông tin cần đưa quà lại cho bác.

Ông Trùm gật gù. Chẳng cần phải để lộ rằng chính ông đã gàn tay kia dừng đến làm gì.

- Quà có đáng giá không?

Những đường nét Đức lai Irland của Haghen thoát trở nên rất Italia cho thấy y khoái lắm:

- Hàng bạc cổ, quý lắm bác ạ. Bán đi ít nhất phải một ngàn. Tay thượng nghị sĩ bảo lòng mãi mới kiếm được một thứ vừa mắt. Loại này chỗ đó mới là quý chứ giá cả không thành vấn đề.

Ông Trùm Côrleône nghe Haghen một cách thích thú không giấu giếm, - một nhân vật cỡ thượng nghị sĩ mà làm thế kể cũng

nặng tình. Giống như Luca Bradi, ông thượng nghị sĩ cũng là một hòn đá tảng làm chỗ dựa cho sức mạnh của ông Trùm Côrleone, và cũng như Luca Bradi, ông ta một lần nữa bày tỏ lòng thần phục không đổi thay của mình bằng một món quà quý.

Vừa nhắc thấy Giônni xuất hiện trong vườn là Kêi nhận ra liền. Cô ngạc nhiên lắm:

- Gia đình anh quen cả Giônni Phôntein cơ đấy! Sao chẳng thấy anh khoe gì cả? Điều này em lấy anh là cái chắc rồi, khỏi phải lo.

- Hay anh đưa em ra mắt nhé? - Maicon hỏi. -

- Để lúc khá -c Kêi thở dài. - Suốt ba năm trời em tương tư anh ta. Anh ta hát ở Niu York em đi xem không sót lần nào, lần nào cũng gào đến khản cổ. Giônni hát chúa không chịu được.

- Từ từ thế nào em cũng được làm quen. - Hát hết bài thứ hai, Giônni theo Bố Già vào khuất trong nhà, Kêi nói kháy:

- Đừng có bốc phét với em rằng một ngôi sao cỡ Giônni Phôntein còn phải cầu xin ông già anh cái gì đấy nhé:

- Glônni là con đỡ đầu của ông già, - Maicon đáp. Không có ông già thì đỡ ông tương đảm mơ trở thành ngôi sao ngôi xiếc gì.

Kêi cười hờn hờ:

- Ai chà, chắc chuyện hay lắm, kể đi anh.

Maicon lắc đầu:

- Chuyện này anh không kể cho em được.

- Anh cứ tin em.

Cực chẳng đã anh phải kể. Kể mà không khôì hài bốn cột, vừa kể vừa khó chịu. Không giải thích gì hết, anh chỉ nói sơ sơ rằng tám năm trước ông già còn hăng hơn bây giờ nhiều, vả lại vì Giônni là con đỡ đầu nên ông coi dàn xếp công việc của nó là vấn đề danh dự.

Chuyện này có thể tóm tắt như sau: Tám năm trước Giônni hát trong một ban nhạc nổi tiếng và hần thành công ào ạt. Hần trở thành một miếng mồi béo câu các thính giả nghe đài. Rủi cái thằng bầu của ban nhạc là Les Hali - một tay có tiếng trong làng

nhạc nhẹ - đã trối chân trối tay Giônni bằng một hợp đồng bất chệt năm năm. Đám xưởng ca mới vào nghề anh nào cũng bị chơi thế cả. Lúc ấy Les Hali có quyền đem Giônni cho thuê được bao nhiêu tiền, hẵn bỏ túi hết.

Don Côrleone đích thân thương lượng với tay kia. Ông đề nghị bồi thường Hali hai chục ngàn đô la để hẵn xé hợp đồng. Hali đồng ý, nhưng với điều kiện hẵn vẫn phải được hưởng một nửa số tiền Giônni kiếm được. Thấy hay hay, ông Trùm xén luôn hai chục ngàn tiền chuộc chỉ còn một nửa. Tay bầu xem ra không thông thạo lắm những chuyện không dính dáng đến món nhạc nhẹ dễ thương của hẵn nên hoàn toàn không hiểu được ý nghĩa của mảnh ấy. Hẵn cự tuyệt đề nghị của ông Trùm.

Hôm sau ông Trùm thân hành đến thăm xã giao Hali. Theo ông còn có hai người bạn. Giencô Abbando, lúc đó là cố vấn của ông, và Luca Brađi. Ngoài ra, không còn ai làm chứng cả: ông Trùm đã thuyết phục được Hali kí vào tờ giấy viết sẵn rằng sau khi nhận tám séc mười ngàn đô la, người có tên là Hali sẽ không có bất kỳ một đòi hỏi nào liên quan đến công việc của Giônni Phôntein. Lí lẽ ông Trùm đưa ra thật xác đáng: Ông kê vào thái dương tay chơi kia một hòng súng và trang trọng hứa rằng trong vòng một phút nữa trên tờ giấy sẽ có hoặc chữ kí của mister Hali hoặc một ít huyết của ông ta. Les Hali kí. Ông Trùm dứt súng vào túi và trao cho ông bầu ban nhạc tờ séc mười ngàn.

Sau đó thế nào thì công chúng đông đảo biết cả rồi. Giônni Phôntein và các bài hát trở thành sự kiện giật gân nhất nước Mĩ. Hai bộ phim ca nhạc hài hước có Giônni tham gia mang lại cho xưởng phim Hôliút không biết bao nhiêu tiền. Nhờ các bài hát của hẵn, người ta kiếm lời hàng triệu bạc. Sau đó hẵn li dị vợ mặc dù đã biết và yêu cô ta ngay từ ngày bé, bỏ hai đứa con gái mà chạy theo một mình tinh tóc vàng chúa nhất Hôliút.

Nào ngờ ả này quen bán mình, không chút xấu hổ, không chút áy náy. Hẵn bắt đầu uống rượu, ném tiền vào các sòng bạc, bắt gái tùm lum. Hẵn mất giọng, đĩa hát của hẵn bán hết chạy, hãng phim thôi kí hợp đồng với hẵn. Hẵn chỉ còn một cách là quay lại với Bố Già của mình. Và thế là hẵn có mặt tại đây.

Kêi trầm ngâm:

- Thế anh không ghen tị với ông già à? Qua những chuyện anh kể về cụ, thấy rõ rằng cụ đã giúp mọi người rất nhiều việc.

Chắc cụ phải là người nhân hậu hiếm có - Cô nhãn mũi.- Tuy quả thực cách làm của cụ không được hợp hiến cho lắm.

Maicon thở dài:

- Bên ngoài nhìn vào có thể thế thật, nhưng để anh nói cho mà nghe. Em biết những người thám hiểm Bắc cực có cái lệ là cứ qua một quãng nhất định họ lại vui một ít dự trữ thực phẩm để nhờ có lúc nào cần đến. Thì những việc phúc đức của ông già cũng vậy. Máy người được giúp có ngày người ta sẽ đến tận nhà gõ cửa, lúc ấy thì chịu khó cời hầu bao ra.

Nhập nhaoang tối chiếc bánh cưới mới được khênh ra, mọi người thán phục và xúm vào chén bay. Chiếc bánh do Nadorin tự tay trình bày nhân dịp này được trang điểm những miếng vỏ sò bằng kem trông thật ngon mắt, nên cô dâu trước lúc lên xe hoa còn thòm thòm cố cắn thêm mấy miếng. Ông Trùm bước ra lễ phép tiễn khách, đồng thời còn kịp để ý thấy chiếc xe đen chở các nhân viên FBI đã không còn đấy nữa.

Rốt cuộc trước nhà chỉ còn một chiếc xe duy nhất - một chiếc Cadillac đen dài ngoằng Phrêđô ngồi sau tay lái ông Trùm bước ra một cách nhanh nhẹn và mềm mại không ngờ so với tuổi tác và thân hình ông. Ông ngồi vào ghế trước, Xônni, Maicon và Giông Phôntein ngồi ghế sau. Ông Trùm ngoái lại bảo Maicon:

- Cô bạn mày về một mình hay có ai đưa?

- Tôm bảo anh ấy sẽ đưa về.

Ông Trùm Côrleone hài lòng quay đi. Thằng Haghen khá đây, kịp lo liệu mọi chuyện rồi.

Thời đó xăng còn phải mua theo phiếu nên con lộ vành đai qua Manhattan vắng tanh. Chưa đầy một tiếng sau chiếc Cadillac đã rẽ sang đường trước bệnh viện Pháp. Trên đường đi, ông Trùm hỏi chuyện thằng con út học hành ra sao, Maicon bảo rằng thường thôi. Xônni nhào lên ghế trước, bảo:

- Giônni nói bố nhận thu xếp những chuyện lôi thôi của nó ở Hôliút. Hay để con đến giúp nó một tay, bố nhé?

Ông Trùm trả lời vắn tắt:

- Tối nay Tôm sẽ đến đó. Chẳng cần giúp gì đâu, chuyện dễ không ấy mà.

Xônni cười:

- Giônni nó sợ không xong nên con mới nghĩ để con làm vụ đó.

Don Côrleone quay lại Giônni Phôntein:

- Mà không tin hả? Chẳng nhẽ Bố Già mà có lần nào sai lời hứa? Mà bảo tao nói dóc chứ gì?

Giônni lúng túng chống chế:

- Đâu có. Xin bố hiểu cho, nắm quyền sinh sát ở hãng phim là một thằng to đầu, một pezzonovante chính cống. Không có gì đốn nỗi nó đâu, ở đây cả tiền bạc cũng thua hết. Hắn quen nhiều lắm. Con không biết bố có cách nào mà chơi được với hắn.

Ông Trùm nói khê khàng, vui vẻ:

- Còn tao thì tao bảo mà sẽ nhận vai ấy. - ông lấy khuỷu tay huých Maicon. Thế nào, Maicon, mình không bịp thằng con đỡ đầu của tao chứ.

Maicon lắc đầu:

- Bố đã nói thì có bao giờ sai.

Khi mấy bố con đi vào cổng bệnh viện, don Côrleone nắm tay thằng con út và hai bố con đi tụt lại sau.

- Tốt nghiệp xong mà về đây bố con mình nói chuyện, - ông Trùm nói. - Bố đã nhắm cho mà một việc, bố tin là mà sẽ không phải hối đầu.

Maicon không nói không rằng. Ông Trùm nổi cáu vặc:

- Mà tưởng tao không biết mà nhìn đời thế nào hử. Tao không đề nghị mà điều gì khuất tất đâu. Đây là một việc đặc biệt. Bây giờ mà cứ đường mà mà đi - chẳng gì mà cũng là thằng đàn ông mà. Nhưng học xong mà phải đến tao ngay mới phải đạo làm con chứ.

Bên trong bệnh viện gạch men trắng muốt. Vợ con Giencô đủ mặt - bà mẹ và ba cô gái lớn mặc tuyền đồ đen, ai trông cũng mũm mĩm béo tốt:

Vừa thấy ông Trùm ra khỏi thang máy là mấy mẹ con chạy ủa cả lại. Bà mẹ mếu máo:

- Ôi giờ quý hóa quá, hôm nay đám cưới mà ông Trùm cũng chiếu cố đến thăm bố cháu...

Ông Trùm gạt đi:

- Thôi nào, Giencô với tôi tình nghĩa anh em hai chục năm chứ ít gì.

Xem ra bà ta chưa biết ông chồng trở bệnh khó qua khỏi đêm nay. Giencô Abbandando ung thư, nằm đây đã ngót năm, vợ con đi thăm nuôi thành quen, nên không ngờ vực gì hết. Bà vợ lau nước mắt áp ứng:

- Mời ông Trùm vào trong này. Khốn nạn, bố cháu cứ một hai đòi đi ăn cưới, bác sĩ ngăn mãi đấy ạ. Đi không được, bố cháu bảo thế nào bác cũng đến, thế mà bác đến thật. Đàn bà chúng tôi đâu hiểu được chỗ thân tình của các ông. Có bác đến thăm chắc bố cháu mừng lắm.

Một bác sĩ và một y tá đi ra. Bác sĩ trông còn trẻ, nhưng chừng chạc, dáng hoàng, kiểu cách xem quen sai phái, rõ ra con nhà giàu. Một cô gái Giencô chạy lại hỏi xem có được vào thăm không, ông bác sĩ nhìn cả bọn.

- Thăm nom gì mà đông thế này?

Con bệnh sắp chết một cách đau khổ, thương tâm, tốt hơn là không nên để người nhà chứng kiến. Nhưng rồi không nỡ, ông bác sĩ đành phải cho vào một tý.

Bác sĩ không hiểu sao vợ con bệnh nhân hôm nay lại dành quyền quyết định cho một ông già thấp lùn bệ vệ, ăn mặc rất chừng. Ông già thông thả lên tiếng, giọng hơi đá giọng Italia, nghe kĩ mới thấy.

- Xin bác sĩ cho biết, có phải là hoàn toàn hết hi vọng rồi, bệnh nhân chắc sẽ không qua khỏi hôm nay phải không ạ? Nếu như vậy có lẽ khỏi phiền bác sĩ nữa. Giờ đến phần chúng tôi lo. Chúng tôi sẽ ở luôn bên an ủi ông ấy, sẽ lo liệu tang ma chôn cất người chết, và trông nom người sống.

Nghe ông Trùm nói sát sạt thế, bà vợ Giencô thẳng thốt bật khóc. Bác sĩ nhún vai. Ông già nói vậy mà có lí, đến nước này thấy thuốc còn làm gì được nữa, tốt hơn hết là để họ thu xếp lấy với nhau. Bác sĩ gạt đầu:

- Thôi được, đợi ý tá dọn qua một tí đã. Trách nhiệm của tôi đến đây là hết.

Lát sau cô y tá trở ra, mở cửa cho cả đám kéo vào và dặn khê:

- Người bệnh vẫn mê sảng, không nên kinh động.
- Trừ bà vợ, còn các ông với các cô thì không nên ngồi quá lâu

Lúc quay lại trông thấy thần tượng Giônni Phôntein, cô ta cứ há mồm ngạc nhiên. Giônni mỉm cười tình tứ rồi lảng lạng theo Bố Già vào thăm bệnh nhân.

Giencô Abbandando đã trải qua một chặng đường dài vất vả chạy trốn cái chết, nhưng bây giờ lão biết rằng nó đã sắp tóm được lão trên giường bệnh. Lão gầy xọp đi chỉ còn da bọc xương, mái tóc đen ngỗ ngược của lão chỉ còn sót lại vài túm thưa thưa bờ phờ. Don Corleone nói vui:

- Anh bạn Giencô, tôi đem mấy thằng con đến chào anh đây - mà anh thử nhìn xem này, có cả khách quý từ mãi Hôliút sang nữa nhé. Anh nhận ra Giônni không?

Kẻ hấp hối cảm kích nhìn ông Trùm, mắt rùng rục.

Những bàn tay trẻ trung chắc lắn lắc bàn tay những xương cùng xẩu của lão. Vợ lão cùng mấy đứa con gái đứng dọc bên kia giường hôn lên má lão, vuốt ve cánh tay lão.

Ông Trùm để tay lên tay bạn. Ông nói thân tình:

- Liệu mà chóng khỏe rồi hai thằng mình về Italia, về quê cha đất tổ chơi một chuyến. Hai thằng lại sẽ chơi cầu dưới cửa sổ quán rượu như cha ông bọn mình ngày xưa vẫn chơi ấy mà.

Kẻ hấp hối lắc đầu. Lão ra hiệu mọi người tránh xa, rồi bấu chặt những ngón tay xương xẩu vào tay áo ông Trùm. Lão cố gắng gì đó. Don Côrieone kéo ghế đến gần; cúi đầu nghe. Gienco abbandando pheù phào gì đó không đầu không đuôi về thời thơ ấu của hai người...

Bỗng đôi mắt đen như than của lão trở nên lăm lét! Lão hạ giọng thăm thì. Ông Trùm kéo ghế lại gần hơn. Ông lúc lắc đầu và mọi người trong phòng sững sờ thấy nước mắt lăn trên gò má don Côrieone. Tiếng thì thầm dứt quãng to dần, tràn ngập cả gian phòng. Bằng một cố gắng vượt sức con người, Abbandando nhấc hẳn đầu lên khỏi gối, cặp mắt thất thần đảo quanh, lão giơ ngón tay xương xẩu chỉ vào ông Trùm:

- Bố Già, - lão gọi hốt hoảng. - Bố Già, tôi van anh cứu tôi với! Xương đang cháy tàn trong thịt, tôi nghe rõ tiếng dòi đục trong óc tôi. Cứu tôi với, Bố Già, việc gì anh cũng làm được mà, đừng để bà vợ tội nghiệp của tôi phải khóc đi anh. Lúc bé chúng mình chơi đùa với nhau ở Côrleône, lẽ nào anh lại để mặc tôi chết trong giờ phút này, trong lúc tôi đang khiếp sợ, sợ phải xuống địa ngục vì những tội lỗi của mình.

Ông Trùm im lặng, Abbandando nói tiếp:

- Hôm nay là ngày anh gả con, anh không thể từ chối tôi được

Bố Già lên tiếng, chậm rãi, chí lí, sao cho mỗi lời nói ra xuyên qua màn sương mù hôn mê hấp hối mà tới được đích.

- Bạn già của tôi, - ông nói. - Cái đó thì tôi chịu. Nếu tôi toàn năng thì xin anh hãy tin rằng tôi còn nhân từ hơn cả Chúa trời kia. Nhưng anh đừng sợ chết, đừng sợ phải xuống địa ngục. Mỗi sáng mỗi tối các nhà thờ sẽ làm lễ cầu kinh cứu rỗi linh hồn anh. Vợ con anh sẽ cầu nguyện cho anh. Làm sao Chúa trừng phạt anh cho đành khi mà từ khắp nơi bay đến tai Người những lời cầu xin tha thứ?

Vẻ lấm lét hiện rõ hơn trên bộ mặt quắt queo, đôi môi người chết nhếch thành một cái cười trơ tráo:

- A anh với lão ta đã ăn giá rồi chứ gì?

Câu trả lời nghe cứng rắn, khô lạnh:

- Đừng có báng bổ nữa. Hãy cam chịu đi.

Abbandando đổ vật xuống gối. Tia hi vọng cuồng dại trong mắt lão đã tắt ngấm. Cô y tá bước vào và đuổi tất cả như mọi bận. Ông Trùm đứng lên nhưng Abbandando vươn tay ra giữa lại:

- Cứ ngồi đây, Bố Già, - lão nói. - Ngồi lại đây giúp tôi một tay tiếp tử thần nào. May ra thấy anh ngồi bên tôi hấn hoảng mà buông tha tôi chẳng? Nếu không thì anh nói giúp tôi một tiếng, hay nháy ai đó một cái cũng được. Sao? - Kẻ hấp hối nháy mắt, bây giờ rõ ràng là lão đùa tếu, chọc ghẹo ông Trùm.

- Dù sao nó với anh cũng cùng máu mủ cả mà. - Rồi sợ ông Trùm giận, lão vội nắm tay. - Cứ ngồi đây, đưa tay cho tôi nào. Hai thằng mình sẽ chơi hấn một phen như bao nhiêu lần mình chơi bọn khác ấy. Bố Già, anh đừng bỏ tôi một mình.

Ông Trùm ra hiệu để hai người ngồi lại với nhau.

Mọi người ra hết, don Còrleone cầm bàn tay xương xẩu của Giencò Abbando trong hay bàn tay to bản của mình. Dịu dàng, rần rởi, ông nói mấy lời an ủi người bạn già trong lúc chờ thần chết đón, cứ như ông đủ sức giành giật cuộc sống của Giencò Abbando từ bàn tay kẻ thù xảo quyệt và hèn hạ nhất trong tất cả các kẻ thù của loạn người ấy không bằng.

Với Cònni Còrleone thì ngày cưới như thế là suôn sẻ. Carlò Ritdi làm chức trách đều đặn và có bài bản, được vậy là nhờ mối quan tâm của hắn đối với túi tiền hơn hai chục ngàn đô của cô vợ. Tuy thế tân nương nhà ta lại tỏ ra sẵn sàng chịu mất trinh hơn là mất tiền. Tân lang phải cho ái thiếp xơi một quả ổi dưới mắt rồi mới thỏa được ước mong.

Luxi Manchium về nhà ngồi chờ Xònni gọi điện - thể nào chàng chẳng hò hẹn với nàng. Chờ không được, đành phải gọi lấy vậy. Nghe giọng đàn bà đáp lại, cô vội vàng gác máy. Luxi đâu biết trong nửa giờ sấm sét lúc cô đang cùng Xònni lánh ra chỗ vắng thì mọi người đã bàn tán lung tung cả và người ta đã rỉ tai nhau rằng Xònni vừa sẵn được con thịt mới, dùng luôn cô bạn của con em ruột.

Loay hoay thế nào mãi tới chủ nhật Tòm Haghen mới từ biệt vợ con và ra sân bay.

Hôm đó là một ngày vất vả nhưng rất may mắn với Tòm. Giencò Abbando chết lúc ba giờ sáng. Từ bệnh viện trở về, don Còrleone liền thông báo rằng ông chính thức chỉ định Haghen là consigliere của mình. Như vậy có nghĩa là ngoài những cái khác ra từ nay Haghen sẽ giàu - chuyện y quyền lực ngang trời thì đã hẳn, không phải nói nữa.

Ông Trùm đã phá cái luật lệ lâu đời được tất cả tôn trọng. Xưa nay chỉ có dân Xixili gốc mới có thể ngồi ghế consigliere. Việc Haghen được nuôi nấng dạy dỗ trong nhà ông Trùm chưa là cái gì cả. Chỗ này huyết thống mới là quyết định. Chỉ có dân Xixili nòi, ngay từ lúc còn bú tí đã thấm nhuần luật omerta mới có thể giao phó chức quân sư, một địa vị then chốt trong vương quốc của bất kì ông Trùm nào.

Đứng đầu gia đình Còrleone là Bố Già, ông lãnh đạo toàn bộ mọi hoạt động của cả cánh. Ba cấp là ba lớp đệm tránh và ngăn

cách ông Trùm với những kẻ thực hiện ý chí của ông, trực tiếp thi hành các mệnh lệnh của ông. Do vậy không một dấu vết nào lên được tới thượng đỉnh hết. Nhưng chỉ với điều kiện là consiglieri không phản bội.

Ngay sáng chủ nhật đó don Còrleone ra chỉ thị tỉ mỉ về việc trị hai thằng ranh đã đánh đập tàn tệ con gái lão Bônaxêra. Nhưng các chỉ thị đó ông nói qua Tôm Haghen - chỉ một mình, không có ai chứng kiến. Đến trưa Tôm lại giao các chỉ thị đó cho Clemenxa - cũng một mình, không người chứng kiến. Đến lượt Clemenxa lại sai Pôli Gattô thực hiện mệnh lệnh. Pôli Gattô lúc ấy mới chọn người và thi hành chính xác điều người ta giao cho hắn. Cả Pôli lẫn người của hắn sẽ không biết lệnh kia từ cấp cao nào đưa xuống và để làm gì. Việc của chúng là chỉ đâu đánh đấy, chỉ mức nào đánh mức ấy. Tất cả các lớp đệm có rách hết thì mới đến lượt ông Trùm - cái đó không bao giờ xảy ra, song lấy gì bảo đảm chuyện đó không xảy ra? Tuy nhiên, cả trường hợp đó cũng đã được tính toán đâu đấy cả rồi. Một khâu, khâu then chốt nhất, phải biết vai trò consiglieri vô cùng phức tạp. Danh nghĩa là cố vấn kiêm phụ tá. Ngoài ra còn là bạn đồng hành của ông Trùm, suy nghĩ thay ông Trùm. Đi xe thì làm tài xế, đi họp thì chuẩn bị tài liệu, vừa là điều đóm bùng bom đốt thuốc. Ông Trùm biết cái gì consiglieri biết cái ấy nên chỉ một mình hắn phá nổi. Ông Trùm và cả băng - nhưng chuyện đó thì không thể có rồi. Cứ trung thành thì consiglieri sẽ có hết.

Có những vụ mà quân sư thay mặt ông Trùm ra mặt lộ liễu hơn, nhưng vẫn phải để riêng ông Trùm không xuất đầu lộ diện. Việc Haghen đi Los Angeles lần này cũng là một vụ như vậy. Ý thức được rằng danh phận consiglieri của mình sau này tùy thuộc rất nhiều ở chỗ có thu xếp được vụ này không. Về mặt làm ăn mà nói thì chuyện Giônni Phôntein có được giao cái vai hắn đang thêm trong bộ phim sắp đến hay không chỉ là chuyện vặt. Quan trọng hơn là những vấn đề chẳng hạn như cuộc gặp gỡ với Xôlôđô mà Haghen đã hẹn vào thứ sáu này. Nhưng Haghen biết rằng với ông Trùm, việc kia đều quan trọng ngang nhau, và một consiglieri cừ thì chỉ cần thế thôi là đủ rõ rồi.

Thân máy bay rung nhẹ nhẹ, lan cả sang Tôm mặc dù không thế y cũng đang sốt vó lên đây. Tôm bảo cô tiếp viên lấy cho một cốc martini uống để dịu thần kinh.

Trước khi lên đường, y đã được ông Trùm và Giônni thông báo tỉ mỉ về tay chủ hãng phim Giec Uônt. Theo lời Giônni thì Tôm đừng hòng thuyết phục nổi Giec Uônt. Mặt khác, ông Trùm sẽ thực hiện bằng được lời hứa với Giônni - cái đó Tôm không mấy may nghĩ ngờ.

Vì vậy việc của hần là tiếp xúc với Uônt và bắt đầu thương lượng

Haghen ngửa lưng ghế và cố tập trung mổ xẻ sự kiện. Xem hần đã biết gì về Giec Uônt nào: Đó là một trong ba chủ hãng lớn nhất của Hôliút, có trường quay riêng, hàng chục tài tử hàng đầu kí hợp đồng với hần. Hần là thành viên Hội đồng cố vấn về thông tin quân sự bên cạnh Tổng tổng Hợp chủng quốc Hoa kỳ, đứng đầu ban điện ảnh, nói nôm na là hần sẽ nặn ra những bộ phim tán dương chiến tranh. Mấy lần được mời dự tiệc trong nhà Trắng. Đã từng tiếp Edga Huơ tại nhà. Nghe thì ghê gớm lắm, nhưng xem lại thì thế nào? Chẳng qua chỉ là chuyện xã giao bề ngoài thôi, có gì đâu. Uônt không có uy tín cá nhân trong chính giới, chủ yếu là vì hần chủ trương các chính kiến phản động cực đoan - một phần còn vì hần bị bệnh vĩ cuồng, thích Bè phái, cứ đòi làm bố người ta nên địch thủ tha hồ lợi dụng.

Haghen thở dài. Không nói lí với thằng này là không xong rồi. Y mở cặp - cái trò viết lách đăng nào cũng làm thì làm bây giờ luôn - nhưng y mệt quá rồi. Haghen gọi một cốc rượu nữa và ngẫm nghĩ về mình, về cuộc đời mình. Y không hối tiếc gì hết - ngược lại, số y may không chịu được, bất luận mười năm trước lí do gì đã khiến y chọn con đường này. Cái chính là Tôm đã chọn con đường đúng đắn. Y đã thành đạt, y sung sướng trong giới hạn vừa phải đối với một người lớn. Kể đời y cũng thú ra phết: Ba năm tuổi, Tôm Haghen cao nhằng nhằng, tóc cắt ngắn - tóm lại không có gì nổi bật. Y học luật, nhận bằng xong theo nghề ba năm, nhưng bây giờ công việc của y chẳng còn dính dáng gì đến nghề nhập khẩu dầu ô-liu, nghề nhà của gia đình Côrleône trên danh nghĩa.

Năm mười một tuổi, Tôm đánh bạn với một thằng cùng lứa - Xônni Côrleône. Mẹ Haghen bị mù, rồi lúc nó lên mười một thì bà chết, Vốn nghiện ngập sẵn, từ đấy bố nó uống không còn biết trời đất gì nữa. Ông là thợ mộc, hay lam hay làm, suốt đời không biết tới một việc gì bất lương. Nhưng tật nghiện rượu đã làm tàn hại gia đình ông và sau đó cả chính ông nữa. Tôm Haghen thành mồ côi lang thang ngoài phố, ăn đường ngủ chợ: Con em nó được giao

cho người lạ nuôi - còn loại phát phờ vô ơn vô phước như nó chỉ một hai trốn các bà xơ làm phúc thì xã hội Mỹ năm 1920 đâu có thêm lo. Hơn nữa, Haghen lại bắt đầu toét mắt. Lối xóm bảo nhau không khéo thằng bé bị lây bệnh mẹ, coi chừng nó lại lây cho người khác. Mọi người tránh nó như tránh tà Xônni lúc đó còn chưa chai cứng nên đâm thương bạn, đưa Tôm về khăng khăng bắt người nhà phải chăm sóc Tôm được ăn spaghetti nóng rưới nước sốt cà chua thật đậm - vị nước sốt hần nhớ suốt đời - và được ngủ trên giường xếp.

Không gạn hỏi, không giảng giải nhiều lời, ông Trùm Côrleone cho thằng bé bụi đời ở lại gia cảnh mình như là một việc tự nhiên. Ông thân chinh đưa thằng bé đi bác sĩ và mắt Tôm đã được chữa lành. Ông gửi Tôm đi học, sau đó cho học tiếp lên khoa luật Oừ đại học. Nhưng với thằng con nuôi ông đối xử như một người đỡ đầu hơn là một người cha. Không bao giờ ông tỏ ra âu yếm với nó, nhưng rất lạ là ông coi Tôm còn hơn cả con đẻ và không bao giờ ép buộc nó điều gì. Chẳng hạn, việc theo đuổi nghề luật là do Tôm tự ý lựa chọn. Một lần nó nghe ông Trùm nói:

- Một luật gia xách cặp làm ăn còn mạnh hơn một trăm thằng dốt nát cầm súng.

Xônni và Phrêđô học hết trung học là đòi theo chân bố, khiến ông Trùm buồn lắm. Chỉ có Maicon vào đại học, nhưng vừa chiến tranh với Nhật hôm trước hôm sau anh đã đăng thủy quân lục chiến đi đánh nhau luôn.

Đoạt bằng luật sư, Haghen cưới một cô gái Italia, gia đình ở bên Niu Giilan và ra ở riêng. Vợ y cũng tốt nghiệp đại học, thời đó được như thế là hiếm lắm. Sau đám cưới - mà đám cưới dĩ nhiên là tổ chức ở nhà ông Trùm Côrleone - ông Trùm tỏ ý sẵn sàng giúp Tôm mở nghiệp dù y có ý định làm gì - tậu cho y một văn phòng luật sư và đưa khách hàng đến hoặc dựng cho y một doanh nghiệp chuyên buôn bán bất động sản.

Đáp lại Haghen cúi đầu cung kính:

- Cháu muốn làm cho bác.

Ông Trùm ngó ra, nhưng rõ ràng ông khoái:

- Vậy mày đã biết tao làm gì chưa

Hagben gật. Không, lúc ấy Tôm còn chưa rõ đến nơi đến chốn sức mạnh của ông Trùm lớn tới đâu. Suốt mười năm trời trước khi

tạm thay Giencô Apbandando bị bệnh làm consiglieri Tôm vẫn chưa rõ hết. Thế nhưng lúc đó y vẫn gật đầu bừa và cứng cổ nhìn vào mặt ông Trùm.

- Cháu muốn làm chỗ bác như các con bác đang làm, - Haghen đáp.

Nghĩa là trung thành hết mình, cùng nhân nghĩa phụ tử đối với ông Trùm. Và lần đầu tiên kể từ ngày Tôm bước chân tới đây, ông Trùm bày tỏ tình cha con với đứa con nuôi - không phải vô cớ mà người ta đồn đại những chuyện phi phạm về tài nhìn người của ông. Ông kéo thốc Tôm vào lòng, và từ đó coi Tôm như con đẻ, tuy lâu lâu ông vẫn nhắc y - mà cũng có thể là nhắc mình:

- Tôm, không bao giờ mày được quên bố mẹ đẻ ra mày đấy.

Lẽ nào Tôm có thể quên được... Năm này sang năm khác đêm đêm y thường bị ám ảnh bởi một giấc mộng khủng khiếp - Tôm mù lòa như bà mẹ y, lớn lên và lang thang ăn xin ngoài đường, một tay chìa tới, một tay dò dẫm khua gậy lọc cọc, và sau lưng là những đứa con mù lòa của y - mấy cha con cùng đi xin ăn, mỗi người một gậy gỗ lóp cốp xuống đường, xuống vỉa hè. Tôm chồm dậy, và ngay trong khoảng khắc nửa mê nửa tỉnh đó khuôn mặt ông Trùm Còrleone hiện ra trước mắt y - và thế là lòng y liền thấy thanh thản.

Ông Trùm yêu cầu Tôm ba năm đầu không chỉ làm việc nhà mà còn hành nghề tư như mọi luật sư. Sau này cái kinh nghiệm đó trở thành thực sự vô giá, hơn nữa những bản khoản cuối cùng về chuyện y có nên làm cho ông Trùm Còrleone hay không đã biến mất hoàn toàn.

Sau đó y còn tu nghiệp hai năm trong một hãng luật nổi tiếng mà ông Trùm có quen, chuyên về các vấn đề hình pháp Tôm đã tỏ ra nổi bật trong lĩnh vực hình sự.

Điều đó ai cũng phải công nhận, và khi chuyển hẳn sang làm cho nhà Còrleone, liền trong sáu năm trời, chưa một lần ông Trùm có lí do gì mà bắt bẻ y.

Từ khi Haghen nhận trách nhiệm Consiglieri, các băng Xixili lớn khác bắt đầu xách mé gọi cánh Còrleone là "bọn Irlan". Haghen nghe. thấy cũng hay hay. Nhưng như vậy có nghĩa là y chẳng hi vọng gì sau này sẽ thay ông Trùm cầm đầu công ty của gia đình. Song thế thì đã sao? Haghen không bao giờ đặt cho mình

mục tiêu đó - làm vậy thì ra y muối mặt quên ơn ân nhân mình và dòng họ của ông sao?

Lúc máy bay hạ cánh xuống tlos Angeles thì trời vẫn còn tối. Tôm về khách sạn lấy chìa khóa, tắm rửa, cạo mặt đang hoàng rồi ra cửa sổ đứng nhìn bình minh đang lên trên thành phố. Y gọi đem bữa sáng lên buồng cùng với các số báo mới và nghỉ ngơi một chút đến mười giờ thì gặp Giec Uônt như đã hẹn. Tôm tưởng khó hẹn tên kia lắm, ai dè dễ thế.

Chả là trước khi đi Haghen đã gọi điện cho tay thủ lĩnh đầy thần thế của nghiệp đoàn điện ảnh Billi Gôph.

Theo lời dặn của ông Trùm, y yêu cầu Gôph thu xếp để y gặp Giec Uônt hôm sau và nói bóng gió để Uônt biết rằng nếu Tôm không hài lòng với kết quả cuộc gặp gỡ thì rất có khả năng sẽ xảy ra đình công trong hãng phim. Một giờ sau Gôph trả lời. Buổi gặp mặt được hẹn vào lúc mười giờ sáng. Lời đe dọa bóng gió về chuyện đình công Uônt đã hiểu, nhưng hình như nó chẳng gây ấn tượng gì cho thằng cha này cả.

- Trong trường hợp có chuyện gì thì tôi phải liên lạc thẳng với ông Trùm đấy, - Gôph nói thêm.

- Nếu có gì thì chính cụ sẽ nói chuyện với anh trước, Haghen đáp.

Về việc Gôph sốt sắng thỏa mãn ý muốn của ông Trùm Haghen chẳng thấy có gì lạ cả: Nói cho ngay, sào huyệt của nhà Côrleone phải kể là Niu york nhưng ngày trước don Côrieone đã tích tụ công lực là nhờ ông giúp đỡ các thủ lĩnh công đoàn - không phải là chuyện vô ích. Nhiều tay trong số đó đến giờ vẫn vương với ông một món nợ ân nghĩa.

Còn việc cuộc gặp gỡ được hẹn mười giờ thì là điềm dở rồi. Nghĩa là Haghen đứng đầu sổ những người được tiếp và sẽ không được mời dự bữa trưa. Rõ ràng Uônt coi y là loại tép riu. Chắc Gôph chưa làm việc với thằng kia đến nơi đến chốn - có lẽ ông thủ lĩnh cũng ăn hối lộ của cả Uônt nữa. Thói quen giấu kín tung tích của ông Trùm nhiều khi gây thiệt thòi trong công việc làm ăn của gia đình bởi lẽ người ngoài ít ai biết đến tên tuổi ông, - Tôm nghĩ.

Tôm đoán không sai. Uônt để y ngồi chờ cả nửa tiếng ngoài phòng đợi. ừ, chờ thì chờ. Phòng đợi trông rất thoáng rất tiện nghi thêm nữa, ngồi đối diện với Haghen trên chiếc đi văng màu tím là

một cô bé cực xinh, xưa nay y chưa thấy có ai xinh thế. Tuổi cô bé chỉ chừng mười hai là cùng, tóc vàng óng, óng không tưởng được? đôi mắt to xanh sẫm, sâu thăm thẳm như đáy biển, cái miệng xinh xinh tươi tắn, thắm hồng. Mụ đàn bà ngồi cạnh có lẽ là mẹ nó, hể Tôm nhìn sang là mụ liền chăm chăm chiếu tướng bắt y phải quay đi ánh mắt mụ lạnh lẽo khinh khỉnh, khiến Tôm chỉ muốn vả cho mụ một vả... Bà mẹ dạ xoa canh cô con tiên nữ, Haghen nghĩ bụng khi bắt gặp cái nhìn không chớp của mụ.

Cuối cùng một bà trung niên phốp pháp ăn mặc rất chơi đùa y qua một dãy phòng để đến văn phòng ông chủ hãng phim. Mọi thứ xung quanh đều vuốt ve con mắt - cả cách bày biện, cả vẻ ngoài của những người đang làm việc. Haghen cười nhạt. Chắc hẳn toàn các cô các cậu hãng máu đua đòi nhảy vào điện ảnh nên mới đến làm thuê nhưng kết cuộc là phần lớn lại bị kẹt ở đây cả đời, tay nào khôn thì đã cấp đất đông về cái xó xinh nhà quê của mình cho sớm rồi.

Giốc Uônt là một gã đàn ông cao to vạm vỡ, bụng phệ nhưng đã được bộ đồ cắt khéo giấu đi rất kín. Đời hắn haghen biết rồi. Mười tuổi đi lặn thùng bia bên mạn East Si de và bưng khay bán dạo khắp đầu đường xó chợ. Hai mươi tuổi giúp bố hút máu hút mủ chị em thợ may trong xưởng. Ba mươi tuổi bỏ Niu York sang miền Tây, mở một rạp chiếu bóng rẻ tiền và bắt đầu thử góp tiền làm phim. Bốn tám tuổi trở thành ông vua số một ở Hôlihút, nhưng vẫn ngổ ngáo. như thời còn trẻ, máu gái khủng khiếp đúng là con sói dữ giữa bầy nai tơ các em đào non lọt vào tay lão thả sức cắn xé. Đến năm mươi tuổi lão sửa tính sửa nét, bắt đầu học nói đúng văn phạm, học cách ăn mặc ở gã hầu phòng người Anh, học cách cư xử ở một tay hầu khách cũng người Anh. Sau khi góa vợ, lão lấy luôn một minh tinh tầm cỡ thế giới, xinh đẹp có thừa nhưng chẳng thiết tha gì nghệ thuật: Nay lão đã ngoại lục tuần, là thành viên Hội đồng cố vấn của Tổng thống và bỏ nhiều triệu ra lập một quỹ bảo trợ nghệ thuật trong điện ảnh mang tên mình. Con gái lão lấy một hầu tước Anh, con trai cưới công chúa Italia. Các đám mê cuối cùng của lão, như các nhà báo tán tụng rùm beng khắp nước Mỹ, là một trại ngựa riêng mà nội năm ngoái lão đã tốn vào đó hẳn mười triệu.

Lão còn chơi ngựa bỏ ra sáu trăm ngàn đô la mua con ngựa đua Ănglê khét tiếng tên là Khartum rồi lớn tiếng tuyên bố rằng

con ngựa đua vô địch đó sẽ nghỉ đua hẳn, từ nay nó chỉ còn mỗi việc là săn sóc các chị ngựa cái riêng lò J.U. của lão mà thôi.

Ông chủ đón Haghen cũng nhã nhặn, nhăn nhó bộ mặt nhăn nhui rám nắng đều đặn để đẩy ra một nụ cười. Nhưng có đốt bao nhiêu tiền của, có dùng bao nhiêu chuyên viên thẩm mỹ cũng tránh sao được tuổi trời - bộ mặt đó trông cứ như lớp đèn xếp làm bằng da thuộc vá vúi vậy. Song cử động của lão thì nhanh nhẹn sung sức cũng như Don Côrleône, từ con người lão toát ra cái cảm giác như lão có toàn quyền sinh sát trong thế giới mà lão đang sống vậy...

Haghen đi thẳng vào việc ngay. Y đến đây là do ủy thác của thân chủ, một người bạn của Giônni Phônteni.

Người bạn này là một người thân thế và nếu ông chủ ra ơn cho lần này thì chắc chắn về sau sẽ được đền đáp.

Ông thân thế chỉ muốn xin cho Giônni Phôntein được đóng vai chính trong bộ phim chiến tranh mà hãng sắp quay trong tuần tới thôi, việc tuy nhỏ nhưng ơn nhớ đời.

Bộ mặt da thuộc vẫn một mực lễ phép.

- Vậy ông bạn thân thế đó định đền đáp tôi thế nào? - Uônt hỏi. Giọng lão nghe có vẻ hơi ngạo mạn.

Haghen bỏ qua cái ngạo mạn ấy, đáp:

- Quý hãng sắp có chuyện lôi thôi với bên nghiệp đoàn: Thân chủ tôi bảo đảm chắc chắn với ông rằng ông khỏi phải lo chuyện đó. Còn nữa. Chỗ ông có một nghệ sĩ thượng thặng giúp quý hãng kiếm được nhiều tiền, nhưng không may ông nghệ sĩ này lại nghiện ma túy, mới từ cần sa nhảy qua bạch phiến. Bạn tôi dám cam đoan rằng ông nghệ sĩ kia không tài nào có được bạch phiến nữa. Còn sau này hề có chuyện gì lớn nhỏ mà ông chủ không vừa lòng xin cứ việc gọi điện cho tôi là xong.

Giec Uônt ngồi nghe Tôm như nghe bọn ranh con huênh hoang khoác lác, sau đó lão hỏi đốp, cố tình dùng lối nói giang hồ:

- Ông bạn ép thằng già này quá đấy.

Haghen đáp tỉnh bơ:

- Chẳng dám, tôi chỉ đến xin ông chủ gia ân cho thôi. Mà sự thực thì ông chủ đâu có mất gì.

Trong chớp mắt, bộ mặt Giec Uônt đột ngột biến thành cái mặt nạ hung tợn như theo một hiệu lệnh.

Mồm lão méo xệch, cặp lông mày chổi xể nhuộm thuốc dịch sát vào nhau thành một dải dài bên trên hai con mắt lóe lửa. Lão chồm qua bàn nhìn vào mặt Haghen:

- Đây cái thằng bộ đít thối thây, về nhà bảo với thằng chủ mày - ông đích cần biết nó là thằng nào - ngắn gọn thế này: thằng Giônni Phôntein không có phim phốt gì ở đây hết. Mấy thằng cướp mafia có bầu đến như ruồi ông cũng chấp hết. - Lão ngả người ra lưng ghế. - Còn anh bạn thì tớ khuyên thật, anh bạn có biết Giên Edga Huơ là bố nào không - Uônt cười khẩy. - Bố ấy là bạn thân của tớ đây. Tớ chỉ cần rỉ tai với bố ấy một câu rằng các cậu tính o ép tớ thì các cậu chỉ có chết không kịp chôn.

Haghen nhần nhịn nghe. Hắn tưởng tay tổ Uônt phải thế nào kia chứ. Một đứa không biết cách xử thế sơ đẳng như lão mà cũng đòi cầm đầu một công ty có hàng trăm triệu bạc ư? Điều này phải tính xem sao - ông Trùm đang nhắm đầu tư vốn liếng vào địa hạt mới, mà nếu ở Hôliút chỉ rất bọn bò đực tầm này thì nhảy vào đây là ngon quá rồi. Chửi ai chứ chửi Haghen này thì tha hồ chửi mỗi mồm. Tài ăn nói hắn học ngay ở chính ông Trùm. Ông Trùm dạy là không được nóng giận, không bao giờ được dọa nạt, phải bắt người ta suy tính cho ra nhẽ. Nói "suy tính" thì phải dùng từ "rajunah" của Xixili mới đắt - cân nhắc phải quấy. Cái nghệ thuật đó ăn nhau là ở chỗ bỏ ngoài tai những lời mạt sát, dọa dẫm, người ta đánh má phải thì chìa nốt má trái ra.

Một lần Haghen đã chứng kiến cảnh ông Trùm ngồi tám tiếng liền nuốt hận cố gắng khuyên giải một tay ác ôn khét tiếng đang bốc đồng làm om sòm cả lên ngồi liên tù tì tám tiếng - sau đó ông Trùm đành chán nản giơ tay lên trời bảo mọi người ngồi đó:

- Ông bạn này không làm sao nói chuyện phải quấy được thật rồi. - Đoạn ông chậm rãi ra khỏi phòng.

Tay ác ôn xanh mặt. Dân tình chạy theo níu kéo ông Trùm ngồi lại. Dĩ nhiên công việc hôm ấy đã được thỏa thuận đầu vào đấy, nhưng hai tháng sau tay ác ôn xơi no chì ngay trên ghế trong tiệm cắt tóc quen.

Nghĩ đoạn Haghen bèn lên tiếng - bình tĩnh như không:

- Xin ông chủ nhìn xem, đây là danh thiếp của tôi. Tôi là luật sư, ai lại đi rước vạ vào thân bao giờ. Nào tôi có dọa dẫm gì ông chủ đâu? Tôi chỉ đơn giản bảo rằng tôi sẵn sàng chấp nhận mọi điều kiện của ông chủ, miễn là Giônni Phôntein được đóng bộ phim kia thôi. Cái ơn nhỏ ấy mà thiết tưởng tôi đền đáp như vậy kể đã là nhiều rồi. Hơn nữa, tôi nghĩ việc đó chỉ có lợi cho ông. Giônni nói rằng chính ông cũng công nhận là anh ta hợp với cái vai kia nhất. Biết vậy tôi mới dám đến đây quấy quả ông chủ chứ. Hơn nữa, nếu ông còn áy náy điều gì về mặt tiền nong thì bạn tôi sẽ nhận đứng ra tài trợ để dựng bộ phim này. Có điều xin ông hiểu tôi cho đúng, ông nói không là không, có ai bức ép gì ông đâu. Mà ai dám ép chứ. Xin phép được nói thêm rằng thân chủ của tôi có biết ông là chỗ quen biết với mister Huơ, thành thử ông ấy càng thêm vị nể. Vị nể hết sức đấy ạ.

Uônt nguệch ngoạc trên giấy cây bút đỏ lông trong cái lòng ngỗng. Nghe đá đến tiền, lão liền ngẩng lên và có vẻ như đã xăm soi.

- Chi phí cho bộ phim dự tính chừng năm triệu đấy, - lão nói vênh váo.

Haghen xuýt xoa ra về thán phục. Sau đó y mới hờ hững thả một câu:

- Thân chủ tôi có nhiều bạn bè sẵn lòng giúp ông ấy trong bất kì việc gì.

Hình như đến đó Uônt mới bắt đầu lưu tâm tới Tôm. Lão đọc lướt qua tám danh thiếp của y.

- Ông là luật sư, sao tôi chưa nghe tiếng bao giờ nhỉ? - lão nói. - Các luật sư lớn ở Niu York tôi hầu như quen hết. Xin hỏi vậy chứ ông là ai?

- Tôi đại diện cho một hãng đứng đắn, - Haghen đáp khô khan. - Tôi chỉ làm riêng cho hãng thôi. - Y đứng lên. - Thôi vậy, không dám làm mất thì giờ vàng ngọc của ông nữa. Chào ông.

Tôm chìa tay, Uônt đón bắt. Bước mấy bước ra phía cửa, Haghen lại ngoái lại:

- Tôi nghĩ rằng ông hay gặp những kẻ mạnh mẽ nhưng không có thực lực. Lần này thì ngược lại. Giá ông hỏi tỉ mỉ hơn về tôi ở ông bạn chung của chúng ta thì hay lắm. Nếu ông có ý kiến gì

mới, xin cứ gọi điện thoại tới khách sạn cho tôi hay. - Y ngừng lại một chút.

- Nói ra chắc ông không tin chứ thân chủ tôi còn dám mớ vào cả những việc mà ngay cả quý hữu Hươ cũng chịu bó tay kia. Y thấy mắt lão chủ hãng phim nheo lại.

Rốt cuộc thì Uônt đã hiểu ra. - Xin tiết lộ là tôi hết sức hâm mộ những bộ phim của ông. Haghen nịnh vớt một câu - Hi vọng rằng không có gì cản trở ông tiếp tục sự nghiệp cao đẹp đó. Tổ quốc sẽ ghi công ông.

Xế chiều bà thư kí của lão chủ phim gọi điện thoại cho Haghen và thông báo rằng khoảng một giờ nữa sẽ có xe lại đón y đến chỗ Uônt ngoài ngoài thành ăn chiều. Xe đi mất ba tiếng, nhưng trên xe có tủ lạnh đựng đồ uống và thức nhắm. Haghen được biết Uônt về nhà riêng bằng máy bay riêng. Tại sao lão không mời y đi cùng? Giọng nói nhũn nhặn của bà thư kí thông báo tiếp:

- Mister Uônt đề nghị ông mang luôn hành lí theo sáng mai người ta sẽ đưa ông ra thẳng sân bay.

- Được rồi, - Haghen đáp.

Cũng một cái lạ nữa. Làm sao Uônt biết sáng mai y bay về Niu York? Haghen nghĩ ngợi một lát. Chắc thằng cha này cho thám tử theo y rồi. Nếu vậy hẳn Uônt phải biết Haghen hành động nhân danh ông Trùm, vốn không lạ gì tên tuổi ông Trùm nên bây giờ lão có vẻ mặt mà hơn. Chưa biết chừng cũng được việc đấy. - Haghen nghĩ bụng. Có lẽ thằng cha Uônt cũng có đầu óc chứ không như sáng nay y tưởng.

Nhà của chủ hãng phim có khác, trông cứ như phong màn trong phim kiếm hiệp thần thoại vậy. Ngôi nhà giống như lâu đài chủ đồn điền nô lệ, vườn rộng, có đường dạo ngựa trên mặt đất đen màu mỡ, có trại ngựa, bãi thả đủ sức chứa nguyên một đàn ngựa lớn. Nào rào cây, nào bồn hoa, bãi cỏ phẳng lì xen tía cần thận như đầu tóc các minh tinh..

Uônt đón Haghen trước hàng hiên lợp kính có máy điều hòa nhiệt độ. Lão chủ hãng phim mặc theo lối ở nhà áo lụa cổ bẻ, quần màu cứt ngựa, dép da mềm.

Vải quí màu nện càng làm nổi bật bộ mặt da thuộc nhăn nheo. Lão vớ trên khay hai cốc bố martini và đưa Haghen một cốc.

Thái độ Uônt niềm nở hơn hẳn sáng nay. Lão choàng tay qua vai Haghen.

- Còn chưa đến bữa mà, - lão nói. - Ra xem tàu ngựa của tôi cho biết.

Vừa đi lão vừa kể:

- Tôi đã hỏi thăm về anh rồi đấy, Tôm. Lẽ ra anh phải nói rõ thân chủ của anh là Côrleône mới phải. Tôi cứ tưởng Giônni mượn một thằng vớ vẩn ở đâu đến ra oai với tôi chứ. Thằng này sợ chó gì ai đâu. Không phải tôi muốn mua thù chuốc oán, tính tôi không có thế. A mà nói chuyện đó ra đây làm gì cho mất ngon, lát nữa cơm xong đâu đấy, ta hăng bàn sau.

Cũng lạ, Uônt hóa ra cũng mến khách. Lão tỉ mỉ kể các khoản đầu tư, tính đề đầu hết các trại ngựa nước Mĩ. Tàu ngựa làm hoàn toàn bằng vật liệu chống cháy, sạch như lau như li và có hẳn một nhóm thám tử chuyên lo bảo vệ. Cuối cùng lão dắt Haghen đến ngăn chuồng đặc biệt gắn tấm bảng đồng nặng đề chữ "Khartum".

Haghen chẳng hiểu gì chuyện ngựa nghèo, nhưng nhìn qua y cũng thấy ngay con ngựa trong chuồng tuyệt đẹp. Ngựa lông đen bóng như than, trừ một đốm sao trắng trên trán. Con mắt nó dài chớp chớp như hai quả táo vàng, cái lưng chắc nịch đen tuyền ánh lên như sa tanh. Uônt cứ nắc nỏm như trẻ con.

- Ngựa đua vô địch đấy. Tôi mua năm ngoái mãi bên Anh hết sáu trăm thiên. Cam đoan là ngay cả vua Nga cũng không dám bỏ ra ngần ấy tiền để tậu một con ngựa. Nhưng về đây thì không có đua gì hết, anh cu này tôi để chuyên đúc giống. Tôi sẽ cho ra lò những con ngựa đua chiến nhất nước cho mà xem, - Lão vỗ vỗ bờm con ngựa gọi khê: - Khartum, Khartum.

Giọng lão nghe âu yếm thấy rõ và con ngựa hình như cũng nhận thấy như vậy: Lão nói tiếp:

- Tôi cưỡi ngựa khá lắm đấy, mặc dù năm mươi tuổi mới trèo lên yên lần đầu. - Lão cười ha hả. - không chừng bà cụ tổ tôi bên Nga có đi lại với ông Côdắc nào chẳng mà máu tôi cũng Côdắc ra phết - Lão gãi gãi bụng con ngựa và nói thêm, vừa ghen tị vừa thán phục.

- Anh xem này, trời cho nó cái đồ nghề có chiến không? Mình mà có một cái như thế thì chết cũng sướng...

Hai người trở vào nhà: Hai người bồi dừng hầu, tay quản gia xem chừng bữa, khăn bàn thêu kim tuyến, dao đĩa bằng bạc hết - nhưng đồ ăn thì Haghen thấy xoàng. Lão già có một mình nên có lẽ chẳng thiết gì ăn uống. Haghen ngồi chờ, không đả động gì đến công việc, chỉ đến khi y và Uôni châm những điều xì gà gộc Havana y mới hỏi:

- Liệu ông có giao vai đó cho Giônni không.

- Không được, - Uônt nói. - Dù tôi có muốn thuê Giônni cũng không kịp nữa rồi. Giao kèo đã kí xong đâu đấy tuần tới là bắt đầu quay luôn. Bây giờ tôi chịu không sao xoay xở được nữa.

Haghen sốt ruột nói:

- Mister Uônt, tôi tưởng làm việc với một người không phải phục tùng ai chắc dễ hơn nhiều bởi vì đỡ phải nghe những lý lẽ như vậy chứ. Toàn quyền là ở nơi ông, ông muốn làm gì chẳng được? - Tôm rít một hơi thuốc. - ông không tin rằng thân chủ tôi biết giữ lời sao?

Uônt đáp khô khan:

- Tôi đã lường trước chuyện xảy ra xích mích với nghiệp đoàn. Gôph đã báo tôi trước thằng chó đẻ, nó nói cứ nhơn nhơn như không ăn của tôi mỗi năm một trăm ngàn đô phong kín không bằng. Tôi cũng biết người anh em thừa sức cắt nguồn bạch phiến của thằng kếp đàn bà đóng bộ đàn ông nọ. Nhưng những chuyện đó tôi không ngại lắm. Còn đầu tư cho cuốn phim thì túi tôi còn đủ tiền. Vấn đề là ở chỗ tôi cấm cái thằng chó dái Phôntein kia lắm. Nhờ người anh em nhắc lại với ông chủ động nhà ông đó là cái duy nhất tôi không thể chiều ý cụ được. Ngoài ra cái gì tôi cũng sẵn lòng, bất kì cái gì tôi cũng chịu hết.

Thế thì mày lôi tao đến đây làm quái gì, đồ chết dấp, - Haghen rửa thắm. Xem ra tay chủ phim còn có gì muốn nói nữa đây.

Haghen lạnh giọng nói:..

- Tôi e. Ông không đánh giá hết vấn đề rồi. Mister Côrieône là cha đỡ đầu của Giônni Phônteni. Hai người có những mối ràng buộc thiêng liêng thuộc về tín ngưỡng. - Nghe tới đó, Uônt lịch sự cúi đầu. Haghen tiếp: - Dân Italia người ta có câu: đời chông gai phải có hai ông bố - do đó họ mới có tục đỡ đầu. Mà bố Giônni đã qua đời nên mister - Côrieône càng thấy mình phải có trách nhiệm.

Còn chuyện đến nhờ ông việc gì khác nữa thì sẽ không có đâu. Mister Còrleone là người kĩ tính, ông ấy không bao giờ nhờ đến một người đã một lần từ chối.

- Tiếc thật. Tuy nhiên tôi vẫn phải từ chối thôi. Nhưng tiện có người anh em ở đây, xin phép được hỏi luôn - phải mất bao nhiêu để thu xếp cái chuyện lôi thôi với nghiệp đoàn vậy. Tôi sẽ trả tiền mặt. Ngay bây giờ.

Haghen đã hiểu ra ít nhiều. Y đã có thể không phải đau đầu về chuyện làm sao Uònt còn mất thì giờ với y như thế một khi lão đã nhất quyết loại Giònni ra rìa. Và lần gặp này cũng không thay đổi được gì hết. Uònt cảm thấy an toàn, thế lực của ông Trùm Còrleone lão không ngán: Mà làm sao lại ngán chứ? Nắm trong tay bao nhiêu mối ngay trong giới chính khách to đầu - những con át chủ bài như sự quen biết với trùm FBI, tiền nhiều, thế mạnh... Bất cứ một kẻ khôn ngoan nào - kể cả Haghen - sẽ cho là Uònt đánh giá tình thế đúng đắn. Nếu ông chủ phim chịu gánh thiệt hại do cuộc bãi công gây ra thì ông Trùm chẳng còn cách nào nấn bóp được lão nữa. Và còn có mỗi một chỗ yếu trong các tính toán đó. Don Còrleone đã hứa với thằng con đỡ đầu rằng nó sẽ được nhận vai, mà Haghen chưa một lần nào thấy ông sai lời hứa.

Haghen bình thản nói:

- Ông lại cố tình hiểu sai lời tôi mất rồi. Ông cứ thích biến tôi thành một tên đồng lõa của một vụ tống tiền cơ, Mister Còrleone hứa sẽ đứng về phía ông trong cuộc va chạm với bên nghiệp đoàn - hoàn toàn là chuyện tình nghĩa. Xuất phát từ lòng biết ơn nếu ông giúp cho con đỡ đầu của ông ấy. Ông đưa ảnh hưởng của ông ra, ông ấy cũng thế, một cuộc trao đổi ơn nghĩa bạn bè thôi chứ có gì đâu. Nhưng tôi thấy ông không thành tâm trong việc này. Tôi thiết nghĩ ông đã tính nhầm rồi đấy.

Dường như Uònt chỉ chờ có thế để hét âm lên:

- Thế thì người anh em nghe đây, - lão nói. - Tôi còn lạ gì cái bọn mafia, bề ngoài sơn sớt ngọt nhạt, nhưng bên trong kì thực là dọa dẫm. Hai trong mình tôi nói thẳng: Giònni Phòntein đừng hòng nhận vai ấy mặc dù đúng là nó dành cho hắn thật đấy. Sắp xong vai này là hắn đủ leo vào hàng các đại minh tinh màn bạc liền. Nhưng hắn chớ hòng mó vào, bởi vì tôi cầm cái thằng ăn cháo đãi bát, cái thằng sách động những nhiều đó - không đá đít hắn ra khỏi nghề điện ảnh thì tôi chớ kể.

Và còn thế này nữa. Hẳn thui mắt của tôi một mâm non nhiều triền vọng nhất. Năm năm trời tôi bỏ bao công chăm bẵm nào dạy hát, dạy múa, nào dạy đóng phim tốn cả hàng trăm ngàn vào đấy. Tôi tính lãng xê nó thành đào nhất. Nói trắng ra để người anh em thấy rằng tôi không phải là cái chỗ gỗ đá - tiền nông chưa phải là tất cả. Con bé này ngon mắt lắm, còn cái khoản biết chiều chuộng trên giường thì suốt đời tôi chưa từng được nếm - mà cái thằng tôi thì còn gì mà chưa biết nữa chứ.

Ấy thế rồi thằng chó Giônni ở đâu mới lân la đến, giở cái giọng kếp hát đường mật và điệu bộ phường tuồng của hắn ra mời chài con bé để tôi trơ mắt ếch luôn. Nó đánh đổi hết các thứ để theo thằng chó mà đem tôi ra làm trò cười. Một thằng như tôi mà bị lôi ra làm trò cười thì còn ra cái thể thống gì, anh bạn. Tôi phải tính sổ với thằng này mới nghe.

Giờ thì Haghen mới thực sự sống sờ. Một người có tuổi từng trải, thân thế, giàu có thế kia mà lại để bụng những chuyện tẹp nhẹp như vậy lúc làm ăn - mà làm ăn là làm ăn sống chết chứ đâu có đùa. Đến chịu thật!

Trong thế giới của Haghen - thế giới của Côrleone dù đẹp đẽ tình tứ đến đâu cũng chẳng có kí lô nào trong chuyện làm ăn hết. Cái đó coi như chuyện riêng tư vật vãnh - tất nhiên nghĩa vợ chồng hay danh dự gia đình thì không kể. Haghen quyết định thử thêm lần chót.

- Ông nói vậy chí phải, thưa ông Uônt, - y nói. - Nhưng những nỗi bức mình của ông có đáng để bụng đến mức ấy không. Tôi nghĩ rằng ông đã rõ cái ân huệ của con kia đối với thân chủ tôi có ý nghĩa quan trọng đến mức nào. Mister Côrleone đã bế Giônni từ lúc anh ta còn ẵm ngửa trong lễ rửa tội. Khi bố Giônni mất đi, mister Côrleone lại gánh trọn chức phận làm cha, và xin ông lưu ý cho: rất nhiều người gọi ông là Bố Già để tỏ lòng tôn kính và biết ơn sự nhân đức của ông ấy. Mister Côrleone không bao giờ lại bỏ mặc bạn bè trong lúc khốn quẫn.

Uônt đứng phắt dậy:

- Thôi, không nhiều lời nữa. Chỉ còn thiếu điều một thằng vợ vẫn chưa ráo máu đầu lại dám ra điều kiện cho lão già này. Tôi đây có ra điều kiện thì ra chứ. Cho người anh em hay, tôi chỉ cần nhắc máy lên một cái là đêm nay anh ngủ nhà mát đấy, anh bạn quý ạ. Còn nếu cái ông ba bị nhà anh tính dụng võ thì ông ta sẽ

thấy tôi không phải anh bầu gánh hát đâu. Phải, tôi biết chuyện ấy quá đi chứ. Báo cho anh biết, cái mister Còrleone của anh kia sẽ tha hồ ê mình nhức mẩy. Kể cả mấy mối của tôi trong Nhà Trắng nếu cần tôi cũng chơi.

Ồ ngu, đồ nói khoác! Làm sao mà lão cũng làm được đến cỡ Pezzonorante thế không biết, Haghen nghĩ thầm. Cô vắn tổng thống, chủ hãng phim lớn nhất thế giới RÔ ràng ông Trùm mà bỏ tiền vào kinh doanh điện ảnh là phải quá. Mà thằng cha này có mắt như mù nữa, nhìn gì biết nấy, chừng hiểu đằng sau có gì...

- Đa tạ ông chủ có lòng tiếp, - Haghen nói. - ông giúp cho tôi ra luôn sân bay một chút được không ạ? Có lẽ tôi không nán lại quý xá được. - y nhìn Uônt với một nụ cười lạnh lẽo. - Tính mister Còrleone là có tin gì không hay cứ phải được biết ngay kia.

Lúc đứng đợi xe ở dãy cột sáng rực ánh đèn pha trước nhà, Haghen thoáng thấy hai bóng đàn bà chui vào chiếc limousin dài ngoằng đậu ngoài lối vào. Đó chính là hai người hắc thấy ban sáng ở phòng khách của Uônt: bà mẹ và cô bé thiên tiên mười hai tuổi có những món tóc vàng óng ả. Có điều cái miệng xinh xắn của con bé bây giờ sưng vù thành một cục dị dạng. Đôi mắt xanh thâm trở nên lơ lơ, đôi chân thon dài cứ khuyu xuống đá vào nhau như con ngựa què lúc nó bước xuống chỗ chiếc xe đang mở sẵn cửa đứng chờ. Mẹ nó đỡ nó ngồi vào ghế xe, ra vẻ bề trên ghé vào tai nó rít lên một câu gì đó. Sau đấy mẹ quay lại nhìn xéo qua mặt Haghen một cái rất nhanh; cặp mắt ác diệu của mẹ lóe lên đặc thắng. Một chớp mắt sau mẹ cũng mất hút luôn trong xe.

Hóa ra y không được mời đi máy bay là vì thế đấy, Haghen nghĩ. Hai mẹ con mẹ này cùng đi với lão chủ hãng phim mà. Để thằng khốn Uônt kia có đủ thời gian nghỉ ngơi và làm thịt con bé con. Hay ho cái nổi gì mà Giônni lại ham chốn này chứ. Biết làm sao được, đành phải chúc hắc may mắn vậy - mà cũng chúc cả thằng Uônt luôn.

Pôni Gattô ghét cái kiểu làm ăn ào ào được chẳng hay chớ, nhất là khi phải dùng đến nắm đấm. Hắc thích làm cái gì cũng phải nhắm trước kĩ càng đâu đấy. Hơn nữa lại một việc như việc hôm nay - thực ra gọi là việc cũng không đáng, chỉ là dạy cho hai thằng càn quấy thôi nếu lơ là hư hỏng thì chưa biết chừng chết dở.

Vừa nhấm nháp bia, hắn vừa liếc mắt xem chừng hai thằng chó con tán tỉnh mấy con bán ba. Pôni Gattô đã nắm rành rẽ mọi điều về hai thằng chó nhách - một thằng là Giêri Vagnơ, thằng kia là Kevin Munan, hai cậu ấm con nhà, hai mươi tuổi, to con, đẹp trai. Bọn này đang nghỉ hè, khoảng nửa tháng nữa mới vào lại trường. Nhờ quen biết thân thế nên được đút vào đại học để trốn lính chứ học hành gì hai thằng này. Cứ chơi đi, chẳng còn được mấy nổi nữa đâu.

Pôni Gattô chúa ghét bọn con ông cháu cha trốn quân dịch, tuy chính gã cũng là dân trốn lính. Hai mươi sáu tuổi khỏe như trâu, không vợ con, không học hành gì hết mà được hoãn dịch vì kém sức khỏe mới hay. Có giấy chứng nhận y tế bị bệnh thần kinh, có bác sĩ nhà nước kí tên đóng dấu thì còn lính tráng gì nữa. Bệnh thì bịa, nhưng giấy thì thật, do xếp Clemenxa thừa cho.

Nói là cho, nhưng phải đổi bằng một mạng chứ ít ỏi gì.

Clemenxa dặn phải làm việc hai thằng này ngay trước khi chúng tựu trường. Thế quái nào mà lại phải tấn chúng giữa Niu York nhỉ. Cái lão Clemenxa này có hơi một tẹo cũng dặn đi dặn lại từng li từng tí - cứ ra lệnh rồi để người ta làm thế nào thì làm có phải hơn không. Đấy, bây giờ mà hai thằng ranh khênh được mấy con chọi con kia cùng tẩu đi thì có phải mất đứt buổi tối của người ta không?

Vừa hay gã nghe một con bé cười the thé:

- Đùa! Lên xe với anh ấy à? Thôi xin anh đi, lại phải đi nhà thương như con bé gì hôm nọ thì hư người chứ còn?

Giọng con bé đánh đá, bắc bậc kiêu kì.

Pôni Gattô chỉ cần có thế. Gã uống nốt bia và bước ra đường. Mười hai giờ hơn rồi. Hiện trường cứ như đặt sẵn không bằng. Chỉ mỗi một quán bar còn đèn, các tiệm rượu khác đều đã đóng cửa sạch. Xe tuần cảnh đã có Clemenxa lo. Chừng nào chưa có tín hiệu qua máy bộ đàm thì chừng đó còn chưa có xe đến, mà có đến nó cũng còn đứng đình chân.

Pôli đứng tựa lưng vào cửa chiếc Chevrolet đậu bên vỉa hè. Ghế sau chồm chồm hai thằng, to như hai con voi mà ngồi kín thế, chẳng trông thấy đầu cả. Pôli dặn:

Hề bọn nó ra là làm liền.

- Liên chứ chả liên, đang ngứa ngứa tay chân đây.

Clemenxa đưa cho gã hai tấm ảnh lấy trong hồ sơ của cảnh sát bảo hai thằng kia hay vật vờ ở quán này bắt gái. Pôli lựa trong nhóm một cặp ưng khuyến, bảo cho chúng biết mặt "mặt hàng", đồng thời dặn "sửa chỗ nào, chỗ nào chữa ra. Không đánh vào đầu, vào gáy- tóm lại là cấm đi quá đà. Còn thì không việc gì phải khách khí cả.

- Nhưng có một điều kiện, - Gattô dặn vót.- Nếu các cậu ấm nằm viện dưới một tháng thì xin hai chú lại về ôm vô lăng xe tải.

Hai chú chui ra khỏi xe. Nghề nghiệp hiện tại là chuyên viên đâm đá. Trước đây cả hai đều là võ sĩ, nhưng tiếng tăm rồi cuộc vẫn không vượt ra ngoài phạm vi các câu lạc bộ vét đĩa của mình, vừa may được Xônni giúp cho làm chút đỉnh kiếm ăn. Bây giờ chúng sống khá rồi. Lẽ dĩ nhiên cả hai đều hăng hái chứng tỏ mình không phải hạng vô ơn.

Lúc Giêry Vagnơ và Kevin Munan hiện ra ở cái khung cửa quán bar thì cả hai cậu ấm đã vừa vắn đúng độ Pôli đang mong. Bị con chọi con cho một cú ê mặt, hai cậu ấm nổi cục nổi hờn. Pôli Gattô uể oải dựa cửa xe xì một tiếng cho luôn một câu:

- Ê tay chơi, bị xơi guốc hả?

Hai cậu ấm bèn xô đến luôn. Thằng này mà đem xả xui thì nhất. Thấp bé, còm nhom như con cây hương, đã thế lại còn lão kiếm chuyện trước. Hai cậu chạy xầm xầm đến ra tay luôn, bắt thành linh có hai thằng phía sau túm tay rồi cứ thế mà vắn. Đàn anh Pôli thành thạo nhanh nhẹn xô vào tay phải nắm đầm chì đặt làm riêng có mấy hàng gai sắt. Pôli làm ăn rất bài bản, mỗi tuần ba lần gã đi tập đều đặn mà. Chỉ một phát là Vagnơ dập mũi. Cậu ấm rũ xuống như tàu dừa héo. Trước sau vừa vắn năm giây. Bây giờ đến lượt Kevin Munan, cậu này cũng phải sửa ngay kéo lại kêu ca ganh tị. Một võ sĩ giải nghệ tay to như lưỡi cào giữ chặt cu cậu, tay kia gấp lại xiết ngang cổ làm cậu chàng không kêu nổi lấy một tiếng.

Pôli Gattô chui tọt luôn vào xe và mở máy. Trong lúc đó hai thằng ưng khuyến đang làm tái lãn chú Munan.

Hai đứa làm việc hay đến phát sợ, như thể chẳng đi đâu mà vội cả. Sau mỗi đòn, tiếng xương lợi thịt rách nghe mà phát ớn. Gattô thoáng trông thấy mặt Munan. Mặt thế bố ai biết được ai.

Hai thằng bỏ Munan nằm còng queo trên hè phố và bắt tay vào Vagnơ. Đúng lúc ấy thì Vagllơ lồm cồm dậy được và bắt đầu kêu cứu. Nghe tiếng kêu có ai đó trong bar thò đầu ra. Phải lẹ tay lên mới được Vagnơ ăn một đòn quị xuống. Một chàng vịn tay cu cậu và cho một gối vào lưng. Có gì đó kêu đánh cắc một phát và tiếng rống thất thanh của Vagnơ khiến cho các cửa sổ dọc phố theo nhau mở ra. Bây giờ thì hai thằng làm rất nhanh. Một thằng kẹp đầu cu cậu giữa hai bàn tay và nâng cậu chàng hững hờ khỏi mặt đất. Thằng kia giã giò liên hồi vào cái bia bất động. Người từ trong bar ủa ra nhưng không ai dám dây vào. Pôli Gattô giục:

- Thôi đủ, chuồn đi!

Hai thằng ưng khuyến phóng tọt lên xe; Pôli nhả hết ga: Sau này sẽ có ai đó tả lại hình dạng chiếc xe, một người khác sẽ nhớ cả số xe nữa, nhưng sự việc chỉ đến đó là hết. Biển số là gỡ trộm của một chiếc xe khác ở Califorma lên, còn Chevrolet đen ở Niu York này ít nhất phải mười vạn chiếc.

CHƯƠNG 2

Sáng thứ năm, Haghen vào Văn phòng luật sư của mình trong thành phố. Y tính làm bù, sắp xếp giấy má cho trật tự, làm rõ toàn bộ sự vụ để chuẩn bị ngày mai hội đàm với Xôlôđô. Đây là việc sinh tử nên y xin ông Trùm dành hẳn buổi chiều để thảo luận cái đề nghị làm ăn Xôlôđô sẽ đưa ra cho gia đình Côrleone mà bên ông Trùm đã nắm được. Đúng, phải biết rõ tận chân tơ kẽ tóc để không còn gì ngoài lẽ quấy rầy y trong cuộc hội ý sơ bộ với ông Trùm. Ông Trùm không hề tỏ ra ngạc nhiên lúc Haghen từ Los Angeles trở về vào tối thứ ba và thuật lại kết quả cuộc hội đàm giữa y với Uônt. Ông thốt lên:

"Infamita"- đó là tiếng ông hay dùng thể hiện sự ghê tởm tột độ. Cuối cùng, ông hỏi Haghen một câu:

- Màý thấy thằng cha đó có cứng thật không?

Haghen im lặng, cố nắm bắt ý nghĩ của câu hỏi.

Suốt mấy năm qua y đã kịp thấy ra rằng ông Trùm khác xa phần lớn mọi người, trong cách ăn nói của ông cũng khác nữa. Uônt có gai nhọn không y Có sức mạnh ý chí không? Cái đó thì có, nhưng không phải ông Trùm hỏi thế. Thằng cha chủ hãng phim có đủ gan không? có ngán người ta bắt nạt không? Có đủ quyết tâm gồng mình gánh chịu những thiệt hại do sự đình đốn ngoài trường quay và vụ bê bối với tay kép nhất nghiện ngập của lão gây ra nếu bị vạch mặt không ư? Khoản này có lẽ cũng đủ. Nhưng vẫn không phải là cái ý ông Trùm muốn nói. Cuối cùng Haghen đã tìm được cách giải mã đúng đắn: Giốc Uônt có đủ cứng để dám đem tất cả đặt lên chiếu bạc, đánh liều tất cả để báo thù - vì ngoan cố, vì danh dự không?

Haghen mỉm cười. Rất hiếm khi y cho phép mình đáp lại ông Trùm bằng một câu đùa, nhưng lần này thì không nhin được:

- Bác muốn hỏi hẳn có phải là dân Xixili không chứ gì? - ông Trùm hài lòng gật gù chứng tỏ đã biết ý định của câu đùa và tán thành cách hiểu của y. - Không! Vậy thì không, - Haghen nói.

Chỉ có thể ông Trùm ngấm nghĩ không lâu. Chiều thứ tư ông đã gọi Haghen lên và ra mệnh lệnh cần thiết.

Haghen nhảy cồm như con ghé con chạy đi thực hiện mệnh lệnh. Y hoàn toàn tin rằng ông Trùm đã phá giải được vấn đề học búa và sáng mai thế nào lão Uont cũng phải gọi điện đến mà thông báo rằng vai chính trong bộ phim của lão sẽ về tay Giônni...

Có điện thoại thật nhưng hóa ra là giọng Amêrigô Bônaxêrôt. Giọng lão nghẹn ngào vì biết ơn. Xin mister Haghen thừa lại với ông Trùm rằng lão đến chết vẫn không hết ơn ông. Ông Trùm có cần gì cứ bảo thằng Amêrigô này một tiếng, hắn sẽ làm hết. Lão sẵn sàng hiến cả tính mạng cho Bố Già, cầu chúa ban phước cho ông. Haghen hứa sẽ thừa lại.

Tờ Wailynews dành hẳn hai trang giữa đăng ảnh Giêri Vagnơ và Kevm Munan sau trận đòn thù. Tay phó nháy sành điệu và cố gắng ra trò nhìn hai đồng bầy nhảy trên vĩa hè chẳng còn thấy bộ phận gì cho ra con người cả. Tờ báo đưa tin rằng không hiểu làm sao hai cậu ấm lại thoát chết nhưng chưa rõ còn phải nằm viện mấy tháng và phải cần đến bao nhiêu ca giải phẫu chỉnh hình. Haghen ghi lại để nhớ phải nhắc Clemenxa tìm cách gì để tuyên dương Pôli Gattô. Thằng này xem ra biết việc đây.

Công việc túi bụi suốt ba giờ liền Haghen cầm đầu thanh toán đồng giấy má, nhắp hết các con số kế toán và lời lãi của việc buôn bán bất động sản, của việc nhập khẩu dầu ăn, của hãng thầu xây dựng thuộc về ông Trùm. Hiện nay chưa được phần phát lắm, nhưng chiến tranh đã kết thúc rồi, kể từ nay mỗi cơ sở trong số đó sẽ phải là nguồn thu nhập dồi dào mới được. Haghen đã quên bém mất Giônni Phôntein và những chuyện đầu đầu của hắn thì cô thư kí báo rằng có điện thoại từ Califomia gọi đến. Hồi hộp đến lạnh lưng, Haghen cầm ống nghe:

- Haghen đây!

Giọng bên đầu dây đằng kia toang toác chối tai đến không nhận ra nổi:

- Đồ giòi bọ hôi thối, Uont hét the thé: - Bố mày nhốt hết chúng mày vào nhà đá bây giờ. Mất bao nhiêu bố mày cũng chơi, phen này chúng mày rũ tù cả đám. Cái thằng Giônni Phôntein, ông cứ phải cho không góc đầu lên nổi mới hả, mày nghe ra chưa, quân Italia đê tiện kia.

Haghen nói ngọt xớt:

- Thằng em là người Đức lai Irland cơ ạ. Lại ngưng một lúc lâu, sau đó trong ống nghe có tiếng xoạch một cái - Uônt bỏ máy. Haghen cười khẩy. Uônt không dám nói lời nào động đến don Côrleône. Tài năng đã được công nhận.

Giác Uônt quen lệ ngủ một mình từ mười năm nay, từ ngày vợ trước của lão qua đời. Cái giường mười người nằm lọt, còn buồng ngủ thì dùng để quay cảnh vũ hội cũng còn rộng chán ấy thế mà lão vẫn ngủ một mình.

Đâu phải lão chê đàn bà, già khú đế nhưng lão còn hăng máu lắm. Có điều không chơi cái kiểu áp hơi suốt đêm tổn thọ, một hai tiếng lúc chập tối là đủ, mà phải là thứ gái non, cỡ chanh cốm ấy, thì mới gọi hứng nổi.

Sáng thứ năm đó không hiểu sao lão thức giấc sớm. Ngoài trời đã sáng, nhưng trong phòng ngủ vẫn còn mờ mờ như sương mi trên nội cỏ. Xa xa mé cuối để tiếp lão. Lão có tất cả những gì mà tiền bạc và quyền thế đem lại để tô điểm cuộc đời. Có họa là điên mới đem cuộc sống như vậy ra đặt lên chiếu bạc chơi vì một ham muốn không đâu. Chà, thằng Côrleône kia, bố mày mà tóm được mày? Không biết tội giết ngựa thì luật pháp sẽ xử thế nào nhỉ? Lão phá lên cười sằng sặc, cười điên dại, khiến ông thầy thuốc và đám đầy tớ cứ trở mắt lên sợ sệt nhìn lão. Sau đó lão chợt nghĩ ra một điều khác. Vì chuyện một thằng cuồng nào đó chơi lão một cú điếng người mà từ nay khắp vùng California này người ta sẽ cười lão thối mũi mát. Đành thôi vậy. Và nữa, có thể chúng sẽ chẳng giết lão. Biết đâu chúng còn có mưu đồ gì đó tai ác, khủng khiếp hơn.

Uônt bắt đầu sai phái. Lão cho khởi động guồng máy đâm thân cận của mình. Bọn đầy tớ và ông bác sĩ bị buộc phải thề im lặng, nếu không muốn lão nổi cơn lôi đình. Giới báo chí được thông báo rằng con ngựa đua Khartum danh tiếng đã chết vì một chứng bệnh lạ mà nó nhiễm phải trên đường từ châu Âu về. Xác nó đã được bí mật chôn trong trang trại AU.

Sáu giờ sau đó ông đạo diễn dàn dựng gọi điện mời Giônni Phôntein sáng thứ hai đến nhận vai.

Tối hôm đó Haghen đến ông Trùm để chuẩn bị cho cuộc gặp Xôlôđô ngày mai, một cuộc gặp gỡ hết sức quan trọng. Don Còrleone cho gọi luôn cậu cả - Xônni đứng đó, mặt mỗi nhấp nháy uytxki, bộ mặt nó thiếu não. Lại đi mò con bé phù dâu rồi, Haghen nghĩ thầm, đẹp mặt chưa?

Ông Trùm ngả người trên ghế hút xì gà. Thứ xì gà Di Nobili này ghê quá, Haghen đề nghị ông hút Havana, nhưng ông Trùm chê gắt cổ, chê ho. Đành phải để nguyên hộp Di Nobili đấy vậy.

- Mình đã có hết các chi tiết cần biết chưa - ông Trùm hỏi.

Haghen mở cặp giấy tờ. không có gì đặc biệt hết, chẳng qua chỉ là mấy dòng sơ sài đánh dấu những chỗ quan trọng cho khỏi quên.

- Xôlôđô đến nhờ mình, - Haghen nói. - Hấn sẽ đề nghị mình chung vốn, cỡ một triệu trở lên, cộng với việc che chắn pháp luật. Như vậy mình sẽ được ăn chia, nhưng bao nhiêu chưa biết. Đứng sau Xôlôđô là gia đình Tattglia, bọn này cũng có phần. Vụ này là ma túy.

Xôlôđô đã có mối lấy bên Thổ Nhĩ kỳ là nơi trồng thuốc phiện. Hấn chuyển từ đó sang Xixili. Việc này không có gì khó. ở xixili nhựa thuốc phiện sẽ được chế biến thành heroin. Nếu cẩn thận thì có thể làm morphin thôi cho chắc ăn. Tuy vậy? chế heroin ở Xixili cũng tuyệt đối an toàn. Cái khó nhất là đưa heroin vào đây và đem bỏ mối. Hơn nữa hấn cũng ngán vốn, triệu bạc không phải là vỏ hén dễ nhặt. - Haghen nhận thấy don Còrleone nhăn mặt, - ông không chịu được cái kiểu văn chương dở dẩn trong việc làm ăn. Haghen vội nói tiếp:

Xôlôđô có biệt hiệu là "Thằng Thổ vì hai lí do. Thứ nhất - hấn sống ở đó nhiều năm và nghe đâu có vợ con bên ấy. Thứ hai - nghe nói hơi tí hấn lại rút dao, ít ra thì ngày còn trẻ hấn chơi dao rất ác. Nhưng chỉ để giải quyết công việc và chỉ trong trường hợp hấn bị bức bách.

Không có tiếng và không chịu lép ai hết. Hấn là đứa có vết hai lần ngồi, một lần ở Italia một lần ở Mĩ, có tiếng là chân chạy ma túy. Lỡ có chuyện gì thì đấy là cái lợi của mình. Vì hấn bị coi là đầu chòm, lại có vết nữa, nên không thể là nhân chứng trước tòa được. Ở Mĩ hấn cũng có vợ và ba con, ăn ở tử tế. Hấn sẵn sàng ngồi

bất kể bao lâu nếu biết chắc rằng vợ con được bảo đảm không lo thiếu thốn.

Don Côrleône bập xì gà và hỏi:

- Màý nghĩ sao, Xantinô?

Haghen biết thừa Xônni nghĩ sao rồi. Hấn đã chán làm chân chạy vặt. Hấn muốn tự tay sắp xếp công việc kia. Một công việc đại khái như Xôlôđô đề nghị.

Xônni hớp một ngụm uýttxki.

- Món cơm rang này có ăn lắm, - hấn nói: - Nhưng cũng dễ gây, gây là lệnh hai chục năm như chơi. Con nghĩ nếu dùng thò tay vào mà chỉ chịu bảo đảm che chắn và xuất vốn thôi thì có lẽ cũng nên làm.

Haghen nhìn hấn tỏ ý khen. Chơi được đấy. Hấn nhấn mạnh những điểm ăn trông thấy loại như hấn thì đó là cách đúng đắn nhất.

Ông Trùm lại bập xì gà:

- Màý sao, Tôm?

Haghen định bụng nói thẳng hết. Y đã hiểu rằng ông Trùm sẽ từ chối Xôlôđô. Và Haghen nghĩ đây là một trong số rất ít lần ông Trùm tính không hết. Ông không chịu nhìn xa.

- Nào, Tôm, - ông Trùm động viên y.- Ngay cả consiglieri người Xinli chính cống nhiều khi còn không đồng tình với ông chủ cơ mà.

Cả ba cùng bật cười.

- Cháu nghĩ bác nên nhận lời là hơn,. - Haghen nói.

- Vì sao thì khỏi phải nói nữa. Và cái chính là ma túy rất có ăn, ăn nhất trong các món. Nếu mình không ăn thì bọn khác ăn, cánh Tattglia chẳng hạn. Càng ăn nhiều nó càng mạnh sức, sẽ có cả ảnh hưởng trong chính giới cả đối với cảnh sát. Sau đó sẽ dẫm chân mình và tĩa dần những thứ mình đang có trong tay. Đại khái như trên quốc tế cũng vậy, nước này có súng thì nước kia cũng sắm. Nó mà mạnh về kinh tế rồi thì sẽ trở nên nguy hiểm cho mình. Mình nắm sòng bạc và nghiệp đoàn, hiện nay đó là chủ lực của mình. Nhưng sắp tới chủ lực sẽ là ma túy. Cháu cho rằng phải nhảy vào, nếu không, mình có nguy cơ sẽ mất tất cả những gì đang

có. Không phải ngay bây giờ - nhưng mười năm nữa chắc chắn sẽ mất.

Xem ra cái đó đây gây được ấn tượng cho ông Trùm.

Ông lại bập thuốc và nói khề:

- Đúng. - mà cái đó mới là cái tối quan trọng.

Ông thở dài và đứng dậy.

- Vậy là mai mấy giờ thằng tà đạo ấy đến đây?

- Mười giờ sáng, - Haghen phấp phồng hi vọng. Biết đâu ông Trùm lại bất đồ đổi ý.

- Vậy mai hai đứa tới đây luôn, ông Trùm nói.

Ông đứng dậy và kéo tay thằng con:

- Xantinô, ít ra hôm nay mày phải ngủ lấy một tối, trông mặt thấy khiếp quá. Hãy biết thương lấy cái thân, có ai trẻ mãi được đâu.

Thấy bố tỏ ra quan tâm săn sóc, Xônni đánh bạo hỏi một câu mà chính Haghen cũng muốn hỏi, nhưng không dám:

- Bố, bố trả lời vụ này thế nào?

Don Côrleone rim cười:

- Tao chưa có các dữ kiện, chưa biết hết các chi tiết thì trả lời cái gì được? Hơn nữa, tao còn phải suy nghĩ ý kiến của hai đứa bay đã chứ. Nói cho cùng tao có phải loại một chốc một nhát để có thể quyết định được đâu.

Rồi ông đủng đỉnh đi ra, vừa đi vừa nhắc khéo Haghen:

- Hồ sơ của mày có ghi cái khoản trước thế chiến thằng Xôlôđô này đã từng khai thác mãi dâm không Tôm? Như Tattaglia đang làm bây giờ ấy mà? Nếu thiếu thì ghi lại cho khỏi quên đấy:

Ông chỉ nhắc nhẹ một cái mà Haghen đỏ bừng mặt. Y đâu có quên. Y cố tình im đi đấy chứ. Coi như chuyện vặt mà. Chuyện vặt thật nhưng với Bố Già thì khác. Xưa nay ông chúa ghét cái khoản infamltà. Đưa vào thì có khi chỉ một tí thế thôi mà cả một dịch vụ làm ăn lớn bị ông sở toẹt không thương tiếc là phiền.

Thằng Thổ Xôlôđô trông thấp lùn, gân guốc, đen nhẻm. Quả thật hần giống người Thổ - cặp mắt đen ang ác mũi khoằm, mảnh như mỏ chim. Phong thái hần thật ung dung đàng hoàng.

Xônni đón hần ngoài cửa và đưa vào văn phòng. Ông Trùm và Haghen đã chờ sẵn. Haghen suốt đời chưa thấy đứa nào đáng gờm như thằng này, không kể Luca Bradi.

Mọi người chào hỏi nhau. Nếu ông Trùm hỏi thằng này có cứng thật không thì mình sẽ trả lời rằng có, - Haghen nghĩ bụng. Ngay cả ở don Côrleône cũng không có được cái sức mạnh ấy. Hơn nữa hôm nay trông ông Trùm cũng kém hứng. Ông hơi bình dị quá. Kiểu chào hỏi của ông nghe cũng quê mùa quá.

Xôlôđô bắt tay vào việc ngay. Hần nói thẳng việc này là ma túy. Mọi thứ đã được rục rịch rồi. Các vườn thuốc phiện bên Thổ Nhĩ sẽ đảm bảo cung cấp đủ số hàng năm.

Việc sản xuất morphin đã được bố trí xong ở Pháp. Sản xuất heroin tại Xixili tương đối bảo đảm. Đưa sang Mỹ phải phí mất năm phần trăm hao hụt vì như cả hai bên đều biết là FBI khó mà "lo" được. Nhưng lãi thì nhiều kinh khủng, mà hầu như không phải lo lắng gì cả.

- Sao ông lại hỏi đến chính tôi? -. Ông Trùm lễ phép hỏi. - Tôi có gì đâu mà ông chiếu cố quá thế?

Bộ mặt đen nhẻm nhẻm của Xôlôđô không chút động đậy.

- Tôi cần hai triệu tiền mặt, - hần đáp. Và một điều kiện kém quan trọng hơn là cần một người có bạn bè thân thế nắm giữ các trọng trách. Người của tôi đôi khi cũng sa bẫy, cái đó không tránh khỏi. Tôi bảo đảm bọn này chưa hề có vết -như vậy ra tòa chúng sẽ được nương nhẹ. Tôi muốn là những đứa bị dính chỉ phải ngồi cùng lắm là hai năm. thế chúng mới chịu giữ mồm. Nhưng Nếu chúng xơi mười năm hay hai mươi năm thì chưa dám nói chắc. Người có ba bảy loại người mà. Không chừng chúng tố ra rồi vạ lây đến những người khác quan trọng hơn. Đối với chúng tôi thì sự che chở của pháp luật là cái quan trọng số một. Tôi được nghe anh em truyền tụng là trong túi don Côrleône nhiều ông tòa hơn cả số xu trong túi thằng đánh giày mà.

Don Côrleône bỏ ngoài tai câu nói nịnh

- Vậy phần ăn chia của bọn tôi là bao nhiêu? - ông hỏi.

Mắt Xôlôđô đáng lên.

- Năm mươi phần trăm! - hấn đáp. Ngừng lại một chút, hấn rành thêm:

- Năm đầu khoảng ba hoặc bốn triệu. Sau đó phần của ông sẽ tăng hơn nữa.

- Còn nhà Tattaglia được chia bao nhiêu? - ông Trùm hỏi phớt tỉnh.

Xôlôđô trả lời:

- Tattaglia sẽ ăn vào phần tôi. Tôi cần sự hậu thuẫn của bên đó.

Nãy giờ mới thấy Xôlôđô hơi lúng túng một chút.

Biết vậy ông Trùm bèn gạn:

- Nghĩa là bên tôi ăn một nửa mà chỉ bỏ ra chút vốn, lo che chắn pháp luật, ngoài ra không phải bận tâm gì cả có phải không?

Xôlôđô cười:

- Nếu hai triệu đô đối với ông Trùm chỉ là chút vốn thì đệ đây xin bái phục đại huynh.

Ông Trùm bấy giờ mới từ tốn nói:

- Tôi đồng ý gặp ông, một phần vì chỗ quen biết giữa chúng tôi với nhà Tattaglia, phần nữa vì nghe nói ông là người nghiêm túc. Tôi buộc phải từ chối đề nghị của ông nên cũng muốn giải thích để ông được rõ. Đồng ý là vụ này lãi nhiều, nhưng cũng rất mạo hiểm. Chung vốn với ông việc này tối lại gây nguy hiểm cho những việc khác: Quả thật tôi có nhiều bạn bè nắm giữ các chức vụ chính quyền quan trọng, rất nhiều nữa, nhưng nếu biết tôi dính vào vụ này thì chẳng còn bạn bè gì hết. Bài bạc họ coi là một tệ nạn thông thường, đại khái cũng như rượu chè vậy. Nhưng trong con mắt họ thì ma túy là một việc bẩn thỉu. Không, không, ông đừng nói đã. Đó là họ nghĩ vậy chứ không phải tôi. Tôi thì ai kiếm tiền cách nào tùy thích. Tôi chỉ muốn nói rằng với chúng tôi đề nghị của ông lợi bất cập hại nguy hiểm lắm. Đã mười năm nay gia đình chúng tôi sống yên ổn. Tôi không thể vì tham lợi mà bắt anh em phải mạo hiểm được.

Xôlôđô bực lắm nhưng nếu hắn không đưa mắt liếc nhanh sang Haghen và Xônni để tìm sự ủng hộ thì không thể nhận thấy được. Hắn chậm rãi hỏi:

- Ông Trùm sợ mất hai triệu bỏ ra chứ gì?

Don Côrleône cười khở:

- Đâu có! ông đáp.

Xôlôđô dấn thêm một bước:

- Cả gia đình Tattgha cũng đứng ra bảo đảm tiền vốn của ông nữa.

Tới đó Xônni đã phạm một sai lầm khủng khiếp.

- Vậy là Tattghia bảo đảm cho số vốn chúng tôi bỏ ra mà không đòi phần trăm chỗ này sao? - Hắn hỏi tò mò.

Haghen lạnh cả người. Hắn thấy ông Trùm lạnh lùng nhìn thẳng con cả khiến Xônni cứ ngớ ra hoảng hốt. Mắt Xôlôđô lại sáng lên, lần này thì có vẻ hài lòng. Hắn đã tìm thấy chỗ yếu trong pháo đài Côrleône. Ông Trùm lại lên tiếng và thấy rõ cuộc hội đàm đến đây là hết:

- Bọn trẻ cứ là được voi đòi tiên. Con nhà vô giáo dục quá đi mất. Người lớn bàn chuyện mà cứ nói leo, mà toàn nói bừa bãi chẳng đầu vào đâu cả. Tôi vốn thương con, chiều quá đâm hư, xin ông bỏ quá cho. Vậy thế này, thưa ông Xôlôđô, tôi nói không là dứt khoát không. Tuy vậy tôi xin thành thật chúc ông vạn sự như ý. Chúng ta có thể mạnh ai nấy làm, không vương vীu gì nhau cả. Tôi rất làm tiếc phải buộc lòng từ chối ông.

Xôlôđô cúi đầu bắt tay ông Trùm, rồi Haghen đưa hắn ra xe. Lúc từ biệt Haghen mặt hắn cứ trơ trơ như không.

Haghen trở vào, ông Trùm hỏi:

- Mà nghĩ thế nào về cha này

- Hắn Xixili chính cống, - y trả lời ngắn gọn.

Ông Trùm trầm ngâm gật, sau đó quay sang thằng con, ông nói nhỏ nhẹ:

- Xantinô, mày nhớ nhé, chớ bao giờ để cho người khác thấy được bụng dạ mày. Chớ bao giờ để lộ bài của mày ra cho người lạ

nhìn. Tao nghĩ vì mày quần con bé kia quá nên đầu óc lảng quáng mất rồi. Bỏ đi con ạ, dẹp đi mà lo làm ăn. Giờ thì mày đi đi.

Haghen nhận thấy bị bố mắng thoát đầu Xônni cứ thuôn mặt ra, sau đó thành ảm ức. Chẳng nhẽ nó tưởng qua mặt được ông già cái khoản lén phéng kia hay sao?

Chẳng nhẽ nó không hiểu nó đã làm một điều tai hại thế nào hay sao? Kiểu này Haghen không muốn làm quân sư cho don Xantinô Côrleone tí nào hết...

Ông Trùm chờ cho Xônni ra khỏi mới ngồi phịch xuống ghế. Haghen rót rượu hồi cho ông. Don Côrleone nhìn lên:

- Gọi cho tao Luca Bradi,- ông ra lệnh.

Ba tháng sau, Haghen ngồi trong văn phòng luật sư của mình ngoài phố để làm vội cho xong việc, còn về sớm đi mua quà Giáng sinh cho vợ cho con. Chuông điện thoại réo làm y phải bỏ dở. Giông Phôntein khoái chí hò hét nhắng nhít. Phim quay xong rồi, cho chạy thử rồi (chạy đi đâu chứ, Haghen nghĩ bụng). Hắn sẽ gửi biếu ông Trùm một món quà Giáng sinh búa bổ - hắn sẽ đích thân đưa về, có điều chưa xong việc, không làm sao chuồn được. Haghen sốt ruột nghe. Về khả ái của Giônni không có tác dụng gì với y cả. Tuy vậy y cũng tò mò:

- Quà gì thế

Giônni tắc lưỡi:

- Bí mật? Biết trước mất thiêng còn gì

Haghen đâm chán liền, đợi Giônni lấy hơi là lịch sự cáo ngay.

Điện thoại lại réo, Haghen đành gạt gạt tờ giấy sang một bên. Đó là Cônni. Con bé ở nhà dễ thương bao nhiêu thì đi lấy chồng làm chuyện bấy nhiêu, suốt ngày ca cẩm về thằng chồng, hai ba hôm lại mò về nhà.

Mà thằng Carlo Ritdi chồng nó cũng chẳng ra gì. Bất tài thất đức vô duyên. Có mỗi cơ sở cón con để kiếm cơm mà cũng làm không xong. Lại còn lỗ nữa mới lạ chứ.

Đã thế lại hay rượu chè, cờ bạc và chơi gái văng mạng, lâu lâu lại về đánh vợ. Con bé bầm bụng mà chịu, chẳng dám mách ai. Chỉ có với Tôm là dám than thở một ít.

May mà hôm nay nó gọi sang không phải để khóc lóc mà chỉ để hỏi xem nên mua quà gì cho bố mẹ với các anh. Quà của mẹ thì nó nhắm rồi. Tôm nói ra món nào Cônni cũng ứ hứ, bực quá, phải quát cô ta mới thôi.

Thôi đành vứt mẹ hết giấy tờ đấy đã. Về thôi. Tôm mặc áo, vừa lúc đó lại có chuông điện thoại. Y cứ mặc kệ. Nhưng nghe cô thư kí nói là của Maicon gọi thì Tôm liền vui vẻ cầm máy.

- Tôm hả? Tôi và Kêi ngày mai định về Niu York. Có chuyện muốn bàn với ông già trước Giáng sinh. Chuyện quan trọng đấy. Tối mai cụ có nhà không

- Yên chí, có đấy, - Haghen đáp. - Giáng sinh cụ không đi đâu đâu. Còn gì nữa không?

Hỏi dò chuyện của Maicon cũng khó chẳng kém hỏi dò ông Trùm...

- Không, - anh nói. - Giáng sinh thế nào chả tụ tập ở nhà, còn gặp nhau nhiều, đúng không?

- Ừ - Haghen đáp. Maicon cúp máy luôn. Ghê không, không nói thừa một lời.

Haghen nhờ cô thư kí nhắn lại vợ y rằng y sẽ về muộn, nhưng sẽ về trước bữa tối. Y ra đường và rảo bước về phía cửa hàng bách hóa. Có ai đó tự dưng đứng chắn trước mặt y. Haghen kinh ngạc nhìn Xôlôđô.

- Đừng sợ, có tí chuyện thôi, không có gì đâu, - Xôlôđô nói khẽ và cầm tay Haghen. Cánh cửa chiếc xe đỗ bên lề đường bật mở. Xôlôđô nói quả quyết:

- Có chuyện cần, anh ngồi vào đây.

Haghen giật tay ra, chưa kịp sợ, chỉ mới hơi bực.

- Tôi đang vội, - y nói.

Sau lưng hắn mọc ra hai thẳng. Chân Haghen tự nhiên muốn quỵ.

- Ngồi vào xe đi, - Xôlôđô nói nhẹ nhàng. - Tôi muốn giết chú thì chú đã tiêu rồi. Cứ tin ở tôi.

- Tin Xôlôđô?... Haghen chui vào xe.

Maicon Côrleone bịp Haghen. Thực ra anh đang ở Niu York, cách văn phòng của Haghen có vài bước.

Anh gọi từ khách sạn Pennsylvania đến. Anh bỏ máy xuống, Kêi Adamx cũng dập tắt điều thuốc.

- A, nói phét nhá!

Maicon ngồi xuống mép giường cạnh cô.

- Tại em đấy thôi, bé con ạ, ở nhà anh mà biết mình ở đây thì - a lê, về ngay. Thế là hết đi ăn uống, hết xem hát, còn ngủ với nhau thì khỏi phải bàn, nghỉ khỏe. Về nhà ông già biết mình nợ kia với nhau là chết.

Anh choàng tay và hôn đôi môi ngọt lịm của cô. Mắt Kêi nhắm lại. Hạnh phúc đấy, hạnh phúc là thế này đây. Maicon nghĩ thầm. Mấy năm chinh chiến ở chiến trường Thái Bình Dương, trên những hòn đảo quái ác kia, lăn lóc trong bùn, trong máu, anh thường mơ về một người con gái như Kêi. Đẹp như Kêi. Một tấm thân ngà ngọc, mảnh dẻ như Kêi. Kêi mở mắt và ghì đầu anh vào lòng.

Hai người yêu nhau mãi đến lúc phải ăn tối đi xem hát. Đi qua dãy cửa hàng đến đoạn sáng trưng đầy quà Giáng sinh, Maicon âu yếm nói:

- Nào, em thích gì anh mua tặng.

- Một mình anh là đủ, - cô đáp. - Mà ông bà già anh có chịu em không?

- Cái đó không lo, - anh nói. - Chỉ ngại ông già em thôi. Nói thật lắm lúc anh muốn đổi quách họ đi cho rảnh nợ. Nhưng suy cho cùng đổi hay không cũng thế thôi. Còn em thì dứt khoát là theo họ anh đấy chứ?

- Dứt khoát, - Kêi nói nghiêm túc.

Hai người quyết định Giáng sinh này sẽ cưới - lặng lẽ không ồn ào, chỉ lấy hai người bạn đi làm chứng rồi đăng kí là xong, mọi khoản khác miễn hết. Nhưng Maicon cứ nhất quyết muốn cho bố biết. Tất nhiên ông sẽ không phản đối, miễn đừng có giở trò giấu giếm diêm diếm là được. Về bố mẹ mình thì Kêi không dám nói chắc. Có lẽ cưới xong cho ông bà biết cũng vừa.

- Hai cụ chắc nghĩ rằng em có bầu, - cô nói.

- Thế em tưởng các cụ nhà anh không nghĩ thế chắc? - Maicon hăm hứ.

Có một điều cả hai không dả động đến là chuyện Maicon phải cắt đứt với gia đình. Thực ra thế này Maicon cũng khá xa cách với người thân rồi, nhưng dù sao họ cũng thấy áy náy và khó nói. Trước khi học xong hai người sẽ chỉ gặp nhau thứ bảy và chủ nhật, cùng nghỉ hè chung. Như thế sướng chán rồi...

Ở nhà hát đang diễn vở nhạc kịch hài "Đu quay", có gã ăn trộm mồm loa mép giải khiến hai người cười đến vỡ bụng. Tan kịch về, trời se lạnh, Kêi nép sát vào người Maicon.

- Để cười xong rồi anh mới bắt đầu đánh em, sau đó giả vờ "trộm sao đem tặng em" như người ta hát hồi nãy chứ gì?

Maicon bật cười:

- Anh sẽ đi dạy toán... - Một lát anh hỏi: - Hay mình đi ăn gì đó rồi hăng về phòng nhé?

Kêi lắc, nhưng Maicon thấy đói. Thôi được, để gọi đem bánh kẹp lên phòng vậy.

Vào tiền sảnh, Maicon đẩy Kêi ra quầy báo:

- Chạy mua mấy tờ báo đi, em. Để anh lấy chìa khóa.

- Anh đứng xếp hàng - sau chiến tranh - các khách sạn thiếu người phục vụ mà. Cuối cùng lấy được chìa khóa, anh nhìn chung quanh tìm kiếm Kêi đứng bên quầy, tay cầm tờ báo. Anh bước đến gần. Cô ngẩng đầu lên và anh thấy cô đang khóc.

- Maicon! - Cô thắng thốt. - Maik?....

Anh giật tờ báo trong tay cô. Một tấm ảnh đập ngay vào mắt bố anh nằm sóng soài giữa lòng đường, dưới đầu lênh láng một vũng máu. Phrêđô ngồi ở mép đường cạnh đó khóc nức nở: Maicon lạnh toát người. Không đau đớn, không sợ hãi - chỉ có hận tê tái.

Anh bảo Kêi:

- Em lên đi. Nhưng rút cuộc anh phải dìu cô vào thang máy. Hai người đứng lặng trong ca bin. Vào phòng, Maicon ngồi xuống giường và giở tờ báo. Anh đọc hàng tít:

Vitô CÔRLEÔNE ĂN ĐẠN:

ÔNG CHỦ CÁC SÔNG BẠC BỊ THƯƠNG NẶNG.

CÁC BÁC SĨ TIẾN HÀNH PHẪU THUẬT DƯỚI SỰ
CANH PHÒNG CẨN MẬT CỦA CẢNH SÁT.
CÓ KHẢ NĂNG ĐỔ MÁU LỚN.

Bây giờ chân Maicon mới bắt run. Anh nói:

- Ông già còn sống, bọn khốn chưa hạ nổi cụ.

Anh đọc cả mẫu tin. Ông Trùm bị bắn lúc năm giờ. Nghĩa là lúc anh đang ôm ấp Kêi, đang ăn uống và bát phở với cô thì bố anh bị bắn gần chết. Maicon nghiêng răng ken két như đang lên cơn đau.

Kêi hỏi anh:

- Mình đến bệnh viện chứ anh?

Maicon lắc đầu:

- Để anh, gọi điện về nhà đã. Bọn bắn ông già phải toàn là những đứa liều lĩnh - biết cụ còn sống chúng sẽ điên lên làm bất cứ điều gì.

Hai số điện thoại trong nhà đều bận, mãi hai chục phút sau Maicon mới gọi được - Giọng Xônni trả lời:

- Tôi nghe đây...

Xônni tôi đây Maicon nói.

Xônni thở phào nhẹ nhõm:

- Chà; bố khỉ, cả nhà đang lo sốt vó cho mày đấy.

- Mày ở đâu đấy? Tao đã phái người đến cái phố tỉnh lẻ của mày xem mày thế nào?

- Bố làm sao rồi? - Maicon hỏi. - Có nặng không?

- Nặng lắm, bị trúng năm viên. Nhưng cụ gượng được. - Giọng Xônni nghe hãnh diện thấy rõ. - Bác sĩ bảo cụ không chết đâu. Thôi, tao đang bận túi bụi đây. Mày đang ở đâu đấy?

- Ở Niu York, - Maicon đáp. - Anh Tôm chưa nói gì à?

Xônni ngập ngừng:

- Tôm bị vô. Vì thế tao mới lo cho mày, hiểu chưa? Vợ nó đang ở đây, vẫn chưa biết gì, cả cảnh sát cũng vậy. Cứ tạm thế đã. Bọn chó này đã tính trước cả rồi. Về ngay và cấm không hò hê gì hết, rõ chưa?

- Rõ rồi. - Maicon đáp. - Nhưng bọn nào chơi biết chưa?

- Biết chứ, Xônni nói. - Chờ lát nữa Luca Bradi đến thì bọn kia chỉ có toi. Mình đang nắm hết chủ bài mà.

- Một giờ nữa tôi về - Maicon nói. - Tôi sẽ đi tắc xi.

Anh bỏ máy. Báo đã ra được ba tiếng rồi. Đài chắc cũng đã loan tin. Chẳng nhẽ Luca không biết gì hết?

Vậy Luca Bradi biến đi đằng nào. Đúng lúc đó Haghen cũng đang nghĩ đến chuyện ấy. Cũng chính câu hỏi ấy đang làm Xônni Côrleône điên đảo.

Năm giờ kèm mười lăm. Ông Trùm đã kiểm tra xong sổ sách kế toán do tay quản lí hãng nhập dầu ăn trình.

Ông mặc áo và gõ nhẹ ngón tay lên đầu Phrêđô đang cúi mũi đọc báo.

- Bảo thàng Gattô đưa xe ra, - ông nói. - Tao xong rồi, về thôi.

Phrêđô càu nhàu:.

- Để con đưa xe ra. Thằng Pôli ồm - nó gọi điện báo bị cảm.

Ông Trùm dăm chiêu nói:

- Thàng này nó ồm ba lần rồi đây. Chắc phải tìm thàng lái xe khác. Mày bảo Tôm luôn đi, tìm thàng nào khỏe khỏe một tí.

Phrêđô phân trần:

- Thằng Pôli cũng được rồi. Ai chả có lúc ốm. Lái xe thì có gì đâu bố cứ để con.

Nó đi ra. Qua cửa sổ ông Trùm trông thấy thàng con tất tả qua đại lộ Chín đến bãi đỗ xe. Ông nán lại gọi điện cho Haghen, nhưng văn phòng không có ai thưa.

Ông lại gọi về nhà, nhưng ở đó cũng không ai nghe máy.

Bực thật. Ông ngó ra cửa sổ. Chiếc Buick đã chờ sẵn trước thềm. Phrêđô khoanh tay trước ngực, tựa vào cửa xe nhìn dân tình tíu tít mua quà tết. Ông Trùm cài cúc áo. Tay quản lí mau mắn đưa bánh tô, ông cảm ơn và xuống cầu thang - chả là văn phòng nằm ở tầng hai.

Trời mùa đông chóng tối, Phrêđô đứng đứng tựa cửa xe. Thấy ông già ra khỏi nhà, nó đi vòng qua xe và ngồi vào tay lái. Ông Trùm định mở cửa xe, song lại thôi, bỏ ra sạp trái cây ở góc đường. Ít lâu nay ông có thói quen như vậy - mùa đông thích nhìn các loại quả to mọng, đào và cam vàng ươm bày trên các sạp sơn xanh trông thật ngon lành. Lão bán hàng lẳng xăng chạy tới đón.

Ông không chọn gì hết, cứ thế giơ tay chỉ quả nào lấy quả ấy. Chỉ một lần lão chủ sạp gàn ông vì một quả đào hơi bị ủng. Ông Trùm đỡ túi trái cây, trả tiền, lấy tiền trả lại và trở về xe. Vừa quay lưng thì ông trông thấy hai thằng từ góc đường nhô ra. Ông hiểu ngay có chuyện gì rồi..

Hai thằng mặc bành tô đen, mũ đen kéo sụp xuống tận mắt để khỏi bị nhận diện. Nhưng chúng không lường được phản ứng của ông Trùm chớp nhoáng đến thế ông ném túi trái cây đi và chạy bổ về xe, nhanh khó ngờ so với thân hình nặng nề của ông, vừa chạy vừa hét:

- Phê đô Phê đô!

Mãi lúc ấy hai thằng kia mới kịp rút súng bắn.

Viên đạn đầu tiên găm vào lưng ông Trùm. Cảm giác giống như có ai cầm búa giáng thẳng vào giữa hai bả vai, nhưng bằng sức mạnh của ý chí, ông vẫn quăng mình về phía chiếc xe. Hai viên nữa trúng hông khiến ông đổ vật xuống đường. Hai thằng nhảy tránh qua những quả đào tung tóe trên mặt đường chạy đến để kết liễu ông. Nhưng đúng lúc ấy Phrêđô nghe tiếng bố hét đã nhảy ra khỏi xe - cả thấy mất chừng năm giây là cùng. Hai thằng lạ mặt bắn bừa vào thân hình nằm dưới mặt đường thêm hai phát nữa. Một Viên xuyên qua tay - may không vào xương, viên kia trúng vào bắp đùi chân phải. Mấy vết thương này đều không nguy hiểm lắm, nhưng máu chảy nhiều đọng thành vũng dưới lưng ông Trùm. Bấy giờ ông mới ngất đi.

Phrêđô nghe thấy bố gọi - bằng cái tên ông vẫn gọi nó lúc còn bé, - nghe thấy hai tiếng súng đầu tiên. Nó nhào ra khỏi xe và đứng sững, quên cả rút súng. Nếu hai thằng kia muốn thì đã hạ nó như bôn, nhưng chúng cũng hồn vía lên mây rồi. Chúng lui luôn vào sau góc phố để mặc một mình Phê đô với ông bố máu me đầm đìa. Người đi đường lẫn hết vào các ngách cửa, ai đó nằm dán xuống đất số khác hốt hoảng túm cả đồng với nhau.

Phrêđô rút cuộc vẫn không rút súng. Nó dường như đâm ngớ ngẩn, ngơ ngác chong mắt nhìn ông bố nằm sấp trên vũng máu đen - Phrêđô tưởng như cả ao máu.

Người nó chờ ra như thể bị bóng đè. Người từ tứ phía bắt đầu ngoi ngóp bò ra: ai đó trông thấy Phrêđô xỉu xuống, bèn kéo nó vào vệ đường và để nó ngồi lên vỉa hè. Một đám đông xúm lại bên ông Trùm. Chiếc xe cảnh sát đầu tiên rú còi chạy tới, mọi người lúc đó mới giãn ra. Theo sát sau là xe của tờ báo Dai ly News có máy bộ đàm. Từ trong xe, một tay nhiếp ảnh phóng ngay mấy ảnh trên chỗ ông Trùm đang nằm bầm lia lia... Xe cứu thương xô tới Tay nhiếp ảnh quay sang chụp Phrêđô đang ngồi khóc hu hu - cái điệu nó bôi nước mắt nước mũi khắp cả bộ mặt đã đẽo với cặp môi dày và cái mũi nung núc trông vừa là lạ lại vừa buồn cười. Cảnh cá chim liền nhào ngay vào đám đông, xe cảnh sát kéo đến thêm.

Một cảnh sát ngồi xồm bên Phrêđô mà hỏi nó. Phrêđô vẫn còn chưa lại hồn. Gã thám tử thọc tay vào túi nó rút ví ra. Gã liếc mắt nhìn qua bằng lái của hắn và huýt sáo gọi tay cùng đi. Trong chớp mắt toán cá chim làm hàng rào tách Phrêđô khỏi đám đông. Gã thám tử mò trong bao da dưới nách nó lấy ra khẩu súng tự động.

Phrêđô được xốc dậy và đẩy lên một chiếc xe không mang biển số. Chiếc xe rồ máy chạy, xe nhà báo bám dính theo sau. Tay nhiếp ảnh bầm lia lia - chụp mọi thứ mọi người.

Trong vòng nửa giờ sau vụ mưu sát, Xônni Côrleône nhận liên tiếp bốn cú điện. Đầu tiên là thám tử Giôn Philipx. Tay này ăn lương của nhà Côrleône và có mặt trong toán cá chim đến hiện trường sớm nhất.

- Ông có nhận được giọng tôi không - Gã hỏi.

- Được - Xônni đáp. Hắn đang mơ màng thì bị vợ dựng dậy nghe điện.

Philipx nói hấp tấp:

- Có kẻ bắn ông cụ nhà ở trước văn phòng. Cách đây mười lăm phút. Cụ bị nặng nhưng còn sống, đã được đưa đến nhà thương Pháp rồi. Ông Phrêđô hiện đang ở trong bót quận Chebù. Bao giờ được thả nhớ gọi bác sĩ xem cho ông ta. Tôi sẽ đến bệnh viện xem cụ nhà có thể nói gì được không. Có gì tôi sẽ báo ngay.

Xandra, vợ Xônni, không hiểu có chuyện gì mà mặt chồng bỗng dưng đỏ tía, mắt long lên sòng sọc.

- Gì thế anh? - Chị ta hỏi. Xônni phẩy tay quay đi che ống nói:

- Chắc chắn còn sống chứ

- Chắc chắn,- tay thám tử đáp. - Máu ra nhiều, nhưng thương tích có lẽ không đến nỗi nào...

- Cám ơn, - Xônni đáp. - Thường anh một thiên. Tám giờ sáng mai nhớ ở nhà, sẽ có người đưa đến.

Hắn tì hai tay lên bàn cúi nhìn máy điện thoại. Hắn thu hết ý chí buộc mình phải ở lại. Hắn thừa biết điểm yếu nhất của hắn là máu điên, còn bây giờ chính là lúc nếu nổi máu điên lên là chết. Trước hết phải gọi Haghen đã. Hắn chưa kịp thò tay ra thì chuông điện thoại lại réo. Vừa nghe nói đó là phóng viên từ Dai ly News hắn úp luôn.

Gọi đến nhà Haghen thì chị vợ ra nghe. Xônni hỏi:

- Tôm về chưa?

Chị ta đáp:

- Chưa thấy. Khoảng mười lăm phút nữa mới về, tôi đang chờ cơm đây.

- Bảo nó gọi điện sang tôi ngay nhé, - Xônni nói.

Hắn cố gắng đánh giá tình hình cho thật tỉnh táo.

- Cô nghĩ xem ở địa vị hắn, ông già sẽ hành động thế nào. Mới nghe đủ biết ngay vụ này chỉ có Xôlôđô, nhưng Xôlôđô không đời nào dám đụng đến một người như ông Trùm nếu không có một thế lực mạnh đứng sau lưng.

Nghĩ chưa đến đâu cả thì chuông điện thoại lại đổ lần nữa. Giọng nói trong ống nghe nhỏ nhẹ gần như âu yếm, hỏi:

- Xantinô Côrleône phải không

- Sao? - Xônni hỏi lại.

- Tôm Haghen đang ở chỗ chúng tôi, - giọng kia nói. Khoảng ba tiếng nữa chúng tôi sẽ thả, anh ta sẽ chuyển đề nghị của chúng tôi. Còn bây giờ xin chớ vọng động. Không nên gây thêm phiền phức vô ích. Đằng nào thì cũng là việc đã rồi, phải tỉnh táo mới

được. Ai cũng biết tính anh nóng nên cứ phải dặn hờ thế, xin anh tự kiềm chế một chút.

Giọng nói nghe có vẻ chế nhạo. Có lẽ là Xôlôđô, nhưng chưa thật chắc lắm. Xônni lấy giọng thật khổ não nghẹn nghẹn đáp lại:

- Được tôi sẽ chờ đợi.

Xôlôđô cúp máy. Xônni đưa tay nhìn chiếc đồng hồ vàng to dùng và ghi lại giờ lên tấm vải trải bàn trắng cho khỏi quên.

Hắn sa sầm mặt ngồi phịch xuống chiếc ghế đầu bên bàn bếp.

- Sao thế, Xônni? - Vợ hắn hỏi.

Hắn bình tĩnh trả lời:

- Bố bị bọn nó bắn.

Trông thấy mặt chị chàng thất sắc, hắn nạt:

- Khóc cái gì, còn sống. Chỉ đến thế thôi, không còn gì thêm đâu, đừng lo.

Hắn không hờ chuyện Haghen. Chuông điện thoại lại réo lần thứ tư.

Đó là Clemenxa. Giọng nói hỗn hển của lão béo nắc lên trong ống nghe:

- Mà biết tin ông gì chưa - Lão hỏi.

- Nghe rồi, - Xônni đáp. - Nhưng chưa chết đâu.

Im lặng một lúc lâu, sau đó Clemenxa thở dài thườn thượt mấy hơi.

- Ơn Chúa.

Rồi lão lo lắng hỏi lại:

- Mà biết chắc đấy chứ? Tao nghe nói ông ấy chết ngay ngoài đường kia mà?

- Còn sống. - Xônni nhắc lại. Hắn căng tai nghe từng lời lão kia. Nghe có vẻ xúc động thật sự, nhưng nghề của lão là phải đóng kịch cho giỏi mà.

- Bây giờ mà phải đứng ra cáng đáng công việc đấy, Xônni, - Clemenxa nói. - Mà bảo làm gì nào?

- Chú đến đây đã, - Xônni đáp. - Dem luôn cả thằng Pôli nữa.

- Thế thôi hả? - Clemenxa hỏi lại. - Hay đưa mấy thằng đến bệnh viện và sang bên mày nữa nhé?

- Không cần, chú với thằng Pôli cứ đến đây, - Xônni nói. - Đến luôn nhé.

Im lặng: Clemenxa bắt đầu hiểu ra. Xônni làm ra vẻ thật tự nhiên:

- Mà thằng quỷ nó biến đi đằng nào thế nhỉ? Bố khỉ. Hấn có việc gì thế không biết?

Tiếng thở hổn hển trong ống nghe tắt lặng chần chừ một lúc. Clemenxa mới đáp:

- Nó ốm - nó bị cảm, phải nằm nhà. Chớm lạnh là ốm lên ốm xuống.

Xônni đồng tai lên ngay:

- Mấy tháng lại đây nó ốm nghỉ việc mấy lần rồi?

- Ba bốn lần gì đấy, - Clemenxa đáp. - lần nào tao bảo thay, Phrêđô cũng gàn. Thực ra chẳng có gì đáng lo ngại cả, mày biết đấy, mười năm nay mọi việc đều suôn sẻ cả đấy thôi

- Đúng thế, - Xônni nói. - Tôi đợi chú ở nhà ông già. Nhất thiết phải đưa cả thằng Pôli theo đấy. Chú đi ngang đón nó luôn. ốm hay không, mặc kệ. Chú hiểu rồi chứ?

Rồi không chờ lão kia trả lời, hấn bỏ máy.

Chị vợ khóc không ra tiếng. Hấn liếc sang, khăn khăn dặn:

- Người mình có hỏi bảo gọi sang nhà bố cho tôi theo số điện riêng của cụ. Người lạ thì bảo cô không biết gì hết. Nếu vợ Tôm gọi đến thì cứ nói nó đang có việc phải ở lại ít lâu.

Hấn ngừng lại một lát:

- Có gì thì cứ gọi cho tôi, nhưng chuyện vợ vẫn thì đẹp. Mà đừng có lo nữa, không sao đâu.

Hấn ra khỏi nhà.

Trời đã tối hần, gió thàng chập giạt từng cơn. Xônni mạnh bạo bước vào bóng tối. Cả tám nhà trong nửa vành khuyên trên đường cây công viên đều thuộc về ông Trùm Côrlêone hết. Hai nhà đầu tiên ở ngõ vào cho gia đình của bọn đàn em trung thành thuê; mấy đứa độc thân, cũng đàn em trong băng, thuê tầng một. Trong

sáu nhà còn lại quây thành hình bán nguyệt, một nhà của Tôm Haghen, một nữa của Xônni, nhà thứ ba nhỏ bé xuềnh xoàng hơn cả dành cho ông Trùm. Ba căn nhà cuối cùng ông Trùm cho các bạn già cùng sinh tử trước đây ở nhờ - lúc cần các chiến hữu sẽ ra đi không chần chừ. Cái góc công viên có vẻ hiền lành, nhưng thực ra lại là một pháo đài bất khả xâm phạm.

Tám nhà, mỗi nhà có một đèn pha nên cả vùng sáng rực - đổ mà nắp nánh gì được. Xônni sang đường và mở cửa vào nhà bố mẹ bằng chìa khóa riêng.

Hắn lên tiếng gọi:

- Mẹ, mẹ đâu rồi?

Bà mẹ dưới bếp đi lên, kéo theo cả mùi ớt rán thơm lừng. Không để bà kịp mở miệng nói câu nào, Xônni nắm tay bà ấn ngồi xuống ghế.

- Người ta vừa tin cho con hay, - hắn nói. - Có điều mẹ đừng hoảng. Bố đang nằm bệnh viện, cụ bị thương. Mẹ thay đồ vào với bố một tí. Sẽ có xe đến đón mẹ. Được không mẹ?

Bà mẹ nhìn thẳng mặt hắn:

- Ông ấy bị đạn hả? - Bà hỏi bằng tiếng Italia.

Xônni gạt. Mẹ hắn cúi đầu tỏ vẻ thành kính một chút rồi trở vào bếp. Xônni theo sau. Hắn nhìn bà tắt ga, bỏ cái chảo ớt rán đổ xuống, rồi ra khỏi bếp và leo cầu thang lên buồng ngủ. Hắn bốc vội miếng bánh, cặp thịt làm miếng sandwich ăn tạm, mỡ dầy hết cả ra tay.

Sau đó hắn vào văn phòng của bố ở trước nhà, mở ngăn tủ bí mật và lôi ra một máy điện thoại. Đó là điện thoại riêng của ông Trùm, đăng kí với một tên giả theo một địa chỉ giả. Việc đầu tiên Xônni gọi cho Luca Bradi.

Không có ai thừa. Thế là hắn gọi sang Brucon cho một caporegime khác là Texxiô, một người trung thành hết mức với ông Trùm. Xônni kể sơ cho lão biết việc xảy ra và lệnh lấy năm chục thủ hạ tin cẩn. Một phần đưa sang bệnh viện, một phần sang đây, sang Long Bich - có việc cần.

- Clemenxa cũng xuất quân rồi chứ - Texxiô hỏi.

- Tạm thời tôi chưa muốn dùng đến toán Clemenxa, Xônni đáp.

Nghe qua Texxiô hiểu ngay, lão im lặng một lúc mới nói:

- Xin lỗi, Xônni, tao nói với mày chuyện này, tao chắc ông già mày cũng sẽ nói như tao thôi. Đừng nóng vội, tao không tin Clemenxa có thể phản bội.

- Cám ơn chú, - Xônni nói. - Tôi cũng không tin, có điều cứ phòng trước là hơn, phải không chú?

- Ủ Texxiô đồng ý.

- Còn thế này nữa, - Xônni tiếp. - Thằng em tôi nó đang theo học ở Hanôvơ. Chú bảo đưa nào ở Boston sang đây đón nó về giúp. Để nó ngồi tạm ở đây đợi ít lâu cho yên yên một tí đã. Tôi sẽ gọi điện báo cho nó hay. Cũng là đề phòng thế thôi, biết đâu đấy.

- Được rồi, - Texxiô nói. - Tao lo việc xong sẽ đến ngay. Mày biết mặt bọn lính tao đấy chứ

- Rồi sẽ biết. - Xônni đáp và bỏ máy.

Hắn đến một két sắt gắn trong tường và mở ra. Hắn lấy một cuốn sổ bìa da màu xanh đánh dấu trang theo vần chữ cái. Hắn lật một lúc và tìm đúng cái hắn đang tìm. "Rồi Farren. 5.000, Giáng sinh". Bên cạnh là số điện thoại. Xônni quay số.

- Falten hả?

- Tôi đây.

Xantinô Côrleône đang nói đây. Tôi có việc gấp phải nhờ anh. Nhờ anh kiểm tra lại hai số điện xem có ai gọi đến hay gọi đi đâu trong ba tháng vừa rồi không.

Và hắn đọc số điện của Pôli Gattô và Clemenxa.

- Quan trọng lắm, - hắn tiếp. - Nếu hôm nay anh cho biết luôn thì Giáng sinh sẽ có thêm lí do mà vui chơi đấy!

Còn bây giờ thì phải suy nghĩ, cân nhắc, nhưng trước hết phải gọi lần nữa cho Luca Bradi đã. Vẫn không có ai thưa - đáng sợ thật. Hắn cố xua đi nỗi lo lắng. Nghe bản tin xong thế nào Luca cũng mò đến thôi. Xônni ngả mình trên ghế bành. Một giờ nữa trong nhà sẽ không có chỗ mà chen, từng đứa phải có nhiệm vụ rõ ràng, nhưng mãi đến bảy giờ, lúc đã có thời gian để suy nghĩ, hắn mới ý thức được rằng việc xảy ra nghiêm trọng đến mức nào. Mười năm nay đây là lời thách thức đầu tiên đối với gia đình Côrleône, với quyền lực của nó. Rõ ràng đây là mưu kế của Xôlôđô, nhưng đố

thằng Xôlôđô dám đụng đến nhà này nếu không có ít nhất một trong Ngũ Đại Gia Niu York. Chắc là nhà Tattgha. Nghĩa là hoặc đổ máu, hoặc bỏ súng qui hàng, chịu theo những điều kiện của Xôlôđô. Xônni nhếch mép cau có. Thằng Thổ xảo quyết đã tính hết rồi, nhưng số hần xui. Ông Trùm còn sống nghĩa là phải đánh lớn. Có trong tay hung thần Luca Bradi, có các chỗ dựa thần thế và sức mạnh của gia đình Côrleone thì kết quả cuộc chiến thế nào khỏi phải nói nhiều. Xônni lại thoáng thấy lo. Thằng cha Luca Bradi này biến đi đằng nào thế nhỉ?

CHƯƠNG 3

Kể cả Haghen, trong xe có cả thầy năm người. Y bị nhồi vào ghế sau, bị kẹp cứng giữa hai thằng lúc nãy vừa tóm cổ y ngoài đường. Xôlôđô ngồi ghế trước. Thằng ngồi bên phải Haghen kéo sụp mũ của y xuống. Haghen chẳng còn nhìn thấy gì nữa.

Xe chạy không lâu, chỉ chừng hai mươi phút, rồi lúc ra khỏi xe, Haghen không biết mình đang ở đâu - trời lúc này đã tối. Haghen bị đưa vào một gian phòng nửa nổi nửa chìm và bị ấn ngồi xuống cái ghế làm bếp.

Xôlôđô ngồi bên kia bàn, bộ mặt đen nhẻm của hắn toát lên một vẻ ác diệu thế nào đó.

- Chú đừng lo, - Xôlôđô nói. - Tôi biết trong nhà Côrleône chú làm việc trí óc chứ không phải chân tay. Tôi muốn chú giúp cả hai, cả bên chú, cả bên tôi.

Haghen đốt thuốc, tay y run bần bật. Một đĩa đem vào chai rượu rót ra tách cà phê đưa cho y. Haghen uống ừng ực. Y đã hết run, chân thấy đã cứng cáp.

- Xếp của chú đã xa chơi hoàng tuyền, - Xôlôđô lên tiếng và im bật, - nước mắt Haghen túa ra đầm đìa.

Xôlôđô nói tiếp:

- Ông ấy bị hạ ngay giữa đường, bên cạnh văn phòng của mình. Vừa nghe tin, tôi lập tức đi tìm chú luôn. Chú hãy giúp tôi thỏa thuận với Xônni.

Haghen nín thinh. Y ngạc nhiên thấy mình đau đớn đến mức ấy. Vừa tuyệt vọng, vừa khiếp sợ. Xôlôđô tiếp:

- Xônni có lẽ sẽ chấp nhận đề nghị của tôi, đúng chứ? Chú cũng biết là vụ này ngon ăn. Ma túy có triển vọng sáng sủa lắm. Đây là một hũ vàng, chỉ một hai năm là mình phát lớn. Ông Trùm lạc hậu với thời cuộc quá, thời của ông ấy qua rồi tuy ông ta chưa hiểu ra. Đau khổ mà làm gì - chết là hết, không thể cứu vãn gì được nữa. Tôi sẵn sàng trở lại hội đàm, còn chú thì phải khuyên Xônni đồng ý.

Haghen nói:

- Không xong đâu. Xônni sẽ chơi chết bỏ...

Xôlôđô ngắt lời:

- Đấy chẳng qua chỉ là máu nóng lúc đầu thôi. Phải khuyên giải anh ta mới được. Tôi được Tattaglia và tất cả những người theo ông ta giúp. Tất cả các gia đình khác ở Niu York sẽ cố làm hết sức để tránh đụng đầu công khai. Đánh nhau chỉ tổ hỏng việc mất người. Nếu bọn tôi và Xônni dàn xếp được với nhau thì không một băng nào ở cả nước can thiệp vào hết - kể cả những bạn bè lâu đời nhất của ông Trùm.

Haghen ngấm các ngón tay, chẳng nói chẳng rằng.

Xôlôđô gạ gẫm tiếp:

- Ông Trùm xuống tay mất rồi, nếu không thì đã chẳng tài nào cho ông ta vào bẫy được. Các nhà khác không tin ông ấy bởi vì ông ấy chọn chú làm consiglion, mà chú thì không phải dân Xixili, ngay cả dân Italia cũng không phải nốt. Nếu phải đánh lớn công khai thì nhà Côrleône đi đứt và ai cũng thiệt cả - kể cả tôi. Các mối của ông Trùm Côrleône trong giới chính khách đối với tôi quan trọng hơn tiền bạc. Chú thử nói chuyện với Xônni, với các caporegimes, cố giúp mọi người tránh đổ máu đi..

Haghen đặt tách trà xuống, bọn kia rót rượu cho y.

- Để tôi thử xem, - y nói. - Nhưng thuyết phục Xônni không phải dễ. Còn Luca Bradi thì đến cả Xônni cũng chịu không trị được. Ông nên coi chừng thằng cha này. Nếu tôi chịu làm mối lái cho các ông thì chính tôi cũng phải né hấn đấy.

Xôlôđô nói thản nhiên:

- Luca để tôi liệu. Chú cứ lo Xônni và lũ con ông Trùm đi. Nhớ nói bọn nó rằng nếu hôm nay mấy thằng đàn em tôi không bị tôi cấm chỉ thì chúng đã cho cả thằng Phrêđô mất sống. Căng nhau mà làm gì? Chú cứ bảo thằng Phrêđô còn tới giờ là ờn tôi đấy.

Cuối cùng thì Haghen đã trấn tĩnh được. Chỉ đến giờ y mới chịu tin rằng Xôlôđô không định khử y hoặc giữ y làm con tin. Nỗi khiếp sợ lui ngay, Haghen cảm thấy hết sức nhẹ nhõm và đỏ mặt lên vì xấu hổ. Xôlôđô chăm chú theo dõi y, mồm tùm tùm ra ý thông cảm.

Làm sao bây giờ? Nếu không nhận làm thuyết khách cho Xôlôđô thì không chừng bị thịt mất. Mà sao lại không nhận. Y chẳng qua chỉ trình bày đề nghị của bọn kia một cách khôn khéo mà thôi, việc đó thì thằng consiglion nào chả phải làm. Và nếu cần nhắc cho kĩ ra thì Xôlôđô cũng không phải là không có lí. Phải ngăn chặn đổ máu giữa hai cánh Côrleone và Tattaglia bằng bất kì giá nào. Nhà Côrleone cứ đưa đám ông Trùm tử tế xong quên hết mọi chuyện để bắt tay nhau mà làm ăn. Lúc nào có dịp thì hỏi tội thằng Xôlôđô cũng chưa muộn kia mà...

Haghen ngược mắt lên - hình như Xôlôđô đã đi guốc trong bụng y. Thằng Thổ cười mỉm. Bỗng Haghen tê điếng như bị điện giật. Có chuyện gì với Luca Brandi rồi? Tại sao Xôlôđô cứ ngồi cười mỉm trông đều thế? Nhớ Luca Bradi đã phản thù rồi thì sao? Haghen nhớ lại hôm ông Trùm Côrleone cự tuyệt Xôlôđô, Luca Bradi sau đó đã được gọi đến gặp riêng ông Trùm, nhưng hai người nói gì với nhau thì không ai biết. Nhưng bây giờ không phải lúc tra chuyện đó. Cốt sao thoát khỏi cái tổ quỷ này trốn về được Long Bạch, pháo đài kiên cố của gia đình Côrleone đã.

- Tôi sẽ cố làm được đến đâu hay đến đó, - y bảo Xôlôđô. - Tôi nghĩ rằng ông nói có phần đúng - giá ông Trùm còn sống chắc cụ cũng nhắc chúng tôi làm như vậy trong tình thế hiện tại.

Xôlôđô đắc chí gật đầu:

- Tuyệt cú mèo! - Hấn phán. - Tôi không thích đổ máu. Tôi là người làm ăn, mua máu tôi cũng xót tiền.

Chuông điện thoại réo; một thằng ngồi phía sau Haghen cầm máy. Hấn im lặng nghe rồi nói cộc lốc:

- Được

Hấn đến bên Xôlôđô và ghé tai xép thì thầm gì đó.

Thằng Thổ tái mặt, mắt long lên sòng sọc. Sóng lưng Haghen lạnh toát. Xôlôđô nhìn y phần vắn và Haghen chợt hiểu rằng bọn kia sẽ không thả y ra. Có chuyện gì đó xảy ra và thế là y lại phải đứng bên bờ vực thẳm.

Xôlôđô nói:

- Lão già vẫn sống. Năm viên đạn xâu qua cái xác Xixili của lão, ấy thế mà lão vẫn sống nhăn môi ghê.

Hấn nhún vai dường như cam chịu.

- Khổ tôi rồi, - hấn bảo Haghen. - Cả tôi, cả chú. Xúi quẩy quá!

CHƯƠNG 4

Về đến cư xá Long Bich, Maicon Côrleône trông thấy một dây xích to tướng giăng ngang lối đi hẹp dẫn vào khuôn viên. Cả tám ngọn đèn pha rọi sáng lóa khoảng trống hình bán nguyệt. Phải đến cả chục chiếc xe đậu dọc mép đường cong.

Hai gã đàn ông lạ mặt ngồi đung đưa trên sợi xích nói chuyện dông dài. Anh không biết mặt họ.

- Anh bạn là ai? - Một gã nói giọng Bruclin hỏi.

Maicon xưng danh. Từ ngôi nhà ngoài cùng, một người bước ra nhìn anh chăm chăm.

- Con ông Trùm, - người đó nói. - Để tôi đưa đi.

Maicon bước theo, đến trước cửa vào nhà lại có hai người chặn lại, sẫm soi một lúc rồi mới cho vào.

Trong nhà toàn người là người - Maicon không nhận ra ai cả. Vào phòng khách, anh thấy Têrêda, vợ Haghen, chị ta ngồi thẳng đuốn, bất động trên divăng và hút thuốc. Trên cái bàn con trước mặt có mỗi cốc urytxki. Lão Clemenxa to béo ngồi sòng sượt bên kia đi văng. Mặt lão cregimes vẫn bình thản, nhưng trước trán mồ hôi cứ rịn ra thành hột, điều xì gà ướt nhoét nước bọt kẹt vào giữa các ngón tay.

Clemenxa đứng dậy đón Maicon và rầu rầu mặt bắt tay anh tỏ ý thông cảm. Lão nói:

- Bà già anh vào nhà thương trông nom ông cụ. Không sao đâu, rồi sẽ đâu vào đấy thôi...

Pôli Gattô cũng bước đến chào hỏi. Maicon tò mò nhìn gã. Biết Pôli là cận vệ của bố mình, nhưng Maicon chưa biết rằng hôm nay gã kêu bị cảm nên không đi làm. Anh để ý ngay bộ mặt căng thẳng trên bộ mặt ngăm ngăm của chàng cận vệ. Nghe nói Pôli xưa nay chơi kĩ, có nhiều hứa hẹn, - làm việc nhanh, gọn lăm. Hôm nay gã xuống sắc... Maicon thấy có một bọn nào đó. thập thò trong góc, nhưng anh không nhận ra. Đấy.không phải người của Clemepxa. Tập hợp mọi cái lại Maicon hiểu ra - Clemenxa và

Gattô đang bị nghi ngờ. Tướng Pôli cũng có mặt lúc ông Trùm bị mưu sát, Maicon nhìn đường nét loắt choắt như mặt chồn của gã, hỏi:

- Phrêđôthế nào, không sao cả chứ

Clemenxa đáp thay:

- Nó vừa tiêm xong, giờ đang ngủ.

Maicon đến hôn vào má vợ Haghen. Anh rất quý Têrêda.

- Đừng lo cho Tôm, - anh nói khẽ. - Mọi việc sẽ đâu vào đấy. Chị nói chuyện với Xônni đưa?

Têrêda nép vào người anh một chút và lắc đầu. Người nhỏ nhắn, rất xinh, trông chị giống người Mỹ hơn là người Italia. Lúc này chị không còn hồn vía nào nữa.

Maicon cầm tay chị đỡ dậy và đưa vào văn phòng ông Trùm.

Xônni ngồi sau bàn giấy, một tay cầm cuốn sổ tay màu vàng, tay kia cầm bút chì. Trong phòng chỉ có hấn với caporegime Texxiô. Maicon nhận ra lão và hiểu ngay bọn láng cháng ngoài kia là bọn nào. Texxiô cũng tay bút, tay sổ.

Trông thấy em dắt vợ Haghen vào, Xônni đứng dậy và ôm lấy Têrêda:

- Đừng sợ, Têrêda, - hấn nói, - Tôm vẫn bình thường. Chẳng qua bọn kia muốn để Tôm đem các đề nghị bên đó chuyển về, nghĩa là trước sau chúng cũng thả thôi. Tôm không dính vào công việc, chỉ là luật sư của bọn tôi ai động đến anh ấy làm gì.

Hấn buông Têrêda ra, và kéo tuột Maicon vào lòng hôn đánh chụt một cái làm Maicon cứ trố mắt ngạc nhiên. Maicon xô anh ra và lầu bầu:

- Cả đời quai nhau vỡ đầu, bây giờ lại giở trò âu yếm!

Lúc bé hai anh em đánh nhau suốt.

Xônni nhún vai:

- Tao gọi sang Hanôvơ mà không thấy chú mày đâu, đang lo sốt vó. Tao thì kệ xác mày, có chết cha mày đi tao cũng mặc, nhưng rồi biết nói thế nào với bà già? Nguyên một chuyện ông già đã đủ lăm rồi.

- Mẹ thế nào?

- Ác chiến lắm. - Xônni nói. - Có phải lần đầu đầu. Tao cũng thế. Lúc ấy mày còn bé, chẳng biết quái gì cả, rồi lúc mày lớn lên thì nhà mình đã êm ấm rồi. Hấn im một lúc rồi tiếp:

- Mẹ đang ở bệnh viện. Bác sĩ bảo ông già sẽ qua khỏi.

Hay bọn mình cũng vào đấy đi? - Maicon hỏi.

Xônni lắc đầu:

- Chẳng nào chưa xong hết mọi việc, tao không có quyền rời khỏi nhà, - hấn nói khô khốc.

Chuông điện thoại réo. Xônni cầm máy chăm chú nghe. Maicon làm như vô tình bước đến bên bàn và nhìn vào cuốn sổ tay màu vàng. Một dọc tám cái tên. Đứng đầu là Xôlôđô Philip Tattaglia và Giôn Tattaglia. Maicon như bị dội nước sôi: anh vào quấy rầy Xônni và Texxiô đúng lúc họ đang lên danh sách những kẻ phải khử.

Xônni bỏ máy.

- Hai đứa ra ngoài tí nhé. - Hấn bảo Têrêda và Maicon. - Anh với Texxiô phải làm nốt công việc đã.

Vợ Haghen nước mắt đầm đìa, thút thít hỏi:

- Có phải tin Tôm không anh?

Têrêda hoảng quá run cầm cập. Xônni ôm vai chị đưa ra cửa.

Anh thế là nó không có việc gì mà - Hấn nói. - Em cứ ngồi ngoài kia chờ anh, có gì anh sẽ báo ngay.

Hấn đóng cửa. Maicon đã chễm chệ ngồi trong chiếc ghế bành bọc da. Xônni liếc anh một phát sắc lém và quay về bàn.

- Liệu đấy, Mai,- hấn nói. - Mày ngồi đấy là phải nghe những chuyện không khoái tai đâu.

Maicon đốt thuốc.

- Nhớ tôi giúp được gì thì sao?

- Thôi đi, - Xônni gắt. - Bố mà biết mày dây vào đây thì chết tao.

Maicon bật dậy:

- Đồ gỗ đá kia, bố là bố tôi, nghe chưa? Tôi cũng đỡ dần được gì chứ! Không cứ phải bắn nhau, để tôi làm việc gì khác cho. Tôi

cầm anh quát nạt tôi như tuồng bé con đấy. Tôi cũng ra trận, cũng bị thương như ai chứ, anh không nhớ à? Tôi cũng giết khối đứa ra kia, bọn Nhật đấy. Anh sợ cái gì nào? Sợ tôi thấy máu là ngã quay lơ ra đấy chắc?

- Màý còn tính quát tao "giơ tay lên" nữa chắc? - Xônni nhẹ giọng. - Thôi được, màý ngồi đây canh máy.

- Đoạn hấn quay sang Texxiô. Người ta vừa báo những điều mình đang thiếu. - Hấn liếc sang Maicon. - Có đứa đã dắt bọn kia đến bắn ông già. Có thể là Clemenxa, cũng có thể là Pôli Gattô - thằng này chọn đúng hôm nay mà ồm mới hay chứ. Tao đã biết đứa nào rồi, nhưng để thử xem đầu óc màý làm việc thế nào, chẳng gì màý cũng là "học giả" mà. Màý bảo đứa nào bán mình cho Xôlôđô nào?

Maicon lại ngồi xuống, ngửa người ra ghế. Anh thông thả điểm lại trong óc tất cả những gì mình biết. Trong đế chế Côrleône, Clemenxa giữ chức caporegimes. Ông Trùm đã giúp Clemenxa trở thành triệu phú, hơn hai chục năm nay Clemenxa là bạn thân của ông Trùm. Lão nắm giữ một trong những vị trí then chốt trong tổ chức.

Bán ông Trùm thì Clemenxa được lợi gì? Tiền lão rất giàu thật, nhưng lòng tham người ta biết đâu là cùng. Quyền lực ư? Muốn thanh toán một món nợ cũ, tự ái vì nghĩ không được quan tâm? Không bằng lòng việc cử Haghen làm consiglieri? Hay lão tiên đoán trúng Xôlôđô sẽ thắng thế, nên theo hấn thì lãi hơn? Không, Clemenxa không thể phản. Nhưng liên đấy Maicon buồn rầu hiểu ra rằng mình nghĩ vậy chỉ vì không muốn Clemenxa chết. Lúc còn bé, lão béo vẫn cho anh quà và dắt anh đi chơi mỗi khi bố anh bận. Không, không phải Clemenxa.

Nhưng rất có thể Xôlôđô muốn chèo kéo về mình một nhân vật cỡ Clemenxa trong bộ máy của don Côrleône mới đáng.

Pôli Gattô. Pôli còn chưa gọi là giàu được. Hấn có dư dả một chút, đang phát lên, nhưng muốn có đủ tất cả thì đòi hỏi phải mất khá nhiều thời gian nữa. Hấn còn trẻ và dĩ nhiên còn muốn leo cao, muốn vươn tới quyền lực. Phải, có lẽ Pôli thì phải hơn... Maicon nhớ lại hai thằng cùng đi học với nhau và anh mong rằng đó không phải là Pôli.

Anh lắc đầu:

- Cả hai đều không phải, - anh nói.

Anh nói thế vì biết rằng Xônni đã biết hết rồi. Nếu buộc phải quyết án thì Maicon đã nêu đích danh tội phạm là Pôli Gattô. Xônni mỉm cười:

- Mà yên chí, - hấn nói. - Clemenxa không sao đâu. Pôli đấy.

Maicon nhận thấy Texxiô nhẹ cả người. Lão cũng là caporegimes và lo lắng cho Clemenxa như một chiến hữu. Ngoài ra, một khi sự phản bội không phải ở cấp cao nhất thì nghĩa là tình thế cũng chưa đến nỗi nào.

- Mai tôi đưa bọn đàn em về được rồi chứ - Texxiô hỏi.

- Để ngày kia, - Xônni đáp. - Từ giờ tới đó đừng để đứa nào biết chuyện Pôli cả. Xin lỗi chú, tôi muốn nói chuyện tâm tình với thằng em một tí, chuyện riêng. Chú chờ cho một lúc ngoài phòng khách nhé? Còn bản danh sách mình làm nốt sau. Chú thử bàn trước với Clemenxa.

- Rõ rồi, - Texxiô đáp. Lão đi ra khỏi phòng.

- Sao anh biết thằng Pôli phản - Maicon hỏi.

- Người mình bên công ty điện thoại nói, - Xônni giải thích. - Người ta đã rà lại hết mọi cuộc điện đàm của Pôli. Cả của Clemenxa nữa. Thằng vừa rồi Pôli Gattô ồm ba lần và ba lần đều có đưa gọi điện cho nó từ trạm điện thoại tự động trước văn phòng ông già. Hôm nay cũng gọi. Chắc bọn nó kiểm tra xem có ai thay thế Pôli chưa, hay nó vẫn đi làm. Có thể bọn nó còn có ý gì khác nữa. Bây giờ cái đó không quan trọng, - Xônni so vai. - May mà là Pôli. Thiếu Clemenxa thì bọn mình mệt lòi kèn ra đấy.

- Nghĩa là chiến tranh - Maicon bắn khoản hỏi.

Xônni nhìn anh nghiêm khắc:

- Tôm về là nổ luôn. Phải, chiến tranh - trừ phi ông già ngăn thì thôi.

- Sao không đợi xem bố quyết định thế nào đã. - Maicon hỏi.

Xônni nói ngờ vực nhìn anh:

- Thế mà cũng đòi đeo huân chương! Bọn kia đã kê súng vào đầu mình rồi, chú em ạ, phải đánh thôi. Tao chỉ sợ bọn nó không thả thằng Tôm.

- Tại sao? - Maicon ngạc nhiên.

Bọn nó tóm thằng Tôm vì cho rằng ông già chắc chết, bọn nó sẽ thỏa thuận được với tao và thằng Tôm sẽ là trung gian chuyển cho mình những điều kiện của chúng. Bây giờ ông già không chết, bọn nó hiểu rằng tao sẽ không chịu, nghĩa là thằng Tôm không cần cho bọn nó nữa. Chúng có thể thả, mà cũng có thể thịt, cái đó hoàn toàn do Xôlôđô quyết định hết. Nếu thịt là để dọa mình; cho mình thấy rằng bọn nó không đùa đâu.

Maicon hỏi:

- Thế tại sao Xôlôđô lại tin rằng có thể điều đình với anh được?

Xônni đỏ bừng mặt, không trả lời ngay:

- Vài tháng trước thằng Xôlôđô đến nhà mình đề nghị làm ăn với hần - tổ chức buôn ma túy. Ông già gạt đi. Nhưng trong lúc nói chuyện, tao buột miệng trót đại một câu và hần đoán ngay ra rằng tao ham. Tao ngu quá, ông già đã giềng tao một trận đến nơi, bảo tao vạch áo cho người xem lưng, bôi cả những bất đồng trong nhà ra cho người ngoài thấy. Thằng Xôlôđô mới tính rằng nếu loại được cái vướng mắc chính thì tao sẽ chịu bắt tay làm ăn với hần. Không có ông già thì nhà mình mất một nửa lực lượng. Nếu vậy tao phải chơi xa láng mới may ra giữ được tình thế. Tới đây ma túy là ăn nhất. Bọn mình rồi phải điều đình thôi. Xôlôđô sai hạ ông già không phải thù oán cá nhân gì đâu. Hần hành động như một người làm ăn. Tao có làm với hần cũng vì lợi ích đại cuộc thôi. Tất nhiên hần sẽ không để tao đến gần đâu mà phải né né một tí để phòng hờ. Tuy hần cũng thừa biết rằng nếu tao nhận các điều kiện của hần rồi thì các cánh khác sẽ không để sau đây vài năm tao lại gây cuộc chiến chỉ để trả thù đâu. Hơn nữa, hần còn có nhà Tataglia đứng sau nữa.

- Nhưng nếu chúng giết được ông già thì sao? - Maicon hỏi.

- Thằng Xôlôđô thế nào tao cũng xin hết - Xônni đáp tỉnh bơ.
- Tao không sá gì hết. Tao chấp cả Ngũ Đại Gia Niu York xúm- vào đánh tao đây. Tao phải cắt tiết cả nhà Tatnglia không để thoát đứa nào... Dù mình có chết hết, tao cũng chơi.

- Nếu là bố thì bố sẽ không chơi đâu, - Maicon nhỏ nhẹ nhận xét.

Xônni hung hăng phẩy tay:

- Tao biết tao không bằng bố. Tao chỉ nói mày điều này: tao chắc bố cũng phải gật. Về khoản cận chiến thì khó thằng nào chơi lại tao. Thằng Xôlôđô biết thừa đi rồi. Texxiô và Clemenxa cũng thế. Tao có đầu danh trạng, lần đầu tiên tao giết người lúc tao mới mười chín, nhà mình đung trận và tao đã giúp bố rất nhiều. Bởi vậy tao không ngán chó gì hết. Hơn nữa tao lại nắm hết chủ bài đây rồi. Mẹ, tao mà tìm ra Luca rồi sẽ biết tay tao!

- Luca mà ghê thế cơ à? - Maicon tò mò hỏi. - Tại sao hán lại có ý nghĩa quyết định thế

Xônni gật đầu:

- Hán sức địch muôn người. Tao muốn thả hán ra đi săn ba anh em nhà Tataglia. Còn thằng Xôlôđô tao sẽ tự tay làm lòng lấy.

Ngoài phòng khách có tiếng đàn bà rú lên. Bỏ mẹ rồi, vợ Tôm, Maicon nghĩ. Anh lao bổ ra cửa. Mọi người đang xúm xít quanh đi vắng: Tôm Haghen ngượng nghịu ôm vợ. Chị vợ khóc nức nở và Maicon hiểu ra, trông thấy chồng, chị mừng quá hét lên lúc này. Haghen gỡ tay vợ, ấn chị ngồi xuống đi vắng. Y nhăn nhó chào Maicon:

- Rất mừng gặp chú, Maik, mừng lắm - Đoạn bỏ vào văn phòng, không thèm để mắt đến chị vợ đang khóc như mưa. Ngần ấy năm sống trong nhà Côrleône có khác. Maicon thâm nghĩ một cách tự hào khó hiểu. - ông già đã để lại dấu ấn của ông ở Haghen cũng như ở Xônni, mà cả ở chính mình nữa mới lạ chứ?

CHƯƠNG 5

Lúc gần bốn giờ sáng, cả bọn tụ tập trong văn phòng ông Trùm - Xônni, Maicon, Tôm Haghen, Ciemenxa và Texxiô. Haghen đã đẩy được Têrêda về nhà lúc này.

Pôli Gattô vẫn ngồi chờ ngoài phòng khách, không ngờ rằng bọn thủ hạ của Texxiô đã được lệnh giám sát hắn không rời mắt.

Tôm Haghen nhắc lại đề nghị của Xôlôđô. Y kể lúc nghe tin ông Trùm còn sống, Xôlôđô đã định xử y thế nào. Tôm cười mát:

- Ngay cả trước Tối cao Pháp viện chưa chắc tôi đã múa lười khỏe như trước cái thằng Thổ quái quỷ ấy hôm nay. Tôi hứa sẽ thuyết phục gia đình mình điều đình với hắn, dù ông già còn sống. Tôi bảo tôi lừa anh như bốn, Xônni ạ. Tôi kể lể chuyện hồi bé tôi với anh chơi thân với nhau thế nào và - nói anh bỏ quá cho - tôi bảo hắn rằng anh đang muốn chiếm ghế tiên chỉ trong nhà nữa. Lạy Chúa tha lỗi cho con.

Tôm ngượng ngùng quay sang Xônni cười. Xônni bèn giơ tay lên ra ý hiểu rồi, cho qua.

Maicon ngồi duỗi dài trên ghế bành bên máy điện thoại quan sát cả hai người. Lúc Haghen bước vào phòng, Xônni nhảy bổ đến ôm y, khiến Maicon sốt ruột nghĩ rằng Tôm Haghen gần gũi Xônni hơn với chính anh.

- Bây giờ ta vào việc, - Xônni ra lệnh. - Phải vạch kế hoạch hành động ngay. Tôi với Texxiô vừa phác qua mấy điểm. Texxiô, chú đưa Ciemenxa xem tờ danh sách đi.

- Nếu mình ra quyết định thì phải gọi cả Phrêđô chứ, - Maicon nói.

- Đành phải bỏ thằng Phrêđô đấy vậy, - Xônni cau có gạt đi. - Bác sĩ bảo nó vừa bị sốt nặng, cần phải được yên tĩnh tuyệt đối. Chắc lúc ông già bị bắn ngã, nó gãy luôn rồi. Với nó xưa nay ông già là Chúa Trời mà. Tao với mày thì khác, Maicon.

Haghen nói nhanh:

- Thôi được, bỏ Phrêđô đấy. Cứ để anh ta đứng ngoài cuộc. Còn anh, Xônni, chừng nào chưa xong hết mọi việc, anh đừng có thò mũi ra đường đấy. Ở đây anh an toàn.

Không được coi thường Xôlôđô - trong nghề này, hấn cũng loại tổ sư, anh chị bự đấy. Bệnh viện có ai canh không

Xônni gật đầu:

- Cảnh sát gác ngoài cửa, bọn đàn em gia đình ta không rời ông già một bước. Thế nào, Tôm, cậu xem danh sách bọn này được không

Haghen nhú mồm đọc tên các con thịt.

- Xônni, anh bị tình cảm chi phối đấy. Bố khỉ, nếu là ông già thì cụ sẽ làm ăn có tính toán thiệt hơn. Anh hiểu chứ? quan trọng nhất lúc này là Xôlôđô. Khử xong hấn là mọi cái sẽ xuôi. Ta lấy máu bọn Tataglia làm gì?

Xônni nhìn các caporegimes. Texxiô nhún vai:

- Mà cũng chẳng dễ ăn đâu.

Clemenxa im lặng tỏ ý đồng tình. Xônni bảo lão:

- Một việc phải làm là thằng Pôli, cái đó khỏi phải bàn cãi nữa. Thằng đầu sổ phải là nó.

Lão caporegimes béo gật đầu.

- Luca làm sao thế nhỉ? - Haghen hỏi. - Tôi thấy Xôlôđô có vẻ không sợ gì Luca hết. Vì vậy tôi thấy lo cho thằng Luca. Nếu nó phản thù mình thì chết dở liền. Đó là việc đầu tiên cần phải xác minh ngay. Có ai tiếp xúc được với Luca không?

- Chẳng ma nào biết nó đâu cả, - Xônni đáp. - Suốt buổi tối tôi phôn đến nhà nó không biết mấy lần. Hay nó đi ngủ bậy?

- Không có đâu, - Haghen gật đi. - Thằng Luca không bao giờ ở qua đêm cả. Vào chơi xong là ra luôn. Maicon, y quay sang bảo Maicon, - chú thử gọi điện cho nó xem. Cứ mười lăm phút gọi một lần, bao giờ được mới thôi.

Maicon quay số. Đầu dây bên kia chuông kêu gióng giả một lúc. Không có ai thưa.

Này Tôm, - Xônni nói hấp tấp, - cậu là quân sư, cậu thử nghĩ mưu xem. Cậu bảo mình phải làm gì bây giờ?

Haghen rút úýtcki, nhấp một ngụm rồi mới lên tiếng:

- Mình sẽ hội đàm với Xôlôđô, chờ ông già nắm lại công việc. Cùng lắm, mình có thể thỏa hiệp với hắn. Bao giờ ông già dậy, cụ sẽ có biện pháp và các cánh phải nghe theo cụ hết.

Xônni nóng mặt:

- Nghĩa là anh nói tôi không chơi nổi thằng Xôlôđô chứ gì?

Tôm Haghen nhìn thẳng vào mắt hắn:

- Chơi thì anh chơi được. Nhà Côleône mạnh lắm. Mình có Clemenxa và Texxiô, nếu phải đánh đấm, họ sẽ kiếm cho anh cả ngàn tay súng. Nhưng nếu vậy cả vùng miền Đông này sẽ loạn lạc đổ máu và các nhà khác sẽ đổ tội hết cho mình. Mình tự dừng lại chuốc thêm bao nhiêu kẻ thù. Ông già dạy mình làm cách khác kia.

Xônni hỏi vặn:

- Thế nhờ ông già không qua khỏi thì cậu có kế gì hở quân sư?

Haghen bình tình đáp:

- Tôi biết rằng anh sẽ không chịu, nhưng lúc đó tốt nhất là anh nên nhận những đề nghị của Xôlôđô và nhảy vào ma túy. Thiếu các mối của ông già, thiếu uy tín của cụ thì gia đình Côleône sẽ yếu đi một nửa. Không có ông Trùm thì các cánh khác ở Niu York sẽ về phe Xôlôđô và Tataglia hết - ít ra là để tránh cuộc binh đao lâu dài. Nếu ông già chết thì anh đồng ý đi. Tới đó hăng hay.

Xônni giận tái mét mặt:

- Mà nói dễ nghe nhỉ? Bọn nó đâu có bắn ông già mà?

Haghen kiêu kì nói nhanh:

- Với ông già thì tôi cũng là con như anh hay Maicon thôi, chưa biết chừng lại còn khá hơn là khác. Tôi nói với anh trên danh nghĩa là cố vấn. Còn nếu anh muốn biết ý kiến riêng của tôi thì, nói anh biết, tôi chỉ muốn tự tay bóp chết từng thằng một không sót một mống.

Xônni sượng sùng:

- Xin lỗi cậu, tớ chỉ buột miệng thế thôi, Tôm.

Nhưng thực ra hần đâu có buột miệng. Máu mủ là máu mủ, người ngoài ai hiểu được.

Xônni cau có ngấm nghĩ, tất cả bối rối ngồi im chờ đợi. Thế rồi Xônni thở ra một tiếng và bình tĩnh nói:

- Thôi được, mình sẽ đợi đến khi ông già khỏi. Nhưng cả cậu nữa, cũng phải ngồi yên ở đây, Tôm, không việc gì phải liều mạng vô ích. Còn mày cũng phải cẩn thận hơn mới được, Maicon, tuy tao không nghĩ rằng thằng Xôlôđô định chơi cả nhà mình đâu. Nó chơi thế tất cả sẽ chống lại nó. Tuy vậy, mày cũng phải cẩn thận Maicon: Chú Teniô, chú cho người của chú sẵn sàng, bảo bọn nó nghe ngóng binh tình trong thành phố xem thế nào. Chú Clemenxa, giải quyết xong thằng Pôli, chú cho người của chú đến đây và đến đảng bệnh viện thay cho tốp của Texxiô. Còn tạm thời, chú Texxiô hăng để tốp của chú ở lại bệnh viện đã. Tôm, ngay sáng mai, cậu bắt đầu đàm phán với Xôlôđô và Tataglia qua điện thoại, hoặc qua trung gian. Maicon, mai mày lấy hai đĩa trong toán của Clemenxa đến nhà Luca Bradi chờ nó về hoặc hỏi xem nó lủi vào đâu. Nếu nó đã biết chuyện không khéo nó đã mò đến cửa hòng thằng Xôlôđô rồi cũng nên.

- Không bao giờ tao chịu tin nó lại phản ông già, bất kể Thằng Thổ có gạ gẫm nó kiểu gì đi nữa.

- Có nên lôi Maicon vào đây không - Haghen hỏi một cách nghi ngờ.

- Cậu nói phải, - Xônni chịu ngay. - Maicon, thôi để đấy. Mày cứ ngồi đấy mà canh điện thoại, cái đó cần thiết hơn.

Maicon không nói gì. Anh thấy bối rối, thậm chí còn xấu hổ nữa. Clemenxa và Texxiô ngồi ngay cán tàn, cố giấu sự coi thường đối với anh. Maicon cầm máy, quay số điện của Luca Bradi, ấn chặt ống nghe vào tai và nghe những tiếng tút dài.

CHƯƠNG 6

Đêm đó Clemenxa ngủ chập chờn không yên Lão dậy sớm, tự tay sửa soạn bữa điểm tâm, Minh khoác áo choàng tắm cũ kĩ, chân đi đôi dép lê bằng nhung đỏ lão tha thẩn khắp nhà tính toán công việc sắp tới. Hôm qua Xônni đã nói rõ: phải khởi ngay thằng Pôli Gattô. Nghĩa là ngay hôm nay.

Clemenxa lo quá. Không phải là vì Pôli do lão đưa lên lại trở mặt phản thù. Cái đó không ảnh hưởng gì đến lão. Nói cho cùng thì tất cả đều biết rõ Pôli và mọi cái đều đề cao gã. Pôli là con nhà Xixili gốc, lớn lên bên lũ con ông Trùm, học cùng một đứa con trong số đó - thằng Maicon, đã qua thử thách và tỏ ra hữu dụng. Sau khi lập đầu danh trạng, gã được trả lương rất khá, ăn phần trăm của đám bao thầu đánh cá bên East Si de và được ăn chia với các nghiệp đoàn. Clemenxa ngờ rằng Pôli còn liều xé rào đi kiếm ăn lẻ, vi phạm nghiêm lệnh của gia đình Côrleone. - nhưng điều đó chỉ càng làm Clemenxa ưa gã hơn. Ngựa hay thường trái chứng mà, đứa nào gan lì và ranh ma mới dám coi thường mệnh lệnh chứ. Tất nhiên bọn trẻ cần nhiều tiền tiêu pha. Chuyện đó là lẽ thường tình. Có ai dám ngờ Pôli Gattô làm phản?

Không, sáng nay Clemenxa lo cái khác. Khởi thằng Pôli Gattô thì dễ thôi, không có gì đáng nói, nhưng lấy ai thay gã làm cận vệ bây giờ? Đối với một thằng tép riu cà màng thì đây là một sự cân nhắc đáng kể, một ân huệ lớn, phải cân nhắc cẩn thận mới được. Phải chọn một thằng siêng năng và chu đáo. Phải lì lợm - để nhờ bị vô còn biết giữ mồm giữ miệng: Phải được nuôi dưỡng bằng luật omerta Xixili ngay từ lúc còn ẵm ngửa kia.

Một vấn đề nữa - phải trả cho nó bao nhiêu để nó gánh trách nhiệm mới? Có gì lộn xộn là thằng cận vệ phải phoi mình hứng đạn đầu tiên - Clemenxa nhiều lần đã bảo ông Trùm rằng bọn đáng giá trong đám tép riu cũng phải được trả đáng tiền, nhưng ông Trùm cứ lờ tịt. Có lẽ nếu Pôli không túng bán thì đã không bị Thằng Thổ câu mất.

Thay được Pôli Gatto xem ra chỉ có ba thằng. Một là thằng lâu nay vẫn cai quản bọn bao đề, bao xổ số người da đen ở Harlem.

Thằng này to con, đòn nặng như lực sĩ chuyên nghiệp, tính tình lại đang hoàng, hào phóng. Trông nhả nhận ra phết, nhưng ai cũng phai gồm nó. Mọi cái đều được hết. Nhưng suy nghĩ thêm nữa tiếng nữa, Clemenxa đành phải ngậm ngùi gạt đi. Thằng này có vẻ thân với bọn da đen - Vả lại, đưa nó lên, thằng khác thay vào chỗ đó khó mà bằng được.

Thằng thứ hai cũng được Clêmenxa để mắt. Chăm chỉ gan lì cóc tía và giữ kỉ luật không ai bằng. Nó chuyên việc hỏi thăm các con nợ chạy làng trong khu Manhattan: Hồi mới đầu nó cũng chỉ là thằng đi biên số đề thôi đã lâu la gì đâu. Nhưng thế cũng lại không hay: mới là thằng đòi nợ làm sao mà nhảy một phát lên vị trí quan trọng như vậy được. Cũng phải tuân tự mà lên chứ.

Rốt cuộc Clemenxa đành chấm Rôccô Lampône.

Rôccô làm cho nhà Côrleone chưa lâu nhưng cũng lên khá. Hắn đã đánh nhau ở Bắc Phi, bị thương và được giải ngũ năm 1943. Lúc đó Lampône còn khập khiễng nhiều, nhưng Clemenxa cứ lấy - hồi ấy thiếu người quá.

Clemenxa khoái cái đầu óc tinh táo của hắn. Lampône hiểu rằng chẳng việc gì phải liều thân ầu ếu nếu có thể đổi một án nhẹ hay một món tiền phạt lớn, thực ra đâu có đáng gì so với món hắn thu được. Hắn hiểu rằng dọa non còn hơn dọa già. Hắn làm gì đều kín tiếng, không ồn ào, cái đó mới thật là cần.

Clemenxa thấy nhẹ cả mình như một viên quản lí tận tụy vừa giải quyết xong một bài toán hóc búa trong vấn đề nhân lực. Vậy là lão sẽ lấy Rôccô Lampône.

Clemenxa định thân chinh tham gia thực hiện nhiệm vụ không chỉ vì muốn giúp thằng Rôccô đang thiếu kinh nghiệm trong đầu danh trạng, mà còn để thanh toán món nợ riêng với Pôli Gattô nữa. Pôli là do lão đỡ đầu nâng niu, lão đã kéo gã làm cận vệ, qua mặt những đứa xứng đáng và đáng tin hơn - lão đã giúp gã lập đầu danh trạng và hết sức tiến cử gã. Pôli không chỉ phản gia đình Côrleolae, gã còn phản cả ông thầy của gã là Pi te clememxa, phản thùng phải bị trừng trị thẳng tay mới được

Còn lại mọi cái đã được tính kĩ rồi. Ba giờ chiều. Pôli Gattô sẽ đưa xe của gã đến đón Clemenxa. Như mọi bận Clemenxa đến quay điện thoại gọi Rôccô Lanipône. Lão chỉ nói:

- Hôm nay đến tao trước hai giờ chiều. Có việc đấy.

Đáp lại chỉ có một tiếng cụt lủn:

- Rõ.

Clemenxa bỏ máy. Lão đã báo cho bọn đàn em đến thay toán của caporegime Texxiô trong nhà ông Trùm rồi:- nghĩa là bớt được một mối lo nữa. Bọn đàn em của lão toàn những đứa nhanh nhẹn, chúng sẽ tự làm đâu ra đấy.

Còn chán thì giờ, hãy xuống rửa cái Cadillac tí nhỉ?

Cứ hễ lau xe là đầu óc lão sáng sủa ra, suy nghĩ dễ hơn. Lão nhớ lại ông bố lão hồi bên Italia thích lấy bàn chải cọ rửa mấy con lừa của mình thế nào.

Clemenxa loay hoay với chiếc xe trong ga ra ẩm - lão không chịu được lạnh. Với thằng Pôli này phải cẩn thận mới được - gã đánh hơi thấy nguy hiểm nhanh như chuột ấy, khác ý một tí là biết ngay. Huống hồ bây giờ gã đang hốt đến sồn ra quần vì ông Trùm không chết, lì đến mấy bây giờ cũng phải cuống cả kê lên. Nhưng sự phụ đã chơi thì đệ tử còn tránh vào đâu.

Trước hết, phải tìm cách giải thích hợp lí cho việc thằng Rôccô đi cùng. Thứ hai là phải nghĩ xem nên nói đi đâu và để làm gì cho thằng Pôli tin.

Kể ra cũng không nhất thiết phải làm thế. Thằng Pôli có thể khử êm mà khỏi lôi thôi dài dòng với gã làm gì. Mạng gã nắm chắc trong tay rồi. Nhưng Clemenxa quen làm ăn kĩ, không bao giờ cho phép mình làm ẩu, làm liều. Hơn nữa, một khi còn một chút nguy hiểm nào thì cứ nên loại trừ trước đi là hơn. Mà thiếu gì chuyện cơ chứ, rốt cuộc đây là cái chuyện sinh tử cơ mà.

Pitơ Clemenxa vừa rửa chiếc Cadiltac màu xanh da trời của mình, vừa dượt thử vai kịch, kiểm tra lại từng cử chỉ, từng vẻ mặt. Lão sẽ tỏ ra gay gắt, làm như Pôli có lỗi gì đấy. Cái đó sẽ làm thằng Pôli thính mũi và đa nghi kia sẽ chẳng biết đâu mà lần - hoặc ít ra là làm gã cuống một chút. Thân thiện chỉ tổ làm gã thêm ngờ.

Tất nhiên cũng không nên làm quá. Có thể chơi vai ông sếp lo lắng, lơ đãng và hơi bức. Bây giờ đến thằng Lampône. Tự nhiên thấy thằng này lù lù ở đấy thì làm gì Pôli chả hốt, hơn nữa, thằng Rôccô lại ngồi ghế sau.

Phải ôm vô lăng khi thằng Rôccô ngồi ngay sau lưng thì còn chống vào đầu được. Clemenxa lau chùi chiếc cadillac đến bóng lộn lên. Kế hoạch ma lắm. Rất ma nữa là khác. Có nên lấy thêm thằng nào không nhỉ? Có lẽ không nên. Lão tính rất đơn giản - lỡ sau này có thằng nào trong số bọn đồng lõa tự dưng muốn khai báo chạy tội thì có phải 'chết mình không? Nếu nhân chứng chỉ có một thằng thì hai thằng khai hai đằng - coi như hòa. Nếu có hai nhân chứng thì lão thua đứt đuôi còn gì. Thôi cứ như trước mà làm.

Bực một cái là không thể phi tang đi được. Phải để lòi xác gã ra kia. Cứ cho gã biến mất tăm đi có phải là hay hơn không? thường thì quảng xác xuống biển hay vùi xuống đồng lầy Niu Gioi bên chỗ mấy ông bạn của gia đình, thỉnh thoảng lại dùng những cách phức tạp hơn. Nhưng lần này phải để lộ lộ mà làm gương cho mấy thằng phản thùng lấy đó mà liệu thân hồn, đồng thời còn để đối phương biết nhà Côrleone không có ngù ngờ đâu. Xôlôđô phải tức sặc máu khi thấy thằng nội gián bị lột mặt. Gia đình Côrleone phải khôi phục lại một phần uy tín chứ. Vụ Ông Trùm ăn đạn vừa rồi bọn kia chắc cười vào mũi nhà này.

Clemenxa thở dài. Chiếc Cadillac đã lên nước bóng lộn như gương thế mà lão vẫn chưa nghĩ được cách giải thích. Rồi chột lão ngăn cả người. Vừa đơn giản, vừa tự nhiên mà giải thích được mọi điều: cả sự có mặt của Rôccô Lampône lẫn việc hắn đi cùng Pôli và tại sao lại phải giữ bí mật mọi hành động.

Lão sẽ bảo Pôli rằng ba thằng có nhiệm vụ đi tìm chỗ săn sàng "rải ổ".

Mỗi khi sắp có đụng độ giữa các gia đình mafia, hai bên liền kiếm một chỗ để đặt bàn doanh. ở đó "lính trái nệm nằm luôn dưới sàn như cá hộp. Làm thế không phải để người nhà khỏi bị vạ lây - đàn bà trẻ con không dính vào chuyện binh đao không ai động đến bao giờ.

Động vào thì cả đàn bà trẻ con bên mình cũng không yên cơ mà. ở đây chẳng qua người lo xa thì phải biết đào hang mà tránh con mắt nhòm ngó của đối phương và của cảnh sát nếu bọn cớm rừng mỡ can thiệp vào chuyện tranh chấp giữa các băng.

Thông thường chỗ rải ổ phải do một caporegime tin cậy đi thuê sau đó phải chở nệm đến. Đó là căn cứ để khi nào chuyển sang phản công thì xuất phát đi đột kích. Một việc như vậy không cử Clemenxa đi thì cử ai?

Và lão đem theo hai thằng thân cận giúp sức là đúng quá còn gì? Hơn nữa - Clemenxa cười khẩy - thằng Pôli ăn tham sẽ chắc mẩm phen này được Xôlôđô trả khá cho những tin tức bí mật chết người thế này.

Lát sau Rôccô Lampône đến. Clemenxa bèn dặn dò hẳn phải làm gì. Lampône nhìn lão vừa ngạc nhiên vừa hàm ơn - đấy là một sự cất nhắc vượt cấp, hẳn được người ta tạo điều kiện để lập công với gia đình. Hẳn cung kính cảm ơn Clemenxa và lão tấm tắc tự khen mình tinh đời. Lão vỗ vai Lampône:

- Từ mai mày sẽ không chỉ có bát ăn mà còn bát để nữa, màu mỡ ra phết. Nhưng chuyện đó ta bàn sau. Mày cũng biết đấy - trong nhà bây giờ còn lắm chuyện hệ trọng hơn.

Rôccô vội phẩy tay ngăn lại - hẳn biết chứ, khoản thưởng thì cứ tà tà, có mất đi đâu mà lo.

Clemenxa vào phòng dụng cụ, mở két lõi ra một khẩu súng lục và đưa cho Lalapône.

- Mày cầm lấy cái này, - lão nói. - Không qua kiểm kê, chẳng ma nào lẩn ra đâu. Xong rồi mày cứ quăng bên cạnh Pôli. Sau đó ôm vợ con xuống Flôrida mà nhõn. Cứ tạm chi tiền túi ra rồi tao sẽ hoàn đủ. Chơi bồi, tấm nắng cho sướng đời - Mày nhớ vào khách sạn Côrleône dưới Miami Bịch mà ở để tao còn biết chỗ đi tìm lúc cần.

Bà vợ Clemenxa gõ cửa bảo Pôli Gattô đã đến. Xe của gã đậu ngay trước nhà. Clemenxa từ ga ra đi ra, theo sau là Lampône. Lão caporegine ngồi huych một cái xuống ghế trước bên cạnh Gattô, lâu lâu đáp lại lời chào của gã. Lão cau có nhìn đồng hồ làm như đang bực Gattô đến muộn.

Bộ mặt lưỡi cày của Pôli ngậy ra cố đoán xem có chuyện gì. Hẳn càng nhăn nhó tợn khi thấy Lampône ngồi xề luôn đằng sau.

- Ngồi dịch ra mày, Rôccô. Mày che hết cả gương tao còn nhìn thấy con khỉ gì nữa - người ngợm cứ như con trâu ấy thôi.

Lampône ngoan ngoãn chuyển sang ngồi sau Clemenxa, làm như hẳn thấy thằng kia nói phải.

Clemenxa cần nhằn với Gattô:

- Thằng khùng Xônni sồn dái lại rồi. Chưa gì đã lo rải ổ. Nó bắt tao đi tìm nhà bên Weet Side mới bỏ mẹ chứ. Mày với thằng

Rôccô chịu trách nhiệm đem nệm với đồ ăn đến cho đầy đủ hết trước khi nó ra hiệu lặn. Mà có nhắm được chỗ nào không.

Y như rằng, máu tham lam làm mờ mắt Pôli. Gã cắn câu ngay, thậm chí nhắm xem bán cái tin này cho Xôlôđô bao nhiêu thì vừa mà quên mất hiểm họa sát sườn. Mà thằng Lampône ra vai cũng khá, cứ nhìn ra cửa sổ chẳng để ý quái gì cả. Clemenxa lại tự khen mình chọn đúng mặt gửi vàng.

Gattô nhún vai:

- Để nghĩ xem đã.

- Nghĩ đi, nhưng phải nhìn đường mà lái đấy, - Clemenxa lầu bầu. - Tao phải đi Niu York luôn hôm nay chứ không phải ngày mai đâu.

Chập choạng tối cả bọn đã vào đến thành phố. Dọc đường chẳng đứa nào buồn nói chuyện. Clemenxa bảo Pôli đánh xe qua khu Wasington Heighs. Cả bọn đi xem mấy căn hộ, sau đó Clemenxa bảo Pôli dừng xe ở đại lộ Arthur đợi lão. Rôccô Lampône cũng bị bỏ lại trong xe, còn ông xếp Clemenxa thì ghé vào nhà hàng Vêra Mario gọi một bữa ăn nhẹ - một đĩa thịt bê với xà lát - tán dăm ba câu chuyện với mấy người quen. Một giờ sau lão trở lại xe, ngồi vào, Gattô và Lampône vẫn ngồi chờ.

- Chó thật, - lão cần chần. - Đi bỏ hơi tai rồi lại gọi người ta về Long Bich. Thằng Xônni bảo có việc gấp, rải ỏ cứ thư thả hăng. Rôccô, nhà mày trong phố, hay bọn tao đưa mày về nhé?

Rôccô bình thản đáp:

- Tôi còn để xe ở đằng nhà xếp, phải đưa về cho con vợ ngày mai nó đi.

- Vậy thì cùng đi Long Bich rồi lát nữa về vậy.

Cả bọn lại im thin thít mà đi. Ra đến con lộ ngoài rìa thành phố bỗng Clemenxa nói:

- Pôli, dừng lại tao ra tí.

Thầy trò đi với nhau mãi nên Gattô chẳng lạ gì xếp. Lão hồi này có tuổi, hễ tí rượu vào lại buồn đái. Đang lái ngon trớn cũng cứ phải dừng lại cho lão trút bầu tâm sự.

Chiếc xe rẽ xuống con đường đất dẫn ra đồng lầy.

Clemenxa ra khỏi xe và chui vào bụi cây cạnh đó xả một bãi thật sự. Xong đầu đấy, lão quay lại. Lão vừa mở cửa xe vừa đưa mắt ngó quanh. Trên lộ không một ánh đèn. Tối mù.

- Làm đi, - Clemenxa nói.

Trong xe vang lên tiếng súng. Thân hình Pôli Gattô nhảy dựng lên, đập ngực vào tay lái rồi trườn xuống ghế. Clemenxa vội vàng lùi lại để khỏi bị dây máu.

Rôccô Lanlpône ra khỏi xe và quăng khẩu súng xuống đám sinh lầy. Sau đó cả hai hối hả chạy sang một chiếc xe khác giấu ở gần đó và chui tọt vào.

Lampône quờ quạng dưới đệm xe, tìm được chìa khóa. Hắn mở máy và đưa Clemenxa về nhà. Sau đó hắn lại quay về Niu York theo lối khác và đánh xe về nhà mình ở Manhattan.

CHƯƠNG 7

Buổi tối trước hôm ông Trùm bị mưu sát, tên tay chân trung thành nhất và đáng gờm nhất của ông chuẩn bị đi gặp kẻ thù. Cách đây mấy tháng Luca Bradi đã móc nối được bọn bên phe Xôlôđô. Đích thân ông Trùm ra lệnh cho gã làm việc đó. Luca từ đấy bắt đầu lê la ở các hộp đêm do gia đình Tataglia trông coi, bắt bồ với một con điểm ngon mắt nhất trong đám. Nằm với con kia, gã luôn mồm lảm nhảm rằng ở nhà Côrleone người ta trù gã, chẳng biết người biết của là gì cả. Một tuần thì chủ hộp đêm Brunô Tataglia lân la bắt chuyện với Luca.

Brunô là con út của Tataglia và theo như người ta biết thì không có dính tay vào cái nghề nuôi gái béo bở của gia đình. Tuy nhiên gái các "động Niu York nhiều cô đã học nghề trong "đào viên" lừng danh với bầy vũ nữ căng dài của hộp đêm Brunô.

Lần đầu tiên không có gì ngoắt ngoéo hết - Tataglia đề nghị Luca làm giúp chân "giữ trật tự". Gã được săn sóc gần một tháng trời. Luca Bradi đóng vai một bác đàn quá lứa si mê em bé xinh gái, Brunô thì ra dáng một người làm ăn tính chuyện lôi kéo một nhân viên đặc lực của đối thủ cạnh tranh. Một lần nói chuyện, Luca Bradi giả bộ cần câu. Gã nói:

- Chỉ với một điều kiện. Không bao giờ tôi chống lại Bố Già đâu. Tôi kính trọng don Côrleone và biết rằng trong công việc cụ ưu tiên cho bọn con để chứ hạng như tôi thì không ăn giải gì.

Brunô Tataglia còn trẻ và coi cánh già cổ lỗ kiểu Luca Bradi, don Côrleone và thậm chí ông bố đẻ của nó chẳng ra gì, ngoài mặt cố cung kính hết cỡ, nhưng trong bụng lại khinh như mả. Lúc ấy nó nói:

- Bố tôi cũng không mong gì ông sẽ chống lại Côrleone. Mà chống làm gì? Thời này ai cũng muốn yên thân, có phải cái thời loạn lạc như ngày xưa đâu. Chẳng qua nếu ông cần việc thì tôi sẽ nói lại với bố tôi. Một người như ông thiếu gì chỗ đặc dụng cho chúng tôi. Công việc làm ăn của bọn tôi chắc chắn nên cần phải có

những người chắc chắn trông coi để khỏi có gì trục trặc. Nếu ông có nhã ý? Xin cứ cho biết.

Luca nhún vai:

- Bên kia tôi cũng đã sương chán.

Chuyện chỉ có thế.

Thực chất hành động của Luca Bradi là nhằm gây cho nhà Tataglia ấn tượng rằng gã đã biết ý định mở bằng nghề buôn ma túy rất có ăn mà muốn tự động góp vào đó một tay. Nếu việc này mà xuôi thì có thể gã may mắn biết được gì đó về các kế hoạch của Xôlôđô, đồng thời thăm dò xem thằng Thổ có giở trò gì ngáng chân ông Trùm Côrleone không. Hai tháng sau, Luca báo cáo ông Trùm rằng hình như Xôlôđô đành cam phận chịu lép. Ông Trùm ra lệnh gã tiếp tục dò la - nhưng từ từ thôi, đừng có làm mạnh quá.

Trước hôm ông Trùm bị bắn, Luca ghé vào hộp đêm. Gần như ngay lập tức Brunô Tataglia ngồi sà luôn vào chỗ gã.

- Một người quen của tôi muốn nói chuyện với ông, - nó nói.

- Dẫn anh ta vào đây xem nào, - Luca đáp. - Người quen của anh thì nói chuyện có sao đâu.

- Không ạ. Brunô nói. - ông ấy muốn nói chuyện riêng không có ai chứng kiến cả.

- Nhưng ông ta là ai mới được chứ - Luca hỏi.

- A, một người quen, Brunô đáp qua quýt. - ông ấy có một vài đề nghị với ông. Đêm nay được không ạ?

- Thôi được, - Luca đồng ý. - Bao giờ và ở đâu.

Tataglia hạ giọng:

- Bốn giờ sáng tiệm sẽ đóng cửa. Nếu ông muốn thì xin nói chuyện ngay tại đây trong lúc người ta dọn dẹp cũng được.

Bọn này đã biết thói của mình, - Luca nghĩ thầm.

Bốn giờ chiều gã mới ngủ dậy rồi tiêu khiển bằng cách đánh bạc cò con với mấy đứa trong nhà hay bắt một con bé nào đó. Thỉnh thoảng đi xem hát, vào bar uống rượu không bao giờ chịu ngủ trước lúc rạng sáng. Vì thế nên bọn kia mới hẹn lúc bốn giờ sáng.

- Ủ, gã nói. - Vậy thì bốn giờ.

Luca ra khỏi hộp đêm, vẫy taxi về nhà ở đại lộ Mười. Gã ở một mình hai phòng: Muốn vào được phòng gã, phải đi qua nhà ngoài, nên Luca Bradi vừa lòng chỗ này lắm. Vừa có vẻ gia chính ấm cúng, lại vừa an toàn.

Vậy là Thăng Thổ sắp thò đuôi chồn ra rồi đấy. Nếu mọi cái trót lọt và Xôlôđô hở ra cái gì thì có thể Giáng sinh này sẽ có một món quà không đến nỗi nào để mừng ông Trùm đây.

Vào trong phòng, Luca rút dưới gầm giường ra một cái rương con, mở ra lấy một cái gilê chần đạn màu vàng. Gã cởi áo ngoài khoác gilê bên ngoài áo lót len, sau đó mặc sơmi và áo vét vào. Gã nghĩ không biết có nên gọi điện tin này cho ông Trùm không - nhưng gã biết ông Trùm không bao giờ nói chuyện điện thoại mà nhiệm vụ được giao riêng cho gã, cả Xônni lẫn Haghel đều không biết gì hết, tức là ông Trùm muốn gã giữ kín việc này, không lộ ra cho ai.

Luca lúc nào cũng súng ống kè kè. Gã có giấy phép mang súng đảng hoàng mất cả đồng tiền, mười ngàn đô mới mua được chứ bốn đâu, nhưng nhờ có bị khám thì đỡ ngồi tù. Một nhân vật tâm cỡ như Luca mỗi hành động đều có ý nghĩa quyết định rất nhiều vấn đề trong công việc của đế chế Còrleone nên gã xứng đáng với một đặc ân như thế lắm. Tuy nhiên nếu hôm nay có cơ hội giải quyết dứt điểm thằng Xôlôđô thì nên tống khẩu súng tự động không biết ai là chủ hay hơn. Nhưng sau khi cân nhắc kỹ, gã quyết định lần này chỉ lắng nghe cho kỹ rồi về bấm lại Bố Già là đủ.

Đêm xuống đã lâu. Gã đến hộp đêm nhưng dọc đường không la cà vào đâu uống rượu hết. Gã thông thả ăn tối ở tiệm ăn Patxi quen biết trên đường Bốn Tám. Sau đó lại cũng thông thả đến hộp đêm - lúc đó đã gần bốn giờ rồi. Lão gác cửa đã ra về. Cô giữ áo cũng chẳng thấy đâu nữa. Brunô Tatnglia đích thân ra đón gã dết vào mãi cuối phòng đến cái bar vắng ngắt. Hai bên ngón ngang bàn ghế, giữa phòng có một cái bục nhảy bằng gỗ đánh xi vàng tươi lấp lánh như một viên đá quý. Phía sau là những bục nhạc lơ mờ trong bóng tối và trên đó im lìm một chiếc micro trần trụi trên các chân nhỏ xíu như một nhánh hoa. Luca tới ngồi gần quầy rượu. Brunô Tataglia ra sau quầy. Luca từ chối không uống, gã châm thuốc hút. Thăng Thổ chẳng thấy đâu: có lẽ đưa nào khác đến thay cũng nên. Và đúng lúc đó gã trông thấy Xôlôđô từ trong khoảng tối của gian phòng bước ra.

Xôlôđô bắt tay gã và ngồi xuống bên cạnh. Tataaglia đặt trước mặt Thằng Thổ một cốc rượu. Xôlôđô gật đầu cảm ơn.

- Ông biết tôi là ai chứ - Xôlôđô hỏi:

Luca gật đầu cười lạnh. Con chuột bị hun trong lỗ chạy ra. Chơi với thằng Xixili lộn giống Thổ Nhĩ kì này tha hồ mà thích.

- Váy ông có biết tôi định hỏi gì ông không - Thằng Thổ hỏi tiếp.

Luca lắc đầu.

- Chúng tôi đã bắt tay vào một việc quan trọng, - Xôlôđô nói tiếp. Máy người ở trên sẽ hốt bạc triệu.

- Ngay chuyển đầu xin dành hẳn cho riêng ông năm chục ngàn. Tôi muốn nói về ma túy. Món này có ăn lắm.

Luca đáp:

- Tại sao ông lại nói chuyện đó với tôi? Ông muốn tôi nói lại với ông Trùm chứ gì.

Xôlôđô nhăn mặt:

- Tôi đã nói chuyện với ông Trùm rồi. Ông ấy không muốn tay bị nhúng chàm cơ. Đành phải làm không có ông ta vậy. Nhưng tôi cần một người sức lực hơn người để bảo vệ. Theo chỗ tôi hiểu, ở nhà Côrleone ông cũng không được đối đãi tử tế lắm - vậy có lẽ ông nên làm cho người khác chẳng

Luca nhún vai:

- Phải xem điều kiện thế nào cái đã.

Xôlôđô từ đầu chăm chú theo dõi hung thần Luca - bây giờ hình như hắn đã quyết định.

- Ông cứ về suy nghĩ lấy vài hôm rồi ta bàn tiếp.

Hắn chìa tay ra từ biệt, nhưng Luca làm bộ như không trông thấy thò tay vào túi móc thuốc lá. Brunô Tataaglia vội chìa ngay bật lửa vào tận mặt Luca. Bật lửa chưa đến nơi, hắn đã buông nó rơi và hai tay chụp lấy cổ tay phải Luca như hai gọng kìm.

Luca phản ứng chớp nhoáng - gã chuôi mình khỏi ghế và giật tay lại. Xôlôđô lập tức tóm cổ tay trái của gã. Ngay lúc ấy, Luca vẫn có thể chap cả hai thằng kia mà giật ra như bỡn, nhưng từ trong bóng tối sau lưng gã những bàn tay vô hình đã quàng cổ gã

một giải lụa mảnh. Giải lụa thít lại - Luca tắc hơi, máu dồn lên mặt, hai tay thông xuống như hai bọc giẻ.

Đột nhiên mặt sàn ướt sũng, mùi thối xông lên nồng nặc. Cứt đái trong người Luca phun ra như xối. Người gã nhũn dần, gối quì xuống. Brunô và Xôlôđô vội buông tay gã ra, để mặc thằng đàn em từ từ rún tay mỗi lúc một xiết chặt giải lụa. Giải lụa cứ chặt thêm rồi mất hút giữa lớp thịt cổ. Mắt Luca lồi hẳn ra, chỉ cái vể ngạc nhiên ấy mới làm bộ mặt hắn còn giống mặt người. Luca đã chết

- Không được để lộ xác hắn, - Xôlôđô nói: cần thiết nhất là đừng để bọn kia tìm thấy hắn khi chưa đến lúc.

Hắn quay lại và biến luôn vào chỗ tối mà lúc nãy hắn vừa bước ra.

CHƯƠNG 8

Sau hôm ông Trùm bị mưu sát, cả nhà túi bụi ngập đầu ngập cổ. Maicon ngồi ôm máy điện thoại đưa tin cho Xônni. Tôm Haghen lo tìm người trung gian mà hai bên đều chấp nhận để chuẩn bị đàm phán với Xôlôđô.

- Thành Thổ lần như chạch - có lẽ hắn đã biết người của Clemenxa và Texxiô đang chạy lồng khắp thành phố đánh hơi tìm vết hắn. Xôlôđô lặn kị. Tất cả bộ sậu chớp bu của nhà Tataglia cũng thế. Dĩ nhiên Xônni đã lường trước thế võ ù té quyền đó rồi.

Clemenxa đã làm xong vụ Pôli Gattô. Texxiô được lệnh dò xem Luca Brađi đang lưu lạc nơi đâu. Đã hai hôm không thấy mặt gã ở nhà, Đứng là điếm gở rồi. Tuy vậy Xônni không tin rằng Brađi phản thùng hoặc bị đánh úp. Bà mẹ Côrleone ngủ lại trong thành phố ở nhà người quen cho gần bệnh viện. Chàng rể Carlo Ritđi nằng nặc xin giúp một tay, nhưng hắn được lệnh cứ lo làm tốt cái ô bao thầu đánh cá cược ở khu dân Italia tại Manhattan là đủ. Cônni cũng ở nhờ chỗ người quen với mẹ để hàng ngày vào thăm nuôi ông Trùm.

Phrêđô nhồi no thuốc ngủ vẫn chưa thức giấc. Xônni và Maicon vào thăm nom cứ trở mắt ra thấy nó sút hẳn.

Xônni dè bủ:

- Lạ nhỉ, trông nó còn bết hơn cả ông già nữa.

Maicon nhún vai. Ngoài mặt trận anh đã thấy khối đũa sợ quá đến ốm o gầy mòn. Phrêđô lúc bé vâm thế, không ngờ cũng xuống mã chóng vậy. Không phải vô cơ mà từ lâu ông Trùm đã thôi không nghĩ đến chuyện giao thằng con thứ một vị trí tầm cỡ trong tổ chức. Nó vốn chậm nghĩ, hơn nữa lại còn thiếu cái rắn rỏi, sức mạnh nội tâm, thiếu tự tin...

Đến chiều thì Giônni Phônтин gọi điện từ Hôliút sang. Xônni cầm máy.

- Thôi, Giônni, về làm gì. Thứ nhất, ông già còn yếu lắm, không được vào thăm. Thứ hai, báo chí sẽ đồn ầm lên, ông già sẽ

không chịu đâu. Hẵng đợi ít lâu cho cụ khỏe lên, bọn tôi đưa về nhà rồi anh hẵng đến. Được, tôi sẽ chuyển, cảm ơn anh.

Xônni bỏ máy. Hấn quay sang Maicon:

- Bố mà biết tiếng Giônni từ California đòi về thăm chắc cụ mừng lắm.

Một lúc sau, một thằng đàn em trong đám Clemenxa gọi Maicon xuống bếp nghe điện thoại liên thành phố.

Hóa ra là Kêi.

- Ông già thế nào, anh? - Cô hỏi, giọng cô căng thẳng, hơi thiếu tự nhiên. Chắc vẫn chưa tin đây, - Maicon nghĩ thầm. - Không tin rằng sự thể đúng như lời đồn, quả thực ông già là găngxtơ như cánh nhà báo vẫn gọi.

- Không sao cả, - Maicon đáp.

- Khi nào vào thăm cụ cho em đi với nhé.

Maicon cười xòa gạt đi. Một lần anh bảo Kêi rằng người Italia coi trọng cái việc xã giao thăm viếng này lắm. Hình như bây giờ cô nhớ lại câu đó.

- Lần này không vào được, - anh đáp. - Em mà cặp kè với anh vào đó nhớ gặp một tay nhà báo nào tới thì không khéo lại có tên trong mục "Tin trong nước" trên tờ Daily News thì hỏng bét. Đại để là con gái một dòng họ danh giá Hoa kỳ phải lòng thằng con lão tướng cướp Hắc Thử. Ông bà già em chắc ngất luôn.

- Ba mẹ em đâu có đọc Daily News, - Kêi cười. - Nhưng thôi, còn anh thì sao? Anh không sao thứ, Mai?

- Ô, anh thì "sao" thế nào được mà sao"! Trong nhà, anh là cái thứ con sâu bỏ rầu nồi canh ấy mà, thứ học trò dài lưng tốn vải, ma nào nó sợ? Mà thực ra anh có được việc cho ai đâu? Không, Kêi ạ, mọi cái đã qua rồi, tất cả sẽ kết thúc ở đây. Vả lại nói chung đây chỉ là một tai nạn tình cờ thôi. Bao giờ gặp nhau anh sẽ kể em nghe.

- Nhưng bao giờ? - Cô hỏi.

Maicon ngẫm nghĩ:

- Có lẽ luôn hôm nay, đợi tối một tí. Bọn mình sẽ ăn uống với nhau ở khách sạn, sau đó anh sẽ vào bệnh viện thăm ông già. Ngồi canh điện thoại mãi, ớn sồn quá. Em chịu không? Nhưng nhớ

đừng hở ra cho ai nhé. Nhỡ mấy tay phó nháy chặn đường chụp hai đứa một pô mà phi lên báo là phiền to đấy. Anh không đùa đâu. Phiền là phiền cho ba mẹ em kia.

- Yên chí, đừng lo, - Kêi đáp. - Nhưng anh có cần mua quà Giáng sinh gì không?

- Không, chỉ một mình em là đủ.

Kêi cười khanh khách:

- Xong ngay. Chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu nhé.

- Hay lắm!

- Hay quá đi chứ. Em yêu anh lắm! Anh có yêu em không, nói đi nào.

Maicon lúng túng đưa mắt nhìn bốn thằng mặt mũi hàng thịt ngồi một đống trong bếp. Anh chỉ ừ có một tiếng rồi bỏ máy.

Bên bếp Clemenxa đang dở tay làm một nồi sốt cà chua tú hú. Maicon gật đầu chào lão rồi trở lên văn phòng.

Vừa vào đến nơi, nghe Xônni hỏi đến lão, anh cười:

- Đang khoắng cả thùng spaghettti dưới bếp kia - cứ như nuôi lính không bằng.

Xônni gắt:

- Mà y bảo lão lên ngay cho tao. Bao nhiêu là việc mà cứ biến đi đâu hết. Gọi cả Texxiô nữa.

Vài phút sau, tất cả đã có mặt trong văn phòng. Xônni hỏi Clemenxa:

- Làm xong chưa?

Clemenxa gật:

- Đi châu Diêm vương rồi.

Maicon giật mình: chắc là nói Pôli Gattô đây. Thằng bé Pôli chết rồi, và kẻ giết nó là lão Clemenxa mới hôm nào đã vui vẻ nhảy nhót trong đám cưới cô em gái của anh.

Xônni đưa mắt nhìn Haghen, hỏi:

- Chưa móc được với Xôlôđô à?

Haghen lắc đầu:

- Không hiểu sao hấn có vẻ không hăng hái mở đàm phán lắm. Hình như hấn cũng không lo ngại nữa. Có thể hấn im hơi, để bọn đàn em mình không lần ra.

Trung gian của mình, hấn cũng không tin. Hấn phải hiểu là muốn hay không muốn, hấn cũng phải điều đình chứ. Hấn chơi ông già không xong thì chỉ có chết.

Thằng Xôlôđô đúng là lì chưa từng thấy. Hấn ngỡ mình chơi câu dầm đợi ông già bình phục hay hấn sợ mình bố trí chơi hấn?

- Dĩ nhiên hấn phải nghĩ vậy rồi, - Haghen đáp. - Nhưng thế nào cũng phải chịu thôi. Hấn không còn cách nào khác. Ngày mai nhất định mình sẽ thoả thuận được với hấn gặp nhau.

Một gã đàn em của Clemenxa gõ cửa vào và báo cáo:

- Đài vừa đưa tin - cảnh sát phát hiện thấy xác Pôli Gattô ngay trong xe của nó.

Clemenxa gật đầu:

- Được rồi, mày đừng lo.

Gã đàn em ngạc nhiên trở mặt nhìn ông caporegime của mình. Gã hiểu ra và chuồn khỏi phòng.

Xônni hỏi Haghen:

- Ông già có khá hơn không

Haghen lắc đầu:

- Khá hơn nhưng vẫn chưa nói được. Trầm trọng đấy. Từ khi mổ đến giờ vẫn chưa tỉnh. Bà già ngồi đấy suốt ngày, Cônni cũng thế. Trong bệnh viện đầy cảnh sát, toán thủ hạ của Texxiô nằm gần đây phòng hờ. Đợi vài hôm cụ khỏe lại, lúc ấy xem cụ nói sao. Tạm thời cứ phải ngăn chặn không cho Xôlôđô vào làm liều. Chính vì thế mà tôi mới bảo anh phải đàm phán với hấn.

Clemenxa và Texxiô thế nào cũng tìm ra hấn, Xônni lâu lâu: - Nếu may ra, mình chỉ chém một nhát là gỡ xong mối rồi.

- Đừng có mong, - Haghen nói. - Xôlôđô không phải thằng khờ. - Y dừng lại một lát. - Hấn biết nếu đàm phán thì hấn thua thế mình nhiều. Chính vì vậy nên hấn mới dây dưa. Có lẽ hấn muốn tìm kiếm sự giúp đỡ của các nhà khác ở Niu York để mình khỏi trở mặt diệt hấn khi ông Trùm cho phép.

Xônni nhăn trán:

- Bọn kia ủng hộ hấn làm gì?

Haghen kiên nhẫn giảng giải:

- Để tránh đâm chém tràn lan - nổ ra đổ máu tất cả đều thiệt. Báo chí, chính quyền sẽ nhảy vào xâu xé. Hơn nữa, Xôlôđô còn hứa chia chác cho bọn họ trong áp phe ma túy. Mà đó là cái hố vàng, anh cũng hiểu rồi đấy.

- Nhà Côrleône chưa cần đến nó vì mình còn có sòng bạc - cái này ngon nhất. Nhưng các cánh khác đang đói. Xôlôđô là tay sừng sỏ, chắc chắn hấn sẽ làm lớn. Đối với họ, Xôlôđô sống thì có ăn, Xôlôđô chết thì mất người.

Chưa bao giờ Maicon thấy mặt Xônni lì lợm đến thế.

Mặt hấn tím bầm, môi trề ra. Hấn gằn giọng:

- Đói no mặc mẹ chúng nó. Nhúng vào chuyện này là không xong với tao.

Nghe cái giọng hấn học của Xoni, cả Texxiô lẫn Clemenxa cùng nhấp nhòm không yên. Hai lão lo sốt vó không khác gì các sĩ quan cầm quân nghe ông tướng đòi đánh thí mạng. Haghen cắn răng:

Giải quyết kiểu đó ông già không chịu đâu. Thế nào cụ cũng bảo bỏ qua cho xem: ông già mà bảo thịt thằng Xôlôđô thì trước hết cũng phải cân nhắc lợi hại.

Cụ bảo thịt hấn tức là chuyện làm ăn, còn bây giờ anh đòi chơi chẳng qua chỉ là báo thù. Nếu anh định chơi thằng Xôlôđô thì trước hết phải thương lượng dàn xếp với các cánh khác đã. Chẳng hạn mình sẽ đền bù một khoản nào đó để họ khoanh tay đứng ngoài: Phải đặt vấn đề tỉnh táo như vậy, chứ nóng máu chỉ có hỏng ăn.

- Đồng ý, tôi cũng biết thế, - Xônni nói. - Nhưng lúc mình chơi thì phải chơi thế nào cho bọn khác đừng xen vào chứ.

Nói vậy nhưng mắt Xônni quắc lên dễ sợ. Hấn quay sang Texxiô:

- Có tin gì về Luca chưa

Texxiô lắc đầu:

- Chưa. Có lẽ lọt vào tay Thằng Thổ rồi.

Haghen nói khẽ:

- Nghe cái điệu thằng Xôlôđô chẳng ngán gì Luca mà tôi ngại quá. Hắn khôn lắm, đời nào dám coi thường một đứa như Luca. Hay Xôlôđô đã thịt nó rồi?

Xônni lẩm bẩm:

- Chà, miễn Luca đừng chống lại mình! Đó là cái duy nhất mà tôi ngán đấy. Hai ông capôregime nghĩ thế nào?

Clemenxa chậm rãi lên tiếng:

- Phản thì thằng nào cũng phản được - cứ lấy thằng Pôli chẳng hạn. Nhưng thằng Luca thì nó biết tránh. Nó chỉ có một đức Chúa là Bố Già và chỉ sợ một mình ông ấy. Không những sợ mà còn kính trọng ông ấy hơn ai hết, mà anh cũng biết đấy, ai mà chẳng kính trọng Bố Già, và hoàn toàn đúng thôi. Không, Luca không đời nào làm phản. Tôi nghĩ ngay cả một thằng cáo già như Xôlôđô cũng không thể bẫy được nó. Luca có tin ai bao giờ, lúc nào nó cũng chờ đón điều xấu nhất. Có lẽ nó chạy chơi đâu đó vài ngày, tí nữa là nó mò đến thôi.

Xônni nhìn Texxiô. Lão capôregime Bruclin so vai:

- Phản thì thằng nào cũng phản được. Luca là đứa thù dai. Có lẽ ông Trùm làm nó bất mãn chuyện gì chẳng Có thể lắm. Nhưng tôi thì tôi tin rằng Xôlôđô vô được nó rồi: Có lẽ Conigliori nói đúng đấy. Phải sẵn sàng đón tin dữ với được.

Xônni nói:

- Xôlôđô sắp biết chuyện Pôli Gattô rồi. Hắn sẽ phản ứng ra sao?

Clemenxa cau có trả lời:

- Hắn sẽ ngẫm nghĩ và hiểu rằng cánh Côrleone không phải là cù lùn. Hắn sẽ hiểu rằng may cho hắn hôm qua không tổn thất nhiều.

Xônni gất lên:

- May rủi cái gì? Thằng Xôlôđô đã tính toán sắp đặt vụ ám sát đầu phải chỉ một tuần lễ. Hắn không may thì có. Hắn giao việc đó cho mấy thằng gà mờ, mà ông già tôi thì lạnh chân lẹ tay. Nếu chúng giết được ông già thì tôi đã phải đàm phán với Xôlôđô và

hắn sẽ lợi thế hơn. Thực ra chỉ lợi tạm thời thôi. Bởi sau năm năm hay mười năm nữa thế nào tôi cũng giết hắn. Chú đừng có nói là hắn gặp may, chú Pit, đừng có nhầm.

- Đạo gần đây mình nhầm lẫn nhiều quá rồi.

Một thằng đàn em bưng dưới bếp lên một tô spaghetti với thìa, đĩa và rượu. Maicon nhìn cả bọn xúm vào ăn, vừa ăn vừa bàn tính. Anh không muốn ăn. Haghen cũng vậy. Nhưng Xônni và hai lão capôregime ăn ào ào, vét nhẵn cả nước sốt.

Ăn xong, Texxiô mới đứng đỉnh lên tiếng:

- Thằng Xôlôđô cần quái gì biết Pôli sống hay chết. Có khi hắn còn khoái nữa là khác - đỡ tốn tiền chi cho một thằng. Nhưng sợ thì hắn sợ quái gì? Giá như mình thì mình có sợ không nào?

- Tất nhiên việc này tôi không rành lắm, - Maicon bàn góp, - nhưng qua những điều mọi người vừa nói về Xôlôđô và lưu ý rằng hắn lần tránh đàm phán với Tôm, tôi thấy hắn có một nước cờ độc gì đó. Có thể hắn lập mẹo để giành lợi thế cũng nên. Nếu ta tìm ra được đó là nước cờ gì thì ta thắng.

Xônni miễn cưỡng đồng ý:

- Phải, tao cũng đang nghĩ về chuyện đó và tao sợ nước cờ độc của hắn là Luca. Tao đã ra lệnh thấy nó đến là phải đưa vào đây ngay, còn từ giờ tới đó nó vẫn bị tình nghi. Một khả năng khác là Xôlôđô điều đình với Ngũ Đại Gia Niu York, nếu mình không chịu theo điều kiện của Thằng Thổ thì ngày mai sẽ biết bọn kia tuyên chiến với mình. Phải không, Tôm?...

Haghen gật đầu:

- Đúng, có lẽ thế. Mà thiếu ông già thì mình không chơi nổi cả đám kia đâu. Chỉ có ông Trùm mới cự lại được Ngũ Đại Gia. Cụ có các chính khách thần thế mà bọn kia không có và cụ sẽ tung họ ra trong các cuộc thương lượng nếu cần.

Clemenxa vót vát:

- Có một điều tao dám nói chắc là đừng hòng thằng Xôlôđô còn dám mò đến cái nhà này.

- Nói thì ghê lắm, nhưng hơi vuốt đuôi,- chẳng phải thằng phản thùng đầu tiên là tay chân thân tín của lão đó sao?

Xônni giương mắt nhìn lão rồi quay sang hỏi Texxiô:

- Ở bệnh viện chú cho canh giữ cẩn thận đấy chứ

Lần đầu tiên trong suốt buổi họp Texxio mới trả lời một cách chắc chắn và tự tin:

- Cả trong lẫn ngoài, - lão nói, - hăm bốn trên hăm bốn. Cơm cũng đông, bọn mật vụ châu chực ngoài cửa buồng chờ lấy khẩu cung. Chết cười. Chuyện bếp nước khỏi phải lo, ông Trùm đang còn phải ăn qua ống chứ không thì bọn Thổ này sẵn sàng chơi thuốc độc ngay. Không, chúng không thể mó đến ông trùm được đâu - không đời nào.

Xônni cả người cả ghế bật ngựa ra sau..

- Còn tôi chúng có nhăm cũng không được. Chúng còn phải thương lượng với tôi kia mà, chúng còn cần đến tổ chức của ta. - Hấn mỉm cười với Maicon. - Hay chúng nhăm vào mày chẳng? Có thể Xôlôđô vô mày làm con tin buộc mình phải nhận điều kiện của nó chẳng

Maicon chán nản hết hi vọng gặp Kêi. Đừng hòng Xônni chịu thả mình ra, anh nghĩ. Nhưng Haghen đã nóng nảy lên tiếng:

- Không, nếu thằng Xôlôđô muốn thì hấn bắt Maicon lúc nào chả được. Nhưng tất cả đều biết rằng Maicon không dính vào công việc nhà mình. Nó là dân lành, nếu Xôlôđô vô nó, cả Niu York này sẽ tẩy chay hấn. Thậm chí cả Tattaglia cũng sẽ chống lại hấn. Không, tao nghĩ mọi cái sẽ đơn giản hơn. Mai kia sẽ có một đại diện của Ngũ Đại Gia đến đây yêu cầu mình hợp tác với Thằng Thổ.

- Thế thì tốt, - Maicon thở phào nhẹ nhõm. - Hôm nay tôi phải sang Niu York.

- Đi làm gì - Xônni hỏi gắt.

Maicon mỉm cười:

- Tôi vào bệnh viện thăm bố, thăm mẹ và con Cônni. Với cũng còn việc

Giống như ông Trùm, không bao giờ Maicon nói toạc ra mục đích chính của mình và bây giờ anh cũng không định nói rằng đến thăm Kêi. Không phải vì có ý gì đâu chẳng qua anh quen thế rồi.

Dưới bếp vọng lên tiếng ồn ào. Clemenxa ra xem chuyện gì. Lão trở vào, tay cầm chiếc áo gilê chắn đạn của Luca Bradi. Chiếc gilê gói một con cá ươn to tướng.

Clemenxa nói khô khô khốc:

- Thằng Thổ nó biết tin thằng Pôli Gattô của hân thế này đây.

Texxiô cũng đáp lại khô khốc:

- Còn bây giờ thì chúng ta biết tin thằng Luca Bradi của mình rồi.

Xônni đốt xì gà và nhấm nháp úytxki. Maicon chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, bèn hỏi:

- Sao lại cá nhĩ? Thế là thế nào?

Tay consiglion người Irland đáp:

- Như thế này có nghĩa là Luca Brandi đang ngâm nước dưới đáy biển rồi. Đây là lối đưa tin cổ truyền của dân Xixili trong những trường hợp tương tự.

CHƯƠNG 9

Tối hôm đó Maicon Côrleône vào thành phố mà lòng nặng trĩu. Anh bị lôi vào việc nhà - cả chuyện Xônni bắt canh giữ điện thoại anh cũng bực. Ngồi dự họp gia đình anh cứ bứt rứt mãi - mọi người thỏa thuận ngầm với nhau cho anh biết tỉ mỉ vụ mưu sát ông già. Cả bây giờ đang trên đường đến thăm Kêi, anh vẫn cảm thấy có lỗi với cô. Không bao giờ anh cho cô biết toàn bộ sự thật về gia cảnh mình. Anh tránh né bằng những chuyện đùa và các giai thoại ngộ nghĩnh mà trong đó những người thân của anh có vẻ như những người hùng trong phim phiêu lưu hơn là người thực ngoài đời. Thế rồi bố anh bị bắn giữa đường, còn ông anh cả thì mưu lấy máu trả thù. Nhưng anh không dám thú thực với Kêi rõ ràng thẳng thừng như tự thú thực với mình. Anh bảo cô rằng việc đó chẳng qua chỉ là ngẫu nhiên và mọi cái đã qua rồi. Nhưng mẹ khi, xem ra cái đó mới chỉ là khởi đầu.

Xônni và Tôm đã tính nhăm về thằng Xôlôđô, đến tận bây giờ hai người không đủ khả năng đánh giá hẳn một cách tỉnh táo, mặc dù Xônni đã từng trải và đã đánh hơi thấy nguy hiểm. Cái nước cờ độc của Thằng Thổ phải phá giải thế nào? Rõ ràng thằng này phải là đứa gan lì, khôn ngoan, có một sức mạnh ý chí ghê gớm.

Nghĩa là hẳn có thể tung ra một cái gì đó choáng người. Xônni, Tôm, Clemenxa và Texxiô cùng lớn tiếng quả quyết rằng đã đề phòng đầu đuôi cả rồi, bọn họ rõ ràng kinh nghiệm hơn Maicon nhiều. Anh chỉ là "dân lành" trong cuộc chiến này, - Maicon sa sầm nghĩ. Và để anh nhúng tay vào cuộc đăm chém này, bọn họ phải mồi chài anh bằng những phần thưởng còn đáng giá hơn cả những tấm mồ hôi chiến trận của anh nữa.

Maicon chỉ muốn tránh cho xa những "dịch vụ" của bọn này mà sống một cuộc sống riêng thôi. Nhưng anh không thể đoạn tuyệt với gia đình chừng nào tình hình còn đang căng thẳng. Và chợt anh thấy rõ chính cái việc được ưu tiên nấp sau lưng mà quan sát, khỏi bị động viên ra trận mà người ta dành cho anh đã làm

anh phát câu. Chính vì thế mà hai tiếng "dân lành" cứ ám ảnh anh không thôi.

Từ nhà sang Niu York, Maicon đã có mấy thằng đàn em của Clemenxa hộ tống, xuống xe có đưa canh chừng cho đến lúc anh vào tới khách sạn. Kêi đã đợi anh dưới tiền sảnh.

Hai người ăn uống với nhau.

- Bao giờ anh vào bệnh viện? - Kêi hỏi.

Maicon nhìn đồng hồ:

- Từ tám rưỡi trở đi mới được vào thăm. Lúc nào mọi người ra về có lẽ anh sẽ đến. Người ta sẽ cho anh vào. Bố anh nằm phòng riêng, có y tá riêng trông nom - anh chỉ ngồi với cụ tí thôi. Hình như cụ không được phép nói chuyện và chắc gì đã nhận ra anh. Nhưng anh phải chứng tỏ đạo hiếu của thằng con chứ.

Kêi nói khẽ:

- Em thấy thương ông già ghê quá, hôm đám cưới em thấy mếu cụ lắm. Không sao tin nổi những chuyện người ta viết về cụ trên báo. Em nghĩ rằng ở đó phần lớn toàn là những điều bịa đặt.

Maicon để theo:

- Anh cũng nghĩ thế.

Cái trò giấu diếm của anh với Kêi làm anh ngạc nhiên. Anh yêu cô, tin cô, song không bao giờ dám kể cô nghe về gia đình, về ông bố mình. Về khoản này, cô vẫn sẽ là người ngoài.

- Còn anh thế nào? - Kêi hỏi: - Anh có định nhảy vào cuộc dao búa của bọn gangster mà các báo đang đồn ầm lên không đấy?

Maicon mỉm cười cởi cúc áo vét và phanh hết ra:

- Nhìn đi không có súng nhé, - anh nói.

Kêi cười. Lúc hai người lên phòng, họ uống chung một cốc cocktail. Maicon kéo cô ngồi lên đùi và ôm cô...

Họ mơ màng nằm bên nhau, chợt Maicon nhìn đồng hồ và vùng dậy: "Bỏ mẹ... gần mười giờ rồi, phải vào bệnh viện ngay thôi".

Anh lật đật vào phòng tắm rửa mặt, chải đầu. Kêi chạy theo, đứng phía sau ôm lưng anh nũng nịu:

- Bao giờ chúng mình cưới? - Cô hỏi.

- Em thích bao giờ anh cũng chiều, - Maicon đáp. - Cứ để chuyện ồn ào xung quanh gia đình anh lắng xuống và ông già đỡ đi đã. Nhưng dù vậy em vẫn phải nói chuyện với ba mẹ em đây.

- Nói gì cơ - Kêi hỏi nhỏ.

Maicon đưa lược trên mái tóc:

- Nói rằng em tóm được một thằng cha hào hùng gốc Italia - đẹp trai ra phết, học ở Dartmut loại xuất sắc. Có huân chương Quân công cộng với một bội tinh "Tử tâm" chiến thương. Trung thực. Cần cù. Có điều ông già thằng cha là trùm mafiaso, chuyên giết bọn người xấu, thỉnh thoảng lại hối lộ các quan chức cao cấp và vì hoàn cảnh nghề nghiệp nên đôi khi cũng ăn đạn. Tuy vậy, điều đó không hề ảnh hưởng đến anh cu con trung thực và cần cù. Em đã thuộc hết chưa.

Kêi buông anh ra, lùi lại tựa cửa.

- Thật hả anh? - Cô hỏi. - Có đúng ông già như thế thật không - Cô im bất một lúc. - Cụ mà giết người à?

Maicon bỏ lược xuống.

- Dích xác thì anh không rõ, - Maicon đáp. - Dích xác thì không ai biết hết. Nhưng có thể là đúng.

Lúc anh đi, cô hỏi:

- Bao giờ mình lại gặp nhau, anh?

Maicon hôn cô:

- Em cứ về cái thị trấn yên tĩnh của em mà suy nghĩ cho kĩ đi. Em thì dù có thế nào cũng phải đứng ngoài tất cả những việc đó. Sau Giáng sinh anh sẽ trở lại trường và chúng ta sẽ lại gặp nhau ở Hanôvơ. Chịu không?

- Chịu, - cô nói.

Cô nhìn anh ra khỏi phòng, vẫy tay chào cô và chui vào thang máy. Chưa bao giờ cô thấy anh gần gũi đến thế chưa bao giờ cô thấy yêu anh đến thế - và lúc đó nếu có ai bảo rằng cô sẽ không gặp anh suốt ba năm trời thì chắc cô đã phát điên lên vì đau khổ rồi.

Ra khỏi taxi trước bệnh viện Pháp, Maicon ngạc nhiên thấy đường phố vắng ngắt, không một bóng người. Anh vào bệnh viện và càng ngạc nhiên hơn - tiền sảnh cũng vắng tanh. Bố khi,

Clemenxa và Texxiô để mắt đi đâu thế này, anh nghĩ. Bọn này không được học quân sự thật, nhưng bố trí gác thì đâu cần phải học qua West Point. Dưới sảnh ít nhất phải có hai thằng canh mới được chứ.

Những thân nhân thăm người nhà cuối cùng đã về cả, gần mười rưỡi rồi còn gì. Thế là toàn thân Maicon căng hết lên, gân cốt săn lại. Anh không thèm ghé qua chỗ chỉ dẫn - anh biết bố mình nằm trên tầng năm và biết số phòng của ông: Anh lên thang máy. Lạ thật, chẳng ma nào ngăn anh cả. Qua cửa trực tầng năm cô y tá gọi lại, nhưng anh cấm cổ đi thẳng. Trước cửa phòng cũng không có ai hết. Hai thằng cha mặt vụ lăm le chờ lấy khẩu cung đâu? Người của Clemenxa và Texxiô đâu?

Chết thật! Hay có đứa nào gác trong phòng? Cửa phòng không đóng. Maicon bước vào. Một người nằm trên giường. Dưới ánh trắng thảng chập lạnh lẽo, Maicon nhìn thấy mặt bố. Ngay cả lúc này mặt ông Trùm vẫn trơ trơ, không cảm xúc, ngực ông khe phập phồng thở đều. Hai vôi mảnh từ bình dưỡng khí đầu giường chạy đến hai lỗ mũi ông. Dưới sàn là một cái bình thủy tinh, cũng có ống dẫn thông xuống. Maicon đứng một lúc rồi lùi lại bước ra khỏi phòng.

Anh bảo cô y tá trực:

- Tôi là Maicon Côrleône, tôi muốn ngồi với bố tôi một lát. Không biết các ông cảnh sát canh gác ông cụ đi đâu cả rồi, cô nhỉ?

Cô y tá trẻ đẹp có lẽ coi bốn phần lương y là thiêng liêng nhất:

- Ông nhà có quá nhiều khách thăm, họ quấy rầy các bác sĩ, - cô ta nói. - Mười phút trước người bên cảnh sát đến và ra lệnh tất cả phải đi hết. Còn đội bảo vệ thì chừng năm phút sau cũng có điện thoại gọi gấp. Nhưng tôi xin ông chớ lo, tôi sẽ để ý liên tục ông nhà, tôi ngồi đây có gì tôi nghe hết. Vì thế nên tôi mới để ngỏ cửa

- Cảm ơn cô, - Maicon nói. - Tôi xin ngồi với cụ một lát được không ạ?

Cô ta mỉm cười.

- Nhưng một tí thôi đấy, sau đó phải về luôn. Biết làm thế nào được, nội qui mà.

Maicon trở vào buồng bệnh. Anh đến bên máy điện thoại nội bộ và qua tổng đài của bệnh viện gọi về Long Bịch, đến văn phòng của bố. Xônni nghe điện.

- Xônni, - Maicon thì thảo. - Tôi đang ở bệnh viện, tôi vừa mới vào. Xônni, đây vắng hết. Chẳng có mống nào của Texxio cả. Bọn mật vụ trực cửa cũng không nốt. Không có ma nào canh bố cả.

Môi anh run run.

Xônni lặng đi mãi không đáp, sau hần nói, giọng khàn hần đi:

- Hóa ra thằng Xôlôđô rắp ranh trò này đây...

Maicon nói.

- Tôi cũng nghĩ vậy. Nhưng hần làm thế nào mà cảnh sát lại khua được tất cả ra khỏi đây, với lại bọn mật vụ cũng chuồn hết rồi? Toán Teaiô thế nào? Mẹ khỉ, chẳng nhẽ thằng Xôlôđô chó đẻ đã nắm được sở cảnh sát Niu York rồi hay sao

- Từ từ nào, chú em, - giọng Xônni nghe đã bình tĩnh hơn. - Sao mà đến muộn thế? Ngồi yên đấy nhé. Mà khóa trái cửa vào. Mà gắng đợi khoảng mười lăm phút để tao gọi điện đã. Cứ vững tâm, đừng sợ. Thế nào?

- Tôi không sợ, cứ yên chí. - Maicon đáp.

Kể từ lúc mọi việc xảy ra, mãi bây giờ cơn giận điên người, lòng căm hận lạnh lùng đối với kẻ thù của ông bố mới bùng lên trong anh.

Maicon bỏ máy và nhấn nút chuông. Dù Xônni có ra lệnh gì đi nữa, tốt hơn cả mình phải chủ động theo suy đoán của mình mà làm. Cô y tá vào, anh liền nói:

- Xin cô đừng sợ. Chuyện là thế này. Cần phải đưa bố tôi ra khỏi đây ngay. Sang phòng khác hay tầng khác cũng được. Làm thế nào mở các ống để đẩy xe đi được bây giờ?

Cô y tá bực bội:

- Anh làm sao thế? Chưa có lệnh của bác sĩ...

Maicon ngắt lời:

- Cô đọc báo nói chuyện về ông già tôi rồi chứ? Bây giờ cô thấy đây cụ không có ai canh gác cả. Người ta vừa báo cho tôi hay có kẻ sẽ đến giết cụ. Xin cô hãy tin tôi và giúp tôi một tay.

Lúc cần thì Maicon biết cách thuyết phục bất kì ai.

Cô y tá nói:

- Các ống kia không cần phải tháo. Đây là nguyên cả một thiết bị lưu động rồi.

- Ở đây còn phòng nào trống không, thưa cô? - Maicon hỏi nhỏ.

- Đằng cuối hành lang kia kìa, - cô y tá đáp.

Mọi việc hoàn tất chỉ trong vòng một phút, rất nhanh, rất khéo, Maicon bảo cô y tá:

- Xin cô ngồi trông ông cụ một lát, tí nữa sẽ có người đến giúp. Cô mà ngồi ngoài hành lang thì sẽ nguy hiểm đấy.

Từ trên giường đưa xuống một giọng nói khàn khàn nhưng vẫn tràn trề sức lực:

- Mà đây hả, Maicon? Có chuyện gì vậy, con?

Maicon cúi xuống giường bố, nắm tay ông:

- Vâng, con đây, Maicon đây, - anh nói. - Bố đừng lo. Bố cứ nằm im và nếu có ai gọi thì đừng thưa nhé. Bọn kia tính giết bố, bố hiểu chưa? Nhưng có con đây, mọi việc sẽ đâu vào đấy cả thôi.

Don Côrleone vẫn chưa hiểu ra chuyện gì - vẫn còn bị cơn đau đốn kinh khủng làm cho đầu óc mù mịt, ông mấp máy môi như muốn nói gì với thằng út - nhưng không còn đủ sức nói to:

- Ô hay, tao sợ gì mà sợ? Chúng nó định giết tao từ lâu rồi - lần đầu tiên là lúc tao mới mười hai tuổi cơ...

CHƯƠNG 10

Đây là bệnh viện tư, bé nhỏ, chỉ có mỗi một lối ra vào. Maicon nhìn ra cửa sổ. Từ khoảng sân bán nguyệt của bệnh viện có mấy bậc thêm ra đường. Muốn vào bệnh viện chỉ có qua các bậc thêm đó. Không thấy chiếc xe nào, nhưng Maicon biết rằng không được để phí một phút. Anh nhào ra khỏi phòng, chạy từ gác năm xuống và vọt ra cánh cửa rộng. Trong sân là bãi để xe, lúc này trống trơn.

Maicon chạy xuống vỉa hè và châm thuốc hút. Anh phanh áo bành tô và đứng ngay dưới cột đèn cho ánh sáng rọi thẳng vào mặt. Từ đại lộ Chín có một gã trai đeo một cái bị đi về phía bệnh viện. Hắn mặc áo lính, tóc đen xoăn tít rậm rì như cả đồng rơm. Lúc gã này bước qua chỗ sáng, Maicon loáng thoáng thấy mặt gã quen quen. Gã ta dừng lại bên cạnh Maicon, chìa tay ra và nói nghe rất giọng Italia.

- Don Maicon, cậu không nhớ cháu? Cháu là Endô, thợ phụ trong lò bánh của Narôrin, con rể ông ấy đây. Ông Trùm đúng là cứu mạng cháu - cụ lo cho cháu được ở Mĩ đấy ạ.

Maicon bắt tay anh chàng kia. Anh nhớ ra rồi.

Endô tiếp:

- Cháu đến đây vấn an ông Trùm, không biết người ta còn cho phép vào hay muộn mất rồi?

Maicon mỉm cười lắc đầu:

- Không cho đâu, nhưng thế này là quý hóa quá rồi, cảm ơn anh. Tôi sẽ chuyển lời cho ông Trùm, anh cứ yên chí.

Một chiếc xe con rú âm âm chạy qua. Maicon cảnh giác ngay.

- Anh đi đi, nhanh lên, - anh bảo Endô. - ở đây đang lộn xộn. Anh không nên dây dưa với cảnh sát làm gì.

Anh thấy mặt gã Italia có vẻ hoảng sợ. Gặp cảnh sát thì chắc gã lại bị đuổi về Italia như chơi, mong gì lấy được quốc tịch Mĩ. Thế nhưng Endô vẫn đứng không nhúc nhích. Gã thì thầm bằng tiếng Italia:

- Nếu lộn xộn thì cháu phải ở lại giúp một tay mới phải chứ. Cháu còn mang ơn ông Trùm mà.

Maicon thăm cảm động. Anh định đuổi Endô đi, nhưng sau lại thôi. Kệ gã đứng đấy. Hai thằng lảng vảng trước cửa bệnh viện có khi cũng làm bọn Xôlôđô hãi. Một thằng thì chưa chắc. Anh mời Endô một liều thuốc, bật lửa châm. Cả hai đứng dưới cột đèn, co ro vì cái lạnh của đêm tháng chạp. Hút tàn liều thuốc thì từ đại lộ Chín có một chiếc xe dài đen thui ngoặt băng đường Ba mươi và phóng đến bệnh viện. Nó định dừng lại, nhưng bỗng vọt đi mất dạng. Bọn kia đã nhận ra Maicon. Anh chìa cho Endô liều thuốc nữa và thấy tay gã nướng bánh run run. Lạ thật - anh chẳng thấy run tí nào.

Hai người lại đứng phì phèo thuốc lá. Khoảng mười phút sau có tiếng còi xe cảnh sát xé toạc cái im lặng ban đêm. Từ đại lộ Chín, một chiếc xe tuần cảnh rẽ vào và lao đến bệnh viện theo sau còn hai xe cảnh sát nữa.

Trong chớp mắt con đường trước cổng bệnh viện đã đầy cảnh sát cả nổi lẫn chìm. Maicon, thở phào nhẹ nhõm.

- Ái chà, Xônni, ông anh làm ăn thế đấy?... Anh đến chỗ bọn kia

Hai thằng cảnh sát to con tóm chặt tay anh. Thằng thứ ba lục soát. Một gã đàn ông to lớn mặc sắc phục đại úy cảnh sát, mũ có thêu kim tuyến, leo lên bậc thềm; bọn dưới quyền kính cẩn dẹp ra. Mặc dù có cái bụng và tóc thái dương đã điểm bạc, tay đại úy vẫn bước nhẹ nhàng hùng dũng lắm. Bộ mặt gã đỏ như gà chọi. Lão đến trước mặt Maicon và gầm lên:

- Tao tưởng bọn Italia đầu trộm đuôi cướp bị tóm cả rồi cơ mà! Mà là chẳng nào? Mà lảng vảng ở đây để mà làm gì?

Một tay cảnh sát đứng bên cạnh Maicon báo cáo:

- Hắn không có gì, thưa đại úy.

Maicon nín thính. Anh bình tĩnh nhìn thẳng vào mặt lão đại úy, xoáy vào đôi mắt xanh lấp lánh ánh thép của lão. Một gã mặt vụ mặc thường phục báo cáo:

- Đấy là Maicon Côrleône, con trai lão Trùm.

Maicon hỏi nhẹ nhàng:

- Không biết toán bảo vệ đi đâu mất? Ai hốt bọn ấy đi thế?

Bộ mặt gà chọi của lão đại úy càng đỏ tía lên:

- Thế nào, thằng kẻ cướp, mày định dạy bố mày đấy hở? Tao hốt chúng đấy! Bọn găngxtơ khốn nạn chúng mày có bắn nhau chết hết ông cũng đếch cần? Tao thì tao mặc mẹ thằng già nhà mày nằm đấy, không có canh ghiếc gì hết. Bây giờ thì xéo ngay. Giờ này không có thăm nuôi gì hết, cấm mày bén mảng đến đây, đồ chó ranh?

Maicon vẫn nhìn chòng chọc vào mặt lão. Tay đại úy muốn chửi gì, anh bỏ ngoài tai hết. Anh nghĩ thật nhanh. Chẳng nhẽ thằng Xôlôđô đã ngồi thùng xe trước và thấy anh đứng lối vào bệnh viện. Chắc thằng kia đã gọi điện cho lão đại úy cảnh sát la mắng: "Các anh ăn tiền để dẹp bọn Côrleône canh bệnh viện rồi cơ mà, làm sao chúng nó vẫn còn ở đây? Chẳng nhẽ Xônni nói đúng - tất cả trò này chỉ là một phần của một kế hoạch được sắp đặt kỹ? Có thể lắm.

Vì thế anh thản nhiên bảo lão đại úy:

- Tôi không đi chừng nào chưa có ai canh phòng bố tôi.

Lão đại úy không thêm nói năng gì. Lão quát tên mật vụ đứng canh Maicon:.

- Phin, mày xách cổ nhốt con chó này vào cho tao.

Tay kia e ngại phản đối:

- Hấn không có gì, thưa đại úy. Hấn là anh hùng hồi chiến tranh, không dính gì vào việc bọn kia. Không khéo báo chí làm ồn lên thì nguy:

Lão đại úy gián tím mặt quát lên:

- Tao bảo mày xách cổ nhốt nó lại cho tao mà.

Đầu óc Maicon vẫn tỉnh như không, - cơn giận không làm anh lú lẫm. Thế là anh hỏi rõ ràng, mạch lạc, dần từng tiếng:

- Đại úy! Thằng Thổ đưa ông bao nhiêu để ông bán ông già tôi cho hắn?

Lão đại úy quay người quát hai thằng canh sát to con:

- Ê giữ nó lại cho tao.

Maicon bị hai thằng nắm tay ghì sát vào hai bên sườn. Anh trông thấy nắm đấm khổng lồ của lão đại úy tung lên bay tới liền

vội vàng né tránh. Quả đấm trúng ngay gò má. Đầu Maicon như có lựu đạn nổ tung. Mồm đầy máu và những mảnh xương vụn - anh biết ngay là gãy răng rồi. Má anh sưng vù lên như thổi bong bóng.

Hai chân khuyu xuống - không có hai thằng kia giữ hai bên chắc anh đã ngã lăn ra. Tay mặt vù mặc thường phục vội vàng bước ra che cho Maicon khỏi cú đấm tiếp theo. Gã kêu lên:

- Chết mẹ rồi, đại úy, nó bị nặng đấy?

Lão đại úy nói nhâng nhâng:

- Tao có đụng vào nó đâu nào? Nó định đánh tao rồi trượt ngã đấy, rõ chưa. Nó chống lại nhà chức trách đang thừa hành công vụ đấy chứ.

Qua màn sương đỏ lòe, Maicon thấy thêm mấy chiếc xe nối đuôi nhau chạy tới bệnh viện. Người trong xe ủa ra: Anh nhận ra tay luật sư của Clemenxa. Ông ta nhả nhặn nhưng đồng dặc quay sang lão đại úy thông báo:

- Gia đình Côrleône đã nhờ hãng thám tử tư bảo vệ mister Côrleône. Nhóm bảo vệ này hết thấy đều có giấy phép sử dụng súng. Nếu ngài bắt giữ họ, thưa đại úy, sáng mai ngài sẽ phải trả lời trước tòa đấy.

Đoạn tay luật sư quay sang Maicon, nói:

- Ai đánh ông ông có cần thưa kiện không

Maicon nói không ra lời, hàm dưới anh cử động không nổi.

- Tôi trượt ngã, - anh ú ớ đáp: - Sẩy chân ngã thôi. Anh nhìn rõ ánh mắt đắc thắng của lão đại úy và để người ngoài nhận ra sự anh tỉnh táo lạnh băng trông óc anh và nỗi căm hận lạnh lùng tê tái đang dâng lên trong mỗi tế bào của thân thể anh. Một cảm giác thật tuyệt vọng. Anh không muốn bất kì một sinh vật nào đoán ra anh đang nghĩ gì. Bố chắc cũng không muốn.

Sau đó Maicon loáng thoáng hiểu rằng anh đang được khênh vào bệnh viện. Và anh ngất đi.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Maicon thấy quai hàm bị đặt nẹp và hàm bên trái thiếu mất bốn cái răng. Haghen đang ngồi bên giường anh.

- Tôi bị đánh thuốc mê à? - Maicon hỏi.

- Ủ - Haghen đáp. - Người ta gấp xương vỡ ở chân răng ra, sợ chú đau quá. Với lại đằng nào chú cũng đã ngất rồi.

- Còn lại đều nguyên lành cả chứ?

- Còn nguyên, - Haghen đáp. - Này, Xônni bảo tốt hơn hết chú nên về nhà. Chú ngồi xe được không?

- Được thôi - Maicon đáp. - ông già thế nào?

Haghen đỏ mặt:

- Theo tôi nghĩ, mình đã giải đáp được câu đố rồi. Bọn tôi đã thuê thám tử tư, giăng khắp khu nhà này. Thôi để lên xe nói tiếp nhé?

Clemenxa lái xe, Maicon và Haghen ngồi sau. Thái dương Maicon đập như trống châu:

- Vây chuyện hôm qua thế nào đấy?

Haghen thông thả kể:

- Chú có nhớ thằng cớm chìm nhảy ra bênh chú không? Người của Xônni đấy, nó tên là Philipx. Nó cho bọn mình hay một số tin. Hóa ra vừa hết giờ thăm nuôi là thằng đại úy Mác Clôxki liền hốt luôn cả đám tay chân của Texxiô đang canh gác ngoài sân. Trong đó có mấy thằng mang súng nên hẳn có cơ bắt bẻ. Sau đó, thằng Mác Clôxki còn đuổi luôn mấy tay cớm chìm châu chực ngoài cửa buồng bệnh, bảo rằng hẳn sẽ cho người tới thay. Thằng này bị mua đứt rồi.

Ngoài ra, Philipx còn cho biết rằng thằng Cloxxki này còn chơi nữa, chưa chịu thôi đâu. Chắc chắn Xôlôđô cho nó ăn đấm lắm, lại còn hứa hẹn cho thêm nữa đấy.

- Thế chuyện của tôi có bị lên báo không

- Không, mình cũng nín mà bọn kia cũng im luôn.

- Còn cu cậu Endô có kịp chuồn không?

Còn phải nói, - Haghen đáp. - Nó còn láu hơn chú nhiều. Vừa thoáng thấy bóng cớm là cu cậu lĩnh vội. Nó bảo lúc Xôlôđô đi ngang qua, nó đang đứng với chú.

- Phải, - Maicon xác nhận. - Thằng bé khá đấy.

- Được mình cũng không quên công nó, - Haghen nói.

- Còn chú thế nào? Tôi thấy cái gò má chú trông ghê quá:

- Không sao. Anh nói thằng đại úy tên gì?

- Mác Clôxki. Á, báo chú nghe một tin cho đỡ tủi, nhà Côrleône đã san bằng tỉ số rồi. Brunô Tattaglia. Bốn giờ sáng nay.

Maicon ngồi thẳng dậy:

- Sao lại thế? Tôi tưởng mình quyết định nán chờ rồi?

Haghen nhún vai:

- Sau việc đêm qua ở nhà thương thì có trời mới cản nổi Xônni: Bọn thợ săn của mình đang chạy loạn lên khắp Niu York và Niu Gioxy. Đêm qua bọn tao đã lên danh sách rồi. Tao cố khuyên giải mãi. Hay chú mày thử nói với anh xem, Maicon? Bây giờ vẫn còn kịp ngăn chặn đổ máu mà.

- Để tôi thử xem, - Maicon nói. - Minh họp từ sáng à?

- Phải thế thôi, - Haghen đáp. - Cuối cùng thì thằng Xôlôđô đã lên tiếng. Hắn sẵn sàng ngồi vào bàn tròn. A còn chuyện Luca đã xác minh rồi. Nó bị hạ buổi tối trước hôm ông già bị bắn. Ngay trong họp đêm của Brunô Tattaglia. Chú có hiểu không?

Malcon đáp:

- Ở có thể thì mới bị lọt vào bẫy được chứ

Lối vào công viên bị chặn ngang bởi một dãy xe dài đen sì. Ngay cổng có hai người đứng dựa vào cửa xe: Các cửa sổ tầng trên của hai ngôi nhà hai bên mở toang hết.

Clemenxa dừng xe ở lối vào, tiếp theo cả ba phải đi bộ. Chắc hai người kia là thủ hạ của Clemenxa. - lão nhăn nhó liếc ngang đáp lại lời chào của họ.

Không cần gọi cửa - vừa đến là cửa mở ngay. Chắc hẳn trong nhà đã trông thấy ba người từ xa. Xônni và Texxiô đang chờ họ trong văn phòng ở góc nhà. Xônni bước đến đón, Maicon hai tay bưng đầu đưa em út, nhè giọng ra giễu:

- Đẹp nháy!

Maicon hất tay hẳn ra, đến quây rượu róc một cốc uýttxki uống cho đỡ nhức.

Vẫn năm người tụ tập như lần trước, chỉ khác là không khí đã thay đổi hẳn. Xônni không lì lì nữa mà cười toe toét và Maicon hiểu ngay nguyên do của cái vẻ tươi cười đó. Thằng anh cả đã hết

do dự. Hấn đã quyết định xong. Bây giờ đừng hòng mà cản hấn lại được. Cuộc tập kích lần này của Xôlôđô đã khiến Xônni không giữ được mình nữa. Chuyện hòa đàm kể như đi tong.

- Lúc cậu chưa về, thằng trung gian có gọi điện đến, Xônni bảo Haghen. - Giờ thì Thằng Thổ mới muốn đàm phán, - hấn lắc đầu thán phục. Hôm qua vừa hồng ăn là hôm nay chịu thương thuyết luôn mới ghê. Còn bọn mình thì sẽ ngửa cổ, há mồm cho nó mớm đây! Láo thế chứ?

Tôm dè dặt hỏi:

- Thế anh bảo sao?

Xônni cười khẩy:

- Tớ bảo cứ việc. Lúc nào cũng xong. Tớ nhăng đi đâu mà vội. Ta có cả trăm thằng gài sẵn đây đường, hăm bốn trên hăm bốn. Thằng Xôlôđô thò mũi ra lúc nào là mất mạng lúc ấy. Mày sướng kéo dây đưa đến bao giờ thì kéo, ông còn thư thả chán.

- Hấn có đề nghị gì rõ ràng không - Haghen hỏi.

- Có chứ, - Xônni đáp. - Hề mình cử thằng Maicon sang gặp hấn thì hấn sẽ trình bày đề nghị của nó mang về. Thằng trung gian sẽ bảo đảm tính mạng cho Maicon, còn tính mạng hấn thì hấn không yêu cầu bảo đảm. - Hấn biết có yêu cầu cũng bằng thừa. Nhưng thôi, cái đó là râu ria thôi. Thế này nhé, chỗ hẹn sẽ ở bên địa phận thằng Xôlôđô. Bọn kia sẽ đón Maicon và đưa nó đến đấy. Maicon nghe xong xuôi đâu đấy hấn sẽ thả về. Gặp ở đâu thì chưa biết. Chắc hấn sẽ đưa ra những điều kiện ngon lành mà mình không thể bỏ qua được.

Haghen hỏi:

- Còn bọn Tattaglia thì khoanh tay ngồi xem? Bọn nó không đòi mạng thằng Brunô à?

- Cái đó cũng được nói rồi. Theo lời thằng trung gian, gia đình Tattaglia sẽ chịu theo kế hoạch của Xôlôđô. Vụ giết Brunô Tattaglia coi như bỏ. Cái đó là trả món nợ mưu sát ông già. Nhận một phát - trả một phát. - Xônni lại phá lên cười. - Láo chưa chứ.

Haghen vẫn dè dặt:

- Phải nghe xem bọn nó đề nghị gì mới được.

Xônni lắc đầu:

- Không, không, consiglion, không cần! - Tới đây hần nói hơi đơn đót giọng Italia. Hoặc bọn kia nộp thằng Xôlôđô cho tao, hoặc gia đình Côrleone sẽ tuyên chiến.

- Sẽ có rải ổ, sẽ có đạn bay đầy đường. Chết thì chết hết.

- Đòi nào bọn khác chịu đổ máu lớn, - Haghen trầm ngâm. - Hao người tổn của lắm!

- Thì cứ đem thằng Xôlôđô lại đây, thế thôi? - Xônni ngừng lại một lát rồi nói tiếp: - Tôm, cậu đừng có khuyển tứ hòa hoãn nữa. Mọi việc đã quyết định rồi. Bây giờ bốn phận cậu là giúp tứ giành chiến thắng. Cậu hiểu rồi chứ?

Haghen từ từ cúi đầu. Nghĩ ngợi một lát, y lại lên tiếng:

- Tôi đã nói chuyện với người của anh bên cảnh sát. Nó xác nhận rằng đại úy Mác Clôxki chắc chắn ăn lương của Xôlôđô. - mà lương hoàng đế hần hoi đấy. Không có Mác Clôxki, Thằng Thổ sẽ không thò mũi đi đâu một bước. Khi gặp Maicon cũng sẽ có thằng Mác Clôxki ngồi bên cạnh. Mặc thường phục nhưng mang súng. Anh phải hiểu một điều đơn giản này mới được, Xônni có một thằng cận vệ như vậy thì còn làm gì nổi Xôlôđô mà làm.

Xưa nay bố thằng nào dám nổ cảnh sát. Mà đây lại xơi cả thằng đại úy thì sống thế nào với bọn cớm? Đụng vào một đại úy cảnh sát ngay giữa Niu York thì không riêng gì họ nhà cớm phản ứng thẳng tay, mà cả nước sẽ phản đối âm âm cho mà xem. Toàn thế giới giang hồ sẽ lao đao cả lũ và bọn nó sẽ cứ nhè cánh Côrleone nhà mình mà rửa lúc bấy giờ mình sẽ thành một thứ hủi, chẳng ma nào dám gần. Ông già dù thần thế đến đâu cũng phải vút hết, họ sẽ lờ mặt mình ngay.

- Anh đã tính chuyện đó chưa?

Xônni nhún vai:

- Chẳng nhẽ thằng Mác Clôxki cứ bám thằng Xôlôđô được mãi. Mình sẽ đợi thời cơ.

Cả hai lão caporiginmes cùng ngồi thừ ra, đổ mồ hôi hột, im thin thít mà hít xì gà. Hai lão ngán ngẩm lo đụng phen này chắc khó toàn mạng. Suốt từ đầu buổi, đến giờ, Maicon mới xen vào. Anh hỏi Haghen:

- Mình đem ông già về nhà được không, Tôm?

Haghen lắc đầu:

- Tôi đã hỏi rồi. Bây giờ thì chưa được. Tình trạng của cụ đang nguy kịch. Cụ sẽ bình phục nhưng muốn thế phải được chăm sóc cẩn thận. Không chừng còn phải mổ thêm lần nữa đấy.

- Thế thì phải hạ ngay Xôlôđô mới xong, - Maicon nói. - Không phải chờ đợi gì nữa hết. Thằng này quá nguy hiểm. Chắc chắn hẳn còn nghĩ ra trò gì nữa đây thôi. Hãy nhớ rằng mục đích chính của hẳn là diệt bằng được ông già. Nếu Xôlôđô thấy rằng hẳn đang bị sẵn thì hẳn phải tổ chức một cuộc mưu sát nữa. Mà một khi hẳn đã có đại úy cảnh sát tiếp tay, ai dám nói trước lần này hẳn sẽ hụt? Còn để hẳn giờ nào là còn lo giờ ấy.

Xônni trầm ngâm gãi cằm:

- Mày nói đúng đấy, em, - hẳn nói. - Mình không có quyền chờ đợi đến khi thằng Xôlôđô lại chơi ông già lần nữa.

Haghen điềm nhiên hỏi:

- Thế đại úy Mác Clôxki thì làm sao?

Xônni quay sang Maicon với một nụ cười khó hiểu. Ừ phải, thằng em, thằng đại úy cảnh sát can trường thì mình làm sao đây?

Maicon nói chậm rãi:

- Tất nhiên đấy là chuyện cực đoan cùng bất đắc dĩ. Nhưng có những trường hợp các biện pháp cực đoan lại ăn thua. Cứ cho rằng mình buộc phải hạ Mác Clôxki. Nếu thế, cần phải vạch mặt nó - phải chứng minh hai năm rưỡi rằng đó không phải là một đại úy cảnh sát đảng hoàng, thừa hành phận sự một cách công minh, mà là một thằng khốn nạn, một tên đại bịp dính vào những trò ăn tiêu bẩn thỉu và phải bị trừng trị như bất kì một thằng khốn nạn nào. Ta nắm được một số nhà báo ăn lương của ta, ta cung cấp cho họ những tài liệu với các bằng chứng không ai có thể bác bỏ để họ xoa dịu dư luận.

Anh nhìn quanh để tìm sự đồng tình. Texxiô và Clemenxa vẫn ngồi ngây như phỗng, cau cau có có.

Xônni vẫn cười cười như lúc nãy, nói:

- Tiếp đi, chú mày lí luận khá đấy. Miệng trẻ linh lắm, ông già chẳng bảo thế là gì.

Haghen nhìn đi chỗ khác, cũng hơi cười cười. Maicon đỏ bừng mặt:

- Xôlôđô bảo tôi đến thì tôi đến, có sao đâu nào? Cả thầy có ba mặt, tôi, Xôlôđô và Mác Clôxki - ngoài ra không còn ai hết. mình cứ hẹn vào ngày kia để bọn điệp ngầm của mình xác minh xem điểm hẹn là ở đâu. Phải đòi gặp ở một nơi công cộng - nhà riêng tôi không đi đâu. Một tiệm ăn hay quán rượu gì đó vào giờ đông khách thì tôi có thể chơi đàng hoàng. Mà hai thằng kia cũng nghĩ rằng như vậy yên tâm hơn. Ngay cả Xôlôđô chắc cũng không ngờ mình dám chơi cả đại úy cảnh sát. Tất nhiên thế nào tôi cũng bị chúng lục soát kĩ càng, cho nên tôi sẽ đến đó tay không, vậy các anh thử tính xem làm sao chuyển súng cho tôi được trong lúc tôi nói chuyện với bọn kia. Và tôi sẽ hạ cả hai thằng.

Cả bốn cái đầu xoay lại nhìn anh. Clemenxa và Texxiô nhìn anh vừa nghiêm trang, vừa sững sốt. Mặt Haghen chỉ buồn chứ tuyệt nhiên không lạ. Nhưng bộ mặt bứ bự của Xônni hí hửng trông thấy - tự dưng không đâu hấn phá lên cười oang oang. Hấn trở Maicon, vừa sặc vừa nói qua nước mắt:

- Ái chà chà, thằng học giả, thằng sinh viên, cũng học đại học cơ đấy, việc nhà mày cứ ngoảnh mãi đi! Thế mà bây giờ mày đòi chơi cả đại úy cảnh sát lần Thằng Thổ chỉ vì Mác Clôxki sửa sơ sơ cái mặt mày. Mày cáu, nhưng nói để mày biết đây là chuyện làm ăn, và chỉ có thể thôi. Nó cáu đấy, ghê chưa. Sẵn sàng xin tiết hai đũa liền chỉ vì bị sái quai hàm. Mồm leo lẻo là không dây vào, khi có việc mới biết toàn chuyện nhảm nhí hết. Có thể chứ, mày cứ giả vờ mãi đi?

Clemenxa và Texxiô chẳng hiểu đầu của tai nheo ra làm sao, cứ tưởng Xônni giễu thằng em bốc đồng khoác lác. Hai lão cũng cười toe toét tỏ ý thương hại. Chỉ một mình Haghen giữ vẻ nghiêm túc và dè chừng.

- Vậy là mày hạ cả hai thằng - Xônni chọc thêm. - Mày ấy à? Không có mề đay đâu, ghê điện đấy, chú em! Đây không phải chiến trường mà chúi mũi dưới chiến hào bắn bừa. Địch thủ cách mày chỉ gang tấc, mày phải nhìn thấy mắt nó trợn ngược lên, bóp cò một cái là phải nhảy lùi lại, không thì máu óc nó văng đầy người! Đấy, phải nổ như vậy đấy. Chớ chẳng nhẽ mày đòi giết nó chỉ vì nó bặt tai mày sao?

Hấn lại phì cười.

Maicon đứng phất dậy:

- Câm ngay, không cười nữa, - anh nói.

Sự thay đổi của anh thật ghê gớm, khiến nụ cười trên môi Texxiô và Clemenxa như bị hai lão nuốt chửng mất.

Maicon thấp nhỏ, xương xương, nhưng lúc này từ anh toát ra một sức mạnh dễ sợ. Đúng là hồn ông Trùm nhập vào người anh. Đôi mắt nâu của anh sáng quắc lên, mặt nhợt đi. Tựa hồ anh đang chực nhảy bổ vào Xônni bất chấp đó là anh ruột và tính mạng Xônni phen này chắc hẳn treo trên sợi tóc. Cô hòng Xônni tác nghẹn. Maicon lạnh lùng nói, giọng lạc hẳn đi:

- Đồ chó, mày tưởng tao không chơi nổi hả?

Xônni đã kìm được:

- Tao tin chứ, - hẳn vội nói. - Không phải tao cười lời mày nói. Chỉ buồn cười là ở đời này có chuyện như vậy. Xưa nay tao vẫn bảo rằng mày là đứa cứng đầu - có khi còn cứng hơn cả ông già nữa là khác. Cả nhà này xưa nay chỉ có mình mày dám cưỡng lại ông già. Hồi nhỏ, hơi tí là mày dám chơi tay đôi với tao ngay, còn thằng Phredô thì mày bắt nạt như cơm bữa. Thế mà thằng Xôlôđô cứ tưởng mày non gan vì bị thằng Mác Clôxki đâm gãy răng mà không dám dính vào chuyện đánh đấm của nhà mình. Hẳn tin chắc rằng gặp nhau tay đôi với mày thì không có gì đáng ngại cả.

Xônni ngừng lại một chút rồi hạ giọng tiếp:

- Nhưng quỷ tha ma bắt mày đi, rốt cuộc mày vẫn là con nhà Côrleône! Và chỉ một mình tao biết thôi. Suốt bảy ngày nay, từ hôm bọn nó bắn ông già đến giờ, tao cứ ngồi chờ mày lột bỏ cái mặt nạ anh hùng chiến trận với danh thủ bóng đá vớ vẩn kia đi. Tao chờ mày trở thành cánh tay phải của tao và hai anh em mình cùng đề dỉ dỉ cái lũ đang manh tâm hại ông già và cả nhà mình. Thế mà chỉ cần bạt tai một cú là xong. Một cú thôi. Nào, mày bảo sao...

Xônni nhăn nhó đến tức cười và đâm một phát vào đùi:

- Ủ phải, mày bảo sao bây giờ nào?

Sự căng thẳng đã tiêu tan.

Maicon lúc lắc đầu:

- Vì không còn cách nào khác nên tôi mới quyết định như thế thôi, Xônni. Tôi không thể để mặc cho chúng nó ám hại ông già lần nữa. Mình biết tiếng Xôlôđô chỉ cho một mình tôi đến gần hắn. Tôi đã nghĩ đi nghĩ lại cả rồi. Ngoài tôi ra, không ai dám chơi một đại

ủy cảnh sát nữa. Có thể anh dám đẩy Xônni, nhưng anh còn vợ con, và nếu bố không qua khỏi thì anh là trụ cột trong nhà. Còn lại tôi với Plêđô. Plêđô coi như nghỉ chơi. Vậy là chỉ có tôi. Đơn giản thế thôi, chứ một cú đấm thì có gì đâu.

Xônni bước đến ôm Maicon.

- Tao cóc cần biết mày suy luận kiểu gì, cái chính mày là người mình. Và tao nói thêm với mày điều này: mày có lí, suốt từ đầu chí cuối. Cậu nói sao, Tôm?

Haghen nhún vai:

- Suy luận có lí đấy. Hơn nữa, tôi cũng không tin thằng Xôlôđô nó thật lòng muốn điều đình với mình. Tôi nghĩ thế nào hắn cũng chơi ông Trùm cú nữa. Kết luận - mình phải thịt Xôlôđô. Thậm chí dù có phải giết luôn một đại úy cảnh sát nữa. Vấn đề là thằng nào đứng ra chơi hắn sẽ phải tha hồ hứng sấm sét. Chẳng nhẽ ngoài Maicon ra, không còn ai nữa sao?

Xônni nói khẽ:

- Tôi chơi được.

Haghen gạt đi:

- Anh thì có mười thằng Mác Clôxki làm cận vệ Xôlôđô cũng chẳng dám cho anh lại gần cách một tầm đại bác. Vả lại, anh còn tạm thời gánh vác công việc, đâu có liều mạng được. - Đoạn y quay sang Clemenxa và Texxiô hỏi: - Chỗ các chú có thằng nào dùng vào việc này được không, nghĩa là có kinh nghiệm và có đầu óc ấy? Sau này mình phải bảo đảm nuôi nó suốt đời.

Clemenxa lên tiếng trước:

- Không, Xôlôđô nó nhẵn mặt hết rồi, nó đoán ra mưu kế của mình ngay. Nếu tôi hay Texxiô đi thì cũng đến thế thôi.

Haghen nói:

- Thế trong bọn mới vậy, thằng nào mà không ai biết mặt ấy?

Cả hai caperginmes đều lắc đầu quây quây.

Texxiô còn chọc một câu:

- Lĩnh mới tò te làm thế nào được. Kể như đang đá chân đất bắt lên đá tranh cúp ngoại hạng còn gì.

Xônni nghiêm giọng kết luận:

- Ngoài Maicon ra, không còn ai. Có hàng tỉ lí do. Nhưng cái chính là bọn kia coi thường nó. Sau nữa, tôi cam đoan là nó làm ngon. Việc này rất quan trọng - mình không còn cơ hội nào xấp gần Thăng Thổ chó chết ấy hết. Vậy là ta có nhiệm vụ chuẩn bị mọi thứ thật tốt để yểm trợ cho Maicon. Bọn nó giấu địa điểm thì mình phải tung người đi dò cho ra bằng bất cứ giá nào. Phải biết chỗ thì mới có thể nhét sẵn đồ nghề được chứ. Sau đó Clemenxa phải tìm một khẩu thật độc để không ai mò ra được, nòng thật ngắn. Đạn chì, thuốc nhồi lấy, phải có sức công phá tối đa. Chính xác thì không cần lắm, bắn gần sát sạt mà. Nòng súng, cò súng phải bôi dầu cho trơn tru. Maik, mày nhớ nhé, bắn xong, thả súng xuống sàn luôn. Phải biết rằng mọi thứ có thể dàn xếp được - cả các nhân chứng và các cái linh tinh khác, nhưng nếu chúng nó tóm được mày với khẩu súng trong tay thì mày toi đấy. Bọn tao sẽ chuẩn bị đưa đón, giấu kín mày đi - mày đi đâu đó nghỉ ngơi chơi bời chừng nào êm êm hẵng quay về. Phải lặn lâu đấy, Maik, đừng có chia tay chia tiếc gì với con bé của mày làm gì, thậm chí bằng têlêphôn cũng vậy. Bao giờ xong xuôi đâu đấy và mày đã được vượt biên an toàn, lúc đó tao sẽ nhắn nó hay rằng mày còn sống nguyên lành.

Nói đến đấy, Xônni nhìn thẳng em rồi mỉm cười, ôn tồn nói:

- Ngay từ bây giờ mày không được đi đâu hết. Tao sẽ giao Clemenxa luyện tay cho mày. Nếu cần thì cứ việc bắn thử. Còn mọi cái đã có người lo cho mày. Yên chí chưa?

Maicon Côrleône chợt cảm thấy một cảm giác lâng lâng dào dạt quen thuộc, như thể đang đứng dưới vòi nước giá buốt. Anh bảo Xônni.

- Việc gì anh phải dạy tôi nói gì với Kêi, còn cái gì thì không. Anh muốn nó là nói thế chứ đâu có phải bảo tôi đừng chia tay với cô ấy.

Xônni vội vàng cãi:

- Đừng giận, tao nghĩ mày là tay mới và tao đang chủ trì cơ mà. Thôi bỏ đi.

Maicon bật cười:

- Anh bảo sao? Tôi mà tay mới ấy à? Ông già dạy cái gì tôi cũng biết hết chứ tôi đui, tôi điếc sao?

Hai anh em nhìn nhau cười ha hả, làm mọi người cùng cười theo. Haghen rót rượu cho cả bọn. Mặt y râu rầu. Vậy là chàng thư sinh nhà ta phải tự tay giết người đây. Thuộc lâu luật pháp như nó giờ cũng toàn chơi luật rừng đây. Haghen râu rĩ nói:

- Thôi đành vậy, ít ra thì bây giờ mình đã biết chắc là phải làm gì.

CHƯƠNG 11

Ngồi văn phòng mình trong bót, đại úy cảnh sát Mác Clôxk mân mê ba chiếc phong bì dày cộm đầy cuống biên đề. Biết được ám hiệu của mấy thằng chủ đề này thì hay quá! Tối qua đi ráp, lão vừa tạt vào một ô bao đề của cánh Côrleône, thu được bao nhiêu là tang vật đây.

Thằng chủ đề chắc chắn phải lạy như tể sao để "chuộc lại" mấy cái phong bì quý giá này. Không có cuống đề thì biết lấy gì mà so? Không so thì bọn dân chơi đem giấy lãng nhăng đến đòi bừa, tiền đâu mà trả tha hồ bóp.

Nhưng nó ghi loằng ngoằng thế này thì biết tổng số tiền mua đề bao nhiêu mà đòi cho phải? Nếu năm chục ngàn, cho chuộc năm ngàn là vừa. Nhưng nếu trăm ngàn hay hơn nữa thì đòi năm ngàn để mả hổ với nó à?

Mác Clôxki nắn nắn mở giấy trên bàn trong phong bì. Thôi thì chờ nó rét chạy lên xin rồi chém bừa một quả vậy. Lão nhìn đồng hồ trên tường. Phải đến đón Xôlôđô để đưa cái Thằng Thổ hủi ấy đi gặp đại diện gia đình Côrleône rồi. Mác Clôxki mở tủ lấy thường phục ra thay. Sau đó lão gọi điện cho vợ bảo rằng tối không về ăn cơm, có công vụ phải đi. Với vợ, lão rất kín tiếng nên bà ta đến giờ vẫn nghĩ rằng có thể sống nhờ đồng lương như bà đang sống đấy. Mác Clôxki cười khẩy. Bà mẹ lão ngày xưa cũng tưởng thế, song chính lão thì được ông già truyền nghề đó cho từ hồi còn bé tí, mở mắt cho lão thấy các mảnh làm ăn.

Ông bố lão trước kia là trung sĩ cảnh sát, hàng tuần dắt thằng con lên sáu đi tua trong khu vực mình cai quản.

Đến tiệm nào, ông bố cũng trở thằng con mà khoe:

- Thằng bé nhà tôi đấy!

Các ông chủ tiệm bắt tay ông trung sĩ, khen thằng bé ngoan và sột soạt mở ngăn kéo cho nó năm mười đô la ăn quà. Hết ngày là túi thằng Mác Clôxki đầy tiền, còn mặt nó thì vênh vào tự hào được các bạn của bố khen - ai cũng lì xì cho nó ít tiền. Số tiền đó

ông bố gửi hết vào nhà băng để dành cho con ăn học, chỉ cho thằng bé 50 cen là cùng.

Sau đó bố con dắt nhau về. Các chú các bác cảnh sát hỏi nó lớn lên muốn làm gì, nó ngọng lịu ngọng lêu: "Cảnh sát" khiến mọi người cười lăn cười bò. Và đương nhiên, hết trung học nó nhảy luôn vào làm cảnh sát - chứ không học lên như bố nó dự tính.

Mac Clôxki là một cảnh sát tận tụy, gương mẫu và quả cảm. Mấy thằng ma cà ông ngoài đường chuyên bắt nạt bà con, nhưng thoáng thấy bóng lão đâu là mạnh thằng nào thằng nấy chạy, rút cuộc chẳng còn móng nào trong khu vực lão nữa. Mac Clôxki không dắt con đi dạo các tiệm và không thèm ăn tiền của mấy ông chủ tiệm để làm ngơ cho các thùng rác đầy và xe đỗ sai chỗ. Lão ăn công khai bởi vì biết rằng lão xứng đáng được ăn: khác với đồng nghiệp, trong phiên trực lão không la cà xem phim hay ngồi lì trong các quán ăn những đêm đông lạnh lẽo. Lão tuần tra nghiêm chỉnh khu vực của mình. Chủ các cửa hàng bách hóa hoàn toàn yên tâm trông cậy ở lão. Bọn họ rất biết ơn lão và đã chứng minh lòng thành của mình trên thực tế.

Lão chẳng đại gì nhúng vào những trò mờ ám, mà chỉ ăn hối lộ và cứ thế leo dần lên, tuy không có những bước nhảy đột ngột.

Trong thời gian đó, lão sinh được bốn thằng con và không thằng nào vào làm cảnh sát. Tất cả đều học đại học trong khi ông bố chúng leo dần từ trung sĩ lên trung úy rồi từ trung úy lên đại úy, và gia đình lão không biết thiếu thốn là gì. Thời đó Mac Clôxki nổi danh là ăn bạo. Dân đầu nậu đánh cá khu lão phải chi cho lão nặng hơn bất cứ khu nào ở Niu York - cả bốn cậu con đều học đại học tốn kém lắm chứ, có ít ỏi đâu.

Một thằng con của Mac Clôxki học cùng Trường Tattaglia ở Fordham thành thử lão đại úy cũng quen biết hẳn. Gia đình Mac Clôxki lâu lâu lại có quyền đến hộp đêm của hắn chơi bởi một châu miễn phí. Vào dịp Nô en hay lễ hội gì, chủ quán lại có thiệp mời ngồi bàn danh dự với các quan khách, được giới thiệu với các nghệ sĩ có tiếng. Đổi lại, có gì trục trặc trong chuyện giấy phép hành nghề của các em chiêu đãi, nhất là các em có phích, ông đại úy lại lo giúp cho.

Nguyên tắc làm ăn của Mac Clôxki là không bao giờ để lộ ra rằng lão biết người ta chơi trò gì. Khi Xôlôđô đến nhờ hỗ trợ giúp bọn bảo vệ Bố Già Côrleone trong bệnh viện, lão đại úy không hỏi để

làm gì. Lão hỏi: "Bao nhiêu? Xôlôđô đáp: Mười ngàn. Vậy là Mac Clôxki biết ngay là để làm gì. Lão không nghĩ ngợi lâu la. Côrleône là một trong những đầu sỏ lớn nhất của mafla nước Mĩ, có trong tay các ô dù thần thế trong chính quyền mà ngay cả Capône cũng không dám mơ. Bất kì ai triệt được một đứa như thế đều là ân nhân của đất nước. Mac Clôxki nhận tiền trước và làm đúng yêu cầu của Xôlôđô.

Rồi lúc Xôlôđô gọi điện lại trách rằng vẫn còn hai thằng trong cánh Côrleône lảng vảng trước cổng bệnh viện thì lão nổi hung. Thế là thế đếch nào? Chính tay lão đã xúc hết bọn tay chân Têxxiô và đuổi mấy thằng dưới quyền rình ngoài cửa buồng bệnh thằng cha Côrleône kia rồi cơ mà? Tiền người ta ăn rồi đành phải trả lại - lão là người trọng chữ tín - lấy gì cho mấy đứa cháu nội ăn học bây giờ? Chính vì lẽ đó mà lão nổi điên lên phi một mạch ra bệnh viện và cũng chính vì lẽ đó mà lão nện thằng Maicơn Côrleône. Nào ngờ mọi chuyện lại hóa ra hay... Lão đã gặp Xôlôđô trong hộp đêm của Tatalglia và thằng kia đề nghị lão một cú làm ăn có lãi hơn nhiều. Mac Clôxki không hỏi han gì hết, vì lão đã biết trước phải trả lời thế nào. Riêng về khoản "chi" là lão phải ngã giá rõ ràng. Lão không hề nghĩ rằng lão có thể mất mạng. Có thằng nào lại dở hơi đến nỗi dám tính chuyện thịt một đại úy cảnh sát Niu York cơ chứ. Một thằng cướp oai chớn giang hồ cũng dõ có dám ho he khi bị một thằng côm hạng bét đá đít tạt tai nữa là. Giết cảnh sát là không xong rồi. Bởi vì nếu vậy bọn cướp sẽ tha hồ ăn đạn vì đủ mọi lí do - nào là chống lại nhà chức trách, nào là chạy trốn khỏi nơi phạm pháp - đứa nào dám làm gì nào?

Mac Clôxki thở dài và sửa soạn lên đường. Đau đầu thật, toàn chuyện đau đầu. Bà chị vợ bên Irland chết vì bệnh ung thư - ốm quặt ốm queo suốt mấy năm trời, làm vợ chồng lão tốn không biết bao nhiêu tiền thuốc. Bây giờ lại còn phải chôn cất, ma chay. Rồi thì họ hàng Lão - các ông chú, bà bác linh tinh đủ kiểu - lâu lâu cũng phải giúp ít nhiều để họ lần hồi trước vụ khoai tây được dỡ. Lão không thoái thác tránh trở, không keo kiệt với bà con. Nhờ thế, mỗi lần hai vợ chồng lão về quê là lại được đón tiếp như vua. Hè này mà về thăm một chuyến cũng hay - hết chiến tranh rồi, vào mảnh đều đều nên cũng rủng rỉnh.

Mac Clôxki dặn thằng trực ban nếu có chuyện gì thì tìm lão ở đâu. Lão cần quái gì phải giấu ai. Chẳng nhẽ lão đi gặp mấy thằng

chỉ điểm cũng không được ă? Lão ra khỏi bót, đi bộ vài dãy nhà, sau đó mới vẫy taxi và đến chỗ Xôlôđô đang đợi lão...

Việc chuẩn bị các thứ cần thiết để Maicon biến khỏi nước Mỹ đã có Tôm Haghen lo: nào kiếm hộ chiếu giả, thẻ thủy thủ, nào thuê một giường trống trên chiếc tàu buôn Italia sắp về nằm đốc ở một cảng Xixili. Ngay hôm ấy một chiếc máy bay được tức tốc phái sang Xixili dọn chỗ cho Maicon ở nhờ một lão trùm maphia miền núi Xixili.

Xônni dặn Maicon xong việc đi ra đã có một người tin cần để xe chờ sẵn. Người tin cần lần này là đích thân Texxiô - lão hăng hái xung phong lãnh chân tài xế Xe của lão trông cà tàng thế thôi nhưng máy cực khỏe. Biển số xe là biển số giả, nhưng chẳng cần thế cũng đã không ai xác minh nổi chủ xe là ai rồi. Chiếc xe này được chăm chút để dành cho trường hợp thật đặc biệt mới dùng đến.

Cả ngày Maicon theo Clemenxa để tập sử dụng khẩu súng bé xíu mà người ta sẽ giấu sẵn cho anh: Một khẩu hai nòng ngắn, đạn chì đặc biệt, vào lỗ nhỏ xíu, nhưng trở ra to đùng. Không chính xác lắm nhưng cách năm bước thì trượt đàng nào được. Cò hơi cứng, chỉ phải vặn lại vài con ốc là ngon. Ông giảm thanh thì bỏ. Nhỡ có thằng nào rách việc chẳng can dự gì đến mình cũng nhảy vào lại phiền, phải nổ thật to cho dân tình rét hết không dám dây vào mới được.

Trong lúc Maicon tập ngắm, Clemenxa luôn miệng dặn dò:

- Bắn xong là thả luôn súng xuống sàn. Phải hạ tay xuống đã rồi hẵng thả cho nó rơi nhẹ xuống chân để dân tình không biết tưởng mày còn súng. Chẳng thằng chó nào biết đâu. Chúng nó mãi nhìn vào mặt chứ đâu có nhìn vào tay. Xong xuôi là rút. nhưng chỉ đi rảo chân thôi đừng chạy. Đừng nhìn vào mặt ai, nhưng cũng đừng quay mặt đi. Mày phải biết là tụi kia sợ mày lắm - cái đó mày cứ tin tao. Ra đến nơi khác đã có Texxiô đợi sẵn. Mày cứ ngồi vào xe, mọi việc để chú ấy lo. Bây giờ mày thử đội cái mũ này vào tao xem.

Lão chụp chiếc mũ phớt xám lên đầu Maicon. Vốn xưa nay không ưa đội mũ, Maicon nhăn nhó nhưng Clemenxa cứ ép:

- Chẳng hại gì đâu, càng đỡ bị nhận mặt. Nhưng cái chính là để sau này bọn nhân chứng có cơ mà rút lời khai khi mình nói

chuyện với họ. Mà đừng lo chuyện dấu tay, Maicon, cái đó không phải việc của mày. Báng và cò súng sẽ được dán một lớp giấy dầu đặc biệt. Nhưng nhớ là đừng có mó vào các bộ phận khác đấy.

Maicon hỏi:

- Xônni đã biết thằng Xôlôđô định kéo tôi đi đâu chưa.

Clemenxa nhún vai:

- Chưa. Xôlôđô nó cáo lắm. Nhưng mày đừng lo, nó không đụng đến mày đâu. Chừng nào mày chưa về đến nơi nguyên lành thì thằng trung gian mình vẫn giữ, mà thằng này không phải loại tốt đen - một thằng có cỡ đấy. Xôlôđô không chịu đổi mạng thằng kia lấy mạng mày đâu. Ở đây chẳng có gì phải tính cả. Mày chẳng có gì phải lo hết, chỉ bọn tao mới bỏ mẹ đây.

- Sao, mệt lắm à? - Maicon hỏi.

- Chà, vàng mắt ra đấy, con, - Clemen nhún vai - Đánh lần này là đánh dốc túi, nhà Tattaglia chơi nhà Côrleônê. Cánh quét rác kì này tha hồ mà nhặt xác ngoài đường. Lão lắt đầu. Biết làm sao được, mình lùi một bước là nó tiến một bước, tĩa dần tĩa dà rồi nuốt sống mình luôn. Hay nhất là quất một trận cho nó sáng mắt ra. Giá như ở Munich, thằng Hitler cũng bị nó đòn thì có phải đỡ không - đảng này cứ nhường mãi, nhượng bộ mãi, rốt cuộc chỉ rước họa vào thân, còn kêu cái gì?

Ngay từ năm 1939, Maicon đã nghe bố anh cũng nói tương tự như vậy. Lúc đó chiến tranh thực ra còn chưa bùng nổ. Nếu ngày ấy các băng maphia nắm bộ ngoại giao thì chưa chắc đã xảy ra thế chiến thứ hai, Maicon cười giễu.

Hai người trở lại bản doanh của ông Trùm, hiện thời đang là bản doanh Xônni. Xônni đang nằm còng queo trên đi văng. Văn phòng lúc còn ông Trùm ngăn nắp là thế bây giờ bừa bộn như ở nhà trọ. Cơm nước bày lung tung trên bàn với nửa chai uýt-xki uống dở. Maicon lay hấn dậy.

- Này, anh bảo dọn dẹp ngay đi, ăn ở như lợn ấy!

Xônni ngáp dài:

- Ghê chưa, ông chỉ huy đi kiểm tra doanh trại cơ đấy? Những chuyện linh tinh dẹp đi đã, Maik, mãi đến giờ tao vẫn chưa biết bọn khốn kia lòi mày đi đâu đấy. Chẳng hiểu nhét súng cho mày làm sao bây giờ nữa.

- Hay tôi cầm luôn theo người? - Maicon hỏi. - Dù nó có tìm thấy thì làm quái gì được mình? Nó chỉ thu súng là xong chứ gì?

Xônni lắc đầu:

- Không được, hấn đáp. - Đây là cơ hội duy nhất hạ thằng Xôlôđô, không thể để hỏng được. Clemenxa đã nói mày cách thả súng chưa?

- Cả trăm lần rồi, - Maicon đáp.

Xônni đứng lên thò tay sờ mặt Maicon:

- Hàm mày thế nào, chú em?

- Nhức lắm, Maicon đáp. Cả nửa mặt bên trái nhức nhối đau. Anh cầm chai rượu trên bàn tu một hơi - thấy đỡ hơn.

Xônni kêu:

- Từ từ chứ mày - bây giờ đâu có phải là lúc nốc cho lắm vào, nằm thẳng cẳng là mệt đấy.

Mại con đốp chát:

- Thôi cút cha ông đi, cũng làm bộ làm tịch... Nói anh biết, ngoài mặt trận, tôi còn đụng khối thằng ghê hơn Xôlôđô nhà anh nhiều, trong những tình thế còn bí hơn nhiều. Nó đã là cái thá gì? Nó có ca nông súng cối không? Có phi pháo, có mìn cả bãi không? Bất quá chỉ là một thằng tướng cướp với một thằng cớm gộc ngồi bên chứ đếch gì? Cốt là có dám không, chứ giết thì giết được ngay. Dám chơi mới là khó chứ.

Haghen bước vào. Đáp lại cái nhìn căm lạng của Xônni, y lắc đầu:.

- Chẳng có quái gì cả, - Haghen nói. - Có lẽ thằng Xôlôđô im lạng đến phút chót đấy.

Chuông điện thoại réo. Xônni bước đến và giơ tay ra hiệu đừng làm ồn, mặc dù chẳng ai nói năng gì. Hấn viết gì đó vào sổ tay và nói: "Được, nó sẽ đến," - đoạn bỏ máy.

- Thằng chó Xôlôđô này chơi kĩ gớm! Thế này nhé. Tám giờ tối hấn với đại úy Mac Clôxki sẽ đến bar của Giốc Dempxi bên Brôđuây để đón thằng Maicon. Từ đó cả ba mới kéo nhau đi đâu không biết. Còn thế này nữa. Maik và Xôlôđô sẽ nói chuyện với nhau bằng tiếng Italia để thằng cớm người Irland kia chẳng biết cái mù tịt gì. Thằng Mac Clôxki ngoài "soldi" là lính ra không biết

tí cóc khô nào tiếng Italia cả, còn mày, Maik, chúng nó biết là mày nói thạo thổ ngữ Xixili.

Maicon nói khô khốc

- Hơi quên rồi - mày mà không phải nói lâu.

Tôm Haghen nhắc:

- Chừng nào thằng trung gian chưa đến thì chú cũng đừng đi vội, Maik. Chỗ này đã thỏa thuận cả chưa?

Clemmexa gật:

- Thằng trung gian đang ngồi sát phạt với mấy đứa đàn em tôi. Bọn này sẽ chờ có lệnh tôi mới thả nó về.

Xônni ngồi vào ghế bành:

- Chà, quý thật - làm thế nào để biết bọn chỗ này chở nó đi đâu nhỉ?

Haghen thở dài:

- Đành phải cho bám đuôi, may nhờ rủi chịu vậy.

Xônni lắc đầu:

- Không xong, bám đuôi nó cắt như chơi thôi mà. Bọn nó phải lo chuyện đó trước tiên.

Bây giờ đã gần năm giờ chiều. Xônni nóng ruột đề nghị: "Hay mình đành chơi rừng vậy. Đợi xe nó vừa xê đến là quất luôn, trúng thằng nào thì trúng."

Haghen lắc:

- Không được. Chắc gì lúc đó thằng Xôlôđô ngồi trong xe. Nhớ thằng khác thì sao? Chơi tù mù mình chỉ thiệt.

- Chà, làm thế nào mà biết chỗ hội đàm bây giờ nhỉ?

Bống Clemmexa lên tiếng:

- Hay là mình xét lại xem đã. Tạo sao nó lại chơi kĩ thế mới được chứ?

Maicon nôn nóng đáp luôn:

- Vì nó không thể đánh đu với tình được, phải bảo đảm an toàn tối đa đã. Cẩn tắc vô áy náy mà. Nó thấy có chuyện nguy hiểm nên có bùa Mac Clôxki vẫn chưa yên tâm.

Chợt Haghen búng tay một phát:

- Quên mất! Thằng cha Philipx bên cảnh sát thì sao? Anh gọi cho nó một tiếng đi, Xônni! Bảo nó hỏi ở bót xem lúc cần thì tìm đại úy Mac Clôxki ở đâu. Thằng đại úy sợ cái quái gì mà giấu ai.

Xônni nhắc điện thoại thì thào nói gì đó rồi đặt máy

Lát nữa nó sẽ gọi lại.

Nửa giờ sau mới có chuông điện thoại. Philipx gọi. Xônni hí hoáy ghi gì đó vào sổ tay rồi cúp máy. Quai hàm hắn bạnh ra:

- Có lẽ xong rồi đấy. Đại úy Mac Clôxki đi đâu đều phải nhắn lại để lúc cần có thể gọi được. Hôm nay từ tám đến mười giờ hắn sẽ ở bên Bronx, tiệm "Trăng Xanh". Có ai biết quán này không'

Texxiô nói chắc:

- Tôi biết. "Trăng Xanh" thì tuyệt cú mèo rồi. Một tiệm ăn nhỏ kiểu gia đình. Các bàn đều được ngăn riêng để khách có thể nói chuyện khỏi bị nhìn trộm. Nấu nướng khá. Chẳng ai để ý đến ai. Ngon rồi. - Lão sán đến bàn, bẻ mấy miếng thuốc lập sa bàn nói tiếp: - Đây là cửa ra vào này. Maicon chơi xong ra ngoài, rẽ tay trái, tới góc đường rẽ trái tiếp. Thấy mây là tao bật đèn pha chạy đến, mở sẵn cửa để mây lên. Có gì nguy hiểm cứ đánh tiếng tao biết tao tiếp viện cho.- Đoạn lão quay sang Clemenza: - Clemenza, anh phải nhanh tay lên. Phái ngay một đứa đi đặt súng đi. Nhà vệ sinh trong tiệm làm theo kiểu cổ, giữa bồn xả nước và tường có một khoảng trống. Bảo gắn súng đằng sau bồn nước bằng băng dính là yên. Maik, lên xe thế nào bọn nó cũng lục soát người mây, thấy mây không có gì là tụi nó yên tâm. Vào quán mây phải chờ một lúc cho chúng nó khỏi nghi, sau đó xin lỗi đứng dậy mà ra. Nhưng trở vào là làm luôn, không chần chừ lòi thôi. Đừng có ngồi vào bàn, xỏ tới là nổ luôn. Bắn là phải chắc ăn. Cứ nhè đầu mà nã, mỗi thằng một viên rồi biến thẳng cẳng.

Xônni gật gù có vẻ tán thành, nhưng vẫn quay sang Clemenza dặn hờ:

- Chú lấy đứa nào thật tinh đi đặt súng nhé, phải bảo đảm chắc trăm phần trăm đấy. Đừng để thằng em tôi nó lại ra tay không là không xong đâu.

Clemenza trả lời chắc chắn:

- Khẩu súng sẽ nằm đúng chỗ - tôi bảo đảm.

- Thôi được. Xônni nói.- Nào, ta làm đi.

Texxiô và Clemmexa lật đặt ra. Tôm Haghen nói:

- Xônni, để tôi đưa Maicon sang Niu York nhé?

- Không, - Xônni gạt đi.- Cậu phải ở đây. Thằng Maik xong việc là đến lượt mình vuốt mồ hôi, cậu phải ở đây với tớ mới được. Cậu đã nhắm mấy thằng nhà báo chưa?

Haghen gạt:

- Nổ một cái là tôi sẽ mớm tin cho bọn nó ngay.

Xônni đứng dậy bước đến nhìn thẳng vào mặt Maicon. Hấn chìa tay ra cho em:

- Thôi ra tay đi, chú mình. Mà không phải từ biệt bà già trước khi đi làm gì, tao sẽ nói lại. Tao sẽ chuyển lời chào cho cả em bé của mày nữa, có điều phải để sau. Được không?

- Được! Maicon đáp.- Anh nghĩ tôi phải đi có lâu không?

- Ít nhất là một năm,- Xônni nói.

- Có thể ông Trùm sẽ xoay được chóng hơn, - Tôm Haghen đá vào,- nhưng chú cũng đừng hi vọng quá. Nhanh hay chậm còn tùy thuộc nhiều thứ. Bọn nhà báo có xức những món mình mớm không, bọn cớm trong sở có bênh thằng đại úy của chúng không, các cánh khác có tức mà chơi lại mình không: Chỉ một điều có thể nói chắc là bọn mình sẽ khó sống, sẽ bị giềng đến nơi đến chốn, om xương ra đấy.

Maicon nắm tay Haghen:

- Dù sao anh cũng cố lo giúp, - anh nói. - Tôi đã bôn ba suốt ba năm xa nhà, chán đến cổ rồi.

Haghen nhẹ nhàng:

- Malk, bây giờ đổi lại cũng chưa muộn, mình sẽ đưa thằng khác đi thay. Nếu chú cẩu vì chuyện nó đánh chú thì không nên. Thứ nhất, Mac Clôxki chỉ là đồ con lừa, sau nữa, đây không phải là chuyện ân oán, mà là một chuyện làm ăn.

Ngày hôm nay đây là lần thứ hai y thấy mặt Maicon đánh lại, trên đó xuất hiện những nét giống ông Trùm, vừa khó hiểu, vừa đáng sợ.

- Tôm, anh đừng tự bịp mình nữa. Mọi chuyện làm ăn đem áp dụng cho người khác đều là trò ân oán hết. Mọi thứ rác rưởi mà người ta phải nuốt hàng ngày trong khi làm ăn - đều là chuyện ân oán. Và anh biết tôi học cái đó của ai không? Của ông Trùm. Của bố tôi. Của Bố Già. Với cụ thì một người bạn bị sét đánh cũng là chuyện ân oán. Và thế này nữa, anh có muốn biết không? Những ai coi tai họa như một sỉ nhục đối với mình thì các tai họa ấy sẽ giữ sâu mãi không mờ. Phải, tôi coi việc tôi bị đâm vỡ hàm là tư thù của tôi. Phải, mẹ kiếp, tôi coi việc Xôlôđô định giết bố tôi là tư thù của tôi.- Maicon cười khẩy.- Anh chuyển lời cho bố tôi rằng tôi đã học được ở cụ và rất mừng là có dịp đền đáp tất cả những gì cụ đã làm cho tôi. Với tôi, cụ là một người cha hiền.

Maicon dừng lại một lát và tiếp:

- Tôi không nhớ có bao giờ cụ đánh tôi hay Xônni, Phrêđô một cái nào. Cônni thì càng khỏi phải nói, nó thậm chí còn không bị quát một tiếng là khác. Còn bây giờ anh hãy nói thật tôi nghe, Tôm, ông Trùm đã giết bao nhiêu người, tự tay mình hay mượn tay người khác, anh có biết không?

Tôm Haghen nhìn đi chỗ khác.

- Tôi sẽ nói chú nghe một điều chú không học cụ,- y đáp. Đó là kiểu ăn nói thế này. Có những điều buộc lòng phải làm thì cứ làm, nhưng không việc gì phải nói. Không thêm phân trần thanh minh gì hết. Không có cách gì để thanh minh đâu. Cứ việc mình mình làm. Làm xong quên luôn.

Maicon Côrleôle nhú mày. Anh điểm tỉnh hỏi:

- Với cương vị Consigliori, anh có đồng ý rằng để thằng Xôlôđô sống là nguy hiểm cho ông Trùm và cho cả nhà mình không?

- Có - Haghen đáp.

- Rõ rồi, - Maicon nói. - Vậy thì tôi phải giết hắn.

Maicon Côrleône đứng trước nhà hàng Giốc dèmpx bên Brôđuây và chờ. Anh nhìn đồng hồ. Tám giờ kém năm. Xem ra thằng Xôlôđô này tính đúng từng phút. Còn anh thì bồn chồn đến sớm - anh đã đợi ở đây có đến mười lăm phút rồi.

Từ nhà sang Niu York, Maicon cố quên những lời anh vừa nói với Haghen. Nếu cứ có sao nói vậy thì cuộc đời anh cứ phải

theo một con đường, không thể rẽ sang hướng khác được sao? Mai đây đời anh sẽ đi đến đâu? Không cần biết, cứ biết tối nay, cứ biết lát nữa đây đã này. Nghĩ vẩn vơ dấm dớ là chết mất ngáp ngay? Phải vứt bỏ hết, chỉ để nghĩ đến hai đứa - một con cáo già và một thằng còm gộc. Gò má Maicon bỗng đau nhức. May, phải đau thế này mới khỏi quên...

Brôduây khá vắng - trời lạnh, hơn nữa chưa đến giờ người ta ra đường, đã sắp đến giờ các rạp bắt đầu tối diễn. Chợt Maicon lạnh người - một chiếc xe lớn sơn đen dừng lại ở mép vỉa hè, thằng lái xe nhoài sang bên mở cửa bên này.

- Lên đi, Maik?..

Tóc đen chải gọn, áo cổ bẻ - Maicon mới trông thấy thằng này lần đầu, nhưng anh vẫn ngoan ngoãn nghe lời. Ngồi đằng sau là đại úy Mac Clôxki và Xôlôđô.

Từ phía sau lưng ghé thò lên bàn tay Xôlôđô, Maicon bắt tay hẳn. Bàn tay rắn chắc, vừa nóng vừa khô. Xôlôđô nói:

- Anh đến là rất hay, Maik. Hi vọng rằng tôi với anh sẽ giải quyết xong những chuyện rây rà này. Tôi tính một đằng nhưng lại ra một nẻo - sợ quá thể! Rốt cuộc chẳng ra làm sao, không ai lợi lộc gì hết.

Maicon nói bình thản:

- Vâng, tôi cũng hi vọng chúng ta sẽ hiểu nhau. Tôi muốn người ta đừng động đến ông già tôi nữa.

- Không, - Xôlôđô nói chắc chắn.- Đụng gì nữa mà đụng. Xin đem đầu mấy đứa con tôi ra mà thề rằng sẽ không ai động thủ đâu. Có điều anh phải bàn bạc cho ra nhẽ, chứ đừng như ông anh Xônni. Người đâu mà cứ như thuốc nổ ấy thôi, không tài nào bàn việc được.

Đại úy Mac Clôxki hậm hực:

- Ở chú này thì đằng hoàng. - Lão chồm tới trước vỗ bôm bốp vào người Maicon ra ý khen.- Cái chuyện hôm nọ chú đừng giận tôi nhé, xin lỗi chú. Đạo này có tuổi, tôi đâm ra bản tính, không đủ sức kiềm chế nữa. Kiểu này có lẽ phải về vườn cho sớm chợ. Thân kinh rã quá rồi - hết ngày này sang ngày khác cứ phải căng thẳng mãi mà. Thỉnh thoảng cũng phải thế nọ thế kia, tránh sao được? - Mac Clôxki thở dài râu rĩ và thành thạo đi một đường

quanh người Maicon để kiểm tra xem có súng không. Thằng lái xe liếc sang cười nhạt, cho xe chạy thẳng ra xa lộ quanh thành, lúc lách vào, lúc lách ra rất tự nhiên, nhưng nếu có ai bám đuôi là biết ngay.

Rồi thằng kia cho xe chạy một mạch lên cầu Oasinhton. Sang Niu Giơì à? Nghĩa là thằng nội tuyến của Xônni cũng hố. Nó cho xe phóng lên cầu, bỏ lại thành phố phía sau. Maicon làm bộ phớt tỉnh. Hay Thằng Thổ tính cho mình sang đồng lầy Niu Giơì ngủ với giun? Hay chỉ là cách đánh lạc hướng theo đuôi?

Xe chạy đến giữa cầu bỗng thằng lái ngoặt một phát ngoạn mục làm Maicon vắng sang một bên. Lúc trả lại tay lái thì đã thấy chiếc xe quay hăn đầu chạy ngược lại như không có chuyện gì xảy ra.

Ở ghế sau, Xôlôđô và Mac Clôxki không đưa nào bảo đưa nào cùng ngoái đầu lại xem có chiếc xe nào diễn màn xiếc tương tự hay không. Không. Chiếc xe xuống cầu và nhằm thẳng hướng Bronx phóng đến. Để cho chắc ăn, nó chạy loanh quanh mấy con hẻm. Xôlôđô khoái chí rút thuốc ra mời thằng tài xế, khen:

- Chạy khá đấy!

Mười phút sau, xe chạy vào một khu phố Italia nhỏ bé và dừng lại trước một quán cơm. Ngoài đường chẳng có ma nào, trong tiệm vài người khách muộn đang ăn nốt bữa. Maicon lo thằng tài xế sẽ vào theo, nhưng không, nó ngồi lại trong xe. Tay trung gian không nhắc gì đến thằng tài xế, mà cũng chẳng ai dả động đến nó cả. Nói chi li ra thì mang theo tài xế thế này là Xôlôđô đã vi phạm thỏa thuận rồi. Maicon quyết định không nói đến chuyện đó, mặc dù đã biết trước rằng sự im lặng của anh sẽ bị coi là nhút nhát, chứng tỏ anh không muốn cuộc hòa đàm này đổ vỡ.

Cả ba ngồi vào chiếc bàn tròn độc nhất giữa quán - Xôlôđô không chịu lấy bàn trong các ngăn kín. Ngoài ba người ra lúc này trong quán chỉ còn có hai thực khách.

Không biết có phải Thằng Thổ gài sẵn không đây, Maicon thoáng nghĩ. Nhưng thôi, chẳng sao.

Mac Clôxki hỏi:

- Món ăn Italia ở đây xực có được không đấy?

Xôlôđô tán:

- ông lấy thử món bò đi, thứ này khắp Niu York không đâu có bán.

Gã bồi duy nhất trong quán bưng đến chai vang và mở nút. Mac clôxki không uống. Thế mới lạ.

- Dân Irland chắc chỉ có mình tôi là thằng tỉnh - hần nói.- Bao nhiêu bậc hơn đời chỉ vì ma men mà gãy, ai chứ tôi thì thấy nhiều rồi.

Xôlôđô quay sang lão đại úy phân bua:

- Tôi với Maik sẽ nói chuyện bằng tiếng Italia, đừng nghĩ rằng tôi nghi kị gì ông, chẳng qua nói chuyện tiếng Anh tôi khó diễn đạt hết ý mình, mà tôi thì muốn thuyết phục cho Maik nghe ra rằng tôi làm việc này hoàn toàn với ý tốt và tất cả đều có lợi nếu hôm nay ta thỏa thuận được với nhau. Xin ông đừng để bụng - không phải tôi không tin ông đâu.

Đại úy Mac Clôxki cười cười nhìn hết đĩa này sang đĩa khác:

- Ờ, cứ việc, lão đáp. - Tôi còn bận với món thịt bò và spaghetti cái đã...

Xôlôđô liền quay sang Maicơn nói một tràng tiếng Xixili:

- Trước hết xin anh hiểu giúp rằng tất cả những chuyện giữa tôi với ông cụ nhà anh thuần túy là chuyện công việc. Tôi rất kính trọng ông Trùm Côrleône, chỉ mong có ngày được cụ sai bảo. Nhưng còn một cái mà xin anh cũng hiểu cho, ông cụ nhà có những quan niệm khá cũ kĩ. Tất cả tiến lên mà cụ nhà cứ chần ngang lối. Cái việc mà tôi đang nhắm có một triển vọng lớn lao, đó là lời chào mời của tương lai, trong đó mỗi người xoi hăn hàng bao nhiêu triệu tiền lời. Thế là chỉ vì thói sơi tóc chẻ làm tư cổ lỗ, ông nhà lại đi ngược chiều hướng chung. Thế tức là cụ bó chân bó tay bọn này rồi còn gì.

Ngoài miệng, cụ bảo tùy các anh, nhưng cả cụ, cả tôi đều hiểu rằng đó chẳng qua chỉ là nói suông thế thôi. Ngoài đời, người ta buộc phải bóp hấu bóp cổ nhau ấy chứ. Tình thực cụ nói khác - buộc tôi phải bỏ một việc mầu mỡ kinh khủng. Vì tôi vốn tự trọng và không muốn trói buộc mình thành thử mới xảy ra cái chuyện ai cũng biết là sẽ xảy ra. Xin nói thêm là tôi hành động đây có sự tán thành tuy không nói ra - của cả Ngũ Đại Gia Niu York nữa. Riêng nhà Tattaglia thì ăn chia với chúng tôi. Nếu cứ động binh đao thì

nhà Côrleone sẽ phải đơn độc một mình chọi cả năm nhà. Giá như cụ nhà còn mạnh, có lẽ bên các anh còn đương được. Nhưng ông anh của anh thì, nói bỏ lỗi, chưa ăn thua gì so với cụ nhà. Còn tay congliori người Irland bên các anh thì sánh sao bằng Giencôrapbandando - cầu cho lão ta được yên nghỉ dưới suối vàng. Bởi vậy tôi mới đề nghị hòa bình, đúng ra là đình chiến. Hai bên sẽ cùng chấm dứt các hành động thù địch cho tới khi cụ nhà bình phục và có thể đích thân đàm phán. Tôi đã khuyên can và thuyết phục được cánh Tattaglia chịu từ bỏ ý định trả thù cho đứa con út của ông ta rồi. Ta đã chung sống hòa bình. Còn trong khi mọi cái chưa ngã ngũ thì đằng nào cũng phải kiếm sống, vì vậy tôi cứ túc tắc buôn bán nhì nhằng cái món của mình đã. Tôi khuyên cánh bên các anh làm chung, cũng xin gia đình Côrleone đừng ngăn cản là quý lắm rồi.

Tôi thì tôi nghĩ vậy đấy. Nếu tôi không nhầm, anh được toàn quyền quyết định có chấp nhận các đề nghị của tôi hay không.

Maicon cũng nói bằng tiếng Xixili:

- Xin ông cho biết tỉ mỉ hơn, ông định tiến hành công việc thế nào, gia đình tôi sẽ lãnh những vai trò gì và sẽ được những gì.

- Nghĩa là anh muốn tôi trình bày tỉ mỉ những đề nghị của tôi chứ gì? - Xôlôđô hỏi lại.

Maicon nghiêm giọng nói:

- Trước hết, tôi muốn có bảo đảm chắc chắn rằng tính mạng bố tôi không bị đe dọa nữa.

Xôlôđô giơ hai tay lên kêu trời:

- Tôi mà đảm bảo cái gì cơ chứ? Cái thân tôi còn chưa biết sống chết lúc nào nữa là. Có mỗi dịp may mà tôi bỏ lỡ mất rồi. Chú đề cao tôi quá đấy, chú em. Chắc chú không biết, chứ tôi đâu có phải là pháp sư?

Tới đó Maicon đã không còn một chút nghi ngờ gì nữa - rõ ràng cuộc gặp gỡ này chẳng qua chỉ để kéo dài thêm vài hôm. Xôlôđô âm mưu giết ông già bằng được.

Khoái nhất là Thăng Thổ chưa đánh giá hết Maicon, coi anh là hạng bé gan. Lần thứ ba, cái cảm giác đê mê lạnh lạnh lại như kim châm khắp người Maicon. Anh làm bộ dấn mặt ra. Xôlôđô hỏi giật giọng.

- Gì thế

Maicon áp úng nói bằng tiếng Anh:

- À rượu. Tôi uống hơi nhiều hay sao ấy? Xin phép vào trong kia một tí, có được không ạ?

Hai con mắt đen ngòm của Xôlôđô dò hỏi nhìn chằm vào mặt Maicon:

- Buồn đái hả?

Vừa nói hần vừa nửa đùa nửa thật thò tay sờ bụng dưới Maicon. Maicon làm như phật ý mím môi. Mác Clôxki buông thông:

- Không có gì đâu. Tôi mò kĩ rồi.

Xôlôđô rõ ràng không thích cái kiểu đi đái lắt nhắt ngang đường thế này. Hần đưa mắt cho thằng ngồi bên, phươn lông mày chỉ ra phòng vệ sinh. Thằng kia biết ý chạy vào xem lại. Không có ai. Xôlôđô đành miễn cưỡng nói:

- Đi đi nhanh lên nhá? - Mũi thằng này là mũi thú, hần đã đánh hơi thấy có chuyện chẳng lành.

Maicon đứng dậy vào nhà vệ sinh. Anh đến bồn tiểu tiện xả một bãi cho đỡ tức bụng rồi vào hố xí, thò tay ra sau bồn nước tráng men sờ thấy ngay khẩu súng lục mũi tù gắn bằng băng dính vào thành bồn. Clemenxa bảo rằng không phải lo chuyện dấu tay trên lớp băng dính. Maicon giật ra, nhét súng vào cặp quần và cài cúc áo lại. Anh rửa tay và vuốt tóc cho ướt. Sau đó rút khăn tay cọ thật kĩ vòi nước lúc này vừa đung tay vào. Xong xuôi anh bước ra.

Xôlôđô đảo cặp mắt tối sầm đề phòng, ngồi quay đầu về hướng nhà vệ sinh. Maicon mỉm cười:

- Bây giờ ta nói chuyện được rồi - anh thở phào nói. Đại úy Mác Clôxki hí húi đánh vật với món spaghetti thịt bò mà lúc đó người ta đã bê lên. Gã ngồi bàn kê sát tường này giờ căng người theo dõi Maicon lúc đó cũng thở ra.

Maicon ngồi vào chỗ cũ. Anh nhớ Cletnenxa dặn không ngồi xuống mà cứ thế nỏ luôn khi vừa ra khỏi buồng vệ sinh - Nhưng không biết linh tính hay vì nhát gan mà Maicon làm khác. Anh biết chắc rằng chỉ một hành động sai sót là ăn đạn ngay. Giờ thì anh đã yên tâm rồi, - phải, đúng là anh có sợ thật, bởi vì vừa ngồi xuống một cái thấy đỡ cuồn chân liền. Lỗ mũi anh phập phồng lên xuống.

Xôlôđô chồm cả người đến. Nhờ khuất mặt bàn, Maicon cời cúc áo, căng tai lên nghe Xôlôđô nói. Anh không nghe nổi lấy một tiếng. Máu đập ở mang tai thành thịch, giọng nói không lọt đến óc anh. Dưới gầm bàn, tay phải anh lần vào cặp quần lôi ra khẩu súng. Gã bồi đến chờ Xôlôđô quay sang đặt món ăn. Tay trái Maicon hất đổ cái bàn, tay phải vung khẩu súng lên kê gần như sát sọ Xôlôđô, phản ứng của Thằng thổ thật kinh người - Maicon chưa kịp làm gì Xôlôđô đã nhanh nhẹn lùi lại.

Nhưng Maicon trẻ hơn, phản xạ nhanh hơn nên đã kịp bóp cò. Không hiểu do đâu, Maicon tin rằng chỉ một viên đó là đủ. Vào giây chót, Xôlôđô ngoảnh lại và Maicon thấy rõ sự sống tắt ngóm trong mắt hắn như cây nến lụi.

Một giây sau mũi súng đã nhằm thẳng vào Mac Clôxki. Lão đại úy cảnh sát bàng hoàng nhìn Xôlôđô như người ngoài cuộc, tựa hồ việc này không dính dáng gì đến lão cả. Lúc lão đưa mắt nhìn sang Maicon, trên vẻ mặt, trong ánh mắt lão chỉ thấy sự bức mình cao ngạo xen lẫn niềm tin tưởng rằng thằng ranh nhút nhát kia hoặc sẽ nộp súng đầu hàng, hoặc sẽ vùng chạy. Thấy thế tay Maicon ghé cò mà miệng anh không kìm nổi nụ cười. Phát súng rất xoàng không hạ nổi Mac Clôxki mà chỉ xuyên qua cái cổ bò mộng của lão, lão thở ằng ặc như nghẹn miếng bít tết, những tia máu nhỏ phun bắn ra. Rất tỉnh táo, Maicon nhằm mái đầu điểm bạc của lão đẩy thêm một phát nữa.

Đột nhiên, bốn bên như có màn sương hồng chụp xuống. Maicon quay phắt sang phía cái bàn kê sát tường. Thằng cha ở đấy ngồi im không cựa quậy. Hắn ta ngoan ngoãn đặt hai tay lên bàn và nhìn đi chỗ khác. Maicon buông tay, khẩu súng trượt theo chân anh chuôi xuống sàn không một tiếng động. Cả thằng cha ngồi dựa tường lẫn gã bồi bàn đều không trông thấy anh buông súng.

Chỉ vài bước chân là Maicon đã ra đến cửa và nhót ra ngoài. Xe của Xôlôđô vẫn đậu nguyên bên lề đường, nhưng không thấy thằng lái đâu hết. Maicon ngoặt sang trái, rẽ qua góc đường. Ánh đèn pha sáng lóa phía trước, và một chiếc xe cũ mèm đóng kín dừng lại cạnh anh, cửa xe bật mở, Maicon chui tọt vào, chiếc xe rú máy lao đi. Ngồi sau tay lái là Texxiô, nét mặt gãy góc của lão như hóa đá..

- Xong Xôlôđô chưa? - lão hỏi.

- Xong cả hai,- Maicon đáp.
- Chắc không
- Ốc văng lung tung cả,- Maicon nói.

Trong xe đã có sẵn quần áo thay. Hai mươi phút sau, anh đã chinh chệch ngồi trên một chiếc tàu hàng Italia đang nhổ neo trên đường sang Xixili. Hai giờ sau chiếc tàu đã ra đến ngoài khơi và ngồi trong ngăn buồng tàu Maicon trông thấy qua cửa mạn ánh đèn Niu York lùi dần chập chờn như ngọn lửa hoả ngục. Maicon thấy nhẹ bồng. Anh đã thoát, từ giờ anh sẽ chẳng còn phải dính vào cái gì nữa. Đó là một cảm giác quen thuộc, anh nhớ lại cái lần anh được lôi ra từ một hòn đảo mà toán lính thủy đánh bộ đã đổ lên trước đó. Trận đánh vẫn còn tiếp tục, nhưng anh bị thương xoàng, và được chuyển ra tàu quân y viện. Lúc ấy vẫn cái khoái cảm lâng lâng xâm chiếm cả người anh như bây giờ vậy. Phải, dầu sôi lửa bỏng sẽ bốc lên cuộn cuộn - có điều anh không còn đấy nữa.

Ngay sau hôm Xôlôđô và Mac Clôxki bị hạ sát, từng bót cảnh sát Niu York lệnh cho các thanh tra khu vực tất cả các sông bạc, ổ điểm, ổ bao thầu đánh cá phải đóng cửa hết cho đến khi bắt được hung thủ giết đại úy Mac Clôxki. Những cuộc vây ráp chà xát khắp thành phố. Mọi chuyện làm ăn phạm pháp đều bị dính hết.

Đến chiều, qua kẻ trung gian, Ngũ đại Gia Niu York hỏi nhà Côrleône có chịu nộp ngay hung thủ không. Câu trả lời là: việc đó không dính dáng gì đến Ngũ Đại Gia hết. Thế là sập tối, một tiếng nổ dội lên ngay cạnh khóm nhà thuộc về gia đình Côrleône. Một chiếc xe phóng ngang qua lối vào chằng giây xích, chạy chậm lại và từ bên trong tung ra một quả bom rồi phóng vụt đi mất dạng. Sau đó ít lâu, hai thằng đàn em loại tép riu của gia đình Côrleône bị bắn gục lúc đang ăn uống vui vẻ trong một tiệm ăn Italia bên khu Grinuych Village. Cuộc chiến tranh huynh đệ tương tàn của maphia năm 1946 bùng nổ.

CHƯƠNG 12

Giônni Phôntêin uể oải khoát tay cho người hầu lui.

- Mai nhá, Billi - hấn nói.

Anh người hầu da đen lom khom cúi chào, giật lùi ra khỏi gian phòng ăn kiêm phòng khách rộng thênh thang trông ra Thái Bình dương.

Kiểu này là tối nay Giônni có khách. Khách là Saron Muor, một con nhỏ từ khu ổ chuột Grinuych ở Niu Yrork liều mạng khăn gói xuống Hôliút xin một vai trong bộ phim do một tay tổ có tiếng sản xuất. Cô nàng đến trường quay và bắt gặp Giônni đang đóng phim cho lão Uônt. Thấy con bé yêu kiều, sạch sẽ lại nhanh nhẩu, nên Giônni mời về nhà dùng bữa tối. Được Giônni Phôntêin mời về nhà thì còn vinh hạnh nào bằng..

Nghe danh Giônni hào hoa, em Saron cứ tưởng anh lao hăng lắm, không ngờ anh cứ ngững ngoẵng có vẻ nghe danh Giônni hào hoa, em Saron cứ tưởng anh lao hăng lắm, không ngờ anh cứ ngững ngoẵng có vẻ chê cái khoản bẻ lá bút hoa. Số là không phải bạ ai hấn cũng lao, lúc say thì không kể. Ba mươi lăm tuổi, bỏ một vợ, một vợ theo trai, Giônni còn thiết cái gì. Thấy em hay hay thì gạ tí chơi thôi.

Trên bàn ê hề thức ăn. Giônni lạ gì các em nhai miệng để ăn diện, được ăn gỡ một bữa thì cứ gọi là mệt nghỉ. Rượu cũng tha hồ; sâm banh ướp lạnh, uytxki, cô nhắc, rồi thì đủ thứ rượu khai vị. Mọi thứ đã đầu vào đấy, Giônni chỉ còn phải rót rượu.

Ăn xong hấn đưa cô bé sang phòng khách - một gian phòng rộng lợp kính nhìn ra biển. Hấn lấy cả chồng đĩa Ela Fitgiêron đặt lên máy hát rồi ra đệm nằm xuống cạnh em. Hai đứa nói chuyện lằng nhằng không đầu không đuôi, hết chuyện sắc đẹp lại chuyện vui buồn - có thể Giônni nhà ta mới nổi hứng.

Khoan khoái nằm dài bên em, Giônni khẽ hôn môi. Cái hôn thì em nhận, nhưng chỉ sơ sơ vành ngoài thế thôi, tiếp theo xin miễn. Mặt đại dương dập dờn ánh trăng xa.

- Sao không nghe đĩa của anh? - Saron nũng nịu hỏi.

- Ai lại khoe khoang thế, mất hay, - hấn gạt đi.

Nhưng Saron vẫn nài nỉ:

- Đã đành là không khoe, nhưng chỉ mình em nghe mà không được à? Hay là anh hát em nghe vậy. Trên phim, anh hát làm khối em chết đấy thôi.

Giônni bật cười. Hồi nào cái khoản "anh hát tặng em" này hấn đã diễn mãi rồi. Cái giọng têlô của hấn cất lên là các em đã nức cả người, ông ọo giở hết điệu bộ, mắt sáng như đèn ô tô, cứ như sắp lên phim không bằng. Bây giờ thì xin kiếu nhá! Cả tháng nay hấn không dám thử giọng, với lại không ở trong nghề chẳng ai biết cái khoản phụ họa mới là cái ăn tiền, đâu phải thích hát là hát được ngay. Nghe lại giọng hát trẻ trung tràn trề sinh lực, phong phú, quyến rũ mới xót cả ruột, cứ như anh kếp già đầu hói, bụng phê ngồi xem lại những hình ảnh hào hùng thuở thiếu thời vậy. Hấn thú thực:

- Giọng anh bây giờ dở làm, nghe cứ nhạt như nước ốc ấy.

- Người ta bảo đóng phim này anh chịu thiệt đủ điều, đúng không? Anh đóng không lấy tiền à? - Saron hỏi.

- Có thể thật. Chỉ lấy tí tượng trưng thôi.

Hấn đứng dậy rót thêm rượu cho cô bé, châm cho cô ta điều thuốc lấy trong hộp thuốc khắc chữ vàng. Saron thông thả kéo khói, chiêu từng ngụm brandy. Giônni ngồi bên, cốc hấn đầy hơn hấn - hấn cần nhiều chất men cho bốc máu.

Thật ngược đời. Thường thì phải chuốc cho các em say còn mình phải tỉnh. Nhưng hóa ra người cần bốc lại là hấn, chứ không phai các ả mèo: Đó là vì hai năm nay Giônni đã phung phí quá nhiều sức lực, thấy em nào sạch nước một tí là chớp ngay, du dương vài hôm, tặng em một món quà rồi cho đi tàu suốt. Nhiều em đã có may mắn được cặp với Giônni Phôntêin. Chỉ thế thôi chứ yêu đương cái lỗi gì?

Giọng hát của Ella Fitgiêrôn hấn rất thích. Hát ra hát - rõ ràng, chắc nịch nịch. Hấn hiểu giọng hát của ca sĩ này và cảm thấy một mối đồng điệu. Nằm dài trên đệm ngáy ngất hơi men, Giônni chỉ muốn hát theo, nhưng có người lạ, nên hấn lại thôi.

Thái độ của Saron thật khó hiểu. Cái gì cô bé cũng ngoan ngoãn chấp nhận, nhưng vừa rời môi hôn cô ta liền cầm cốc làm một hơi rượu. Trông thần nhiên thế thôi nhưng Giônni hiểu là cô bé muốn tốp. Hắn biết tốp đi rồi. Hắn cũng nâng cốc rượu và châm thuốc hút.

- Không phải tại em không thích anh đâu. Anh dễ thương hơn em tưởng nhiều đấy? Cũng không phải em sợ hay còn bỡ ngỡ chưa quen, chẳng qua em không thấy hứng, - cô bé nói thỏ thẻ.

- Anh đúng là thằng vét đĩa, phải không - Giônni hỏi đùa, xem ra không có vẻ gì thất vọng lắm làm cho Saron lúng túng.

- Thật ra lúc anh đang lên thì em còn bé, - cô ta nói.

- Em mê giọng hát của anh, mê anh đóng phim lắm. Có điều không phải lứa chứ không thì xong ngay.

Nghe vậy Giônni liền sang số lùi. Cô bé xinh xắn, nhí nhảnh thật. Cô là loại gái chính chuyên, không phải dễ dàng hiến thân hay sẵn sàng nộp thuế thịt để sau này còn leo, không như bọn cứ bám kè kè bên hắn nhưng chỉ để lợi dụng chứ chẳng có tình nghĩa quái gì cả, cũng không phải làm cao để sau này đi khoe: "Giônni Phôntêin xin chết nhưng tao thêm vào?"

Giônni không bực - có lẽ hắn già rồi chẳng? Càng đỡ mỗi. Hắn tỉnh bơ uống rượu, mắt lơ đãng nhìn ra xa.

- Đừng giận em, Giônni. - Saron thủ thỉ. - Có lẽ vì em hơi quê, chưa quen cái kiểu Hôliút đấy thôi.

Hắn chỉ cười vuốt má Saron, kéo cái váy trùm kín đầu gối cô bé.

- Giận gì mà giận, lâu lâu cũng phải ăn chay tí chứ, - hắn thân tình nói.

Thực ra hắn lại thấy may - khỏi phải giả vờ hăng máu bò đực động cốn, lăn hùng hục như trên màn ảnh, mệt lắm. Uống thêm chút nữa, hôn hít tí tỉnh nữa rồi Saron đứng dậy đòi về. Giônni làm mề, hện:

- Hẹn em lần khác nhé.

- Thôi, chỉ tổ mất thì giờ của anh, - cô gái đáp thành thực - với lại cũng chẳng đi đến đâu: Cảm ơn anh. Mai về già còn có cái để khoe với con cháu: "Có lần tao với Giônni Phôntêin ở với nhau gần trọn đêm mà chẳng có chuyện gì cả".

- Vì tao khẳng khẳng không chịu, - Giônni đùa góp.

- Đừng hòng chúng nó chịu tin, Saron cười.

Giônni hứng chí khôi hài:

- Không tin thì để anh viết cho em cái giấy chứng nhận hẳn hoi nhé?

Cô gái lắc đầu cười, hần bèn tiếp:

- Hay đùa nào không tin em cứ bảo anh, anh mắng cho một chập. Anh sẽ bảo anh rượt em cả đêm mà chịu không làm gì được.

Đùa quá hóa ác. Cô gái hơi nhăn mặt khiến Giônni biết ngay là mình quá lỗ. Nói thế thì không khác nào bảo cô người ngợm chẳng ra gì nên hần không ham. Có kể lại cho con cháu nghe thì phải thêm: "Tao còn giữ gìn được là vì Giônni nó đếch thèm".

Giônni lúng túng vỗ về:

- Đùa đấy thôi, em. Có phải bạ đâu ngủ đấy đâu chứ. Có gì cần cứ phần cho anh biết nhé.

Saron chỉ khẽ vâng rồi về.

Còn cả một đêm cô đơn dài dằng dặc. Đơn giản hơn cả là với bọn hàng thịt như cánh Glec Uôt gọi đám đào non chịu chơi của lão, nhưng hần lại đang thèm một chút tình người. Hần chỉ muốn tâm tình mấy câu với ai đó mà thôi. Chợt hần nhớ đến cô vợ cũ Virginia.

Bây giờ đã rảnh rồi, hần có quyền về thăm mấy đứa con tí chứ. Một phần hần cũng lo cho Virginia - cô làm sao mà đối phó nổi với bọn chim chuột cứ đeo theo gạ gẫm. Bọn này mà làm được là khoe toáng lên rằng vừa ngủ với vợ Giônni Phôn-tê-in ngay. Tuy vậy, cho đến giờ vẫn chưa chẳng nào mó được vào cô. Chứ không như Margo!

Giônni nhắc điện thoại. Giọng Ginni hần nhận ra ngay - kể cũng chẳng lạ. Giọng nói ấy hần đã nghe lần đầu lúc mới lên mười, khi hai đứa học cùng lớp bốn.

- Ginni hả? - Hần nói - Hôm nay có rỗi không? Ghé chơi một tí được chứ

- Được thôi! Có điều bọn nhỏ đang ngủ, gọi dậy cũng dở.

- Không cần - Hần bảo.- Tôi muốn nói chuyện với cô kia.

Ginni ngáp ngừng một thoáng, sau đó mới hỏi cố không tỏ ra hồi hộp:

- Cần lắm à? Có gì quan trọng không thế

- Ờ không, - Giônni đáp. - Hôm nay vừa xong phim, tôi nghỉ, ta gặp nhau tán phét một tí cũng hay. Cô xem lại xem, nếu bọn nhỏ ngủ say rồi, tôi cũng muốn nhòm qua một tẹo.

- Được thôi, Ginni nói. - Mừng cho anh được sắm vai ấy.

- Cám ơn, - hần đáp. - Nửa giờ nữa tôi sẽ tới.

Đến Bevoli Hin, Giônni Phôntêin còn nấn ná chưa ra khỏi xe ngay; hần ngồi trầm ngâm nhìn ngôi nhà mình đã từng sống. Trong kí ức hần lại hiện lên lời Bố Già bảo rằng ai muốn sống thế nào tùy thích. Nghe mà mê, miễn là biết dịch xác mình thích gì. Vậy hần có biết hay không.

Cô vợ cũ đợi hần ở cửa. Nhỏ nhắn, duyên dáng, mái tóc đen huyền - con bạn người Italia cũng cùng phố với hần đây, một đứa đoan trang, đồ thẳng nào dám hó hé.

Ngày xưa hần coi trọng cái đó lắm. Vậy phải chăng Ginni chính là điều hần ước ao? - Hần tự hỏi và tự trả lời: Không! Thứ nhất, hần không còn ham muốn cô, cái cuồng nhiệt của hai đứa đã bị năm tháng làm nguội lạnh đi. Hai nữa, còn một điều thuộc về lĩnh vực khác mà Ginni không bao giờ tha thứ cho hần. Tuy vậy, ít ra hai đứa đã không còn là kẻ thù của nhau nữa.

Ginni pha cà phê đem lên phòng khách cho hần cùng món bánh ngọt nhà làm.

- Nếu anh muốn thì cứ việc nằm xuống đi vắng.- cô bảo, trông anh phờ phạc quá.

Giônni cởi áo vét, tụt giày, tháo ca vát. Ginni ngồi ngay trước mặt nhìn hần một cách nghiêm trang pha chút giễu cợt.

- Hay thật, - cô nói.

- Hay cái gì? - hần chỗi dậy, cà phê sánh cả ra áo.

- Giônni Phôntêin keng trai nhà Lia mà cũng có những buổi tối trống trải nhỉ?

Giôlmi cười nhăn nhó:

- Giônni Phôntêin kể trai có hẹn, khốn nỗi lại bị đào đá dít. Thế là lại thấy nhẹ cả người cơ chứ.

Hắn sững sốt thấy một nét giận thoáng qua trên mặt Ginni

- Bực mấy con diêm mà làm gì, - cô nói.- Bọn này màu mè làm cao đấy mà.

Buồn cười - hình như cô thực sự bực mình thấy có người cho hắn ra rìa thì phải.

- Kệ mẹ nó, - hắn dài giọng. - Đang chán bứ ra đây. Cũng phải có lúc làm người lớn chứ. Với lại tôi mất giọng rồi thành ra khoản các em ái mộ e cũng khó. Bộ mã tôi thì chẳng ăn ai, cô biết đấy.

Ginni chân thành cãi:

- Ngoài đời trông anh khá hơn trên màn ảnh nhiều.

Giônni lắc đầu:

- Tôi vừa béo ra, đầu lại hói... Nói tóm lại, nếu tôi không lên nổi nhờ bộ phim này thì chỉ còn có nước đi nướng bánh pizza. Hay để tôi thu xếp cho cô đóng phim vậy, trông cô chúa lắm.

Nói vậy chứ làm gì Giônni chẳng biết cô vợ cũ của hắn giờ đây đã là một mẹ sồn sồn ba năm tuổi - ở Hôliút này đàn bà tuổi đó đều bị liệt vào hạng mẹ tất, dù cố giữ gìn đến đâu cũng vậy. Bọn gái non đỏ về đây đông quá, đứa nào cũng xinh, cũng tràn trề sức sống, đứa nào cũng hăm hở đua với đời. Lắm em đẹp muốn thót tim, phải tội nói năng ồm ồm và quá hám danh. Đàn bà cỡ "băm" trở lên cạnh tranh sao nổi? Có duyên dáng, lịch thiệp, thông minh đến đâu cũng cứ phải thua tuổi trẻ. Vì vậy nghe Giônni nói chuyện đóng phim, Ginni biết tổng hắn chỉ nói dãi bời thế thôi: Tính hắn thế, cứ thích nịnh đầm mặc dù chẳng cần vậy cũng đã khối em đeo rồi. Mở mồm là khen đẹp, khen duyên, mau mắn bắt lửa cho người đẹp châm thuốc, mở cửa nhường người đẹp đi trước. Với bất cứ cô nào, dù không biết tên, dù chỉ ân ái một đêm, Giônni cũng thực lòng quý mến. Khéo chiều thế chả trách lắm cô mê.

Biết thế, Ginni chỉ cười:

- Thôi xin anh đi! Chẳng phải anh đã phờn phờ tôi mãi rồi đấy sao? Suốt mười hai năm trời. Tôi còn lạ gì anh mà bực?

Hắn thở ra, duỗi dài trên đi vắng.

- Không đùa đâu, - hắn nói, - trông cô búa bổ lắm.

Ginni không đáp. Chắc hắn đang có chuyện gì đó nấu ruột đầy trông biết ngay. Một lát sau cô hỏi an ủi:

- Thế bộ phim ổn cả chứ? Liệu anh có được gì không

Giônni gạt đầu:

- Phim khá lắm. Chưa biết chừng tôi còn lên lại cơ đấy. Vớ được cái giải Hàn lâm viện và biết khéo xoay xở thì chẳng cần hát hỏng gì vẫn cứ khá như thường. Được thế cô với bọn nhỏ chắc cũng mát mặt hơn.

- Mát thế chứ còn mát thế nào nữa, - Ginni lên tiếng.- Thế này cũng đã...

- Thứ nữa, - hắn ngắt lời, - tôi còn muốn được gần bọn nhỏ nhiều hơn. Cũng phải giữ chừng mực một tí mới được. Thứ sáu hàng tuần tôi tới ăn cơm sẽ không để lỡ một lần nào, dù có ở xa đến đâu, dù có bận đến mấy. Rồi có dịp, tôi sẽ cố đến chơi với chúng cả thứ bảy và chủ nhật, hay đưa chúng về chỗ tôi trong các kì nghỉ...

Ginni đặt cái gạt tàn lên ngực hắn:

- Tôi không phản đối, - cô bảo. - Tôi không đi bước nữa để anh vẫn là bố của chúng - Giọng cô tỉnh táo, tuyệt không một chút cảm xúc nhưng mắt lại ngược lên trần nhà. Giônni cảm thấy trong giọng nói nổi cay đắng, sự oán hận của cô đối với thằng chồng bỏ vợ bỏ con chạy theo gái để rồi sự nghiệp vụt đi. Đột nhiên Ginni nói sang chuyện khác: - A mà đồ anh biết, ai vừa gọi điện đến nào?

Giônni không hưởng ứng trò này, hắn chúa ghét cái kiểu úp úp mở mở:

- Ai?- Hắn hỏi.

- Ít ra anh cũng phải đoán một lần cho phải phép chứ, - Ginni gặng.

Hắn làm thinh.

- Bố Già anh đấy, - rốt cuộc Ginni phải xì ra.

Giônni ngồi nhồm đậy, kinh ngạc thực sự:

- Lại thế nữa? Có bao giờ cụ nói chuyện điện thoại với ai đâu chứ? Thế cụ bảo sao?

- Cự bảo tôi động viên anh. Cự bảo sức anh còn lên được và anh đang lên lại, miễn là có một người thân nào đó đặt niềm tin nơi anh. Tôi hỏi tại sao lại là tôi thì cự nói tại vì anh là bố lũ trẻ. Ông già hay thế mà người ta cứ đem đặt đủ chuyện về cự chứ...

Điện thoại trong bếp đổ chuông - Ginni ra. Cô cũng thuộc loại ghét tẻlêphôn, bắt đắ dĩ phải để dưới bếp một, phòng ngủ một, còn đầu cho gỡ hết. Lúc trở lên phòng khách, nét mặt cô lộ ra vẻ ngạc nhiên:

- Gọi anh đấy, Giônni, - cô bảo.- Tôm Haghen đấy, bảo là có chuyện rất cần.

Giônni ra bếp và cầm lấy ống nghe:

- Tôi nghe đây, Tôm.

Giọng Tôm Haghen đều đều:

- Giônni, ông già bảo tôi đến gặp anh - phim đã làm xong, bây giờ tính chuyện tương lai là vừa. Cự bắt tôi bay chuyến sáng. Anh đón tôi ở Los Angeles được không? Tôi sẽ rời Niu York lúc mười một rưỡi, xong việc về liền, khỏi sợ mất một tối vui của anh.

- Bậy nào, Tôm, tôi vui tối việc gì. Anh ở lại tôi càng mừng, - Giônni đáp. - Tôi sẽ tổ chức một chầu đón anh và giới thiệu với anh vài nhân vật Hôlitút. - Giônni thực bụng muốn vậy. Hẳn chỉ sợ Bố Già trách hay mọi người kêu ca rằng hẳn lên chân rồi, chẳng thềm nhớ đến ai, sợ mất mặt với khách sang. Nhưng Haghen từ chối:

- Tôi phải về ngay, xong lúc nào về lúc ấy. Anh đón tôi nhé?

- Được rồi, - Giônni đáp.

- Anh cứ ngồi trên xe, - Haghen tiếp. - Bảo đưa nào ra dắt tôi đến chỗ anh là được.

- Tốt.

Giônni gác máy trở vào phòng khách.

Ginni ngược mắt ra ỷ hỏi.

- Ông già muốn giúp tôi vài việc nữa. Tôi được đóng phim cũng nhờ cự lo đấy chứ, không hiểu cự làm thế nào mà tài thật. Nhưng chân tình tôi không muốn cự dính thêm vào đây nữa.

Hắn nằm kênh ra đivăng. Giônni thấy rời rã cả người. Ginni đề nghị:

- Hay hôm nay anh đừng về nữa, cứ nằm trong phòng dành cho khách ấy. Sáng ra ăn sáng với bọn nhỏ - chứ đêm hôm thế này còn đi đâu? Mà thực tình tôi cũng không hình dung nổi anh sống đằng ấy thế nào? Một mình thui thủi, hết ra lại vào mà không buồn à?

- Tôi có ở nhà mấy đâu mà lo?- Giônni đáp.

Ginni bật cười:.

- Vẫn chứng nào tật ấy. - Cô ngâm nghĩ một lát. - Vậy trái giường trong phòng trống cho anh nhé?

- Thế phòng cô thì không được à? - Hắn gạ gẫm.

Cô đỏ mặt gắt:

- Không!

Cả hai cùng cười không chút giận nhau.

Sáng hôm sau Giônni dậy muộn - nắng rọi qua rèm cửa đã cuốn lên: Thường thì đến trưa nắng mới chiếu vào đây được. Hắn lớn tiếng gọi:

- Này, Ginni, còn phần bữa sáng cho tôi không đấy?

Tiếng cô từ tít đằng xa vọng đến:

- Chờ tí!

Đúng là một tí thật. Có lẽ mọi thứ đã sắp sẵn đâu đấy cả rồi: đồ ăn đựng trong lồng hấp, khay đĩa bày hàng hoàng cho nên Giônni vừa mới bập vài hơi thuốc đã thấy cánh cửa mở toang và hai đứa con gái đẩy cái bàn con có bánh xe vào.

Cả hai đứa đều kháu khỉnh đến nhói cả tim. Hai cái mặt chó con tươi rói, những con mắt long lanh đầy vẻ hiếu kì và sốt ruột xem chừng hai đứa chỉ chực chạy ủa vào lòng bố. Tóc chúng dài buộc túm đuôi ngựa nghiêm chỉnh, áo dài lòa xòa cài hết cúc, chân đi giày trắng đánh vécni bóng lộn. Chúng đứng ngây ra bên chiếc bàn để bữa sáng mà nhìn hắn dập thuốc. Chờ hắn vừa giang rộng vòng tay là hai đứa cùng lao bổ đến một lúc. Những chiếc má mìn màng thơm tho áp vào má hắn, hắn cọ cái cằm chồm chồm vào chúng và thế là tiếng chí chóc rộ lên. Ginni xuất hiện trên ngưỡng cửa, đẩy cái bàn con đến gần Giônni để hắn có thể ăn mà không

cần ra khỏi giường. Cô ngồi xuống bên mép giường, rót cà phê, phết bơ lên bánh dòn cho hần. Hai đứa bé ngồi ghế dài đối diện sửa sang, vuốt tóc. Chúng lớn quá thôi - với lũ này không thể chơi ném gỏi hay quần nhau dưới thảm được nữa rồi. Chà khi thật, chẳng mấy nữa mà chúng sẽ lớn tướng - rồi thì cả cái lũ bọm bải Hôliút sẽ nhau nhau bám theo cho mà xem...

Hai đứa há mồm cho bố dứt từng miếng bánh, sì sụp uống ghẹ cà phê của bố. Hệt như ngày nào Giônni còn theo ban nhạc lang thang đi hát, bận rộn suốt ngày, ăn chẳng thành bữa, được về nhà lúc nào là mấy bố con lại ăn chung. Bọn trẻ khoái lắm - bảy giờ sáng ăn món trưa: bit tết với khoai tây rán; tối đến mới ăn món sáng: trứng ốp lết.

Chỉ Giônni với mấy đứa bạn thân mới biết hần thương con thế nào. Vì chúng mà lúc li dị vợ, hần ra đi không đành. Lúc ấy hần đã đòi bằng được một điều: giữ quyền làm cha. Suy tính chán, hần nói toạc cho Ginni hiểu rằng hần không muốn cô đi bước nữa - nhưng không phải ghen vì cô, mà vì bọn nhỏ. Chu cấp tài chính cho cô, hần đã lo làm sao cô có lợi hơn hần nếu không nhảy vào một cuộc hôn nhân mới. Khoản bồ bịch thì cứ việc, miễn đừng dắt trai về nhà. Mà chuyện này hần khỏi phải lo. Ginni xưa nay hết sức rụt rè và cũ kĩ trong khoản trăng hoa. Bọn đào mỏ ở Hôliút đã đắng cay, vỡ mộng khi đổ xô vào tán tỉnh cô, toan chớp món tiền kếch xù và những của cải hậu hĩnh mà ông chồng danh tiếng để lại cho cô. Nhưng nói lại duyên xưa thì xin miễn. Cả hai cùng không muốn vì chẳng lạ gì nhau. Ginni ghét cái thói hoang đàng bọm của thằng chồng thấy gái là híp cả mắt, động phim với cô nào là quất cô ấy. Vả lại bọn đàn bà cũng mê hần nữa - thế thì có trời mà canh.

- Giờ thì mặc quần áo nhanh lên, - Ginni nói. Anh Tôm anh ấy đến bây giờ kia kìa. - Đoạn cô xua bọn trẻ ra.

Giônni mặc quần áo. Từ hôm đám cưới Cônni, hai người đã thỏa thuận là hần có thể để vài bộ quần áo ở đây lúc nào cần thì dùng đến. Giuni nhìn hần mặc quần áo hỏi:

- Từ giờ đến Giáng sinh còn có hai tuần lễ. Lúc nào sửa soạn phải tính cả anh luôn chứ?

Nghe hỏi, Giônni ngẫm nghĩ một lát. Trước nay Giáng sinh là mùa làm ăn của hần, chạy hát xô lu bù. Nhưng cứ ngày lễ là bao giờ hần cũng về với vợ con.

Năm ngoái hấn bận dắt em đào sang Tây Ban Nha rồi. Năm nay không về thì đợi đến bao giờ?

- Nhất định rồi, - hấn đáp.- Cả một trăm ngày Giáng sinh tôi sẽ ở chơi với mấy mẹ con.

Không phải ngẫu nhiên mà hấn không đả động gì đến năm mới. Hấn đã có lệ giao thừa kéo bạn bè đi lông bông hết đêm, chuyện đó lâu lâu không có không được, mà cô thì chẳng nên có mặt trong các cuộc phá phách ấy làm gì. Ở đây hấn không thấy may mắn cần rút lương tâm.

Cô đưa áo vét cho Giônni, phủ bụi giúp hấn. Hấn vốn thích ăn diện. Ginni để ý thấy hấn hơi cau mặt khi thấy cổ sơ mi là không đúng cách hấn thích và đôi măng sê cũng không được chỉnh - kiểu này lỡ một rồi: Ginni tủm tủm cười:

- Đừng lo, anh Tôm chẳng để ý đâu.

Cả nhà đưa hấn ra xe. Hai con bé dung dăng dung dẻ nắm hai bàn tay, mẹ chúng hơi rút lại sau một chút. Đến bên xe, hấn lần lượt nhắc bổng hai đĩa lên thơm túi bụi. Sau đó hôn phớt cô vợ cũ một cái và ngồi vào xe.

Xưa nay hấn không thích trò chia li bịn rịn. Gã phụ tá đồng thời là nhân viên quảng cáo đã lo mọi việc đâu đấy. Lúc Giônni đánh xe về nhà thì đã có một chiếc xe thuê lẫn tài xế đã đậu sẵn ở đấy rồi. Ngồi trong xe là tay nhân viên quảng cáo và một tên thân cận. Giônni dừng xe, nhanh nhẹn nhảy sang xe kia và chẳng mấy chốc cả bọn đã bon bon trên đường ra sân bay. Tay nhân viên quảng cáo ra đón Haghen; Giônni ngồi đợi trong xe như được dặn. Vài phút sau Tôm Haghen chạy tới bắt tay hấn và cả bọn lại kéo nhau về nhà Giônni cuối cùng chỉ còn hai người trong phòng khách. Cả hai đều có vẻ gượng gạo. Kể từ những ngày bi đát trước hôn đám cưới Cônni Côrleone khi Giônni bị ông Trùm mắng và cứ bị thằng Tôm cản mũi mũi, hấn vẫn bực thằng này lắm. Haghen không thềm phân trần, vả lại đổ có phân trần được. Bốn phận y là sắm vai một cây thu lời khi người ta có việc gì oán ông Trùm thì cứ thằng consiglion mà trút hận.

- Ông già phái tôi đến lo giúp anh một việc, - Haghen nói. - Tôi muốn làm dứt cho xong trước Giáng sinh luôn.

Giônni nhún vai:

- Còn việc quái gì nữa đâu. Phim thì xong rồi, thằng cha đạo diễn là đưa khá - ít ra hấn cư xử với tôi cũng biết điều. Những màn tôi đóng toàn màn búa bổ, lão Uont có chơi khăm cho tôi rút cũng chẳng ăn thua mẹ gì. Tốn cả chục triệu bạc cho bộ phim mà đi phá có họa là điên... Nghĩa là chỉ còn chờ bọn phê bình sẽ nói thế nào khi bộ phim ra mắt nữa thôi.

Haghen dè dặt hỏi:

- Thế nào, cái giải Hàn lâm viện quả thực có nhiều ý nghĩa đối với vận mạng thằng diễn viên hay chẳng qua chỉ là trò quảng cáo tầm thường, có cũng được, không có thì thôi? - Y sực nhớ và vội nói chữa: - tất nhiên chuyện tiếng tăm thì không kể, cái đó thằng nào chả ham.

Giônni cười khẩy:

- Trừ Bố Già. Và cả anh nữa... Không, Tôm ạ, đó không phải chuyện tầm phào đâu. Vớ được Oscar thì thằng nghệ sĩ kể như trong vòng chục năm không phải lo lụn bại. Nó sẽ được chọn vai oách nhất, dân tình sẽ đua nhau đi xern những phim có nó đóng. Tất nhiên Oscar chưa phải là tất cả, nhưng trong đời thằng nghệ sĩ thì nó quan trọng nhất. Tôi đang có cơ khoảng được một cái đây. Chẳng phải vì tôi xuất chúng gì đâu, nhưng thứ nhất, tôi được tiếng là một danh ca, rồi nữa bản thân cái vai khá ngon. Với lại tôi chơi cũng không đến nỗi dở.

Tôm Haghen lắc đầu:..

- Thế mà ông già lại bảo rằng anh chẳng có hi vọng gì cả đấy!

Giônni nổi cáu gân cổ cãi:

- Anh thì biết cái gì mà cũng nói! Phim còn chưa lên, chưa chiếu thử lần nào cơ mà. Hơn nữa ông Trùm có dính dáng quái gì đến nghề kinh doanh điện ảnh đâu chứ. Anh lặn lội ba ngàn dặm đến đây chỉ nói thế thôi à?

Hấn bực mình và uất ức suýt phát khóc. Haghen lựa lời:

- Giônni, tôi thì tôi mù tịt cái khoản điện ảnh điện iếc của các anh. Đừng quên tôi chỉ là thằng chạy cờ của ông Trùm thôi, chứ không là cái thá gì cả. Nhưng tôi với cụ đã bàn nát nước tình thế của anh rồi. Ông già ái ngại cho anh, cho tương lai của anh. Cụ cho rằng hiện tại anh vẫn cần đến sự trợ lực của cụ và cụ muốn giải quyết dứt điểm các vấn đề của anh luôn. Có thể tôi mới đến

đây chứ - để mà mở màn, dàn xếp, cốt sao sau này mọi việc của anh đều suôn sẻ. Có điều anh phải khôn ra mới được, Giônni, tự coi mình chỉ là thằng ca sĩ hay tài tử thế đủ rồi. Đã đến lúc phải vận cơ bắp lên mà lo việc lớn.

Giônni phá lên cười, thò tay rót rượu:

- Tôi mà không vớ được Oscar thì cơ bắp của tôi sẽ chẳng hơn gì bọn nhóc nhà tôi cả. Tôi đã mất giọng. Giá như có giọng mới nói chuyện làm gì thì làm, còn thế này... Cha tiên sư bố đời? Nhưng làm sao ông già biết tôi sẽ hụt Oscar? Nói vậy chứ chắc cụ phải biết. Cụ có nói sai bao giờ đâu.

Haghen đốt một điếu xì gà nhỏ dài:

- Có tin Giốc Uônt không chịu nhả một xu trong quỹ xưởng phim để hỗ trợ anh tranh giải, - y nói. - Tệ hơn nữa, lão còn bắn tin cho bọn tham gia bỏ phiếu biết rằng lão không muốn thấy tên anh trong số những đứa được giải. Mà một khi lão thất hấu bao không chịu chi cho quảng cáo và các thứ khác thì anh cầm chắc là kém cơ rồi. Trong khi đó lão lại vùng tiền không tiếc để giành thật nhiều phiếu cho một thằng địch thủ của anh.

Lão mua vắng mạng những đứa lão cần, thằng thì bằng một chỗ làm, thằng thì lão lót, thằng thì lão thả mèo, gì cũng chơi tuốt. Mà lão làm rất ma lanh, cố không để bộ phim của lão bị thua thiệt cơ.

Giônni nhún vai. Hắn lại rót rượu và làm một hơi cạn cốc:

- Thế thì mình toi thật.

Haghen chán ngán nhìn hắn:

- Anh uống lắm thế. - y trách. - Rượu đâu có lấy lại giọng cho anh

Tự dưng Giônni hét toáng lên:

- Câm cha anh đi.

Mặt Haghen phút chốc lạnh tanh. Y không nổi giận mà chỉ nhỏ nhẹ:

- Thôi được tôi chỉ nói chuyện công việc thôi vậy.

Biết lỡ lời, Giônni cầm cốc rượu đứng dậy đi đi lại lại trong phòng:

- Xin lỗi anh, Tôm, - hần nói. - Tôi không định nói thế. Tôi cáu với anh vô lí quá. Chẳng qua tôi ức thành Uônt khốn nạn đấy thôi. Tôi chỉ muốn giết mẹ nó đi, nên lỡ lời với anh.

Không hiểu có kịch không mà giọng Giônni nghe nghẹn ngào như có nước mắt. Hần ném cái cốc vào vách, nhưng phần vì đuối sức, phần vì cốc đầy, nên đụng vào tường đã không vỡ thì chớ lại còn lăn trở lại. Hần hùng hổ vung chân đá một phát, mồm bật kêu trời rồi cười ha hả. Hần quay lại, ngồi xuống đối diện với Haghen:

- Anh biết đấy, - hần nói, - tôi gặp may mãi, rồi tự dưng thế đích nào lại bỏ Ginni và từ đó đụng đâu hỏng đấy. Giọng mất, đĩa ế, chẳng ma nào thêm mời đóng phim. Rồi cuối cùng cả Bố Già cũng quay lưng lại với tôi nốt, tôi phen cho cụ, cụ đích nghe, mò đến Niu York, cụ đích tiếp. Lần nào cũng vậy là anh ngáng đường tôi thế là tôi mới căm anh, tuy tôi cũng biết anh chỉ làm theo lệnh cụ. Giận cụ thì bố bảo tôi cũng chả dám, đành phải cáu với anh vậy. Nhưng anh vẫn im được, tôi phục đấy. Thôi thì tôi nghe lời anh để chuộc lỗi vậy. Từ nay tôi chừa rượu cho đến ngày lại giọng, chịu chưa?

Nghe Giônni thành thực, Haghen hết giận. Đàn ông đàn ang ba mươi lăm tuổi đầu mà còn như trẻ con vậy, phải có cái gì ông Trùm mới nuông thế chứ. Hần cứ làm như mất lòng Haghen thì thế nào cũng bị tố với Bố Già.

Bố Già mà ghét thì hỏng bét, đâm ra cu cậu mới cuống lên. Haghen thấy bức. Ông Trùm đâu phải thứ người để người ngoài hót vào tai mà đang yêu hóa ghét.

- Không nói chuyện đó nữa, - y bảo. - Sao chưa gì mà anh đã nản thế? Ông Trùm nói rằng cụ thừa sức trị được Uônt. Vậy là coi như anh cầm chắc giải năm nay rồi. Nhưng cụ bảo với anh cái đó chưa phải đã hết đâu. Cụ muốn biết anh có đủ gan, đủ tài tự đứng ra làm phim lấy chưa?

- Nhưng cái Oscar thì cụ có kiếm cho tôi được không đã? - Giônni ngờ vực hỏi.

Haghen gắt:

- Đồ ngu, lão Uônt chơi được, còn Bố Già thì ngọng chắc? Được rồi, đằng nào tôi với anh cũng phải làm dứt điểm chuyện này, nên tôi sẽ nói để anh tin. Lão Uônt thì đã ăn nhăm gì với ông cụ, cụ toàn chơi những việc còn nặng kí hơn nhiều kia. Anh muốn

biết cụ làm thế nào kiếm cho anh cái Oscar hả? Cụ nắm hết các nghiệp đoàn trong kỹ nghệ điện ảnh - đúng hơn là mấy đứa nấp bóng cụ nắm - tức là tất cả hoặc hầu hết những đứa sẽ trao giải rồi. Lẽ tất nhiên anh phải có gì trội lên, phải xứng đáng được quyền tranh đua với bọn khác mới được.

Ông già thừa sức lo cho anh, cứ tin tôi. Còn như cụ cũng buông xuôi thì anh đừng mơ làm gì cho mệt.

- Cứ cho là tôi tin đi, - Giônni vặn vẹo. - Cho là tôi đủ sức và dám liều làm phim đi - nhưng tôi lấy đâu ra tiền. Thằng nhà băng chó nào dám bỏ vốn cho tôi vay?

- Làm phim phải tốn hàng triệu bạc chứ ít à

Haghen nói khô khan:

- Vớ được Oscar xong anh hăng tính làm ba bộ phim ra mắt cái đã. Đào kép, chuyên viên phải là nhất nước, tóm lại là đủ lệ bộ từ trên xuống dưới. Cứ làm sao đủ dùng để ra được từ ba đến năm phim.

- Anh không điên đấy chứ - Giônni nói. - Anh biết phải cần bao nhiêu không? Khoảng hai chục triệu...

- Lúc nào cần tiền cứ bảo tôi, - Haghen đáp tỉnh khô. - Tôi sẽ cho tên một nhà băng ở California để anh đến vay vốn. Anh đừng lo, làm phim thì thiếu gì đứa chi tiền. Anh cứ đứng thủ tục mà vay, lập luận cho hẵn hoi. Tóm lại, cứ cung cách làm ăn thông thường mà làm.

Người ta sẽ đáp ứng yêu cầu của anh. Có điều trước hết phải bảo qua tôi, cho tôi xem các tính toán, trình bày tôi nghe những dự định của anh. Chịu chứ?

Giônni ngồi im một lúc lâu rồi khẽ hỏi:

- Còn điều kiện thì thế nào

Haghen tủm tỉm:

- Anh muốn nói rằng có cần nhờ anh để đổi lại hai chục triệu anh vay không chứ gì? Có đấy. - Y dừng lại chờ, nhưng Giônni vẫn nín thinh. - Nói thế chứ cũng không có gì khó nhọc hơn những cái anh sẽ làm nếu đích thân ông Trùm nhờ đến đâu.

- Nhưng anh biết đấy, - Giônni chặn trước, - nếu là chuyện động trời thì phải đích thân Bố Già nói tôi mới được. Nghĩa là anh hay Xônni nói chưa đủ đâu.

Haghen cười. Không ngờ thằng này cũng tinh đòn đấy. Thì ra Giônni cũng là đứa có đầu óc. Hắn hiểu rằng, vì thận trọng và vì quý thằng con đỡ đầu mà ông Trùm không bao giờ đòi hỏi ở hắn những chuyện liều lĩnh không đâu, chứ thằng Xônni thì dám đấy. Haghen trấn an ngay:

- Về khoản này anh yên tâm. Tôi với Xônni đã có nghiêm lệnh của ông già cấm không được lôi anh vào những vụ tai tiếng nếu nhờ có làm sao. Cụ thì càng không bao giờ. Đây là tôi muốn nói đến những chuyện nhờ vả mà cam đoan với anh rằng chưa kịp nói ra anh đã làm trước rồi kia. Thế nào, chịu không?

Giônni cười: "Chịu!"

- Còn thế này nữa. - Haghen tiếp. - ông già tin anh lắm. Cụ bảo anh là thằng tháo vát nên nhờ anh thế nào cũng có lời - cả nhà băng lẫn cụ. Tức là ở đây ông già cũng tính cả rồi đấy, anh chớ có quên. Đừng có vung tiền bừa bãi. Dù anh có là con đỡ đầu của ông già thật, nhưng hai chục triệu là một món lớn. Ông già phải ề cổ ra mới kiếm được cho anh đấy.

- Anh bảo cụ cứ yên tâm, - Giônni nói - Cái hạng Giốc Uônt mà còn là đầu nậu của nền điện ảnh thế giới thì bọn mình cũng thừa sức.

- Thì ông già cũng bảo thế, - Haghen tán thành. - Còn bây giờ anh bảo đứa nào đưa tôi ra sân bay được chứ? Cái gì cần nói, tôi đã nói cả rồi. Bao giờ đến lúc làm hợp đồng anh mượn lấy vài luật sư, vụ này tôi không nhúng tay vào đâu đấy. Có điều trước khi buông bút kí hợp đồng nhớ cho tôi xem qua một lượt: À này, chuyện cò xát với các nghiệp đoàn anh khỏi phải lo. Cái đó sẽ giảm ít nhiều chi phí cho mỗi bộ phim, bởi vậy anh đừng tính khoản này vào làm gì.

- Thế có cần đưa anh kiểm soát lại cái gì nữa không? Như kịch bản, đạo diễn hay tài tử chẳng hạn?

- Thôi, đó là việc anh lo. Chỉ một người có quyền phản đối gì đó mà thôi - đấy là Bố Già. Nếu có thì cụ sẽ nói thẳng với anh. Nhưng tôi không tin là cụ sẽ phản đối gì đâu. Chuyện phim phốt.

cụ không thạo, vả lại đã tin cậy ai điều gì là chẳng bao giờ cụ can thiệp vào nữa.

- Hiểu rồi... - Giônni đáp. - Còn ra sân bay thì tôi đưa anh đi. Nhờ anh chuyển lời tôi cảm ơn ông già nhé. Nhẽ ra tôi gọi điện thoại cũng xong, nhưng khốn nỗi cụ có dùng điện thoại bao giờ đâu. Nhưng tại sao thế nhỉ?

Haghen nhún vai:

- Cụ hầu như không dùng đến điện thoại. Cụ không muốn chúng nó ghi lại, kể cả những chuyện vợ vẫn không đâu. Nhỡ ra bị lắp ghép linh tinh thành chuyện khác thì phiền. Tôi thì tôi nghĩ là vì thế. Điều duy nhất mà cụ luôn luôn kị là để cho các nhà chức trách bố trí được những bằng chứng chống lại cụ. Thành thử cụ phải cẩn thận - có thờ có thiêng, có kiêng có lành mà.

Hai người lên xe và Giônni đánh ra sân bay. Haghen tự nhủ xưa nay y đánh giá thấp Giônni Phôn-tê-in. Hóa ra thằng này cũng đáng gờm đây. Mới thế mà hắn đã bắt được vở ngay - ví dụ như cái việc hắn xằng xái đích thân đưa Haghen ra sân bay chẳng hạn. Chỉ một tẹo nhĩa ý thôi - không phải vô cớ mà bao giờ ông Trùm cũng coi trọng chuyện ân tình. Hắn còn là đứa thành thực và biết phục thiện, thế thôi chứ đâu phải hắn sợ gì mà xin lỗi. Hắn vốn ngang tàng và chỉ vì thế mà hay có chuyện với các ông chủ và cả các em nữa. Ngay cả ông Trùm là Bố Già hắn mà hắn cũng không sợ. Chỉ hai đứa - hắn với Maicon - là không sợ ông mà thôi.

Haghen thấy gần hắn hơn. Đàng nào hai đứa còn phải làm việc với nhau nhiều trong mấy năm tới. Bây giờ Giônni còn phải qua mấy kì sát hạch nữa - thử tài phán đoán. Hắn phải giúp ông Trùm một việc, nhưng việc gì thì ông cấm nói, không hề nhắc đến nó như một điều kiện của giao kèo. Không biết Giônni Phôn-tê-in có đủ nhanh trí tự nghĩ ra xem điều kiện đó là gì mà không thấy ai nhắc đến.

Thả Haghen ở lối vào sân bay y từ chối phắt lời đề nghị của Giônni cùng ngồi lai rai đợi máy bay, Giônni quay xe về nhà Giuni.

Thấy hắn về, Ginni lạ lẫm. Giônni hiểu chuyện vừa nói quan trọng đến mức nào, có lẽ nó sẽ thay đổi cả cuộc đời hắn cũng nên. Từng là một ngôi sao thế mà mới ba năm tuổi hắn đã xuống dốc. Dù có được giải Oscar đi nữa nhưng mất giọng rồi còn non nước gì?

Một thứ tài tử hạng nhì không tiền, không tài? Giá hần là ông chủ lớn thì con bé hôm qua đâu đã chịu buông hần ra? Bây giờ thì nhờ Bố Già, hần có thể vay vốn làm ăn, rồi hần sẽ là ông chủ lớn như ai. Chưa biết chừng, hần còn là ông hoàng Hôliút, một thứ ông Trùm nữa ấy chứ. Giônni mỉm cười - hần thấy vui vui.

Ở chơi với vợ cũ một tuần hay một tháng cũng hay. Hàng ngày dắt bọn trẻ con đi chơi, đến thăm ai đó trong đám bạn bè, chinh đồn lại mình - chữa rượu, chữa thuốc.

Lúc ấy không chừng giọng hần sẽ vững lại cũng nên. Có giọng lại có Bố Già giúp tiền thì hần vững như bàn thạch.

Và cái sức mạnh ấy sẽ không tùy thuộc ở chỗ các giây thanh đới và cảm tình của công chúng chắc ăn đến mức nào. Tiền bạc và quyền lực - một thứ quyền lực đặc biệt, rất đáng ước ao - đó là nền tảng cho sức mạnh của hần.

Phòng ngủ dành cho khách đã được dọn dẹp sẵn chờ hần. Như vậy là ngay dưới một mái nhà hần và Gini vẫn cứ ngủ riêng. Bọn viết báo về điện ảnh sân khấu cũng như dân chúng hâm mộ cứ một mực đổ tội cho hần bỏ vợ. Người ngoài làm sao biết được - chỉ hai đứa biết với nhau mà thôi - rằng chính Ginni mới đáng trách trong chuyện bỏ nhau này.

Ngay cả những khi tên tuổi hần đã sáng chói trên sàn diễn cũng như trên màn bạc Giônni cũng không hề nghĩ đến chuyện bỏ vợ. Hần dân Italia nòi, có thể nói là cũ người nữa là khác. Nghề của hần bắt buộc phải huê tình một tí, nhưng nghĩa vợ chồng hần coi nặng lắm. Trông hần dài cẳng, đẹp trai, mà đã tưởng hần máu gái lang chạ lén phéng là bé cái nhầm. Hần, nói nôm na là bệnh to tim. Giônni thích những em hiền lành rụt rè như chưa bén hơi đàn ông bao giờ, hoặc ngược lại những em trông ngổ ngáo bạt mạng nhưng thực ra thấy đàn ông là đã rúm cả người lại.

Ginni bung cà phê và bánh ngọt lên đặt trên cái bàn dài ở nửa bên gian phòng dùng làm chỗ tiếp khách.

Giônni kể sơ sơ cho cô rõ chuyện Haghen hứa giúp hần vay vốn làm mấy bộ phim. Tin này làm lòng cô xáo động. Hần sẽ lại lừng danh? Cô không ngờ nổi ông Trùm Côrleone trên thực tế quyền năng đến đâu và không thể đánh giá hết tính chất bất thường của một sự kiện như việc Haghen cất công từ Niu York

đến. Giônni còn nói thêm rằng ngoài ra Haghen còn khuyên hẳn mấy điều về phương diện pháp lí nữa.

Sau châu cà phê, hẳn cho biết sẽ làm việc hết tối nay: phải gọi điện cho các nhân vật cần thiết, phải vạch hướng làm ăn: "Một nửa những thứ tôi kiếm được trong vụ này là cho bọn nhỏ". Hẳn nói. Đáp lại, Ginni mỉm cười đầy hàm ơn và lúc ra còn hôn hẳn.

Trên bàn viết, những điều thuốc hẳn ưa thích đã chờ sẵn trong hộp kính có khắc tên: một hộp thuốc có đệm giữ ẩm đựng đầy những miếng xì gà Cuba đen nhỏ, dài như cây bút chì. Giônni ngồi lại cho thoải mái và vớ ống điện thoại. Những ý nghĩ quay cuồng xáo trộn trong đầu. Việc đầu tiên là hẳn gọi cho tay nhà văn, tác giả cuốn sách một dạo làm xôn xao dư luận, được lấy làm cốt truyện bộ phim vừa quay xong. Tay nhà văn cỡ tuổi hẳn - tay này đã phải vượt một chặng đường chông gai trước khi thành danh, nhưng bây giờ tên tuổi anh ta đã chấn động trong làng văn rồi. Anh ta mò đến Hôliút, chắc hẳn ở đó mình cũng ít nhiều có giá, nào ngờ, giống như phần lớn các tác giả khác, anh ta đắng cay hiểu ra rằng mình chẳng qua cũng chỉ là loại bèo bọt nhẹ cân. Một lần trong bữa tiệc do Hội đồng thành phố tổ chức Giônni đã chứng kiến một màn nhục nhã ê chề của anh ta. Một em đào nổi tiếng trâu bò nhận lời giải sấu cho tay nhà văn tối đó - dĩ nhiên là luôn cả đêm. Ngờ đâu lúc ngồi vào bàn thì em lại bị một thằng ấm ở mới tập tọng đóng phim hề khêu mất, bỏ chàng văn sĩ lừng danh ngồi trơ mắt ếch. Nhờ vậy tay nhà văn mới có được khái niệm dưới trên trong bảng thứ hạng của Hôliút. Viết được cuốn sách được cả năm châu truyền tụng chưa là cái đỉnh gì nhé? Ả đào chớp bóng không chút đắn đo đá đít anh ta mà theo một thằng chíp hôi nhếch nhác chẳng ra gì chỉ vì thằng kia có thể ngó ngoáy được những núm nút cần thiết trong guồng máy kĩ nghệ điện ảnh...

Giờ đây Giônni Phôntêin lại gọi điện đến Niu York cho tay nhà văn - làm như để cảm ơn cái vai tuyệt vời có thần nói là viết riêng cho hẳn kia. Giônni tán vung thiên địa, hót như khướu, sau đó mới giả vờ vô tình hỏi xem cuốn tiểu thuyết mới đã viết tới đâu và nói về cái gì Trong khi nhà văn đang kể con cà con kê các tình tiết của một chương gay cấn nhất, Giônni đốt xì gà rồi chọn một lúc thuận tiện uốn lười đưa đẩy

Lúc nào xong mà được ngó qua một tí thì thú phải biết. Hay là gửi tôi xin một bản nhé? Nếu thấy hợp, có lẽ tôi sẽ lấy đấy tôi chơi sòng phẳng chứ không như tuồng Uônt đâu.

Nghe cái điệu vỗ vập của tay nhà văn, Giônni biết ngay anh chàng bị Uônt bắt chẹt, thí cho chẳng được bao nhiêu. Hắn còn hẹn sau dịp nghỉ lễ sẽ lên Niu York, hai người sẽ chén chú chén anh với nhau một bữa xả láng chơi.

Sau đó Giônni gọi sang tay đạo diễn dàn dựng và tay quay bộ phim mới ra lò. Sau khi dặn họ giữ kín cho - với cả hai người hẳn đều nói hết như nhau - biết Uônt bài xích hắn mà họ vẫn tận tình giúp đỡ và xử tốt với hắn thì thật quý hóa quá, hắn biết ơn họ lắm lắm. Từ nay coi như bằng hữu, có chuyện gì họ cứ tin cho hắn biết, bất cứ lúc nào.

Khó nhất là với lão Uônl. Giônni luôn mồm cảm ơn lão đã tạo cơ hội cho hắn sắm một vai tuyệt vời và hắn sẽ rất sung sướng nếu còn được cộng tác với lão.

Cứ để lão chẳng biết đường nào mà lần. Xưa nay Giônni có lươn thẹo láu cá bao giờ đâu...Vài hôm nữa Uônt sẽ tha hồ mà há hốc mồm ra, và sau cú điện thoại này, chắc lão sẽ tức hộc máu-Giônni Phôn-têin cũng đang muốn vậy.

Xong ngần ấy việc Giônni ung dung ngồi hút thuốc.

Ở bàn bên có chai urytki, nhưng nhớ hứa với Haghen là sẽ tự kiềm chế rồi nên đành cố nhịn thêm. Còn phải bỏ cả thuốc lá nữa là khác. Chưa chắc bỏ rượu, bỏ thuốc mà đã lại giọng, nhưng dù sao cứ nhịn là hơn, nhất là sắp làm ăn lớn nữa.

Lúc này, khi ngôi nhà đã chìm trong yên lặng - khi cô vợ cũ đã ngủ, những đứa con gái xinh xẻo của hắn đã ngủ,- rồi cuộc Giônni mới cho phép mình ngoái đầu nhìn lại cái thời kì thâm trầm trong cuộc đời hắn, những ngày hắn dùng dùng bỏ vợ, bỏ con mà theo lấy một con đi làm con vợ hai. Đàn bà như nó thì tệt hết nước hết cái, nhưng nó cũng có điểm hay. Giônni mỉm cười một mình.

Cuộc đời hắn không bao giờ nặng nề vì lẽ đó. Hắn không bao giờ để bụng thù đàn bà. Thật ra cũng chẳng có gì mà thù họ, dù là cô vợ đầu, con vợ điểm hay các ả nhân tình. Cả cô bé Saron Mươ vừa cho hắn rót hôm qua để ra vẻ làm cao cũng vậy.

Đời hắn đã từng theo ban nhạc rong ruổi khắp nước, sau đó nhảy sang hát trên đài, sau nữa đóng phim ca nhạc và thành minh tinh màn bạc. Và trong suốt thời gian đó, hắn thích sống thế nào thì sống, 'tha hồ thoải mái, tha hồ bồ bịch. Tuy vậy, đối với gia đình, hắn vẫn trước sau như nhất. Nhưng một hôm hắn gặp

Margo Aston - cô đào sẽ thành vợ thứ hai của hắn - và thế là hắn đâm lú lẫn, phát điên phát rồ. Tất cả đều ra ma: công việc, tiền đồ, giọng hát, tổ ấm gia đình. Cho đến ngày hắn chỉ còn tay trắng.

Vốn là đứa hào phóng, biết điều, lúc li dị Ginni cần gì hắn cho hết. Hắn chia đôi lợi tức để nuôi hai đứa con gái. Kiếm được tí nào, hắn cũng dành một phần cho các con. Dạo còn ở với vợ cũ, hắn đã làm quá chức phận thằng chồng: sẵn tiền, họ hàng bên vợ cần gì, không bao giờ hắn từ chối. Ngay bạn bè cùng học với vợ, hắn cũng giúp tận tình. Hắn không thích lên mặt danh ca, rất ngại hát, sợ bà con cho là làm mẽ, thế mà đám cưới hai cô em vợ, hắn cũng nhắm mắt hát giúp vui. Có thể nói đối với vợ cũ, cái gì hắn cũng chiều, trừ cái khoản để cho vợ xỏ mũi!

Rồi khi đã xuống tận đáy cuộc đời, khi đã không còn hi vọng tìm được việc gì trong điện ảnh - hắn đã không hát được, mà con vợ hai lại đi ngủ lang khắp thiên hạ - một tối kia, chán chường không còn thiết gì nữa hắn đã mò về với Ginni và bọn trẻ vài hôm. Nói trắng ra là hắn đã quì gối đầu hàng cô vợ. Hôm đó hắn đã nghe lại một đĩa hát của mình - nghe mà ghê. Hắn chửi bọn thu âm cố tình phá hắn, nhưng dần dần hắn hiểu ra rằng đó là hắn nghe giọng hát của chính mình không hề mông má. Thế là hắn đập luôn cái đĩa mẫu và hủy hết những cuộc công diễn sắp tới. Hắn xấu hổ đến nỗi từ đó trở đi không bao giờ hắn hát, trừ lần hát đôi với Ninô trong đám cưới của Cònni Còrleône.

Hắn chưa quên vẻ mặt của Ginni khi cô đón nhận cái tin về tai họa vừa ập xuống đầu hắn. Nó chỉ thoáng qua trên mặt cô giây lát, nhưng chỉ giây lát đó thôi cũng đủ để hắn nhớ trọn đời. Một vẻ mặt hả hê, cay độc...

Từ giờ phút ấy hắn thôi không xỉ vả mình vì đã để Ginni bỏ vợ nữa. Cố sống cố chết giữ quyền làm cha, song ngay cả trong ý nghĩ, hắn không bao giờ có ý định sẽ nối lại với cô và hắn cũng chẳng giấu diếm cô điều đó. Giônni chấp hết. Nói gì vợ, cả mấy con nhân tình hợp rơ với hắn nhất mà khi nghe tin Giônni mất giọng cũng còn đắc chí ra mặt cơ mà. Hắn thử lần lượt ba ả thì cả ba ả trước sau cũng đều tàn nhẫn như nhau, mặc dù mới đây còn thăm thiết mặn nồng và nhờ cậy, xin xỏ, nhận quà tặng của hắn cả thảy đến trăm ngàn mỗi ả.

Đó là thời gian Giônni phải suy ngẫm và có thái độ về lòng dạ đàn bà. Nghĩa là vừa phải tin yêu, không thù oán, vừa phải

theo gương hầu hết bọn tay tổ ở Hôliút là thấy gái đẹp phải ra tay bắt liền. Phải lợi dụng quyền thế tiền bạc để thỏa mãn dục tình nhưng cũng sẵn sàng đá đít các em không chút vắn vương. Đàn bà là thế cả mà.

Biết vậy, nhưng Giônni không thể không yêu, không chiều, bệnh to tim mà. Biết lòng dạ đàn bà phản trắc, nhưng thiếu đàn bà, Giônni không chịu được, cứ như mất mát cái gì. Thôi đành vậy, cứ yêu, dù thế nào hắn cũng còn được tự do, không bị trói buộc gì hết. Theo đà sa đọa của mình, rút cuộc Giônni trở nên chai sạn, lì lợm trước sự đau khổ của đàn bà do chính hắn gây ra.

Hắn mệt rã - đã đến lúc phải đi nằm nhưng một mẩu quá khứ cứ lộn cộn trong tiềm thức mãi không chịu buông tha - đó là lần hắn hát với Ninô Valenti. Và hắn chợt hiểu ra việc gì chắc chắn sẽ làm vừa lòng Don Côrleone. Hắn nhắc máy và xin nói chuyện với Niu York. Thoạt tiên, hắn gọi cho Xônni Côrleone để hỏi số điện thoại của Ninô. Sau đó, hắn gọi cho thằng bạn nổi khố. Nghe giọng, biết ngay Nincô lại đang chệnh choáng như mọi bận.

- Ninô, mày xem có sang đây làm ăn với tao được không Giônni bảo gã. - Đến đây đi, tao đang rất cần một thằng tin cẩn.

Ninô vẫn đùa cợt như mọi khi:

- Làm với mày hả? Mày lấy gì mời chài tao đây. Làm xe tải cũng không đến nổi rách, các bà chủ dọc đường lại khéo chiều - cứ việc ghé vào tâm tình một nghỉ - ấy thế mà mỗi tuần xơi ngon trăm bạc đấy.

- Trước hết, tao có thể hứa cho mày mỗi tuần năm trăm, các thêm hai đào chóp bóng cho khoản tâm tình,- Giônni đáp. Sau, chưa biết chừng lâu lâu có khách tao lại cho mày hát nữa đấy.

- Được! Ninô nói, - để tao nghĩ xem. Cho tao khát ít lâu để bàn với lão luật sư, bảo qua thằng giữ tay hòm chìa khóa và thằng canh ti hùn vốn xem sao đã nhé?

- Đừng có vớ vẩn, Ninô, - Giônni nghiêm giọng. - Tao cần mày, hiểu chưa. Mai đáp máy bay sang đây mà kí hợp đồng riêng, thời hạn một năm, năm lít một tuần. Rồi nhớ mày nâng mất bồ tao mà buộc tao phải đuổi thì ít ra mày cũng còn một năm lương bồi thường trong túi xài tạm. Chịu chưa?

Im lặng một lúc lâu. Lần này Ninô hỏi lại bằng giọng đã tỉnh táo hẳn:

- Này, mày nói đùa hả, Giônni?

- Không đâu, chú em - Giônni đáp, - tao nói thật đấy. Mày đến gặp tay quản lí của tao ở Niu York, hắn sẽ đưa vé máy bay và tiền cho mày. Sáng mai tao sẽ gọi cho nó trước tiên, rồi khoảng trưa mày đến. Được không? Tao sẽ cho một đứa nào đó ra máy bay đón mày.

Trong ống nghe lại im lặng, sau đó là giọng Ninô, nãy nê, ngờ vực:

- Được rồi, Giônni.

Chẳng còn thấy vẻ vui nhộn của thằng say đâu nữa.

Giônni cúp máy đi ngủ. Từ ngày đập đĩa hát đến giờ, chưa lần nào hắn cảm thấy phấn chấn như vậy...

CHƯƠNG 13

Ngồi trong gian phòng rộng mênh mông của xưởng ghi âm, Giônni Phôntêin lúi húi tính các khoản chi phí trên trang sổ tay màu vàng. Các nhạc công lục tục kéo đến - toàn bạn bè hần quen từ ngày mới tập tọng hát trên sân khấu nhạc Jazz. Nhạc trưởng, một tay có tiếng trong làng nhạc nhẹ - một trong số vài người ít ỏi tỏ ra cảm thông với hần lúc hần gặp vận bí, chìa các bản nhạc và dặn dò đám nhạc công. Nhạc trưởng tên là Etdi Ninx. Ông ta đang rất bận, chỉ vì cố nhân mà ông ta mới nhận lời ghi âm lần này, coi như làm ơn.

Ninô Valenti ngồi gõ dương cầm vung vít, chốc chốc lại làm một hơi uýt xki có đá trong chiếc cốc cao. Giônni cứ mặc kệ, hần biết có hơi men Ninô hát vẫn chẳng thua gì lúc tỉnh, hơn nữa hôm nay không cần gã trở hết tài.

Etdi Ninx đã soạn riêng cho gã này hòa âm mấy khúc dân ca Italia và Xinli cổ và dựng màn đối đáp vui nhộn mà Giônni đã hát chung với Ninô trong đám cưới Cônni Côrleône. Giônni biết ông Trùm rất mê dân ca và quà Giáng sinh cho ông thì chẳng gì bằng một đĩa hát thế này - có thể hần mới mất công ghi nó chứ. Ngoài ra linh cảm còn nhắc bảo hần rằng đĩa hát này sẽ bán chạy - triệu bản thì không đến nhưng chắc cũng khá. Lại nữa, hần còn đoán ra ông Trùm muốn gì ở hần - muốn hần gây dựng cho Ninô để trả cái ơn ông giúp. Nói gì thì nói, Ninô cũng là con đỡ đầu của ông Trùm cơ mà...

Giônni bỏ cuốn sổ tay màu vàng xuống ghế ra đứng cạnh dương cầm.

- Thế nào, đồng hương - Hần hỏi.

Ninô ngược nhìn hần, cố rặn ra cười. Thấy rõ gã đang hồi hộp. Giônni cúi xuống vỗ vỗ lưng gã:

- Đừng ngại. Cố lên rồi tao sẽ dắt cho mày một em xuy nhất Hôliút chơi..

Ninô nốc một hơi uýt xki.

- Em nào? - Gã lạo bạo. - Phò hay phạch?

- Bậy, Đinh Đan cần tó. Bảo đảm hết xảy.

Cu cậu sướng mê, nhưng còn vờ vịt hỏi lại:

- Chứ bớp không có à?

Bây giờ dàn nhạc êm ả bắt vào khúc dạo đầu màn tạp ca. Giônni căng tai ra nghe. Etdi Ninx chơi nhạc đệm theo phối âm riêng. Sau đó mới ghi thử. Vừa nghe, Giônni vừa ướm trước từng câu ca giọng thế nào, nhảy từ bài này sang bài kia thế nào: Hẳn biết giọng hẳn không kéo được lâu - nhưng không sao, chủ yếu là Ninô hát, hôm nay hẳn chỉ bám theo thôi. Dĩ nhiên đoạn hát đối thì không kể, - phải giữ giọng cho nó mới được.

Hắn lôi Ninô dậy và hai người ra trước micrô. Mới đầu Ninô ngắc ngứ, làm lại lại hụt. Mặt gã lăm lăm đỏ lên vì bối rối. Giônni hỏi đùa:

- Định cò cưa hả? Muốn ăn khoản vượt khoán hay sao đấy?

- Không có mandolin nó cứ làm sao ấy, - Ninô lầu bầu.

Giônni nghĩ ngợi một lát:

- Mà thử cầm cốc rượu xem nào, - hẳn để nghỉ, - Cứ tự nhiên như đang đánh chén ấy.

Thế mà ăn tiền, tuy cứ hơi tí Ninô lại nốc. Giọng gã không vì thế mà dờ đi. Giônni hát cầm chừng, không cố hết sức. Ninô kéo càng, còn hẳn chỉ nương theo, thêm thắt tí hoa lá xung quanh âm điệu chính. Hát kiểu ấy thích thú nổi gò, thế mà Giônni lại rất đặc chí với nghệ thuật ra giọng của hẳn. Mười năm ca thuê hát mướn có phải vút đi đâu.

Đến màn đối đáp để kết thúc bài hát, Giônni mới lên hết cỡ khiến cổ họng hẳn sau đó cứ còm cộm. Màn này nghe mê li quá, xuyên thấu cả những trái tim chai sạn của cánh nhạc công già giờ - một chuyện năm thì mười họa mới có. Đám nhạc công cộ vĩ, bầm phím, dậm chân thỉnh thoảng thay cho vỗ tay. Tay đánh trống khua một hồi nảy lửa tỏ ý khen ngợi.

Cả bọn vừa làm, vừa nghỉ, vừa bàn bạc suốt bốn tiếng liền. Trước khi về Etdi Ninx đến trước mặt Giônni nói khẽ:

- Nghe được đấy, chú mày. Có lẽ cậu đủ sức chơi một màn sô lô nữa đấy. Vừa hay tôi đang có một bài mới - hợp với chú mày không chịu được.

Giônni lắc đầu:

- Không xong đâu, Etđi. Một hai tiếng nữa giọng tôi lại vệt đục ngay đấy mà, nói còn không ra hơi hướng hồ hát... Anh nghĩ sao, liệu có phải ghi lại nhiều không?

Etđi trầm ngâm:

- Bảo Ninô mai đến đây, - ông ta nói. - Có mấy chỗ hỏng, có đoạn hát không đạt, nhưng tôi không ngờ Ninô hát khá thế. Còn cậu thì chỗ nào tôi chưa ưng ý đã có bọn thợ nó mông má cho. Cậu không phản đối chứ

- Ồ không, - Giônni đáp. - Bao giờ nghe thử được đấy?

- Mai, để tối tối một tí, - Etđi nói. - Cậu muốn nghe tại nhà chứ?

- Hay lắm, - Giônni đáp, - Cám ơn anh, Etđi. Thế thì mai nhé!

Đoạn hấn nắm khuỷu tay Ninô và hai đứa về. Về nhà hấn chứ không phải nhà vợ. Đã xế chiều, Giônni bắt Ninô đi xối nước và ngủ một tí cho tỉnh rượu. Đêm nay có tiết mục hấp dẫn, phải tỉnh như sáo sậu mới được.

Lúc Ninô dậy, Giônni dặn gã:

- Đêm nay có buổi gặp mặt của Hội Cô hồn. Trong Hội thiếu gì các đào tiên thượng hạng mà khán giả hằng ái mộ. Những tâm hồn cô đơn mà phải có các cuộc họp mặt tìm bạn chứ. Các đào toàn loại cứng cựa cả rồi, lại có tên tuổi nữa, nên không thể cặp bầy cặp bả được. Có mót đến đâu cũng phải đợi những buổi họp mặt kiểu này.

- Giọng mày làm sao thế? - Ninô hỏi.

Giônni lúc ấy vẫn như nói không ra hơi. Hấn đáp:

- Mỗi lần hát xong tao đều thế cả. Dĩ nhiên bây giờ tao không thể hát quanh năm suốt tháng được. Nhưng không sao, chỉ vài bữa là khỏi thôi.

Ninô trầm ngâm hỏi lại:

- Chết cha mày rồi, hả?

Giônni nhún vai:

- Này, Ninô, đêm nay mày uống vừa vừa thôi. Mày phải cho lũ cô hồn kia biết thằng bạn đồng hương của tao không phải yếu máy chứ. Mày phải hăng máu vọt vào. Mấy con mẹ này trong làng phim là mạnh cánh lắm, biết đâu chúng nó sẽ kiếm cho mày một chân. Cứ cho các mẹ mê toi là ăn tiền.

Can ngăn cũng vô ích, Ninô vẫn làm cạn một cốc uýt-xki. Sau đó gã hỏi:

- Tao thì lúc nào chả hăng. Nhưng có thật mày giới thiệu Đình Đan cho tao không đấy.

- Sao lại không - Giônni đáp. - Cứ yên chí!

Hội Cô hồn là một hội có thật, một thứ câu lạc bộ dành riêng cho đào kép có máu mặt ở Hôliút. Mỗi tuần Hội họp mặt một lần vào tối thứ sáu ở nhà Roy Mac Enroi, phát ngôn viên, đúng hơn là cố vấn giao dịch của công ti điện ảnh quốc tế Giốc Uôn-t.

Tiếng là ở nhà Roy, nhưng sáng kiến là của chính lão Uôn-t. Một số đào kép trụ cột của lão đã không còn trẻ trung gì, không có cánh hóa trang và phụ trách ánh sáng thì trông già đanh cả lũ. Có tuổi đâm ra lắm chuyện, các ông các bà hết cảm hứng, đóng phim mất hay. Cỡ tuổi họ làm sao đủ hấp dẫn đủ quyến rũ để mỗi chài đàn ông được? Thực tế thì chẳng ma nào dám ve vãn các bà, vừa có tiền, vừa có tiếng, lại một thời tài sắc ai mà dám động vào, cứ gọi là ế ẩm suốt lượt.

Để giúp các cụ đào già đỡ mất công lông nhông tìm bạn, ông chủ Giốc Uôn-t mới nảy ra sáng kiến tạo cơ hội cho các tâm hồn cô đơn tiếp xúc nhau mỗi tối thứ sáu.

Cứ thử gặp một cái đã, phải duyên nhau thì bén, khó gì? Rút kinh nghiệm những đêm họp bạn dễ biến thành đập phá và quần thảo sếch khiến cảnh sát phải đến góp vui mất mặt, nên ông chủ Uôn-t giao cho cố vấn Mac Enroi đảm nhiệm tổ chức tại nhà để có gì dễ bề lo lót.

Khốn nạn nhất là các chú kép hơi trông ngon mắt nhưng chưa tạo được tên tuổi, chưa được đóng vai nào xứng đáng. Tiếng là đi họp bạn vui chơi mà lắm khi như chịu cực hình méo mặt. Nhưng không đến không được vì bao giờ hăng cũng nhân dịp chiếu

bộ phim mới ra lò để người nhà dự khán trước. Đành phải bấm bụng mà đi xem phim mới. Các em đào non không được mời, mà có mời chưa chắc đã dám đến.

Hội có lệ đến nửa đêm là chiếu phim. Ninô Valenti được Giônni Phôntêin đưa đến lúc mười một giờ.

Cố vấn Mac Enroi quần áo chỉnh tề, tươi cười đứng trước cửa đón. Vừa nhắc thấy Giônni, tay này trợn mắt ngạc nhiên:

- Ở kia, cậu cũng đến à?

Giônni bắt tay, nói:

- Tôi đưa anh bạn đồng hương sang chơi làm quen. Xin giới thiệu đây là Ninô.

Cố vấn Mac Enroi xiết chặt tay Ninô, ngấm gã từ đầu đến chân:

- Chết mất, - hắn nói. - Người ngợm thế này chúng nó ăn gói mất thôi!

Hai người được đưa vào sân sau. Gọi là sân sau, nhưng thực ra đó là một dãy phòng riêng có cửa kính trông ra vườn và bể bơi. Hội viên có đến cả trăm mạng, ai cũng li rượu cầm tay. Cả khoảng sân sau đều được bọn phụ trách ánh sáng rọi đèn để nịnh da, tôn thêm nhan sắc các bà. Ninô để ý thấy mấy cô đào già mà từ lúc còn bé tí gã đã nghe danh. Những thần tượng quyến rũ của một thời thơ ấu xa xăm. Chao ôi, khi thần tượng xuất hiện bằng xương bằng thịt thì còn gì thê thảm cho bằng.

Tuổi đời lớp nọ đề lớp kia, biến họ thành những món đồ cổ. Điều bộ uốn éo càng dễ lời của giả, không che mắt được ai. Đã dứt hai cốc đấy rồi mà Ninô nhà ta vẫn mon men đến bàn rượu. Giônni luôn luôn theo sát một bên. Bỗng giọng Đinh Đan thỏ thẻ cất lên bên tai.

Giọng vàng của đinh thì có bao giờ Ninô quên được, và lại đàn ông cả triệu thằng còn nhớ như in ấy chứ.

Hai lần đoạn giải Hàn lân viện, sáng giá nhất trong các đại minh tinh Hôliút cơ mà! Còn trên màn ảnh thì không ai sánh kịp nàng.

- Ê Giônni, - ả nói, - chú là xấu chơi lắm đấy nhé. Mới thử nắn gân một bạn là chú mình chạy làng, làm chị nhớ nhưng quá đổi, phát ốm lên được. Lại lần nữa xem sao nhé, Giônni?

Ninô thất kinh - chưa bao giờ gã nghe người đẹp ăn nói kiểu ấy trên phim cả. Đình Đan chìa má cho Giônni hôn.

Hắn nói:

- Gớm, đêm ấy về thằng em đau ê ẩm cả tháng đấy, bà chị ạ. Hôm nay có anh Ninô đấy, xin tiến cử với bà chị ông anh họ, người đồng hương, mạnh mẽ lắm. Bà chị sẽ không phải thất vọng đâu.

Đình Đan hờ hững đưa mắt nhìn gã:

- Nhưng hắn có thích xem món phim mới khử của mình không? - À hỏi.

Giônni khoái chí cười toe toét:

- Hắn đã được xem bao giờ đâu mà biết thích hay không? Hay bà chị cho ông anh đây nhập môn luôn nhé?

Nói đoạn Giônni bỏ đi. Còn lại một mình với người đẹp Ninô phải làm cốc đúp cho lại hôn - một nghệ sĩ lớn như Đình Đan đây Ninô nhà ta kiêng nể lắm, ngưỡng mộ lắm, đâu dám thất thố. Rồi vẫn cái kiểu ồm ồm lấp lửng ấy nàng hỏi han về thân thế gã. Ninô đi guốc trong bụng ả. Gã biết ả đang diễn vai gái giàu có cao sang tỏ lòng cảm thương cậu giữ ngựa hay anh tài xế nhưng rồi sẽ làm anh chàng vỡ mộng tình (nếu vai kia do Xpenxơ Treixy đóng). Hoặc vút phăng tất cả để theo chàng đến cùng trời cuối đất (nếu đóng cùng Clark Gêibi). Nhưng thế đã sao. Gã tò mò kể hết chuyện gã với Giônni lớn lên với nhau ở Niu York ra sao, hai đứa đã hát hồng với nhau như thế nào. Gã thấy ả có vẻ quyến rũ và rất hay.

Chợt ả hỏi:

- Làm thế nào mà thằng cha Giốc Uônt lại để cho Giônni cái vai nọ ấy nhỉ?

Ninô sửng sốt lắc đầu. Cô ả cũng không gặng. Nhưng không ngờ câu đầu tiên gã được nghe ả nói với mình đã khiến Ninô cứ trở mắt ra:

- Cậu biết không, loại như Giônni cả Hôliút chỉ đếm trên đầu ngón tay, còn thì toàn loại cua bầy cả, có nhồi cả đồng thuốc trắng tinh bổ thận cũng chẳng nên cơm cháo gì.

Ả nắm tay Ninô kéo đi - coi như đã xí rồi, cấm không ai đụng đến nữa. Đình Đan có cái mũi hếch tiêu biểu của vẻ đẹp anglo Xacxông. Ninô biết nàng lắm. Gã đã được xem cảnh nàng một

mình trong buồng ngủ, tan nát trái tim, rũ rượi khóc thương người chồng hào hoa sớm qua đời để lại nàng với đàn con côi cút: Gã đã được thấy nàng nổi giận, đau đớn, ề chề, song vẫn ngồi ngời ngời phẩm giá khi tên vô lại Clark Gêibl định lợi dụng rắc rối đẩy nàng đi làm điếm. (Không bao giờ Đinh Đan làm theo trên phim). Gã đã thấy nàng hân hoan với mỗi tình được đền đáp quần quai trong vòng tay người nàng tôn thờ và đã thấy nàng chết, một cái chết bi hùng ít nhất là trong nửa tá phim. Gã đã ngắm nàng, lắng nghe nàng và mơ về nàng rất nhiều nên không thể ngờ... Đã đến giờ chiếu "phim mới khử". Đinh Đan dắt Ninô vào gian phòng chiếu rộng mênh mông. Rải rác có đến năm chục tấm đệm hai người nằm trải mỗi nơi một chiếc tách biệt. Bên cạnh mỗi đệm là một bàn thấp bày rượu, nước đá, gạt tàn.

Ninô châm cho người đẹp một điếu thuốc và pha hai cốc rượu. Hai người ngồi im. Đèn bỗng phụt tắt.

Đến khi đèn bật sáng Ninô vẫn chưa hết hoảng. Gã tò mò đưa mắt nhìn quanh. Qua vẻ mặt mọi người thì đây nhất định vừa có một trận "quần thảo" thực sự song song với bộ phim "mới khử" trên màn ảnh. Mắt mấy cụ già ngồi gần đó cứ sáng rực như đèn ô tô. - Mọi người lục tục rời phòng chiếu. Không nói một tiếng Ninô lẳng lặng chạy đến chỗ một lão già mà Ninô biết là một kịch sĩ có tiếng. Ở đây trông lão chỉ toàn thấy đồ giả, ngoài ra, không còn gì khác, Ninô đâm chiêu cầm cốc rượu lên. Đúng lúc đó thì Giônni chạy lại.

- Khoái không mày. - Hấn hỏi: - Làm ăn được chứ

Cũng cóc biết nữa - gã đáp. - Nhưng mà lạ lắm lắm. Từ nay tao có quyền khoe là được Đinh Đan lưng danh yêu một trận toái loái, hả?

- Vợ chà mềng còn chết nữa: Mụ có mời mày đến nhà không?

- Không, có lẽ vì tao mãi xem phim quá, - Ninô lắc đầu.

Ninô không thấy Giônni cười. Hấn có vẻ trầm ngâm:

- Mày đếch biết gì hết, - hấn nói. - Phí rượu. Được bà chị Đinh nói giúp cho một tiếng thì hay quá. Mày biết không ngay tao đây này, nhớ lắm khi mấy con mẹ tởm chết đi được mà vẫn phải lao như thường.

Ninô giờ cốc rượu khoảng vung thiên địa, giọng hấn hét nhè hét toáng lên:

- Tôm thì tôm, họ vẫn là đàn bà!.

Đứng tít đằng xa, Đình nghe thấy tiếng gã quay lại.

Ninô bèn giơ cốc rượu lên chào. Giônni bực quá, quát:

- Mày vẫn cứ nhà quê như thường

- Thế đấy, làm đếch gì tao - Ninô đáp.

Gã cười, cái cười dễ thương của thằng nát rượu.

Nhưng Giônni biết tổng gã giả vờ để có thể phun ra những gì lúc tỉnh không thể nói được trước mặt ông chủ mới. Hắn bá vai Ninô thân mật:

- Mày ma lắm. Có cái hợp đồng của tao đứt túi rồi tao không đuổi được mày nên mày nói văng mạng chứ gì?

- Mày không đuổi được tao à?

- Không.

- Thế thì cắt cha mày đi?

Giônni vừa ngạc nhiên vừa bực khi thấy Ninô toét miệng cười. Nhưng hắn cố nhịn, mấy năm nay hắn đã khôn ra, biết điều hơn, tế nhị hơn, nhất là từ dạo xuống gỏi. Hắn đã hiểu vì sao Ninô không khá nổi, vì sao gã hay làm hỏng việc của chính mình. Gã đâu có thiết thành công, giúp gã còn bị gã mắng cho ấy chứ.

Giônni nắm tay lôi Ninô về chân căng gã loạng quạng đi không vững.

- Thôi thì mày hát để tao hốt bạc vậy, - Giônni ghé tai gã - Đồng ý không, đồng hương. Mày thích sống kiểu gì thì tùy mày, tao chẳng ép nữa, chịu không ?

Ninô tỉnh ngay nhưng cố tình lú lờ giả vờ say:

- Hát giúp mày hả, Giônni? Bây giờ tao hát hay hơn mày rồi nhé! Mà xưa nay lúc nào tao chả hát hay hơn mày chứ, Giônni?

Giônni đứng lại ngẫm nghĩ. Ra thế đấy. Ninô xưa nay vẫn cho rằng gã hát hay hơn Giônni. Nếu hắn còn giọng thì Ninô theo còn mệt, - Giônni nghĩ thầm. Kể cả lúc còn bé hai đứa hát chung nữa. Dưới ánh trăng, hắn nhìn thằng bạn nổi khố, buột miệng chửi đồng:

- Tiên sư mày! Cút mẹ mày đi!

Rồi hai đứa rũ ra cười, hết như ngày bé.

Nghe tin ông Trùm ăn đạn, Giônni Phôntêin phân lo tính mạng ông, phần sợ không biết có lấy được tiền mà làm phim không. Hắn định bụng lên Niu York thăm Bố Già nằm viện, nhưng đành thôi - ông không muốn hắn dây dưa vào mang tiếng. Thế là Giônni chỉ biết ngồi chờ. Một tuần sau mới có người của Tôm Haghen đến cho hay giao kèo vay vốn làm phim vẫn còn hiệu lực có điều không phải một lúc năm phim mà lần lượt từng phim một.

Trong khi đó thì Giônni cứ để mặc Ninô thâm nhập vào Hôliút theo ý gã. Lâu lâu hắn lại lôi ông bạn cũ đi đâu đó chơi bởi một tối, nhưng tuyệt nhiên không o ép gì hết. Một hôm, nhân nhắc đến chuyện don Côrleone bị ám sát, Ninô kể: "Mày biết không, có lần tao đòi vào băng mà Bố già không chịu. Hồi ấy cứ xe pháo mãi tao chán quá chỉ muốn tìm việc gì có mầu một tí. Thế mà này biết Bố Già bảo sao không? Cụ bảo thằng nào có số của thằng ấy. Số tao là số nghệ sĩ, nghề nhà tao không kham được.

Giônni ngẫm nghĩ, chịu Bố Già sắc sảo tinh đời. Ông biết ngay một thằng như Ninô mà bon chen trong chốn giang hồ thì có ngày có chuyện và sớm muộn gì cũng mất mạng. Nguyên chuyện ăn nói bô lô ba la cũng đã đủ toi đời rồi Nhưng làm sao ông Trùm biết Ninô có số nghệ sĩ. Mẹ khi, là vì ông tính thế nào Giônni Phôntêin này cũng ra tay giúp gã! Nhưng ông căn cứ vào đâu mà tính như thế chứ? Hết sức đơn giản thôi, Glônni nghĩ, trước mắt mình cụ chỉ cần thả một câu, rồi đến khi mình tìm cách trả ơn thì mới sức nhớ đến câu ấy. Chứ cụ đừng hòng chịu nói thẳng ra. Chỉ cần để cho mình hiểu muốn cụ vui lòng mình phải làm thế nào mà thôi. Giônni thở dài. Nhưng giờ đây chính Bố Già đang lâm nạn, Giốc Uônt lại chơi thằng con đỡ đầu của cụ thì còn biết bấu víu vào đâu - Oscar coi như đi đứt. Chỉ có ông Trùm với những chỗ quen biết của ông mới có thể điểm được những huyết cần thiết, khốn nỗi cánh Côrleone lúc này lại bắn lên với bao nhiêu là việc. Giônni xằng xái đòi giúp một tay, nhưng Haghen đã từ chối thẳng thừng, cộc lốc.

Song le, việc chuẩn bị cho bộ phim đầu tiên vẫn được tiến hành khẩn trương: Tay nhà văn tác giả kịch bản bộ phim Giônni vừa đóng đã viết xong cuốn tiểu thuyết mới và đã được hắn mời đến Califomia thương lượng kín. Cuốn sách thứ hai của anh ta rất hợp với ý đồ của Giônni. Trước hết là vai chính không phải hát,

thêm một màn mê li quần quai với những bóng hồng, nhục dục, cộng thêm một vai như thừa riêng cho Ninô. Nhân vật nói năng, hành động như Ninô - ngay cả bề ngoài cũng y hệt. Đúng là câu được ước thấy. Trước ống kính, Ninô nhà ta chỉ cần thể hiện chính con người mình là đủ.

Công việc chạy ào ào. Giônni không ngờ hấn rành nghề làm phim đến thế, song vẫn cứ mời một bác tổ sư về trông coi cho chắc. Tay này trước đây từng vào sổ đen thành thử bây giờ đang phải vật vờ kiếm việc.

Giônni không nhè chỗ đó mà bắt bí, ngược lại còn kí với ông ta một hợp đồng đàng hoàng với những điều kiện phải chăng và nói thẳng không úp mở: Có thể tôi mới nhờ ông mà kiếm được khá hơn.

Hấn hơi ngạc nhiên khi một hôm tay kia đến bảo phải lót tay cho thằng cầm đầu nghiệp đoàn - chừng năm chục ngàn gì đó. Có chút ít trục trặc liên quan đến chuyện làm việc quá giờ, đến các hợp đồng, thôi thì cứ chi đi cho được việc. Giônni dám ngờ tay này vôi tiền.

Hấn bảo:

- Gọi thằng anh chị nghiệp đoàn ấy đến đây cho tôi.

Anh chị nghiệp đoàn là Binli Gôph. Giônni bảo gã:

- Tôi tưởng guồng máy nghiệp đoàn được bôi trơn rồi chứ. Bạn bè tôi bảo rằng khỏi phải lo chuyện này cơ mà. Không phải lo tẹo nào!

Gôph nhơn nhơn hỏi lại:

- Bạn bè nào bảo?

- Ai thì anh biết rồi, - Giônni đáp. - Tôi không muốn nêu tên, nhưng ông ta đã nói thì chưa có sai.

- Bây giờ thì khác, Gôph nói. Bạn anh đang gặp vận bĩ nên tiếng nói ông ta chẳng có kí lô nào ở bờ Tây này nữa đâu.

Giônni nhún vai:

- Anh chờ cho vài hôm được không

- Tùy đấy, Giônni, - Gôph cười khẩy. - Có điều đừng gọi điện lên Niu York làm gì chẳng bổ.

- Ấy thế mà gọi lên Niu York lại được việc. Giônni phôn đến văn phòng Haghen. Haghen trả lời dứt khoát không chi.

- Anh mà chỉ một xu nào cho thằng chó thì cứ liệu hồn với ông già, - y dặn. - Bây giờ mà anh làm cụ mất mặt thì đừng hòng cụ bỏ qua.

Vậy tôi nói chuyện thẳng với ông già được không

- Giônni cố nói: Hay anh nói giúp nhé? Anh biết đấy, bộ phim không thể ách lại được...

Lúc này không ai được phép nói chuyện với cụ cả, Haghen đáp. - Cụ đang yếu lắm. Để tôi bàn với Xônni xem dàn xếp thế nào. Nhưng phần tôi thì tôi quyết rồi đấy. Không cho thằng bợm ấy một xu nào hết. Thôi, có gì thay đổi tôi sẽ báo anh sau.

Giônni quẳng ống nói xuống. Chuyện lôi thôi với bọn nghiệp đoàn này tốn tiền kinh khủng, không khéo lại còn sập tiệm là khác. Có lúc hắn đã ngần ngừ - hay cứ im ỉm chi bég cho thằng Ghôp năm chục ngàn cho xong mẹ nó đi? ông già nói là một chuyện, còn thằng Haghen nói lại là chuyện khác. Tuy vậy, Giônni vẫn quyết định cố đợi thêm ít ngày.

Nhờ thế mà hắn đỡ tốn năm chục ngàn. Hai hôm sau người ta tìm thấy xác Binli Gôph trong buồng ngủ nhà riêng ở Glendeil, mình lõ chỗ vết đạn. Thế là chẳng còn ai nhắc đến chuyện lấy lòng ông chủ nghiệp đoàn nữa. Giônni thấy hơi hoảng. Đây là lần đầu tiên Bố Già thò tay lấy mạng người gần hắn đến thế...

Suốt mấy tuần Giônni bù đầu với công việc: nào loay hoay với kịch bản, nào chọn diễn viên, nào trăm thứ bà rằn - hắn quên bằng là mình mất giọng không còn hát được nữa. Nhưng khi nghe danh sách những người được đề nghị tặng giải Hàn lâm viện có tên mình, hắn đâm buồn vì không được mới trình diễn mấy bài "tử" trong buổi lễ trao giải sẽ được truyền khắp nước. Song, hắn gượng vui mà lao vào công việc. Bố Già không tác động thì có mà mơ - có tên trong danh sách là quý lắm rồi.

Từ lâu nay chưa một đĩa hát nào của hắn bán chạy như đĩa dân ca Italia lần này. Nhưng Giônni thừa biết rằng phần nhiều là nhờ công của Ninô. Hắn đành ngậm ngùi nhận mình không thể hát được nữa.

Đổi lại phim hần làm ra trò. Hần đi sớm về khuya, thường là trơ trọi một mình hần lấy một đĩa cũ, lòi rượu ra vừa uống vừa nghe, khe khẽ hát theo từng đoạn. Phải, trước đây hần chúa thật. phải nói là rất chúa. Hần không ngờ mình lại hát được thế. Giá kể có bỏ hần cái thanh điệu có một không hai kia đi - chỗ này chẳng phải công lao quái gì của hần cả - nghe vẫn có mê như thường. Hần là một nghệ sĩ trời sinh ra mà không tự biết - và hần còn không biết rằng với hần hát có ý nghĩa thế nào.

Rượu, thuốc, ăn chơi trác táng - rốt cuộc hần đã huỷ giọng hát của mình đúng vào lúc bắt đầu hiểu ra đôi điều.

Thỉnh thoảng Ninô ghé chơi nhậu nhẹt, ngồi lại nghe hát. Giônni lại được dịp dè bủ "Thấy chưa, hờ đồ tằm tối khốn khổ? Cả đời tao đổ mảy hát được thế đấy!" Mỗi lần như vậy Ninô lại cười hiền lành và lắc đầu: "Ừ, tao thì chịu thật". Giọng gã nghe có vẻ thông cảm, như thể gã hiểu rõ gan ruột Giônni vậy...

Thế rồi một tuần trước khi bắt tay vào quay thì đúng ngày phát giải. Giônni rủ Ninô theo, nhưng gã chối đây đẩy. Giônni đành năn nỉ:

- Chỗ bạn bè tao đã nhờ mảy cái gì chưa? Chỉ xin mảy hôm nay đi với tao thôi cơ mà. Có lẽ chỉ một mình mảy thương hại tao nếu nhớ tao hụt thôi.

Ninô sững sờ một thoáng, nhưng liền ngay đấy đáp:

- Đi chứ, sao lại không - Gã im lặng một lát, rồi tiếp: - Còn nếu hụt giải cũng đếch thềm. Mảy cứ việc say bí tỉ vào có gì tao trông cho. Để chắc ăn, tao sẽ không uống một giọt. Sao? Bạn bè thế mảy có chịu chưa?

- Chịu rồi, chú em. - Giônni mừng hú. - Bạn bè phải thế mới được chứ...

Giữ đúng lời hứa, đêm dạ hội trao giải Ninô đến đưa Giôlmi đi dự. Quả nhiên gã không uống giọt nào thật, tỉnh như sáo. Không hiểu tại sao một dịp long trọng thế này Giônni không mời em nào đi cùng nhỉ? Cô vợ cũ Ginni chẳng hạn? Chẳng nhẽ hai đứa đã tuyệt tình với nhau đến mức ấy? - Ninô thắc mắc và cảm thấy thềm rượu quá.

Gã ngồi buồn xo ro suốt buổi trao giải, mãi đến khi người ta xướng tên nam diễn viên được Oscar. Nghe đến Giônni Phôntêin, Ninô sướng quá nhảy cẫng lên vỗ tay âm ỉ. Giônni chìa tay và

Ninô xiết chặt tay hắn. Gã biết lúc này thằng bạn gã đang tìm sự ấm áp và đồng cảm, và gã cay đắng nghĩ rằng ngoài đứa bạn nghiện ngập này Giônni không còn biết vin vào ai trong giờ phút vinh hiển của mình.

Sau đó là một cơn ác mộng. Bộ phim của Giốc Uônt đoạt tất cả giải lớn nên bữa tiệc chiêu đãi do hãng tổ chức đầy nghẹt cánh nhà báo săn tin và bọn săn người, cả đực lẫn cái. Ninô vẫn tỉnh táo kè kè bên nách Giônni như đã hứa. Nhưng hắn đến đâu cũng bị các bà, các cô vô lấy lời đi nên chẳng may chốc đã say mềm. Cô đào được giải cũng được chiếu cố y hệt, nhưng cô ta chắc là khoái chí nên còn tươi tỉnh hơn Giônni nhiều. Cả đám chỉ một mình Ninô là thằng đàn ông duy nhất không để mắt đến cô nàng.

Rồi cuối cùng lại có ai đó thỉnh linh đưa ra một đề nghị độc đáo. Hay là đệ nhất nam diễn viên và đệ nhất nữ diễn viên năm nay diễn một màn mùi mẫn cho bà con học tập chẳng? Bà con la ó tán thành ầm ĩ. Lập tức cô đào nhất bị lột sạch xống áo và mấy mụ sồn sồn hè nhau xông vào Giônni Phôntêin. Nhưng Giônni đã có người bạn trung thành Ninô Valenti hộ vệ. Một mình Ninô tỉnh tung hoành giữa đám say. Gã giằng lấy Giônni lúc bấy giờ đang bị lột dờ, vác lên vai xông pha giữa đám đông chạy ra xe. Đưa Giônni về nhà, Ninô không khỏi buồn ngủ: nếu quả thực như vậy là thành đạt thì gã chẳng ham thành đạt tí nào.

CHƯƠNG 13

Ngồi trong gian phòng rộng mênh mông của xưởng ghi âm, Giônni Phôn-têin cúi húi tính các khoản chi phí trên trang sổ tay màu vàng. Các nhạc công lục tục kéo đến - toàn bạn bè hần quen từ ngày mới tập tọng hát trên sân khấu nhạc Jazz. Nhạc trưởng, một tay có tiếng trong làng nhạc nhẹ - một trong số vài người ít ỏi tỏ ra cảm thông với hần lúc hần gặp vận bí, chìa các bản nhạc và dặn dò đám nhạc công. Nhạc trưởng tên là Etdi Ninx. Ông ta đang rất bận, chỉ vì cố nhân mà ông ta mới nhận lời ghi âm lần này, coi như làm ơn.

Ninô Valenti ngồi gõ dương cầm vung vít, chốc chốc lại làm một hơi uýt-xki có đá trong chiếc cốc cao. Giônni cứ mặc kệ, hần biết có hơi men Ninô hát vẫn chẳng thua gì lúc tỉnh, hơn nữa hôm nay không cần gã trở hết tài.

Etdi Ninx đã soạn riêng cho gã này hòa âm mấy khúc dân ca Italia và Xinli cổ và dựng màn đối đáp vui nhộn mà Giônni đã hát chung với Ninô trong đám cưới Côn-ni Cô-rle-ô-ne. Giônni biết ông Trùm rất mê dân ca và quà Giáng sinh cho ông thì chẳng gì bằng một ca hát thế này - có thể hần mới mất công ghi nó chứ. Ngoài ra linh cảm còn nhắc bảo hần rằng đĩa hát này sẽ bán chạy - triệu bản thì không đến nhưng chắc cũng khá. Lại nữa, hần còn đoán ra ông Trùm muốn gì ở hần - muốn hần gây dựng cho Ninô để trả cái ơn ông giúp. Nói gì thì nói, Ninô cũng là con đỡ đầu của ông Trùm cơ mà...

Giônni bỏ cuốn sổ tay màu vàng xuống ghế ra đứng cạnh dương cầm.

CHƯƠNG 14

Mười hai tuổi đầu, ông Trùm đã là người lớn. Tầm thước chắc gọn, da bánh mật: Còrleone vốn là tên làng, một làng quê độc đáo xứ Xixili trông gần giống một làng Bắc Phi. Tên cúng cơm của ông là Vitô Andôlini, nhưng gặp thời loạn lạc nên phải chạy sang Mĩ, đổi tên thành Còrleone cho khỏi mất gốc. Cả đời ông rất hiếm chuyện tình cảm như vậy.

Ở Xixili lúc giao thời giữa hai thế kỉ, mafia được coi là chính phủ thứ hai, quyền lực hơn hẳn chính phủ hợp pháp ở Rô-ma. Bô-Vitô có chuyện xích mích với một người cùng làng, người kia chạy đi nhờ mafia phân xử giúp.

Trước mặt dân làng, lão Andôlini không chịu lép, gây chuyện và giết chết tươi tay đầu đảng mafia sở tại. Một tuần lễ sau lão đền mạng, đạn lupara găm đầy mình.

Một tháng sau khi chôn cất bố, cậu bé Vitô bị một bọn người mang súng đi dò la tung tích. Cậu bé sắp đến tuổi trưởng thành, bọn kia tính triệt trước để khỏi lo cậu báo thù cha. Bà con họ hàng đem Vitô giấu biệt, sau đó đưa luôn sang Mĩ. ở đấy cậu được vợ chồng Apbandandô cứu mang - thằng Ghen cô con trai họ được số phận an bài sau này trở thành quân sư - Collsigliori - của don Còrleone.

Vitô vào làm trong hiệu tạp hóa của Apbandandô trên đại lộ Chín, ngay giữa rốn địa ngục - giữa xóm ổ chuột ở Niu York. Năm mười tám tuổi, Vitô cưới một cô gái Italia mới từ Xixili sang cô bé mới mười sáu nhưng nấu nướng nội trợ đảm khỏi chê. Đôi vợ chồng trẻ thuê một căn nhà trên đại lộ Mười, ở đoạn sát đường Ba năm, cách chỗ làm có vài khối nhà. Sang năm thứ ba thì trời cho vợ chồng họ đưa con đầu lòng, Xantinô. Thằng bé quăn bố kinh khủng, nên bạn bè cũng gọi nó là Xôn-ni - cu con.

Gần đó có một gã tên là Phanuchi, người Italia, thân hình hộ pháp, mặt mũi hung thần, quanh năm diện đồ trắng đất tiền, trên đầu ngất ngểu chiếc mũ phớt mềm màu kem. Nghe đồn hắn có chân trong một dư đảng của mafia gọi là bang "hắc thủ", chuyên

dọa nạt, tổng tiền các chủ tiệm nhỏ và hạng dân đen hiền lành. Thực ra dân khu này phần nhiều là bọn liều lĩnh không ngán ân oán thành thử Phanuchi chỉ dọa được các ông già bà cả không có con lớn để dựa dẫm. Vài chủ tiệm cũng chịu đám mớm hấn tí chút cho yên chuyện. Chưa thỏa, hễ có dịp là hấn lại ăn chặn của đám lừa đảo tép riu: bọn bao đề dân Italia, bọn chủ sòng cò con tại gia. Tiệm tạp hóa của Apbandando cũng chịu để hấn kiếm chác làm Giencô sôi máu lắm, cứ một hai đôi sủa Phanuchi một trận mới nghe. Nhưng lần nào cũng bị ông bố gài.

Những chuyện đó Vitô biết hết nhưng anh không dây dưa vào.

Một lần có ba đứa trai rạch cho Phanuchi một đường dao từ tai này sang tai kia, nhưng không cố ý giết - vết thương không sâu lắm. Phanuchi được một mẻ khiếp vía, máu me bê bết. Vitô thấy Phanuchi chạy trốn bọn trai, vết rạch quanh cổ đỏ lòm. Điều anh không thể quên được là Phanuchi úp cái mũ phớt dưới cằm để vừa chạy vừa hứng máu. Xem ra hấn không muốn máu nhỏ xuống hồng mắt bộ cánh hoặc sợ dân tình trông thấy cái vết thương nhục nhả của mình.

Nhưng đó chỉ là đòn cảnh cáo thôi. Ba chú trai hơi không phải là những tên giết người, chẳng qua cái quá định bụng dạy thằng kia một bài học nhớ đời cho hấn khỏi hống hách. Nhưng Phanuchi thì tỏ ra dám giết người khác. Khoảng hai tuần sau gã trai rạch mặt Phanuchi ăn đạn chết tốt, hai đứa kia nhờ có gia đình nộp tiền bồi thường nên mới toàn mạng. Sau vụ đó Phanuchi càng ăn mạnh, chủ các ổ cờ bạc buộc phải ăn chia với hấn. Và Vitô vẫn khoan tay ngồi nhìn, nghe biết vậy rồi quên ngay.

Trong thế chiến thứ nhất việc nhập cảng dầu ô liu trở nên khó khăn, Phanuchi nhảy ra cung cấp cho tiệm Apbandando không chỉ dầu ăn, mà cả Salami Italia chính hiệu, pho mát các loại, dấm bông. không bao lâu sau, hấn nhét thằng cháu họ vào khiến cho Vitô Côrleone bị mất việc.

Lúc này vợ chồng Vitô lại có thêm đứa con thứ hai, Phređricô, thành ra Vitô một mình phải nuôi bốn miệng. Xưa nay anh là người hiền lành, biết điều, kín tiếng. Con trai ông chủ tiệm, Giencô Apbandando, là bạn nối khố của anh, thế mà một hôm, bất ngờ đối với cả hai người, bị anh mắng cho một trận vì tội của ông bố. Giencô ngượng chín mặt, hứa rằng dù thế nào nó cũng không

để Vitô đói, bảo sẽ xoáy đồ ăn thức dùng trong tiệm cho bạn. Vitô gạt đi - con cái mà ăn cắp của bố mẹ là đồ mất giống.

Nhưng với thằng đàn anh Phanuchi thì anh để bụng thù. Ngoài mặt, anh không lộ ra tí nào, âm thầm chờ dịp. Vitô xoay sang làm cho sở hỏa xa- vài tháng sau chiến tranh kết thúc, nhu cầu nhân công giảm mạnh, anh phải đi làm bữa đực bữa cái. Bọn cai phần lớn là dân Mĩ gốc hoặc dân Irland, cánh phu phen bị chúng riêng cho đến nơi đến chốn. Vitô một mực nín chịu mặt lạnh như tiền, làm như không biết tiếng, kì thực anh hiểu không sót một lời tuy nói thì còn chưa sôi lắm.

Một hôm cả nhà đang ăn tối, chợt Vitô nghe thấy tiếng gõ cửa. Có ai gọi ở cửa sổ ăn ra cái sân con chỉ hẹp vừa bằng lòng giếng nằm giữa nhà anh và nhà hàng xóm. Vitô lật rèm cửa, ngăn người khi nhận ra tay hàng xóm Pitor Clemenxa đang chồm từ cửa sổ đối diện sang.

Pitor chìa ra một bọc vải trắng.

- Đây, đồng hương, - hắn nói gấp gáp. Cát giúp tớ cái này, tí nữa tớ lấy: Cầm đi.

Vitô choài người ra ngoài như một cái máy và đỡ lấy bọc vải. Mặt Clemenxa căng thẳng, lo âu trông thấy.

Rõ ràng hắn đang gặp chuyện lòi thoi nên một động cơ gì đó không hiểu nổi thoi thúc Vitô giúp hắn. Anh mang bọc xuống bếp, mở ra xem - dưới lớp vải trắng nhoe nhoét dầu mỡ là năm khẩu súng lục. Victo nhét bọc vào tủ áo trong phòng ngủ rồi chờ xem có chuyện gì xảy ra.

Anh được biết Clemenxa đã bị cảnh sát bắt đi. Có lẽ lúc hắn tuồn súng sang thì bọn kia đang xộc vào cửa rồi.

Vitô không hở chuyện này với ai; chị vợ sợ chồng bị làm sao nên cũng không dám họ hé, ngay cả lúc lê la nói chuyện với hàng xóm. Hai hôm sau mới lại thấy mặt Clemenxa, hắn hỏi Vitô như không có chuyện gì:

- Gói đồ của tớ cậu còn giữ đấy chứ?

Vitô gạt đầu. Xưa nay anh vẫn ít lời. Clemenxa lên nhà, Vitô rót rượu mời hắn và lấy bọc súng ra.

Clemenxa thông thả tợp từng ngụm rượu, bộ mặt nung núc của hần có vẻ phúc hậu, nhưng con mắt thì không bỏ sót một cử động nào của Vitô.

- Cậu có mở xem không đấy? - Hần hỏi.

Vitô thản nhiên lắc đầu:

- Tôi không quen chỗ vào chuyện người.

Tối hôm đó họ uống với nhau đến khuya. Hai người thấy mến nhau. Clemenxa trông cục mịch thế mà nói chuyện lại có duyên. Vitô Côrleône thì chịu nghe, thế là họ trở thành bạn bè với nhau.

Ít hôm sau, Clemenxa hỏi vợ Vitô xem chị có muốn kiếm tấm thảm đẹp trải phòng khách không. Hần bảo Vitô đi giúp hần khiêng món quà về.

Hai người đến một tòa nhà lớn có hàng hiên cẩm thạch đàng hoàng. Clemenxa móc chìa khóa ra mở cửa rồi đưa Vitô vào một gian phòng sang trọng.

- Cậu đứng mé kia giúp tớ cuốn lại đã, - Clemenxa sai.

Tấm thảm tuyền len, màu đỏ sẫm, quý lắm. Vitô không ngờ anh bạn rộng rãi thế. Hai người cuốn tấm thảm lại, rồi Clemenxa một đầu, Vitô một đầu - khiêng lên vai lặc lè ra cửa.

Vừa hay có chuông reo, Clemenxa ném luôn cuộn thảm xuống và chạy ra cửa sổ. Hần khẽ nhấc một góc rèm, ghé mắt nhòm qua khe hở rồi lùi phắt lại, không hiểu từ đâu rút ra một khẩu súng. Bấy giờ Vitô Côrleône mới ngã ngựa - hóa ra hai thằng mò vào nhà người ta trộm thảm.

Chuông lại réo, Vitô chạy lại đứng bên Clemenxa nhìn ra. Một viên cảnh sát sắc phục đàng hoàng đứng ngay trước cửa lớn. Hai người thấy anh ta vót vát nhấc thêm một hồi chuông nữa, sau đó mới nhún vai, lững thững bước xuống bậc thềm đá và bỏ đi thẳng.

Clemenxa thở phào. "Nào, về thôi? - Hần lăm bắm, nhấc một đầu cuộn thảm đặt lên vai. Vitô cũng khiêng đầu kia. Viên cảnh sát vừa khuất sau góc phố hai người đã đẩy cánh cửa gỗ sồi nặng, khiêng cuộn thảm lách ra đường. Nửa tiếng sau họ đã hì hục cắt tấm thảm cho vừa phòng khách. Những miếng thừa cho vào buồng ngủ cũng vừa đẹp. Với Clemenxa thì việc gì cũng xong hết, trong

các túi của chiếc áo vét bùng nhùng - tuy chưa béo lắm nhưng từ bé hẳn đã ưa mặc đồ thật rộng - có đầy đủ dụng cụ để làm cái khoản cắt xén này.

Năm tháng trôi qua, nhưng cuộc sống vẫn chẳng dễ thở hơn tí nào. Tám tháng quý đấy, nhưng không ăn được Việc làm không có, vợ con Vitô Côrleône chỉ còn có nước chết đói. Vitô vò đầu bứt tai không tính được cách gì, tạm thời đành phải thỉnh thoảng ngửa tay nhận mấy gói đồ ăn của người bạn nôi khố Gienco đã... Thế rồi, một hôm Clemenxa tới chơi bàn chuyện, kéo theo cả Texxiô, một gã trai choai cùng phở cũng một nòi như hắn. Hai người khen Vitô, phục thái độ cư xử của anh nữa. Họ rủ anh vào bằng, bằng này chuyên chặn xe tải chở áo dài lụa lấy ở xưởng may đường phố Ba một. Hàng lấy ở đây ra toàn thứ tơ lụa đắt tiền. Cách làm ăn là dí súng đuổi tài xế xuống, lái xe đến một nhà kho quen nào đó mà xuống hàng.

Công việc chỉ có thế, vả lại cũng chẳng nguy hiểm gì cả- mấy anh tài trông thấy nòng Búng chĩa vào đầu là rút êm ngay không phải nói dài dòng. Bây giờ được Vitô lái xe nữa là vừa khéo, đỡ phải đi tìm - năm 1919 đã mấy ai có bằng lái xe tải, còn Vitô đã từng cầm tay lái đi giao hàng cho nhà Apbandandô.

Hai người bảo rằng miễn là có hàng, chứ muốn tiêu thụ ở đâu chả được. Cùng lắm đem đi bán dạo ở những khu có nhiều dân Itaha - đại lộ Arthur bên Trong, đường Manbôri hay khu Chenxi ở Bruclin chẳng hạn. ế thế nào được mà sợ, các bà, các cô nhà nghèo vợ được món hàng sang trọng bán rẻ thì cứ gọi là vợ bằng hết.

Cực chẳng đã, Vitô phải nhận lời dù không muốn. Lí lẽ quyết định khiến anh chịu là sau quả này phần anh ít nhất cũng phải một ngàn. Nhưng anh thấy hai gã đồng bọn làm ăn có vẻ nông nổi quá, tổ chức chẳng ra sao cả mà tiêu thụ thì được chẳng hay chớ. Theo ý anh, toàn bộ kiểu làm ăn của bọn này chẳng có bài bản gì hết. Tuy vậy, bạn bè như họ cũng đang hoàng, đứng đắn. Gã Clemenxa to béo có vẻ chắc chắn, còn tay Texxiô xương xẩu, thâm trầm trông cũng đáng tin.

Vụ chấn xe xuôi lọt. Vitô kinh ngạc thấy mình chẳng run tí nào khi hai đồng bọn rút súng đuổi tài xế xuống. Anh khoái cái kiểu tỉnh khô, từng tưng của Clemenxa và Texxiô. Họ thần nhiên chọc giỡn tay lái xe, hứa biểu vợ con anh ta vài cái áo dài nếu anh ta biết điều. Nếu đem bán lẻ thì phần Vitô cũng được một ngàn,

song như vậy không khôn ngoan tí nào. Anh khuôn hết đến quảng cho thằng cha tiêu thụ hàng ăn trộm, bán buôn một lần được bảy trăm Nhưng năm 1919 ngân ấy đã là to lắm rồi.

Sáng hôm sau Vitô bị Phanuchi chặn lại ngoài phố, lần này hắn mặc đồ màu kem và đội mũ trắng. Cái sọc quanh cổ hắn không che đi mà cứ phơi ra cho thiên hạ khiếp.

- Thế nào chú em, - hắn nói giọng đặc Xixili.- Nghe bảo chú mày trúng quả đậm, chú mày và bọn chọi con chúng mày ấy mà. Thử nghĩ đi, chúng em, mày chọi anh mày như thế có đẹp không? Khu này là đất phong của tao, làm gì thì cũng cho tao chấm mỏ tí chứ.

Hắn dùng kiểu nói thịnh hành trong đám mafia xứ Xixili: "Fari vagnari a pizzu". "Pizzu nghĩa là mỏ chim, một thứ chim nhỏ như chim ri chẳng hạn. Còn hàm ý của câu đó là: xì tiền ra đây!

Vitô vẫn làm thịnh như mọi bận. Phanuchi mới mở mồm là anh biết ngay hắn muốn gì, nhưng cứ mặc kệ, đợi hắn tự nói toạc ra. Phanuchi cười nhả nhổ khoe bộ răng vàng, khoe luôn cái sọc trắng ớn quanh cổ, rồi làm như nóng bức lắm, hắn rút khăn tay lau mặt và cởi cúc áo vét để lộ khẩu súng giắt cặp quần. Hắn thở ra:

- Đưa tao năm bách, tao bỏ qua cho. Bọn nhãi thời này chẳng còn biết lễ phép gì cả...

Vitô Còrleone mỉm cười. Trong nụ cười của gã trai tay chưa nhúng máu này có cái gì lạnh giá ghê người, khiến Phanuchi đứng đờ ra mất một lúc. Nhưng rồi hắn cũng trấn tĩnh lại, nạt:

- Nếu không mày sẽ bị côm nó vô ngay tấp lự, vợ con mày tha hồ ê mặt, chết đói cả nút. Thôi, nếu chúng nó nói không lên cho mày thì tao chỉ cần dúng mỏ tí tẹo thôi cũng được. Nhưng không được dưới ba trăm, và nhớ là cho thằng này leo cây thì bỏ bố với tao!

Đến đó Vitô Còrleone mới chịu mở mồm. Anh nói có tình, có lí, không chút nóng giận, giọng nói trước sau vẫn lễ phép, có trên có dưới đàng hoàng, trọng vọng Phanuchi như bậc đàn anh.

- Phần tôi bọn kia đang giữ cả, - anh nhỏ nhẹ, - để tôi nói lại với chúng nó đã.

Phanuchi thấy nhẹ cả người:

- Bảo bọn bạn mày rằng chúng nó cũng phải chi ra ngân ấy - tao nghĩ chúng nó cũng chịu cho tao đúng mả thôi. Cứ bàn với nhau đi, - hần nói chắc chắn.- Thằng Cemenxa biết tao quá rồi, chỗ người quen mà, thế nào nó cũng hiểu ngay. Mày cứ xem nó mà làm, khoản này nó thạo lắm.

Vitô đứng đổi chân liên tục, mặt anh có vẻ phân vân:

- Vâng, - anh nói. - Tôi mới làm quả đầu nên còn chưa quen. Cám ơn anh dìu dắt chỉ bảo, xin được coi anh như sư phụ.

Nghe thế, Phanuchi khoái quá:

- Chú em khá lắm. - Hần nắm tay Vitô xiết thật mạnh trong bàn tay lông lá của mình. - Biết điều đấy. Trẻ như mày được thế là giỏi. Lần sau nhớ có gì cứ hỏi tao trước. Tính chuyện gì cứ bảo tao, biết đâu tao cũng giúp cho một tay.

Sau này Vitô Côrleône mới hiểu nhờ đâu mà hôm đó anh đã biết chọn không nhầm cách ứng xử đúng đắn với Phanuchi. Cái chết của ông bố cương cường bởi tay bọn mafia Xixili hiển nhiên đã dạy cho anh tính thận trọng. Nhưng thực ra lúc đó trong bụng anh đang sôi sùng sục vì có đứa nhăm nhe giết của anh món tiền mà anh đã phải liều tính mạng và tự do mới kiếm được.

Anh không sợ, hơn thế, anh đã rút ra một kết luận rằng Phanuchi là thằng ngu mạt hạng. Theo chỗ Vitô biết thì gã họ pháp Clemenxa thà bị lột da lột thịt, chứ đời nào chịu mất một xu hần vất vả mới kiếm được. Chẳng phải hần đã sẵn sàng hạ một tay cảnh sát chỉ vì tẩm tẩm hôm nọ đấy sao? Còn tay Texxiô gày gò, dẻo dai chẳng phải vô cơ mà trông cứ như con rắn độc sắp sửa quăng mình.

Tuy nhiên, tối hôm đó ở nhà Pitor Clemenxa bên kia hẻm sâu lòng giếng, Vitô lại học thêm được một bài nữa. Clemenxa chửi bới một thôi một hồi, Téxxiô cau cau có có như đám mây giông, nhưng ngay đó hai thằng lại chụm đầu bàn tính xem đưa hai trăm thì Phanuchi có chịu nhận không. Texxiô bảo có lẽ nhận, nhưng Clemenxa thì không tin, gạt phắt đi:

- Nó có nhận khối. Thằng khốn mặt sẹo kia chắc đã đánh hơi đằng lảo mua đồ rồi, làm gì chả biết mỗi đứa mình xoi bao nhiêu. Thiếu một xu đừng hòng nó chịu. Chi mẹ nó đi cho rảnh nợ.

Vitô không dám tin ở tai mình, nhưng cố không để lộ ra. Anh nói:

- Nhưng kiểu đâu mình lại phải chi cho nó chứ. Một mình nó thì làm gì được ba thằng mình? Mình mạnh hơn nó, vả lại mình có súng. Đồng tiền rút ruột của mình có lí đâu lại đem cống nó được

Clemenxa ôn tồn giảng giải:

- Thằng này nó có băng, toàn bọn đầu gấu băm bổ cả. Nó còn ăn cánh với cơm nữa. Cậu biết nó gạ mình nói hớ các phi vụ ra để làm gì không Để tia cho bọn cơm lấy công đấy. Món này nó chơi mãi rồi. Hơn nữa, chính Marandanla chia cho nó khu mình để kiếm cơm đấy.

Marandanla là tay anh chị có tiếng, lâu lâu lại được báo chí hót âm lên. Nghe nói hắn cầm đầu một băng dao búa chuyên tống tiền, bao cờ bạc và cướp vũ trang.

Clemenxa xách rượu nhà làm ra. Vợ hắn bung lên nào salami, nào quả liu, kèm thêm một khoanh bánh tương làm theo lối Italia, rồi vác ghế xuống dưới nhà gộp chuyện với mấy mụ hàng xóm. Vợ Clemenxa còn trẻ, mới ở quê sang, tiếng Anh một chữ cần đôi chẳng biết.

Vitô Côrleone ngồi uống rượu vang với hai bạn. Vừa uống vừa suy nghĩ - chưa bao giờ anh suy nghĩ một cách căng thẳng và công phu như vậy. Anh lấy làm lạ thấy đầu óc mình sáng suốt rõ ràng đến thế. Vitô điểm lại tất cả những gì mình biết về Phanuchi. Anh nhớ lại cảnh hắn úp mũ dưới cằm vừa hứng máu vừa chạy. Nhớ lại chuyện thằng rạch mặt hắn bị bắn ra sao, hai thằng còn lại đút tiền Phanuchi chuộc mạng thế nào. Thế là anh bỗng tin chắc rằng Phanuchi chẳng có bọn, cũng không có thần thế gì hết. Thần thế đếch gì mà lại khom lưng làm chỉ điểm cho cảnh sát chứ? Tay ác sát gì mà lại bỏ qua chuyện ân oán vì vài đồng bạc. Đừng hòng!

Mang danh cao thủ Mafiaso mà chưa lấy máu cả đám mấy đứa dám vuốt râu hùm thì đời nào chịu thôi?

Phanuchi tìm cách hạ được một thằng, nhưng hai đứa kia đã phòng bị dễ gì chơi được? Nuốt không trôi đành bấm bụng cho chuộc chứ đếch gì? Đúng rồi? Chỉ nhờ thói du côn và hai cánh tay già giò mà hắn mới moi được tiền của đám chủ tiệm và bọn chủ

sòng tép riu, chứ quái gì. Hơn nữa Vitô còn biết một ổ đánh bạc không chịu chi cho Phanuchi xu nào mà có ai hỏi han gì đâu...

Vậy là Phanuchi chỉ có một mình. Cùng lắm hắn chỉ biết sợ sợ mấy thằng giết mướn, có chuyện gì nhờ vả thì cứ việc xì tiền ra. Biết vậy rồi, Vitô Côrleône chỉ còn phải quyết định xem đường đời của anh từ nay sẽ phải đi hướng nào...

Từ cái ngã ba đường ấy, anh đã rút ra một niềm tin mà sau này anh hay nhắc: mỗi người có số phận của mình. Giá kể hôm ấy anh chịu đấm mồm Phanuchi rồi xin xỏ một chân bán hàng, ki cóp ít lâu không chừng cũng mở được một cửa hiệu riêng. Nhưng số phận định đoạt anh phải trở thành ông Trùm, đem Phanuchi thí cho anh để lái anh theo định mệnh.

Uống cạn hũ rượu, Vitô dè dặt trình bày:

- Thế này nhé, các anh mỗi người đưa tôi hai trăm, tôi nộp Phanuchi hộ cho. Cam đoan là nó sẽ nhận, có sao tôi xin chịu. Để tôi gờ vụ này cho các anh đỡ áy náy.

Clemenxa ngờ vực liếc anh một phát chát nhanh.

Vitô lạnh lùng nói:

- Chỗ bạn bè tôi không đối ai bao giờ. Mai anh cứ đi mà hỏi Phanuchi. Nó có đòi tiền, anh cứ nói thác đi, đừng đưa. Nhưng cũng đừng to tiếng với nó. Anh cứ bảo đưa tôi rồi, tôi sẽ nộp đâu vào đấy. Nó đòi bao nhiêu cũng chịu, đừng xin xỏ làm gì cho phiền. Còn chuyện mặc cả với nó, các anh cứ để tôi. Nếu quả thật như các anh nói thì chẳng đại chộc tức nó làm gì cho thiệt

Cả bọn thống nhất như vậy. Hôm sau Clemenxa gặp Phanuchi và lúc ấy mới chịu tin Vitô nói thật. Sau đó hắn ghé vào nhà Vitô và đưa anh hai trăm đô la:

- Nó bắt tớ nộp bét ra là ba trăm, - hắn nói, mắt tò mò nhìn thằng bạn. - Cậu có cách gì mà rút được thế?

Vitô điềm nhiên đáp:

- Cách gì thì mặc tôi. Anh cứ nhớ tôi giúp anh là đủ.

Lát sau Texxiô đến. Tay này kín đáo hơn, nhạy bén và tinh khôn hơn Clemenxa, tuy sức vóc thì không bằng.

Hắn đánh hơi thấy có chuyện gì đó không ổn nên hơi lo.

- Cậu đừng có đùa với thằng "Hắc thủ" ấy nhá, - hấn nhắc. - Nó cáo lắm đấy. Nếu cần, tớ sẽ đi với cậu đến đưa tiền, có gì tớ làm chứng cho.

Vitô Còrleone lắc đầu, chẳng nói chẳng rằng. Mãi sau anh mới bảo:

- Anh nhấn Phanuchi chín giờ tối nay lên nhà tôi lấy tiền. Phải chuốc nó chén rượu, may ra tôi xin, nó bớt cho chút ít.

Texxiô lắc đầu quấy quấy:

- Không ăn thua gì đâu! Thằng Phanuchi nó nói là nó làm.

- Không sao, - Vitô Còrleone đáp, - tôi sẽ nói phải quấy với nó.

Mấy tiếng "nói phải quấy" sau này ai nghe cũng lạnh gáy. Nó giống như lời cảnh cáo cuối cùng - như tiếng rít của rắn đuôi kền trước cú ra đòn tàn độc. Khi đã trở thành ông Trùm, mỗi lần ông mời những kẻ cứng đầu ngồi nói phải quấy - ai nấy hiểu ngay rằng đây là cơ hội cuối cùng để tránh đổ máu và bảo toàn tính mạng.

Tối đó cơm nước xong xuôi, Vitô Còrleone bảo vợ đuổi hai đứa nhỏ ra đường và cấm tiết không được bén mảng về nhà chừng nào anh chưa cho phép. Vợ anh thì bắc ghế trước cửa mà ngồi canh. Anh có chuyện riêng phải bàn với ông Phanuchi, cấm không được quấy rầy. Nhìn bộ mặt hốt hoảng của vợ, Vitô cố nén giận:

- Chắc cô hồi vì lấy phải thằng đàn hả? - Anh hỏi bằng giọng tỉnh như không.

Vợ anh không đáp - chị hoảng quá - lần này không phải sợ Phanuchi nữa mà là sợ chồng. Ngay trước mặt chị, người chồng đang lột xác từng giờ: đứng trước chị lúc này là một kẻ xa lạ, bùng bùng một cơn giận dữ dần, đen tối. Xưa nay anh vốn ít nói, nhưng được cái tốt bụng, hết sức bình tĩnh, biết nghĩ - đàn ông Xixili có mấy người được như thế. Còn lúc này, sắp sửa đáp lại tiếng gọi của định mệnh, anh đã lột phăng bộ mặt hiền lành nhẵn nhụi, lột phăng lớp vỏ ngụy trang mà lộ lộ ngay trước mặt chị vợ. Hai mươi tuổi như anh mà khởi sự kể cũng muộn, nhưng khởi sự lại bằng một trận giáp lá cà.

Vitô Còrleone đang tính giết Phanuchi. Nhìn cái túi chứa bảy trăm đô la thâm nghĩ: Anh chẳng ơn nghĩa gì với Phanuchi,

lại chẳng họ hàng thân thuộc. Thế thì tại sao anh lại cúng không cho hần bảy trăm đô la?...

Từ đó suy ra rằng một khi Phanuchi định ăn của anh bảy trăm đô la thì tại sao lại không thịt hần đi? Thế gian bớt một thằng Phanuchi vẫn xong như thường.

Dĩ nhiên quyết định này cũng có mặt trái của nó. Biết đâu Phanuchi chẳng có mấy thằng đầu gấu che chở, bọn này dám kiếm có trả thù lắm. Ngay Phanuchi cũng là đứa nguy hiểm, lấy mạng hần đâu có phải chuyện chơi. Lại còn cảnh sát và ghế điện nữa chứ. Nhưng án tử hình thì Vitô đã lãnh từ ngày bố anh bị bắn rồi. Mười hai tuổi đầu anh đã phải trốn lười hái thân chết mà vượt đại dương sang đất khách quê người, phải cải họ đổi tên. Anh đã cam lạng mở mắt nhìn đời và hiểu rằng mình thừa trí khôn lẫn gan mật để chơi lại bọn khác, chẳng qua từ trước đến giờ chưa có dịp nào cho anh thi thố các sở trường của mình mà thôi.

Dù vậy, Vitô vẫn dẫn đo trước khi đặt bước đầu tiên để đón nhận số phận, thậm chí anh đã đếm đủ bảy trăm đô la đút vào túi quần nữa. Nhưng đó là túi bên trái. Túi bên phải anh thủ khẩu súng lục mà Clemenxa đưa trước hôm cướp xe lựa...

Phanuchi đến đúng hẹn - chín giờ. Vitô Côrleône đặt lên bàn hũ rượu nhà cất, cũng lại Clemenxa đưa cho.

Để Phanuchi khỏi nghi ngờ thiện chí của mình, Vitô chìa xấp tiền ra trước. Thằng kia đếm tiền, nhét vào cái ví da to tướng, hộp một hộp rượu, rồi buông thông:

- Còn thiếu hai trăm?.

Bộ mặt xăm xỉ với cặp lông mày sâu róm của hần trơ như đá

Vitô vẫn tỉnh khô, phân trần:

- Thú thực dạo này thất nghiệp, tôi có hơi túng. Ông anh thông cảm cho khát độ hai tuần lễ thì may lắm.

Ai cũng thấy đó là một nước cờ hợp lí. Bảy trăm cầm đây rồi còn hai trăm nữa đi đâu mà vội. Thói đời người ta năn nỉ là thường, biết đâu chẳng được bớt tí chút hay ít ra cũng được thư thả ít lâu. Phanuchi tặc lười hộp thêm một hộp rượu rồi phán:

- Chà, chú em láu gôm! Sao trước nay anh không nghe nói gì về chú nhỉ? Chú mày lành quá, thiên hạ người ta bắt nạt đấy. Để rồi anh kiếm cho chú mảnh gì có ăn hơn.

Vitô cung kính cúi đầu, tỏ vẻ thích thú ra sức rót thêm thứ rượu đỏ sánh vào cốc Phanuchi. Nhưng hắn không muốn dây dưa, đứng dậy đưa tay ra bắt:

- Về nhá chú mày, - hắn bảo. - Đừng oán thằng anh, nghe chưa? Cần gì chú cứ tít cho anh một tiếng. Chơi với anh không thiệt đâu mà lo.

Vitô đợi cho Phanuchi đủ thời gian xuống hết cầu thang và ra khỏi ngõ. Đường đầy người - chỉ ít có cả chục nhân chứng sẽ nói rằng hắn đã ra khỏi nhà Côrleone yên lành. Vitô ngó ra cửa sổ. Phanuchi ngoặt ra phía đại lộ Mười một. Vậy là hắn về cất tiền cho chắc chắn đây. Có thể cất cả súng nữa. Vitô ra khỏi phòng, trèo cầu thang lên mái. Theo mái ngói khép kín thành một hình vuông, anh chạy sang phía mặt nhà đối diện, tụt thang cứu hỏa của một nhà kho xuống tầng sân sau.

Đá bung cửa sau, anh chạy qua cửa trước thông thống ra đường. Bên kia đường là nhà Phanuchi.

Nhà ở khu này chạy dọc sang hướng tây đến tận đại lộ Mười. Đại lộ Mười một phần nhiều là các nhà kho và bãi chứa hàng. Các kho bãi này do các hãng có hàng lưu chuyển trên tuyến đường sắt Trung tâm thuê bao để tiện đưa ra các ga hàng hóa nằm một dãy suốt từ đại lộ Mười một đến tận sông Hatxơn. Nhà Phanuchi là một trong mấy ngôi nhà ở nằm giữa các kho hàng, dân ở đây toàn phu bốc vác, dân gác hãm trên tàu, cánh coi kho, đám gái làng chơi hạng bét. Dân khu này tối đến không có lệ ra đường ngồi tán róc như dân Italia tử tế, mà mò hết ra quán rượu đập phá đến nhẵn túi. Cũng nhờ thế Vitô Côrleone chẳng khó nhọc gì chạy sang bên kia đường mà không bị ai trông thấy, rồi lẩn luôn vào lối lên nhà Phanuchi. Nấp sau cửa, anh rút súng đợi - Khẩu súng mà anh chưa hề bắn phát nào. Chưa bắn lần nào loại súng này, chứ luparu thì anh dùng từ năm lên chín để đi săn thú rừng với bố. Món lupara này anh bắn thạo phải biết, có thể bọn mafia hồi đó mới phải lúng anh mà diệt trước chứ.

Từ lối vào tối mò, anh thấy một chấm trắng băng qua đường tiến lại. Đó là Phanuchi. Vitô lùi mãi cho đến lúc đụng phải lần cửa bên trong ăn lên cầu thang. Anh giương súng sẵn. Tay anh duỗi dài, chỉ thiếu chừng vài bước chân nữa là đến cửa ngoài cửa mở. Bóng Phanuchi hiện rõ trên khung cửa mở, quần áo một màu

trắng toát, người ngang bè nòng nặc mùi mồ hôi quyện lẫn mùi rượu. Vitô Côrleône bóp cò.

Phanuchi quỵ xuống, tay cố bấu vào cánh cửa mở hờ. Hắn giật đứt cúc áo để rút súng, lộ ra một vết đỏ thẫm trên ngực áo sơ mi trắng. Cẩn thận như thầy thuốc tiêm ven, Vitô nhắm đúng điểm đỏ nổ tiếp phát nữa.

Phanuchi gục hẳn, đẩy bung cánh cửa ra. Hắn rống lên một tiếng rợn người, nghe như đau đớn lắm, nhưng vẫn có gì đó buồn cười. Những tiếng rống liên tiếp dội lên. Vitô nhớ rằng anh đã đếm được ba tiếng rống trước khi kịp kê nòng súng vào bộ mặt mồ hôi nhớp nháp của hắn mà đẩy thêm một phát nữa. Năm giây trôi qua - năm giây dài dằng dặc - rồi Phanuchi mềm nhũn sụp xuống thành một đống choán hết lối đi.

Vitô Côrleône cẩn thận móc túi Phanuchi lôi ra cái ví cồng phòng và nhét vào ngực áo. Sau đó anh sang đường, chạy đến cái kho bỏ trống, chui qua cửa hậu vào sân trong và theo thang cứu hỏa leo lên mái. Đứng tít trên đó, anh nhìn quanh. Xác Phanuchi vẫn nằm chắn ngang cửa, nhưng đường phố vắng ngắt. Trong nhà một cánh cửa sổ mở ra, sau đó lại một cửa sổ nữa, những cái đầu đen đen thò ra trông không rõ mặt - nghĩa là cả mặt anh cũng không ai nhìn rõ hết. Dân ở đây không có cái thói đi báo cảnh sát. Phanuchi cứ việc thẳng cẳng nằm đấy đến sáng trừ phi có thầy côm nào đi tuần đêm đụng phải, chứ dân tình chẳng tội gì ôm ngực chuốc vạ vào thân, lại mất công ngồi bó tay lấy cung nhọc xác. Họ đóng chặt cửa, làm như không nghe thấy gì hết.

Giờ thì chẳng đi đâu mà vội. Theo đường cũ Vitô quay lại lối cửa tò vò nhà mình rồi lần xuống, mở cửa phòng, chui tọt vào và chốt kỹ bên trong, xong xuôi mới lôi cái ví ra xem ngoài số bảy trăm anh đưa còn thêm mấy tờ một đô và một tờ năm đô rơi ra bàn.

Trong ngăn đựng xu, có một đồng tiền vàng hai đô la - có lẽ Phanuchi giữ trong người lấy hên. Nếu quả thực hắn là một tướng cướp lắm tiền thì đi đâu đã chẳng kè kè vác cả gia tài theo, cái đó đã rõ như ban ngày. Đến đây mọi nghi ngờ của Vitô vẫn còn có lí.

Anh biết rằng phải thủ tiêu ngay cái ví và khẩu súng - ngay từ ngày đó anh đã đủ khôn để không mó đến vàng.

Anh lại leo lên mái nhà, trèo qua mấy đầu hồi rồi quẳng cái ví xuống một hẻm sâu lòng giếng. Sau đó anh dốc hết đạn trong ổ ra, giáng thật lực nòng súng vào hồi nhà. Nòng súng vẫn trơ trơ. Thế là anh xoay ngược nòng giáng thẳng cánh đập báng súng vào mép ống khói. Báng súng chực long, Vitô đập thêm một phát và khẩu súng gãy đôi. Anh ném khúc nòng xuống một sân, báng súng quẳng sang hẻm khác. Chúng bay hết năm tầng gác rơi xuống đất, lọt thẳng vào những đồng rác cao ngồn ngộn.

Sáng ra, từ các cửa sổ người ta còn đổ thêm xuống nữa, lúc ấy thì có giờ tìm... Vitô quay trở về.

Anh thấy hơi run, nhưng vẫn còn tỉnh chán. Sợ máu vấy trên quần áo, anh thay hết, ném tất cả các thứ vừa cởi ra vào cái chậu kẽm mà vợ vẫn giặt quần áo. Anh lôi bàn chải, xà phòng, ngâm nước rồi để từng thứ lên bàn giặt chà rõ lâu. Giặt xong, anh lấy xà phòng cọ thật kĩ cả chậu tắm lẫn chậu giặt. Vitô mò trong góc lôi đồng đồ vợ đã giặt ra và cặp xen kẽ quần áo mình vào. Xong xuôi anh mặc quần áo sạch và xuống dưới nhà ngồi ghé vào với chị vợ lúc ấy đang vừa nói chuyện vừa trông chừng bọn trẻ ở ngoài cửa.

Cần thận thế hóa thừa. Xác chết được phát hiện lúc rạng ngày, nhưng chẳng ma nào hỏi đến Vitô cả. Hơn thế, cảnh sát cũng không thèm biết đến chuyện tối hôm trước Phanuchi lên nhà Vitô - mất công anh đã dựng sẵn bằng chứng ngoại phạm, để mọi người thấy hai năm rõ mười Phanuchi ra khỏi nhà... Mãi sau này anh mới biết rằng cảnh sát thấy Phanuchi bị khử lại càng mừng, hơi đâu đi hỏi ai thật hẩn. Họ cho đấy chẳng qua là chuyện thanh toán nội bộ trong một băng, nên mấy tên du đảng xưa nay có tiếng cướp của tổng tiền bị gọi lên hỏi qua quýt cho xong. Vitô chẳng dính dáng gì với đám này nên chẳng ai sờ đến.

Đúng, quả thật anh đã qua mặt được cảnh sát, nhưng qua mặt các chiến hữu đâu phải dễ. Tuần đầu Clemenxa và Texxiô cứ lẫn anh như chạch, tuần thứ hai, rồi tuần thứ ba... Cuối cùng một tối họ hai người dắt nhau đến.

Cả hai đều có vẻ kính nhi viễn chi. Vitô đón họ một cách thân mật, tỉnh như không, rót rượu mời.

Một lúc, Clemenxa danh tiếng:

- Bọn chủ tiệm đại lộ Chín mấy hôm nay không phải đóng tiền, - hẩn xun xoe. - Các ổ cờ bạc và bao đề trong khu cũng thế.

Vitô thản nhiên nhìn hết đĩa này sang đĩa kia, không nói gì. Đến đó texxiô bèn đánh bạo:

- Mình tóm luôn mấy mối đó là vừa khéo: Bọn này thế nào cũng chịu chi.

Vitô nhún vai:

- Ô hay, sao lại mình nào vào đây? Tôi có biết mô tê gì đâu?

Clemenxa cười hô hố, ngay từ những ngày còn trẻ, lúc chưa có bụng, giọng cười của hắn nghe đã có vẻ nặng lắm.

- Vậy chứ khẩu súng hôm nọ tớ đưa cậu vẫn khỏe đấy chứ - Hắn vặn. - Cậu không cần nữa thì trả tôi vậy.

Bằng một cử chỉ khoan thai, chững chạc, Vitô Côrleône móc một xấp tiền trong túi quần ra đếm đủ năm chục.

- Đây - anh nói, - đền anh. Khẩu súng tôi đã ném ngay sau hôm đó rồi. - Đoạn anh cười.

Đạo ấy Vitô Côrleône còn chưa biết nụ cười của anh tác động đến người ta thế nào. Nó lạnh giá, không có vẻ gì dọa dẫm. Anh cười như thể có chuyện gì đó buồn cười mà chỉ một mình anh hiểu. Nhưng khi anh đã cười kiểu này là có chuyện sinh tử. Và chuyện anh cười không còn là chuyện riêng nữa - đôi mắt không cười và thái độ bề ngoài vốn bình tĩnh và biết điều thế đột nhiên biến mất - lúc ấy thật đáng sợ....

Clemenxa lắc vội:

- Tớ không cần tiền.

Vitô lại nhét xấp bạc vào túi. Anh chờ - ba người giờ đã hiểu nhau quá rồi. Clemenxa và Texxiô biết anh thật Phanuchi. Và tuy hai người chẳng nói hở cho ai, thế mà mấy tuần nay bà con cả xóm đều biết chuyện. Người ta bắt đầu coi anh như một nhân vật đáng nể. Nhưng anh thì tuyệt nhiên chẳng có ý dính gì thâu tóm các mối làm ăn - các chủ tiệm và các ô cờ bạc - mà Phanuchi bỏ lại.

Rồi việc phải đến đã đến. Một tối nọ vợ Vitô dắt về một bà góa hàng xóm. Bà này người Italia, thật thà, lương thiện. Bà ta đầu tắt mặt tối làm lụng nuôi lũ con mồ côi của mình. Thằng con trai mười sáu tuổi của bà, theo kiểu Italia, làm được bao nhiêu tiền đều đưa hết cho mẹ trong phong bì nguyên xi; con gái mười bảy làm thợ may cũng vậy. Tối tối cả nhà xúm lại đơm cúc áo vào

các tấm vĩ bằng bìa - một việc lịch kịch, vất vả mà chẳng được bao nhiêu. Người ta gọi bà là sinora Cômômbô.

Vợ Vitô Cômleone bảo:

- Sinora đây đến nhờ anh giúp cho. Bà ấy gặp chuyện không may.

Vitô tưởng bà đến xin tiền nên đã định cho. Hóa ra không phải. Sinoru Cômômbô nuôi một con chó, con chó cưng của thằng bé út. Ai đó đi kêu với chủ nhà rằng con chó hay sủa đêm, nên ông ta bắt bà phải vứt nó đi.

Sinora Cômômbô ngoài miệng hứa vung vít, nhưng vẫn lên nuôi. Biết chuyện, chủ nhà bắt bà đi chỗ khác mà ở. Bà thể sống thể chết rằng lần này sẽ vứt, và quả thật đã đem con chó đi cho. Nhưng ông chủ đã nổi cáu, một mực không chịu. Nếu bà không tự nguyện đi thì ông ta sẽ gọi cảnh sát đến xức. Khi con chó bị đưa sang nuôi bên bà con ở Long Ailond, thằng bé khóc ghê quá.

Nhưng té ra công cốc! Đằng nào bà cũng bị đuổi nhà...

Vitô Cômleone khế kháng hỏi:

- Nhưng sao bà lại đến nhờ tôi?

Sinora Cômômbô hất đầu chi vợ gã:

- Tại cô nhà bảo tôi thế.

Thì ra chị vợ gớm thật. Chị đã chẳng hỏi làm sao hôm ấy anh giặt quần áo, cũng không hỏi anh ngồi nhà đều đều mà lấy đầu ra tiền. Ngay cả bây giờ mặt chị vẫn tỉnh khô. Vitô bảo bà hàng xóm:

- Hay để tôi giúp bác ít tiền mà dời nhà, được không

Người đàn bà lắc đầu quây quây, nước mắt dân dân:

- Bạn bè tôi ở đây cả, - bà sụt sùi, - toàn những người quen tôi từ bé bên quê, làm sao tôi bỏ sang chỗ khác được? Tôi có quen ai ở đấy đâu? Nhờ anh nói giúp nói với ông chủ nhà một tiếng.

Vitô cúi đầu:

- Thôi được. Mai tôi sẽ nói chuyện với ông ấy. Xin bà cứ bình tâm.

Chị vợ cười - anh cũng thấy sượng mặt dù không để lộ ra. Sinora Cômômbô có vẻ chưa được yên tâm.

- Không biết ông chủ nhà có thuận cho không - Bà ta ngờ vực hỏi.

- Sinor Rôbertô chứ gì? Vitô làm mặt ngạc nhiên. - Thuận hẳn chứ. Ông ấy là người tốt bụng, có điều phải nói thiệt hơn một chút thôi. Biết hoàn cảnh bà khó khăn thế nào ông ấy cũng thông cảm. Xin bà chớ bận tâm, mà cũng đừng buồn làm gì. Bà phải giữ gìn sức khỏe để còn trông nom cái cháu chứ.

Chủ nhà Rôbertô ngày nào cũng rảo một lượt qua năm ngôi nhà của ông ta nằm cùng một dãy trên phố. Bảo là người tốt bụng thì chưa chắc vì nghe nói tiền tậu nhà là nhờ trò mộ phu mà có. Ông ta đây từng đi khắp nơi mộ phu cho các đồn điền, xí nghiệp kia mà. Ông ta người miền Bắc, lại có chữ nghĩa, bọn miền Nam ngu dốt ông ta bốp là phải lè lưỡi ra. Bọn này ông chủ coi như rơm rác, nhếch nhác, cẩu thả, chẳng biết giữ gìn cái gì bao giờ. Thực ra mister Rôbertô không phải người ác có điều đầu óc lúc nào cũng nghĩ đến tiền. Tiền kiếm được - lo ít, tiền bỏ ra làm ăn - lo mất, tiền chi tiêu - lo phí. Chỉ vì tiền mà suốt ngày cứ khó đăm đăm. Khi Vitô Côrleône ngăn ông ta lại nói chuyện, mister Rôbertô đáp lại có phần hơi gay gắt. Gay gắt nhưng không thô lỗ, bởi lẽ dân miền Nam có thói quen hơi một tí là rút dao - tuy thế anh chàng này có vẻ hiền.

- Thưa sinor Rôbertô, - Vitô Côrleône nói, - tôi nghe bà góa bạn vợ tôi không hiểu sao lại bị đuổi ra khỏi nhà ông... Bà ấy ở góa, không có ai để nương tựa. Cửa nả không có gì, bạn bè thì ngoài mấy người cùng phố ra, chẳng còn ai. Tôi nhận lời xin nói giúp, biết rằng ông là người hiểu biết, chỉ vì nhầm lẫn thế nào mới ra nông nổi. Con chó gây chuyện lôi thôi bà ấy đã cho đi rồi, chắc là không còn vướng mắc gì nữa. Người cùng xứ với nhau, tôi xin ông nhón tay làm phúc...

Sinor Rôbertô nhìn anh từ đầu đến chân. Non choẹt, tầm thước, khá to ngang. Nhưng trông què chết đi được, thế mà cũng đòi "người cùng xứ"... Rôbertô nhún vai:

- Căn nhà tôi đã cho người khác thuê rồi, - ông ta nói. - Thuê cao hơn. Tôi không thể vì bà người quen của anh mà sai lời hứa với người ta được.

Vitô Côrleône vâng dạ gật đầu ra ý hiểu.

- Vậy cao hơn là bao nhiêu ạ? - Anh hỏi.

- Hơn năm đô la, - mister Rôbertô đáp.

Bíp. Cái thứ nhà cửa ọp ẹp, bốn phòng thông thống cạnh đường tàu ấy bà góa thuê hết mười hai đô la một tháng. Có họa ai điên mới trả hơn.

Vitô Côrleône rút ra một xấp bạc, đếm đủ sáu tờ năm đô la.

- Đây xin ông cầm lấy sáu tháng tiền phụ trội. Ông không cần phải nói lại với bà Cômônô, bà ấy khi khải lăm.

Hết sáu tháng xin ông cứ tôi mà đòi. Với lại xin ông cho phép bà ấy nuôi con chó.

- Chó cái con... bố mày đây này! - Mister Rôbertô gầm lên. - Mày là thằng nào mà dám lên mặt với ông. Giờ hồn đấy, thằng quê Xixili kia, không khéo chính mày lại bị ném ra đường bây giờ?

Vitô Côrleône ngạc nhiên giơ tay lên trời:

- Ô hay, - anh nói, - tôi chỉ xin ông chủ thôi chứ có gì đâu. Biết đâu sau này tôi chả có dịp đền ơn ông, đúng không ạ? Xin ông cầm giúp số tiền này, coi như lòng thành của tôi, còn sau đó thế nào tùy ông định đoạt, chẳng nhẽ như vậy là tôi lên mặt với ông. Anh dúi tiền vào tay mister Rôbertô - Xin ông làm ơn làm phúc cầm cho và nghĩ lại giúp, chỉ có thế thôi. Sáng mai có gì ông đưa lại cũng được. Nếu ông nhất định đuổi bà ấy thì tôi cũng chịu vậy chứ biết làm sao? Nói gì thì nói, đây vẫn là nhà ông mà. Ông muốn ném con chó đi cũng là chuyện dễ hiểu. Chính tôi đây cũng chẳng ưa gì súc vật. - Anh vỗ vai mister Rôbertô: - Ông không từ chối tôi một việc nhỏ mọn này chứ ạ? Tôi sẽ không quên ơn ông đâu. Tôi là thằng ơn nghĩa phân minh, không tin, xin ông cứ hỏi mọi người thì biết.

Sự thực thì mister Rôbertô cũng đã đoán biết phần nào. Chiều hôm đó, hỏi han về thằng cha Vitô Côrleône xong là ông ta vội vàng chạy đến tìm anh ngay. Ông chủ xin lỗi đêm hôm còn tới quấy rầy, cùm rúm đón cốc rượu chị vợ Côrleône mời. Ông ta xin sinor Victô Côrleône vui lòng bỏ quá cho cái chuyện hiểu lầm đáng trách, bảo rằng mẹ con sinora Cômônô cứ việc ở lại và dĩ nhiên có thích nuôi gì cứ nuôi. Hàng xóm láng giềng là cái thá gì chứ. Bỏ ra mấy đồng quèn mà con chó khốn khổ vừa hơi sữa một tí đã thế nọ thế kia, nhặng lên!... Sau cùng, ông chủ móc ra ba chục đô la ban sáng để lên bàn, giọng dứt đoạn đến là thương tâm:

- Thấy ông khảng khái bỏ tiền ra giúp bà góa tội nghiệp mà tôi xấu hổ quá. Tôi xin bày gan ruột ra đây để ông thấy tôi cũng là người có đạo, dám đâu không biết thương người. Thôi, tiền nhà tôi nghĩ cứ để nguyên như cũ, tăng nữa mà làm gì?

Một màn kịch cực kì. Vitô rót rượu, thết vợ đưa bánh ngọt, nắm tay mister Rôbertô mà nức nở khen độ lượng thương người. Mister Rôbertô thở dài mà rằng nhờ duyên kì ngộ ông ta mới hay thiên hạ vẫn còn người tử tế. Hai người dùng dằng mãi mới chịu chia tay. Ra khỏi nhà mister Rôbertô thấy tim đập chân run - hú vía! Ông ta lên xe điện về nhà ở khu Bronx và nằm vật ra giường. Suốt ba hôm liền, ông ta không dám lộ mặt xuống phố.

Kể từ hôm đó, Vitô Côrleone nghiêm nhiên được mọi người trong khu phố vị nể. Người ta lại rỉ tai nhau rằng Vitô có sự hậu thuẫn của xa tít bên Xinxili. Một ổ cờ bạc tự nguyện đến xin cúng mỗi tuần hai mươi đô gọi là ra mắt. Đổi lại chỉ cần mỗi tuần hai bận Vitô ghé qua để chứng tỏ rằng dân chơi ở đó được anh đỡ đầu.

Mấy ông chủ tiệm bị bọn du côn choai choai phá phách cũng đến cậy anh can thiệp. Có can thiệp là có tiền. Chẳng mấy chốc thu nhập của anh đã lên đến một trăm đô la mỗi tuần - thời ấy thế là ghê lắm. Clemenxa và Texxiô là bạn hầu, là đồng dạng, nghĩa là hai người cũng được dây máu ăn phần. Vitô sốt sắng đưa trước, chứ không chờ hai người phải hỏi. Cuối cùng anh quyết định chung lưng với thằng bạn nổi khố Giencô Apbandando mở một ngôi hàng chuyên nhập dầu liu. Giencô lo việc gom hàng từ Italia sang, mua lại với giá phải chăng và bảo quản hàng trong kho của ông bố.

Khoản này anh ta thạo lắm. Clemenxa và Texxiô phụ trách việc tiêu thụ. Hai người chia nhau chạy quanh các cửa hàng của người Italia trong khu Manhattan, sau đó lan sang cả Bruclin, rồi tiếp đến nữa là Bronx, mời chào các chủ tiệm lấy vào thứ dầu liu nguyên chất chính hiệu Giencô Pura (vốn khiêm tốn, Vitô Côrleone từ chối không lấy tên mình ra làm nhãn hiệu). Cầm đầu hăng dĩ nhiên phải là Vitô bởi lẽ anh bỏ ra nhiều vốn hơn cả. Ngoài ra, mỗi khi một chủ hiệu nào đó có vẻ không mặn mà với những lời mời chào của Clemenxa và Texxiô thì lại phải đến Vitô ra tay chinh phục bằng những lí lẽ không nghe không được.

Suốt mấy năm Vitô Côrleone lo mở mang kinh doanh và hài lòng thấy cơ sở ngày càng phát. Chả thế mà nhãn dầu Giencô Pura

hồi ấy bán chạy nhất trong tất cả các thứ dầu ăn Italia. Bạn quá nên chẳng còn thời giờ đâu ngó ngang đến vợ con - phải cạnh tranh với các địch thủ bằng mọi mánh lới; nào hạ giá, nào chiếm mỗi bỏ hàng, nào nuốt dần các cơ sở nhỏ. Ở một nước tự do cạnh tranh như Mỹ, chiếm độc quyền bằng những thủ đoạn chính đáng đâu phải dễ. Giencô Pura ra sau, ngân vốn lại không chịu bỏ tiền quảng cáo (ông chủ Vitô chủ trương quảng cáo theo kiểu cổ điển là rỉ tai nhau, một đồn mười, mười đồn trăm), hơn nữa dầu cũng chẳng có gì hơn dầu các hãng khác, nên chiếm độc quyền lại càng khó. Có thể Vitô Còrleone mới đeo cái chiêu bài "nhân vật đáng nể" để hỗ trợ cho đường lối làm ăn biết điều chứ!

Từ bé Vitô Còrleone đã có tiếng là người ôn hòa và biết điều. Anh không bao giờ dọa nạt, chỉ dùng lí lẽ - là lí lẽ thì không còn cãi vào đâu được. Anh luôn luôn lo sao bạn hàng cũng đánh hơi thấy món hời, không ai thua thiệt. Dĩ nhiên các thủ pháp anh dùng phải đập ngay vào mắt kia. Giống như các nhà doanh thương xuất chúng, anh đã sớm hiểu ra rằng tự do cạnh tranh là không thể được - phải độc quyền mới hợp lí và hữu hiệu.

Ở Brucln có mấy tay chủ vừa dầu ăn - những kẻ nóng nảy, độc đoán, cứng đầu, khăng khăng không chịu chấp nhận ý kiến của Vitô Còrleone ngay cả khi anh đã hết sức nhẫn nại nó rõ thiệt hơn. Thương thuyết chán chê không được. Vitô chịu thua, phái Texxiô sang Brucln thu xếp. Kho bị đốt, xe bị lật, dầu ô liu chảy xanh lè cả mặt đường. Một tay người Milan nóng nảy tự phụ và bông bột, tin cảnh sát hơn cả tín đồ tin Chúa, hăm hờ đi thưa nhà chức trách - tề đến thế là cùng! Kiện cáo cả đồng bào người Italia của mình, bất chấp omerta đã có từ ngàn năm nay. Nhà chức trách đâu chưa thấy, mà tay chủ vừa đã mất tâm, bỏ lại một vợ ba con côی cút, may mà chúng đều lớn cả, nên cũng cáng đáng được công việc của bố và chịu thỏa thuận với hãng Giencô Pura.

Người ta sinh ra đâu đã là vĩ nhân ngay - vĩ nhân là do rèn luyện mà thành. Khi bắt đầu ban hành "luật khô" cấm bán rượu chính là lúc Vitô Còrleone bước một bước cuối cùng từ nhà kinh doanh bình thường - tuy có hơi "chơi rắn" thật - trở thành ông Trùm hùng mạnh, một trong những ông vua trong giới làm ăn phi pháp.

Việc đó không phải xảy ra trong một sớm một chiều, cho đến cuối thời "luật khô" bước sang "thời đại suy thoái" thì đã không

còn Vitô Côrleône nữa, mà thay vào đó là Bố Già. Ông Trùm. Don Côrleône.

Mọi việc khởi nguồn rất tình cờ. Hồi đó hãng Giencô vừa tậu được sáu xe tải. Một ổ buôn lậu rượu nhờ Klemenxa đánh tiếng với Vitô Côrleône chở lậu uytxki và các thứ rượu khác từ canada sang. Muốn đưa hàng về đến Niu York, bọn buôn lậu cần xe và cần người áp tải. Mà áp tải phải là hạng đầu gấu chịu chơi, lúc cần)hải dám tỏ ra cương quyết - hay nói nôm na là phải giở võ. Bọn kia hứa trả hậu cho cả xe lẫn người. Món tiền lớn chưa từng có, khiến Vitô Côrleône dừng hết riết buôn bán mà ném gần như toàn bộ số xe trong tay sang chở hàng lậu. Bọn kia trả hậu thật, nhưng lại hở mồm dọa anh. Người như Vitô Côrleône thì có dọa dẫm hay chửi thẳng vào mặt vẫn cứ như không. Hơn thế, anh còn phân tích mổ xẻ kĩ càng biết bọn này dọa hão, nên càng coi thường.

Cả lần này anh cũng tính không nhầm. Nhưng cái chính là có thêm khôn ngoan và kinh nghiệm, mở rộng làm quen. Giống như nhà băng lo gom góp tích lũy tiền, đảng này anh lo gom góp tích lũy ân tình để rồi có ngày nhờ đến. Vì lẽ mấy năm gần đây, ai cũng nhận thấy Vitô Côrleône được trời phú cho không phải những khả năng bình thường, mà là một thiên tài thực sự hiếm có.

Anh đã nhận che chở các gia đình người Italia mở nhiều quán rượu bất hợp pháp ngay tại nhà, nơi một công nhân chưa vợ có thể làm một cốc uytxki với giá mười lăm xu. Khi đưa con út nhà bà góa Cômôlô chịu lễ thêm sức, anh nhận cậu ta làm con đỡ đầu và tặng cu cậu một món quà quý:một đồng hai mươi đô la vàng.

Chở hàng lậu tránh sao khỏi bị cảnh sát giữ xe, Giencô Apbandando liền thuê luôn một luật gia giỏi, quen biết nhiều quan chức cảnh sát và tòa án. Một hệ thống mua chuộc được suy tính và xếp đặt trơn tru, chẳng bao lâu tổ chức của Côrleône đã có nguyên một dãy "chân rết" dài ngoằng, nói cách khác là một danh sách các nhân vật trọng yếu mà cứ chiếu theo đó để lót tiền hàng tháng. Tay luật sư thấy lắm "chân rết" quá định cắt bớt thì Vitô Côrleône bèn ngăn lại. "Không, không, - anh nói. - Cứ để nguyên thế, kể cả những người lúc này chưa giúp gì cho mình cũng đừng gạt ra. Tôi tin ở tình bạn và có bốn phận phải bày tỏ tình bạn.

Năm tháng qua, giang sơn của Côrleône càng bành trướng, có thêm nhiều xe mới, có thêm nhiều chân rết. Số người trực tiếp làm cho Clemenxa và Texxiô cũng tăng lên. Cai quản cả một bộ

máy như vậy đâm khó. Rốt cuộc Vitô Côrleone phải lập ra một cơ cấu rạch ròi cho tổ chức của mình. Anh phong Clemenxa và Texxiô chức caporegime - tương tự như đội trưởng hay toán trưởng, - bọn dưới quyền thì gọi là lính. Giencô Apbandando được phong chức consiglieri - hoặc quân sư.

Giữa Vitô và những đứa thực hiện ý muốn của anh đã có một lớp đệm. Bao giờ cần ra lệnh gì, Vitô cứ báo thẳng Giencô hoặc một trong hai caporegimes: ít khi có ai thấy anh ra lệnh gì cho những người khác. Sau đó anh tách bọn Texxiô làm một toán - regime - đặc nhiệm hoạt động ở Bruchin. Anh nói rộng quyền hạn của Texxiô và Clemenxa, mỗi ngày một tách họ ra thật xa để họ khỏi thân mật với nhau quá ngoài những trường hợp thật cần thiết. Đối với Texxiô ranh ma thì anh giải thích vì sao phải làm thế và chưa cần nói hết Texxiô đã nắm được ngay ý đồ của anh mặc dù Vitô chỉ bảo là đề phòng tránh pháp luật mà thôi. Texxiô hiểu ngay - Vitô đề phòng hai người thông đồng với nhau chống anh, nhưng cũng hiểu rằng đó không phải là biểu hiện xấu chơi, mà chẳng qua chỉ là một biện pháp đề phòng thuần túy, một thủ đoạn chiến thuật đơn giản..

Cuộc "đại suy thoái" chỉ càng giúp Vitô Côrleone phát nhanh. Đó chính là những năm mà người ta bắt đầu kính cẩn thêm vào trước tên anh một chữ don - ông Trùm... Dân thành phố đói dài, người tử tế tìm việc bạc mặt. Người tự trọng cũng phải muối mặt nhận đồ cứu trợ của nhà nước từ tay đám công chức hên hạ. Riêng người của Vitô thì vênh váo đi ngoài đường, hầu bao căng phồng mà lại khỏi phải lo mất việc. Dù là người nhún nhường nhất, don Côrleone cũng không khỏi tự đắc ý, ông lo toan chu đáo cho giang sơn và các thân dân của mình, không phụ lòng mong mỏi của những kẻ đã tin cậy ông, đổ mồ hôi mà làm việc cho ông, liều đánh đổi tự do và tính mạng của mình để phục vụ ông. Nhỡ sơ sẩy ai phải nằm nhà đá thì gia đình sẽ được chu cấp - không phải bố thí chút đỉnh cầm hơi mà trước đây kẻ không may lĩnh bao nhiêu thì bây giờ vợ con vẫn nhận đủ bấy nhiêu.

Làm thế dĩ nhiên không phải vì lòng từ tâm cơ độc gì. Ngay cả bạn hữu cũng không ai gọi don Côrleone là bậc thánh nhân. Sự hào phóng như vậy là đã tính đầu vào đó cả rồi. Kẻ nào bị bắt đều biết rằng chỉ cần giữ mồm giữ miệng là vợ con khắc có người lo. Nếu không khai báo gì với cảnh sát thì ra tù tha hồ được ưu đãi, có người đón, có tiệc tẩy trần, có dân tình kéo đến đầy nhà chia vui.

Có phúc thì nửa đêm ông Consiglieri hay đích thân ông Trùm vi hành đến nâng chén rượu mừng tráng sĩ trở về bình an. Sau đó người hùng sẽ được trao một tấm séc hay một món tiền đủ đưa cả nhà đi du lịch nửa tháng cho bổ lúc gian truân. Sau rốt mới lại bắt tay vào đảm đương chức vụ cũ. Đó là cái giá trả cho lòng tận trung với ông Trùm.

Lúc bấy giờ don Còrleone mới nảy ý so sánh. Ông thấy mình cai trị cái giang sơn nho nhỏ của mình cừ hơn kẻ thù của ông lãnh đạo cái thế giới lớn chuyên môn ngành chân ông. Và ông nhồi cái nhận thức đó vào đầu đám dân nghèo ngày ngày đến cửa ông xin xỏ, nhờ vả - xin giúp sổ cứu tế, nhờ móc thằng con trong tù ra hay cho nó một chỗ làm, giặt nóng ít tiền đang cần gấp, nhờ nói giúp lão chủ nhà nói tay bớt tiền nhà cho dân thất nghiệp.

Ai ông Trùm cũng giúp, không những thế, ông còn giúp tận tình, biết lựa lời an ủi để khỏi mủi lòng người có việc phải nhờ vả. Cũng chẳng có gì lạ là đến kì bầu cử các vị vào các cơ quan lập pháp của bang, vào các cơ quan hành chính, vào nghị viện, đám dân Italia dốt nát chỉ biết gãi đầu gãi tai không biết bỏ cho ai, rốt cuộc đành kéo nhau đến hỏi người đỡ đầu của mình, đến Bố Già của mình, - don Còrleone. Cứ thế dần dần ông Trùm trở thành một thế lực trên chính trường - một thế lực mà thủ lĩnh đảng nào biết nhìn xa trông rộng đều không thể bỏ qua. Với sự khôn ngoan nhạy bén của một chính khách, ông Trùm củng cố địa vị của mình bằng cách cho những đứa bé linh lợi trong các gia đình người Itaha nghèo được ăn học đến nơi đến chốn - mấy năm nữa trong số đó biết đâu chả có những luật sư, phụ tá, biện lí tiểu bang, không chừng lại cả quan tòa ấy chứ!

Việc hủy bỏ "luật khô" đã giáng cho đế quốc Còrleone một đòn choáng váng, nhưng cả mặt này ông Trùm đã kịp phòng bị ít nhiều. Năm 1938, ông đã phái những người tin cẩn đến gặp vua sòng bạc Manhattan. Tay này nắm toàn bộ ngành kinh doanh đen đỏ ở Manhattan: nào trò xóc đĩa trong các ngõ hẻm - bến tàu và nghề cầm đồ bao giờ cũng đi kê kê với nó như thể có chơi dĩa cầu là phải có bán bánh mì xúc xích vậy, nào cá cược các trận thi đấu thể thao, các sòng bài lậu, nào các ổ bao đề ở Harlem. Tay này tên là Marandanô, được giới giang hồ Niu York coi là pezzonovante - tay tổ. Sứ giả của Còrleone đề nghị Marandanô hợp sức, lời lãi chia đều Có tổ chức tốt, có các nhân mối trong cảnh sát và trong chính giới, Vitô Còrleone nhận bảo đảm che chắn kĩ các cơ sở làm ăn của

Marandanô, rồi lúc nào hắn đủ cứng cáp, ông sẽ tạo điều kiện cho hắn vươn ảnh hưởng sang Bruclin và Bronx nữa. Nhưng Marandanô là đứa thiển cận nên hắn gặt phất. Hắn chơi với cả Al Capône, trong tay có hắn một băng riêng hùng cứ một phương, súng ống nhiều không kể xiết. Hắn đòi nào chịu chung đụng gì với cái gã chơi trội kiểu cách ông tướng mà nghe đồn chẳng giống một tay mafioso chính cống tí nào kia.

Lời cự tuyệt của Marandanô đã châm ngòi cho cuộc chiến tranh đẫm máu năm 1933, làm đảo lộn cả giới giang hồ Niu York.

Thoạt nhìn thì lực lượng đôi bên chênh lệch thấy rõ. Marandanô mạnh cánh, toàn những đứa to vâm bắm bỏ trông coi quyền lợi của cánh rất kĩ. Hắn là chỗ dựa của Al Capône, có gì chỉ cần ới sang Chicagô một tiếng.

Hắn đi lại thân mật với nhà Tatnglia độc quyền mãi dâm và nắm toàn bộ việc tiêu thụ ma túy ở Niu York (tuy lúc bấy giờ món này chưa ăn lắm). Marandanô còn quan hệ làm ăn với các nhà đại công thương hàng đầu vì đám này vẫn nhờ đến bọn ác ôn của hắn răn đe các thủ lĩnh người Do Thái của những nghiệp đoàn may mặc và dần mất cánh nghiệp đoàn vô chính phủ người Italia trong ngành xây cất.

Đối với don Côrleone chỉ có hai toán ít ỏi nhưng dày dặn của Clemenxa và Texxiô. Trong chuyện này các mối quen biết trong chính giới và trong cảnh sát không đem lại ưu thế gì cho ông Trùm vì dân làm ăn lớn đứng về phía Marandanô. Thay vào đó, ông Trùm có ưu thế khác địch thủ không biết gì về cánh Côrleone. Thực lực của Ông Trùm giới giang hồ chỉ láng máng biết, thậm chí nhiều bọn cứ tưởng Texxiô là một cánh riêng.

Tuy nhiên, trận đấu vẫn không cân sức nếu như Vit tô Côrleone không san bằng tỉ số bằng một tuyệt chiêu tính toán như thần.

Toan triệt tên ranh con bố lão ngay đầu nước, Marandanô cầu cứu Capône tăng cường cho hai tay súng cự phách nhất của mình. Bọn bè nhà Côrleone ở Chicagô đã kịp cấp báo cho ông Trùm hay rằng hai thằng hung thần này sẽ đến Niu York bằng xe lửa. Vitô Côrleone bèn sai ngay tên thiên lôi Luca Bradi ra đón với những lời tổng tiền làm khơi dậy trong cái sinh vật quái dị ấy tất cả mọi thú tính.

Luca xách bốn thằng đàn em ra ga đón hai tay anh chị Chicagô. Một thằng kiếm được chiếc taxi đánh ra chờ trước ga, một thằng làm phu khuân vác đón ngay vali của hai vị khách và đưa hai vị ra chiếc taxi nọ. Hai vị ngồi vào xe thì Luca và một thằng đàn em nữa ở hai bên tập luôn vào, dí súng bắt các vị nằm tạt xuống sàn.

Taxi phóng đến một nhà kho gần bến tàu mà Luca Bradi đã nhắm trước.

Tới đó, hai ông khách bị trói gô bốn vó, mỗi vị làm một cục khăn bông trong mồm, hết đường kêu cứu.

Kế đến Luca lấy cái rìu máng trên tường xuống và ra tay chặt một vị sứ giả của Capône ra thành mấy khúc cho vị kia dự khán. Sức vóc là thế, nhưng Luca phải vất vả mới hoàn tất được công việc. Lúc quay sang vị khách kia, gã mới thả phào tay hung thần của Ai Capône khiếp quá đã làm được một việc phi thường: hấn nuốt chửng cục khăn và chết ngẹn tự bao giờ.

Mấy hôm sau băng Capône ở Chicagô nhận được mấy dòng thư của Vitô Côrleone. Thư viết rằng: "Chắc huynh đã thấy đệ đối xử với kẻ thù như thế nào. Hai thằng Xixili xích mích với nhau thì người Napôli có nên nhảy vào không? Nếu huynh muốn thì đệ xin được coi là bạn - nếu vậy xin ghi giúp món nợ ân tình đệ sẽ dốc lòng đền đáp. Lịch duyệt giang hồ như huynh hẳn thừa hiểu có một người bạn biết tư lo thân và lúc khó khăn luôn sẵn sàng ra tay chi viện còn hơn là cũng bạn bè mà chỉ biết van xin cầu cứu. Nhược bằng huynh không coi tình bạn của đệ vào đâu thì đành vậy. Có điều xin báo trước huynh rõ là thời tiết chốn này ướt át, e không lợi cho ngọc thể, khuyên huynh chớ nên bén mảng tới.

Thư viết thế mới tức chứ, tức như bò đá. Bởi lẽ dưới con mắt don Côrleone thì bọn Capône chẳng qua chỉ là một phường du côn ngu ngốc. Nội gián của ông Trùm báo về cho biết Capône đã mất chỗ dựa trong giới chính khách vì thái độ côn đồ của hắn lộ liễu và làm giàu phi pháp. Mất chỗ dựa trong chính giới dù Al Capône hay phe nào đi nữa sớm muộn cũng bị triệt. Đúng là hắn đang đi vào con đường chết. Dù thực lực hắn có mạnh thật thì chỉ mạnh quanh quẩn ở vùng Chicagô chứ không hơn.

Y như rằng ngón đòn này có công hiệu. Phần vì cách xuống tay tàn độc, phần vì phản ứng mau lẹ thần tốc của ông Trùm đối với sự kiện. Một khi don Côrleone có mạng lưới điệp báo hơn hẳn

như vậy thì mọi bước tiếp theo quả là lành ít dữ nhiều. Tốt hơn cả - và khôn ngoan hơn cả - là chấp nhận tình bạn. Vả lại sau này còn có phận nhờ, trong thư chẳng nói thế là gì. Cánh Capône thông báo cho ông Trùm hay rằng chúng sẽ đứng ngoài cuộc.

Tới đây thì tỉ số đã san bằng, trừ một điều là Vitô Còrleone được giới giang hồ khắp nước Mỹ vì nể sau khi đã hạ nhục Al Capône. Suốt nửa năm trời cánh Còrleone lấn ép Marandanô, bám theo hấn sát gót. Ông Trùm liên tục tập kích vào các hẻm phố có các sòng bạc do Marandanô bảo trợ. Thành bao đề số một ở Harlem bị lột sạch tiền bán một ngày đề với toàn bộ giấy biên đề.

Ngay cả các khu thợ may cũng bị đốt phá, Clemenla dẫn bọn dao búa đến ứng cứu các thủ lĩnh nghiệp đoàn đang sợ run trước bọn đầu gấu của Marandanô do các chủ xí nghiệp thuê. Như vậy là ông Trùm cùng một lúc tấn công trên khắp các mặt trận. Và trên khắp các mặt trận, nhờ ưu thế hơn hẳn về thông tin, về tầm mắt chiến lược và về tổ chức kỉ luật, bao giờ ông Trùm cũng giành phần thắng. Cái kiểu hung hăng phổi bò của Clemenxa được ông Trùm khéo dùng đâm ra được việc. Và sau đó mới đến lúc don Còrleone tung lực lượng dự bị để dành cho chung cuộc - regime của Texxiô, - xua nó đi lung tên đầu sỏ Marandanô.

Trước đó Marandanô đã cuống quýt phái người dẫn mối đến cầu hòa. Vitô Còrleone viện hết cớ này đến cớ khác không tiếp. Bọn đàn em thấy thua to rủ nhau trốn hết để khỏi chết oan. Bọn thâu đánh cá và bọn cầm đồ trở cờ đem tiền cúng don Còrleone xin che chở. Trận chiến coi như chấm dứt.

Nhưng Marandanô còn thì. Texxiô còn việc. Tay caporegime ranh ma đã móc nối được mấy thằng trong đám vệ sĩ của Marandanô, xui chúng bán đứng ông chủ, hứa hẹn sẽ để chúng thay chân làm ăn. Bọn đàn em chọn đúng giao thừa sang năm mới 1934 mà giao hàng.

Chúng bịa chuyện Vitô Còrleone bằng lòng gặp ông chủ ở một nhà hàng bên Bruclin, xăng xái xung phong tháp tùng ông chủ đến phó hội. Đến nơi, chúng để ông chủ ngồi nhấm nháp miếng bánh rồi biến mất. Bổng Texxiô ở đâu lù lù xuất hiện cùng bốn tên cô hồn. Vụ xin tiết diễn ra chỉ trong chớp mắt, ông vua đen đỏ ăn no đạn chì, mồm còn ngậm mẩu bánh đang nhai dở.

Lúc ấy chiến cuộc mới chấm dứt hẳn. Bao nhiêu mối làm ăn sang tay nhà Còrleone hết: Đứa nào thần phục ông Trùm đều được

đối xử tử tế, được giữ nguyên chỗ kiếm cơm - một ổ bao đánh cá ngựa hoặc bao dê; Thêm nữa, ông Trùm còn len chân được vào nghiệp đoàn may mặc mà sau này ông có khối dịp nhờ đến. Đúng lúc công việc đã thu xếp đâu vào đấy thì ai dè tai họa lại đến tận nhà gỗ cửa.

Thằng Xantinô Côrleône đã sang tuổi mười sáu, vai rộng thân cao, bộ mặt thịt với những nét đi thõa, song không có chút gì đàn bà. Thằng Phredô ngoan ngoãn dễ bảo, Maicon vừa chập chững biết đi, duy có Xantinô thì gây hết chuyện nọ đến chuyện kia. Khi thì đánh nhau, khi thì xơi điểm xấu ở trường, rồi rốt cuộc ông bố đỡ đầu Clemenxa thấy trách nhiệm lớn quá, sợ không giấu được bèn đến gặp don Côrleône mách rằng thằng ranh đại dột rủ hai đứa bạn vác súng đi ăn cướp - thế có chết không chứ!

Ông Trùm dùng dùng nổi giận. Thật là một việc hiếm có, xưa nay Vitô Côrleône có bao giờ mất tự chủ đâu.

Trong nhà lúc ấy còn nuôi thằng bé mồ côi Tôm Haghen được ba năm rồi. Ông Trùm hỏi thằng này có dính vào đó không thì Clemenxa lắc. Ông bèn cho xe đi rước cậu cả về trụ sở hãng buôn Giencô Pura.

Lần đầu tiên trong đời ông Trùm chịu thất bại. Còn lại hai bố con, ông Trùm giở giọng Xinli ra chửi. Để chửi rửa, để trút cơn giận trong ruột ra thì không có thứ tiếng nào tiện như tiếng Xinli. Ông chửi một thôi một hồi chán rồi mới hỏi:

- Ai cho phép mày làm thế? Mày học ở đâu cái thói ấy đấy

Thằng Xôny tấm tức đứng ngây như phỗng. Ông Trùm khinh bỉ dài giọng chê:

- Ngu gì mà ngu quá! Được bao nhiêu mà làm. Mỗi thằng có được năm chục không? Hai chục? Có hai chục bạc mà mày chịu thí thân hả, thằng kia?...

Làm như uống thuốc điếc, Xônni nói nhơn nhơn:

- Bố giết Phanuchi, con biết.

Ông Trùm giơ tay lên trời, há mồm ớ - ớ một lúc rồi nặng nề ngồi phịch xuống ghế, chờ xem thằng ranh con còn nói gì nữa..

Xônni tiếp:

- Lúc Phanuchi về, mẹ bảo lên nhà được rồi. Con thấy bố leo lên mái nhà nên cũng lên theo. Bố làm gì con thấy hết. Cả lúc bố tẩu cái ví với khẩu súng, con cũng thấy.

Ông Trùm thở dài:

- Chả trách tao không bảo được mày. Nhưng chẳng nhẽ mày không thích học hành để ra làm luật sư hay sao? Một luật sư xách cặp còn ăn tiền hơn cả ngàn thằng bịt mặt cầm súng đấy, con ạ.

Xônni nhăn răng cười, nói kháy:

- Con sướng làm việc nhà...

Trông thấy mặt bố lạnh như kem, không thèm cười câu nói đùa của mình, nó vội vàng lấp bắp:

- Bán dầu ôliu thì con học được.

Ông Trùm không nói gì, mãi một lúc lâu mới nhún vai

- Thôi thì ai có phận nấy.

Ông không nói toạc ra rằng số phận của thằng con đã được định đoạt từ hôm nó chứng kiến ông giết Phanuchi. Ông quay mặt đi buồng một câu:

- Mười giờ sáng mai đến đây, chú Giencô sẽ cắt việc cho mày.

Nhưng một consigiori tinh đời như Giencô Apbandando làm gì không biết thâm ý ông Trùm? Vì vậy lão dùng Xônni chủ yếu như cận vệ của ông bố - một chức vụ giúp nó nắm được các bí mật của nghệ thuật làm ông Trùm. Bản thân don Côrleone cũng nổi máu sư phạm, suốt ngày dạy dỗ cậu cả khoa học tiến thân, hi vọng sẽ có ích cho nó.

Ngoài lời răn cửa miệng rằng ai có phận nấy, suốt ngày Xônni bị ông Trùm mắng là nóng nảy không biết kiềm chế. Ông Trùm coi dọa nạt là cách ngu nhất bộc lộ mình, còn tính nóng nảy mù quáng không ghìm được thì là trò đại dốt hết sức nguy hiểm. Không một ai nghe thấy ở ông Trùm một lời đe dọa lộ liễu, không một ai trông thấy ông Trùm lên cơn điên giận không kìm nổi.

Đó là điều không thể chấp nhận được. Và ông Trùm ra sức dạy Xônni biết kiềm chế như mình ông luôn mồm nhắc nhở: "Hay nhất là mình lồi một đối phương tưởng mười, hay nữa là mình giỏi mười bạn bè tường một".

Coporegime Clemenxa tận tình rèn cặp Xônni: dạy bắn, dạy xiết cổ. Xônni đã Mĩ hóa nhiều, hấn chê cái kiểu dây lụa xiết cổ theo lối Xinli. Hấn ưa dùng súng lục hơn - thứ vũ khí này của người Anglo - Xắcxông giản tiện, thông dụng và vô hình tích hơn nhiều - khiến ông thấy không vui. Nhưng đi với bố thì chịu đi đều đều và thích thú lái xe cho ông, đỡ dần ông trong những việc vặt. Cứ thế suốt hai năm trời, nhìn vào chẳng có cái gì khác thường: cậu con dần dần nắm được nghề bố, không mơ ước viễn vông, không tỏ ra quá hăng hái, bằng lòng với công việc theo nguyên tắc biết tội thì tha.

Trong khi đó thằng bạn và anh em kết nghĩa Tôm Haghen lại học lên đại học; Phredô sắp học xong trung học, Maicon lên cấp hai, con bé út Cônni mới cao chưa chạm mặt bàn - nó mới lên bốn. Nhà đã dọn sang Bronx, đầy đủ tiện nghi. Don Côrleône trù tính mua nhà bên Long Ailond, nhưng chưa vội, muốn ghép việc mua bán này vào một hành động gì đó đã dự tính sẵn.

Vitô Côrleône biết nắm bắt cái cốt lõi của những việc xảy ra quanh mình và đoán biết nó sẽ dẫn đến đâu. Các thành phố lớn của nước Mĩ đang bị xâu xé trong cuộc tranh chấp của giới tội phạm. Lâu lâu lại có đổ máu; dân đao búa hám lợi nhắm nhe lán đất của nhau: những người như Côrleône thì lo cố thủ lãnh địa và giữ miếng ăn. Don Côrleône thấy rõ báo chí và các cơ quan chính quyền đang ra sức đổ dầu vào lửa toan tìm cơ đưa ra những dự luật khắc nghiệt hơn và tung cảnh sát ra đàn áp thẳng tay hơn ông e ngại rằng sự công phần lên cao ắt tự do dân chủ gì cũng tạm thời dẹp hết - lúc đó thì ông và đồng bọn đi đòi cả nút. Về đối nội thì đế quốc của ông vững chắc có thừa. Vì vậy ông Trùm quyết định phải hòa giải các nhóm đối địch ở Niu York và sau đó là trên toàn quốc.

Vitô Côrleône không tự huyễn hoặc mình; ông hiểu rõ gánh lấy một sứ mệnh như vậy nguy hiểm đến mức nào. Ông để hết năm đầu đi gặp thủ lĩnh các băng ở Niu Vork và chuẩn bị cơ sở. Ông nắn gân từng người, đề nghị phân chia phạm vi ảnh hưởng, thành lập một hội đồng trên nguyên tắc tự nguyện để theo dõi việc thực hiện. Khốn nỗi mặt ít ruồi nhiều, quyền lợi các bên va chạm nhau chan chát. Cứ kiểu này thì khó mà thống nhất được. Giống như nhiều lãnh chúa khác, don Côrleône hiểu rằng trật tự và yên ổn chỉ có được khi nào số các cường quốc tự chủ rút xuống còn ít nhất để có thể kiểm soát được.

Trong thành phố chỉ có năm sáu "gia đình" có thế lực không dễ gì diệt được. Còn lại bao nhiêu bắt giải nghệ hết - đám "Hắc thủ" hoành hành ngang ngược, bọn ăn tiền tép riu làm ăn không có sự che chở thích đáng, nghĩa là sự che chở mua được của các nhà chức trách, bọn này phải "đi", không một hai gì cả. Don Còrleone thực sự đã tiến hành những cuộc tẩy thanh, tung toàn lực của mình vào cuộc tổng càn quét.

Việc bình định vùng Niu York tốn mất ba năm và don nhiều phen lao đao ra trò. Có phen don Còrleone suýt mất mạng. lần ấy đánh dẹp băng Irland xưa nay chuyên làm ăn lẻ. Nghe nói bị cánh Còrleone quyết định xóa sổ, bọn đầu gấu băng này sôi tiết một hai đòi chơi dốt túi, chết thì chết. Toán cận vệ của Vitò Còrleone quét bọn kia dúm dụi, nhưng vẫn còn sót một thằng. Trước khi linh trợn cơ số đạn vào mình, hắn còn kịp trả lại một viên - xuyên ngực ông Trùm.

Ông bố ăn đạn phải nằm một chỗ thì cậu cả Xònni Còrleone được dịp trở tài. Hắn nhận chức caporegime, cầm đầu một toán riêng và đánh đường phố khét tiếng.

Hắn còn bộc lộ rõ sự tàn bạo không biết chùn tay, điều mà vì không có nên don Còrleone bị coi là một nhà chinh phạt chưa được hoàn hảo lắm.

Vén vẹn trong ba năm từ 1935 - 1937, Xònni Còrleone thành danh là tay giết người gian hùng và không biết thương xót mà giới giang hồ xưa nay ít biết. Chỉ có con quái vật Luca Bradiđi những ngón đòn tàn độc rùng rợn là được xếp trên hắn mà thôi.

Dạo ấy còn lọt được thằng Irland nào là Luca Bracli xách súng đi lòng xóa sổ bằng sạch. Một mình gã tĩa gần hết mấy băng vết đĩa, xác nằm như ngả rạ, khiến một ông Trùm có tiếng trong số sáu đại gia Niu York phải lên tiếng can thiệp. Vừa mở mồm khuyên giải là Luca hạ thẳng cẳng luôn. May mà sau đó don Còrleone kịp bình phục nên mới dàn xếp êm thấm.

Kể từ năm 1937, Niu York mới hết sóng gió, không kể những vụ xích mích nhỏ - tuy nhiều khi cũng có nguy cơ gây hậu quả ghê gớm.

Don Còrleone theo dõi sát sao tất cả những gì xảy ra bên ngoài giang sơn của mình, hết như thời cổ đại các lãnh chúa chong mắt canh chừng dân man đi qua lại ngoài thành. Việc Hitler tiến

quyền, Tây Ban Nha mất nước, Đức o ép Anh ở Munich - tất cả đều không qua nổi mắt ông Trùm. Đứng ngoài cuộc nhìn vào, ông thấy rõ nguy cơ chiến tranh toàn cầu đang tràn đến và suy luận một cách đúng đắn hậu quả của nó. Thế giới riêng của ông chỉ càng thêm bất khả xâm phạm mà thôi. Hơn nữa, nếu khôn ngoan thức thời thì chiến tranh càng dễ làm giàu. Có điều muốn được thế, phải theo đúng phương châm: Thiên hạ đại loạn, nội gia đại trị.

Với lời kêu gọi đó, don Côrleone đi khắp nước du thuyết ông hội họp với đồng bào mình ở Los Angeles, ở Xan Phranxixcô và Clivlônđ, ở Chicagô, Philadelphia, Maiami và Bôxtôn. Ông trở thành sứ giả hòa bình trong thế giới tội phạm và đến năm 1939 đã làm nên một kỳ tích mà ngay Giáo hoàng cũng không dàn xếp nổi giữa các quốc gia thù địch: các tổ chức bí mật có uy tín nhất nước Mĩ đã thỏa thuận được với nhau và cùng kí một hiệp ước. Giống như Hiến pháp Hợp chủng quốc Hoa Kỳ, hiệp ước này thừa nhận các bên tham gia có toàn quyền tự quyết trong giới hạn bang mình hoặc thành phố mình. Hiệp ước chỉ đề cập việc phân chia khu vực ảnh hưởng và cam kết gìn giữ hòa bình.

Chính vì vậy mà năm 1939, khi thế chiến thứ hai bùng nổ, và năm 1941, khi Hoa kỳ tham chiến, giang sơn của ông Trùm Côrleone vẫn thái bình và hoàn toàn sẵn sàng nhẩy ra ăn hôi những quả vàng do sự phát triển của nền kinh tế Mỹ đem lại cùng với các ngành khác. Nhà Côrleone nhúng tay vào tuần ra chợ đen phiếu thực phẩm, bông xăng và thậm chí cả vé tàu. Nó vừa bảo đảm đơn đặt hàng quân sự cho một hãng này, vừa moi vãi chợ đen cho các hãng may khác thiếu nguyên liệu vì không được đặt hàng. Ông Trùm còn thừa sức làm hơn thế: nhờ ông mà đám thủ hạ trẻ đến tuổi quân dịch khỏi phải đi chết trận cho những quyền lợi không phải của mình. Chỉ cần móc ngoặc với các bác sĩ, nhờ họ bảo giúp nên uống thuốc gì trước khi khám tuyển hoặc thu xếp vào làm trong các xí nghiệp quốc phòng để khỏi phải đi lính là xong.

Vậy thì tại sao ông Trùm Côrleone lại không có quyền tự hào? Ai thần phục ta thì tha hồ mà vui chơi phè phỡn, còn ai phục tùng luật pháp thì cứ việc đi mà chết, chết chồng chết đống cả triệu mạng kia kìa! Chỉ có một cái gai đâm ông đau nhói: thằng con rút ruột Maicon Côrleone lại từ chối sự che chở của cha, đâm đầu tình nguyện đi chiến đấu cho Tổ quốc. Ông Trùm thâm kinh ngạc thấy mấy thằng ranh con cháu trong nhà cũng theo gương

nó. Một đứa còn dám mở mồm phân bua với ông caporegime của mình rằng: "Đất nước này đã đem lại cho tôi bao nhiêu thứ". Nghe thật lạ, ông Trùm cười: "Có tao đem lại cho chúng mày thì có".

Bọn ranh này đáng lẽ đã phải khốn với ông, nhưng ông đã tha cho con rồi nên cũng đành tha luôn cho bọn chúng. Con cái nhà, chẳng đứa nào còn biết bốn phận đối với ông Trùm của chúng cũng như đối với chính bản thân chúng cả?

Đến cuối thế chiến, don Còrleone hiểu rằng cái thế giới của ông lại phải đổi lại các luật lệ, phải khôn khéo nương theo luật lệ của thế giới bên ngoài. Ông tự tin là mình sẽ làm được mà không phải chịu thiệt hại gì.

Cơ sở cho lòng tự tin ấy ông rút ra từ chính cuộc đời. Có hai việc trong kinh nghiệm sống của mình đã đưa ông đến một phát hiện quan trọng. Lâu rồi, hồi ông mới bắt đầu sự nghiệp kia, một hôm có người bạn cũ tên là Nadôrin tìm đến nhờ giúp đỡ. Anh chàng này lúc đó còn trẻ, đang làm chân chạy việc trong một lò bánh và đang nhắm nhe cưới vợ. Cùng với vợ chưa cưới, một cô gái đứng dẫn con một gia đình người Italia gương mẫu, hai người dành dụm từng đồng, gom được một món tiền mà hồi đó là lớn lắm - 300 đô la. Họ nhờ người giới thiệu đến gặp lão buôn đồ gỗ. Lão này vui vẻ cho phép hai người muốn chọn gì thì chọn - suốt ngày Nadôrin với vị hôn thê lang thang trong gian kho rộng chất đầy đồ gỗ, chọn cái này bỏ cái kia, quyết chí xây tổ ấm. Sau đó lão chủ nhận tiền - ba trăm đô la máu mủ kiếm được bằng mồ hôi nước mắt, - đút tọt vào túi rồi hẹn nội một tuần lễ là mọi thứ sẽ được đưa đến căn nhà mới thuê của Nadônn.

Nhưng ngay trong tuần đó cửa hàng tuyên bố vỡ nợ. Gian kho rộng lớn chất đầy gỗ bị kiểm kê và niêm phong để nay mai đem gán ít nhiều cho các chủ nợ. Lão nhà buôn biến mất tăm để mặc các chủ nợ nhà ta mặc sức vung tay vung chân chửi trời oán đất Nadônn cũng nằm trong số đó. Đau quá, đi hỏi luật sư thì ông này bảo rằng trong khi tòa chưa quyết định thỏa mãn đơn khiếu nại của tất cả các chủ nợ thì chưa thể làm gì được.

Hoàn tất thủ tục phải mất chừng ba năm và may mắn Nadôrin sẽ được hoàn lại một phần mười số tiền.

Vitô Còrleone vừa nghe vừa mồm cười ngờ vực: thế này thì hết nước, nó dựa pháp luật mà ăn cướp giữa ban ngày được à? Lão nhà buôn có biệt thự riêng không thua gì một lâu đài sang trọng,

tiếp khách trong trang ấp riêng ở Long Ai lon, đi đâu một bước là có xe hơi bóng nhoáng, con cái cho học cao hết lượt. Nhẽ nào một người như vậy lại quít ba trăm đô la của thằng Nadôrin kiết xác mà không chịu trả số đồ họ đã trả mua. Để chắc ăn, Vitô giao Giencô Apbandando hỏi lại các luật sư đang làm cho hãng Giencô Pu ra xem sự thực có đúng thế không.

Mà lạ, đám luật sư lại khẳng định câu chuyện của Nadôrin lại có thật mới chết chứ? Toàn bộ gia sản của tay lái buôn đứng tên vợ lão. Cửa hàng đồ gỗ là thuộc công ti và lão ta không phải chịu trách nhiệm cá nhân về nó. Phải, lão nhà buôn biết trước mình sắp vỡ nợ, nhưng vẫn điềm nhiên bỏ túi món tiền của Nadôrin mới đều. Nhưng ở đời chuyện ấy thiếu gì? Luật pháp ở đây chỉ biết giương mắt mà nhìn, chẳng làm đếch gì được.

Dĩ nhiên chuyện lôi thôi dần xếp xong ngay. Don Côrlône cử consiglion Apbandando đến nói phải quấy với lão nhà buôn, và vị thương gia láu cá này biết là nuốt không trôi bèn vội vàng kiếm cho Nadorin đủ số đồ gỗ. Nhưng đối với Vitô Côrleone thì đó là một bài học đáng quý.

Vụ thứ hai để lại dấu ấn sâu sắc hơn trong nhận thức của ông Trùm. Năm 1939 don Côrleone quyết định đưa cả nhà ra ngoại ô. Như bất kì một bậc phụ huynh nào, ông muốn rằng con cái phải được đi học ở trường nào tốt nhất, được kết bạn với những đứa bạn hợp tính hợp nết. Ngoài ra, do những động cơ thuần túy riêng tư, ông thích kiểu sống tách biệt ở ngoại thành, khi mà mình chẳng việc gì phải biết hàng xóm của mình là ai. Ông tậu một khoảng đất trong vành đai rừng ở thị trấn Long Bich - ở đó mới có cả thầy bốn biệt thự mới xây, nhưng đất còn nhiều, đủ chỗ những người khác nữa. Xônni đã chính thức hứa hôn với Xandra, ít lâu nữa là cưới, nên một ngôi nhà là dành cho hắn. Một nữa dành cho chính ông Trùm. Ngôi nhà thứ ba Giencô Apbandando cùng gia đình chiếm. Ngôi thứ tư tạm thời để trống.

Mới dọn nhà được một tuần thì có một chiếc cam nhông le te chạy đến, trên xe chễm chệ ba bác thợ. Các bác tự xưng là chịu trách nhiệm về tình trạng hệ thống lò sưởi trong khu vực thị trấn Long Bich. Tay vệ sĩ trong đội bảo vệ riêng của ông Trùm đưa ba bác vào nhà nổi hơi. Vợ chồng ông Trùm cùng Xônni đang dạo chơi trong vườn thở hít không khí biển trong lành.

Ông Trùm rất bực mình khi bị tay vệ sĩ gọi vào nhà. Toán thợ - ba bác trâu mộng đang hí húi bên nồi hơi.

Dàn hơi bị gõ, mỗi thứ quăng một nơi. Bác thợ cả to như đồ vật nói chan chất như dao chém đá:

- Cái lò nhà ông vứt đi thì vừa. Muốn sửa, chúng tôi sửa cho. Đứng trăm rưỡi cả thầy, cả công lẫn tiền mua phụ tùng - cộng với khoản thù lao kiểm tra kỹ thuật. - Bác ta móc một tấm bìa màu đỏ. - Anh em chúng tôi mà cho vào đây một dấu son thì chẳng ai đòi xét nữa đâu.

Thấy hay hay, hơn nữa sau mấy tuần yên tĩnh chẳng phải mó tay đến "công việc vì bận dời nhà, nên ông Trùm đã hơi buồn chân buồn tay. Cố tình trọ trọ - thường thì chỉ hơi đơn đót thôi, - ông hỏi:

- Còn như tôi không trả tiền rồi lò sưởi làm sao?

Bác thợ cả nhún vai:

- Thế thì đâu cứ nằm đấy, anh em chúng tôi xin kiếu - Bác ta đưa tay trở đồng sắt thép linh kinh phác một cử chỉ đầy hàm ý.

Ông Trùm nhũn nhặn nói:

- Xin các ông chờ cho một lúc để tôi đi lấy tiền.

Ông ra vườn bảo Xônni:

- Này, có mấy ông thợ đến làm trong buồng nồi hơi, tao chẳng thủng người ta cần gì cả. Mà vào xem thế nào đi, con.

Đùa thì đùa thế chứ ông đã tính chuyện đưa thằng con lên làm phó cho mình, mà một khi đã nhảm giao việc thì trước tiên phải thử vài lần cái đã.

Cách xử trí của Xônni không vừa lòng ông bố chút nào - hần lỗ mãng quá, thẳng thừng quá, thiếu hần cái tế nhị của Xixili. Hần thích cái kiểu búa tạ chứ không thích kiểu dùi xuyên. Số là vừa nghe qua yêu cầu của bác thợ cả, Xônni nhà ta không một hai gì hết, rút luôn súng ra rồi sai đàn em quất cho bác một trận no đòn.

Quát xong, lại bắt các bác ráp lại nồi hơi, thu dọn đầu ra đấy. Hần soát người các bác - té ra các bác quả thực là người của công ti tu bổ các công trình nhà ở đóng tại quận Xa phốc. Hần hỏi tên ông chủ công ty, sau đó quăng cả ba bác lên cái xe tải...

- Giờ hôn, chớ có lảng cháng trước mặt ông! - Hấn ngọt nhạt dặn dò.- ông thì ông cầu đầu rút ruột chúng mày ra!

Dạo ấy Xantinô Côrleône chưa tàn nhẫn lắm như sau này và được cái rất chịu khó lo việc bảo đảm trật tự xã hội ở khu hấn sống. Ông chủ công ty tu bổ các công trình nhà ở phát rét, cấm có thấy lai vãng đến nữa. Sau khi bắt tay với ông cảnh sát khu vực thì nhất cử nhất động của dân chuyên nghiệp trong vùng Xônni đều có tờ trình hàng ngày. Chưa đầy một năm mà Long Bich đâm ra lành mạnh nhất nước. Bọn du đảng, trộm cướp đều được nhả trước liều liệu khăn gói đi nơi khác mà làm ăn.

Làm một cú là được cảnh cáo, lần thứ hai còn làm nữa coi như tuyệt tích giang hồ luôn. Bọn lừa đảo và đâm chân gỗ nơi khác đến hành nghề được lịch sự thời đi, còn nấn ná rồi cũng phải đi thôi, nhưng bằng xe cứu thương cho thêm phần long trọng. Ngay cả bọn con ông cháu cha ăn no rừng mỡ phá phách cũng bị mời đi như thường để khỏi bôi nhọ danh dự gia đình cũng như tiếng tốt của thị trấn. Chả thế mà Long Bich trở thành ngọn cờ đầu trong phong trào bảo vệ trật tự trị an.

Chuyện ăn tiền của mấy bác thợ nọ vẫn nằm trong khuôn khổ pháp luật - đó chính là điều đã để lại ấn tượng sâu sắc cho don Côrleône. Rõ ràng một người cơ trí như ông chắc chắn sẽ có chỗ đứng trên đời, chỗ đứng mà ngày nào cậu bé thật thà trong tiệm tạp hóa đã mơ ước Và ông đã trở tài để đứng được trong cuộc đời ấy.

Cứ như thế, ông sống bình yên trong trang ấp của mình ở gần Long Bich, vun đắp vương quốc của mình và mở rộng bờ cõi - cứ thế cho đến ngày chiến tranh thế giới đã qua lâu và Thành Thổ Xôlôđô xé bỏ cam kết, tuyên chiến với cường quốc của don Côrleône, còn chính ông Trùm bị hấn quăng vào nhà thương, sống dở chết dở.

CHƯƠNG 15

Trong cái thị trấn hẻo lánh miền Niu Hemptơ này hề có gì hơi bất thường một tí đều bị để ý ngay - bà nội trợ thò đầu ra cửa sổ, ông chủ tiệm đang ngủ gật bên cửa hàng hé mắt nhìn. Vì vậy, chiếc xe đen mang biển số Niu York vừa đỗ lại trước nhà mục sư Adamx là chỉ vài phút sau ai cũng biết.

Tuy học đại học, nhưng Kêi Adamx vẫn cứ là dân tỉnh lẻ từ đầu đến chân - từ phòng ngủ cô cũng ghé nhìn ra. Cô đang ngồi gào bài thi và đang định xuống nhà ăn trưa, thì trông thấy chiếc xe và không hiểu sao cũng chẳng lấy làm lạ khi chiếc xe đậu vào bãi cỏ trước nhà.

Trong xe chui ra hai người, cả hai đều cao lớn, chắc nịch, trông cứ như bọn găngxtơ trên màn ảnh vậy. Kêi vừa nghĩ thế vừa chạy như bay xuống cầu thang để đón hai gã trước. Chắc người nhà hay bà con của Maicon đây thôi - cô nghĩ bụng thế và thấy nên đích thân giới thiệu họ với bố mẹ là hơn. Không phải cô xấu hổ vì thân thế của Maicon mà chỉ vì ba mẹ cô có hơi cổ, dân Ý nhĩ lan chính gốc, hai cụ có lẽ không hiểu cô con chơi bời với những loại người như vậy để làm gì.

Chuông vừa reo là cô đã ra đến cửa, gọi với lên bảo mẹ: "Để con mở cho!" - đoạn mở cửa. Hai gã kia đứng lù lù một đứa còn thọc tay vào nách, điệu bộ y hệt như cách bọn găngxtơ rút súng, khiến Kêi bất giác khẽ ối một tiếng. Nhưng gã nọ chỉ rút ra một tấm thẻ bìa da, thành thạo lắc cổ tay để nó mở ra và chìa cho Kêi xem tấm thẻ công vụ.

- Tôi là Giôn Philipx, nhân viên điều tra thuộc sở cảnh sát Niu York, - gã nói. Đoạn, quay sang tên đồng hành, một gã da ngăm có cặp lông mày rậm rì đen như xi đánh giày, tiếp: - Còn đây là đồng sự của tôi, thanh tra Xiriani. Cô có phải là Kêi Adamx.

Kêi im lặng, gật đầu. Philipx nói tiếp:

- Cô cho phép chúng tôi được hầu chuyện cô vài phút chứ. Về chuyện Maicon Côleune ấy mà.

Cô đứng tránh ra cho họ vào. Đúng lúc ấy từ ngách hành lang vào văn phòng, ông bố lộ đầu ra:

- Gì thế, con? ông hỏi.

Tóc bạc, to xương và quắc thước, ông không chỉ là mục sư dòng Baptist địa phương, mà còn có tiếng là học giả trong giới tu hành. Khi không dám nói chắc rằng cô hiểu bố - ông thường làm cô băn khoăn bối rối, nhưng cô biết bố yêu cô tuy coi cô không có gì đáng để ý Hai cha con không bao giờ thực sự gần gũi nhau, cô tin ông. Vì vậy cô trả lời không chút giấu diếm:

- Đây là mấy ông cảnh sát từ Niu York đến ba ạ. Họ muốn hỏi con về một anh bạn sinh viên.

Mister Adamx không có vẻ gì ngạc nhiên.

- Hay con đưa các ông đây lên văn phòng bố - ông hỏi

Thanh tra Phiipx dè dặt nói:

- Có lẽ chúng tôi nói chuyện riêng với cô nhà thì tiện hơn thưa ông.

Mister Adamx nhã nhặn phản đối:

- Tôi nghĩ nên hỏi ý kiến con gái tôi đã. Con định thế nào, Kêi? Con nói chuyện với các ông đây một mình hay với bố, hay với mẹ con?

Kêi lắc đầu:

- Để mình con thì hơn.

Mister Adamx quay sang Philipx:

- Các ông cứ việc sử dụng văn phòng của tôi. Nhân tiện mời các ông lát nữa ở lại dùng cơm với gia đình, các ông vui lòng chứ?

Hai gã cảm ơn và từ chối rồi theo Kêi lên văn phòng. Hai gã ngượng ngịu ngồi ghé mông trên chiếc ghế dài. Kêi ngồi lọt thỏm trong chiếc ghế bành da rộng rãi của bố. Thanh tra Philipx mào đầu:

- Miss Adamx, xin cô cho biết trong ba tuần vừa rồi cô có tình cờ gặp Maicon Côrleone hoặc có được tin gì về anh ta không?

Câu hỏi lập tức làm Kei chột dạ. Ba tuần trước đây cô đã tình cờ đọc trên các báo ở Bôxtơn những dòng tit lớn loan tin án mạng một đại úy cảnh sát Niu Yock và một tay buôn lậu ma túy

tên là Vigili Xôlôđô. Báo chí còn nói rằng đó là một trận lưu huyết trong cuộc chiến ngầm mà gia đình Côrleone có dính vào.

Kêi lắc đầu:

- Không, chúng tôi gặp nhau lần cuối khi anh ấy vào bệnh viện thăm bố. Có lẽ được cả tháng nay rồi.

Tay thanh tra thứ hai gay gắt chặn luôn:

- Chuyện gặp gỡ này chúng tôi đã biết căn kẽ. Chúng tôi muốn hỏi sau đó kia. Cô có tin tức gì của anh ta không

- Không, - Kêi đáp.

Philipx nhẹ nhàng nói:

- Nếu cô có cách nào tiếp xúc với anh ta được thì nên cho chúng tôi biết ngay. Chúng tôi rất cần trao đổi với Maicon Côrleone. Xin báo trước cho cô rõ, nếu tiếp tục giữ quan hệ với anh ta có thể cô sẽ bị rắc rối đấy. Bất kể một sự giúp đỡ nào cho anh ta đều có thể đưa cô vào tình thế khó khăn không lường nổi đâu.

Kêi ngồi ngay đơ:

- Tại sao tôi lại không được giúp anh ấy - cô hỏi.- chúng tôi sắp làm đám cưới, mà vợ chồng thì phải giúp nhau chứ?

Xiriani trả lời:

- Tại vì nếu vậy cô sẽ là đồng lõa của một vụ phạm pháp. Bạn cô đang bị truy nã bởi lẽ hần đã bắn chết một đại úy cảnh sát Niu York cùng với một thông tin viên mà ông ta hẹn gặp tối hôm đó. Chúng tôi đã nắm được những nguồn tin chính xác cho biết chính Maicon Côrleone đã bắn họ.

Kêi phì một tiếng vừa ngờ vực vừa giễu cợt - và nhận thấy mình đã gây được ấn tượng với hai gã cảnh sát.

Cô nói:

- Các ông bảo sao cơ? Maicon đời nào lại làm chuyện ấy? Không! Trong nhà thì anh ấy một mình một phe, tự tách mình ra. Hôm chúng tôi về ăn cưới cô em gái, rõ ràng anh ấy bị người ta coi là người ngoài chẳng hơn gì tôi - thoát trông biết ngay. Nếu quả thực bây giờ anh ấy đang trốn tránh thì chỉ để tránh tiếng khỏi bị bêu tên lên mặt báo mà thôi. Maik không phải là kẻ cướp. Tôi biết anh ấy hơn các ông, hơn tất cả mọi người. Thậm chí anh ấy còn

lành quá nữa là khác, đừng hòng anh ấy chịu hạ mình làm một việc bỉ ổi như giết người, và tôi chưa nghe anh ấy nói dối bao giờ.

Philipx nhẹ nhàng hỏi:

- Vậy cô biết anh ta đã lâu chưa?

- Hơn một năm, - Kêi đáp và ngơ ngác thấy hai gã đưa mắt nhìn nhau tùm tùm.

- Chắc phải nói cô rõ vài điều mới được,- Philipx tiếp.- Tối hôm ấy anh ta vào bệnh viện thăm ông bố, lúc về, anh ta có lời qua tiếng lại với một đại úy cảnh sát đang làm nhiệm vụ ở đấy. Anh ta nhảy vào hành hung ông đại úy nên bị đánh trả. Bọn bè đưa anh ta về cư xá Còrleone bên Long Bịch, rồi ngay đêm hôm sau chính ông đại úy kia bị hạ sát, còn Maicon Còrleone thì biến mất. Mất tăm! Chúng tôi có những nguồn tin, có các điệp viên, tất cả đều nói là Maicon Còrleone. Song cái đó chưa phải là bằng chứng trước tòa. Người bồi bàn chứng kiến vụ này không nhận ra Maicon trong ảnh, nhưng nếu gặp lại, chắc ông ta sẽ nhận được. Người tài xế của Xôlôđô đã bị bắt giữ, nhưng cũng không chịu nói, chắc chắn anh ta sẽ nói nếu mà mắt thấy Maicon Corleone đã nằm trong tay chúng tôi. Bởi vậy, chúng tôi lần FBI đang cùng truy lùng anh ta. Nhưng hiện tại thì chưa tìm thấy, vì thế chúng tôi mới nghĩ rằng có thể cô sẽ cho chúng tôi một manh mối nào đó...

Kêi lạnh lùng ngắt lời:

- Tôi không tin.

Nói vậy chứ người cô cứ gai cả lên - vị tất người ta bịa được một chi tiết như cái quai hàm bị đánh vỡ.

Nhưng Maik không giết người chỉ vì người ta đánh vỡ hàm mình, cái đó đã hẳn.

- Vậy nếu Maicon bắn tin đến, liệu cô có cho chúng tôi biết không - Philipx hỏi.

Kei lắc đầu. Xirianl chớp luôn:

- Chúng tôi còn lạ gì cô với hắn ăn ở với nhau. Chúng tôi đã nắm được số đăng kí trong các khách sạn, cả nhân chứng cũng có. Bố mẹ cô sẽ nghĩ sao nếu chúng tôi nhờ mồm để lọt tin đó cho báo chí. Danh giá là thế, được trọng vọng là thế, ai ngờ con gái lại lẳng nhăng với một thằng cướp! Vậy thì hoặc cô nói hết ra bây giờ, hoặc tôi sẽ gọi bố cô đến nói toạc móng heo cho ông ấy biết.

Kêi lạ lằm nhìn gã, sau đó lẳng lẳng đứng lên bước ra cửa. Bố cô đang ngậm tẩu đứng bên cửa sổ phòng khách. Cô gọi:

- Ba vào đây một lát, đi ba.

Mister Adamx ngược lên cười và bước đến. Vào phòng, ông choàng tay ôm ngang lưng con gái và đến trước mặt hai gã thám tử.

- Có chuyện gì thế, các ông -. Ông hỏi.

Cả hai im thin thít. Kêi khinh khỉnh bảo Xiriani:

- Quan lớn cứ nói toạc móng heo ra đi.

Xiriani đỏ mặt tía tai:

- Mister Adamx, tôi sắp nói đây là muốn tốt cho con gái ông thôi. Cô nhà có quan hệ với một tên tội phạm, chúng tôi có thể quả quyết rằng hắn vừa bắn chết một sĩ quan cảnh sát. Tôi báo trước nếu cô nhà không giúp đỡ chúng tôi thì có thể sẽ gặp nhiều chuyện phiền toái. Nhưng hình như cô nhà chưa thấy hết chuyện đó nghiêm trọng đến mức nào. Có lẽ với ông thì cô ấy sẽ chịu nghe hơn chẳng

- Chuyện đó không thể có được, - mister Adamx nói từ tốn.

Xiriani vênh mặt lên:

- Con gái ông đã đi lại với Maicon Côrleône hơn một năm trời, - gã nói, - hai người đã nhiều lần ngủ đèm với nhau trong các khách sạn và đăng kí trong các sổ sách ở đó như hai vợ chồng. Hiện đã có lệnh truy nã Maicon Côrleône - hắn phải ra trình diện và khai báo về vụ ám sát một sĩ quan công lực. Con gái ông từ chối không chịu thông báo cho chúng tôi những tin tức có thể giúp ích chúng tôi. Sự thể là như vậy. Ông cho là không thể tin được, nhưng tôi đã có đầy đủ các bằng chứng đây.

- Ấy chết, tôi đâu dám nghi ngờ ông, thưa ông, - mister Adamx nói hòa nhã. - Tôi không tin là không tin chuyện khác-không tin rằng con gái tôi sẽ gặp nhiều chuyện phiền phức cơ. Nếu ý ông muốn nói rằng - nét mặt ông toát lên vẻ bắn khoăn học giả,- hình như người ta gọi là "mèo mả gà đồng" đấy nhỉ - nếu thế thì không kể.

Kêi trở mắt ra nhìn bố. Dĩ nhiên, đây là ông nói đùa theo lối thâm thúy cổ lỗ, nhưng nhẽ nào ông lại có thể dừng dừng như thế trước điều vừa được nghe hay sao?

Mister Adamx nói tiếp, giọng dứt khoát:

- Tuy nhiên xin các ông cứ yên tâm - nếu anh chàng các ông đang tìm có lỗi mặt ra thì tôi sẽ lập tức báo ngay cho nhà chức trách. Cả con gái tôi cũng vậy. Còn bây giờ xin vô phép các ông, cơm nước này giờ nguội mất rồi...

Ông nhả nhận xua các thám tử ra đường rất lịch sự - nhưng kiên quyết - đóng cửa lại. Xong xuôi ông cầm tay Kêi dắt xuống bếp.

- Đi ăn thôi con, mẹ đợi lâu rồi đấy, - ông bảo.

Trên đường xuống bếp nước mắt Kêi cứ trào ra chắt vì căng thẳng thần kinh, phần vì cảm động trước tình thương yêu bất chấp hay dở của bố. Bà mẹ làm như không thấy gì - có lẽ ông bố đã kịp cho bà biết ai đến nhà rồi. Khi ngồi vào bàn, mẹ cô lặng thinh lấy thức ăn cho cô rồi cũng ngồi xuống. Ông bố cúi đầu đọc kinh.

Bà mục sư Adamx người thấp béo, bao giờ cũng quần áo chỉnh tề, tóc chải búi gọn gàng. Chưa lần nào Kêi thấy mẹ nhếch nhác. Cũng như chồng, ít khi bà gần gũi con gái, đối xử với cô theo kiểu kính nhi viễn chi. Lần này cũng thế.

- Kêi, - bà bảo, - đừng khổ tâm quá, mẹ xin. Mẹ nghĩ rằng chẳng qua chuyện bé người ta xé ra to đấy thôi. Dù có thế nào thằng bé cũng là sinh viên Dartmouth cơ mà, đâu có chuyện nó lại dính dấp vào những trò bẩn thỉu ấy mà lo.

Kêi ngạc nhiên ngược lên:

- Làm sao mẹ biết Maicon học Dartmouth?

Mistress Adamx ung dung nói:

- Các cô các cậu bây giờ cái gì cũng thích úp úp mở mở, thực ra có che mắt được ai đâu. Ba mẹ biết ngay từ đầu cơ nhưng nếu con chưa nói mà ba mẹ lại khơi ra cố nhiên cũng không hay.

- Vâng, nhưng do đâu mẹ biết chứ

Kêi ngại không dám nhìn thẳng vào mắt bố sau khi ông đã biết chuyện hai đứa ngủ với nhau. Chính vì vậy mà không trông thấy nụ cười của ông, mà chỉ nghe ông nói:

- Cứ bóc thư xem thì khắc biết ngay chứ gì.

Kêi sững sờ, ức đến nghẹn thở. Bây giờ cô đã dám nhìn thẳng vào mắt ông bố rồi. Hành động của ông còn đáng hổ thẹn hơn cả

lỗi lầm của cô nữa. Suốt đời cô không dám tin rằng ông lại làm một việc như vậy.

- Ba không đùa chứ - Cô thẳng thốt hỏi. - Ba mà cũng làm thế à?

Mister Adamx cười hiền hậu:

- Ba đã cân nhắc xem trong hai tội, tội nào lớn hơn: bóc thư con hay bùng mắt không biết gì trong khi đưa con gái duy nhất có thể mắc nạn. Lựa chọn cũng chẳng khó, mà quyết định này xuất phát bởi lòng thương con.

Mistress Adamx đang nhai dở miếng gà luộc cũng đế vào:

- Với lại con gái con lứa lớn gần đây mà còn đại quá cơ. Ba mẹ thấy cần thiết phải biết rõ về con, còn con thì cứ im như thóc ấy.

May mà Maicon không quen viết những lời ướm át trong thư, Kêi nghĩ. Và cũng may là những thư cô viết không lọt vào tay ông bà.

- Con không kể vì sợ biết anh ấy con cái nhà ai thì ba mẹ chết ngất mất.

- Thì ba mẹ đã ngất thật chứ phải không đâu, - mister Adamx vui vẻ nói. - À mà con có nghe tin gì về Maicon không

- Không. Con không tin là anh ấy có tội.

Cô nhận thấy bố mẹ đưa mắt cho nhau. Mister Adamx nhẹ nhàng nói:

- Không có tội mà trốn tránh thì biết giải thích thế nào bây giờ?

Thoạt tiên Kêi chưa hiểu ra ngay. Đến lúc hiểu ra, cô đứng phất dậy và chạy vụt lên phòng.

Ba hôm sau, Kêi Adamx xuống taxi ở lối vào tòa biệt thự trong dải rừng của nhà Côrleone bên Long Bịch. Cô đã gọi điện báo trước để có người ra đón. Tôm Haghen đón cô ngoài cửa làm cô ỉu xiu. Ông tướng này sẽ chẳng cho cô biết gì đâu.

Vào đến phòng khách, y mời cô uống nước. Kêi thấy nhiều người chạy đi chạy lại trong nhà nhưng không thấy Xônni. Cô hỏi thẳng Tôm Haghen:

- Anh có biết Maik đang ở đâu không? Có cách nào liên lạc với anh ấy được không?

Haghen nói như cháo chảy, chẳng vấp vấp tí nào:

- Chúng tôi chỉ biết nó bình an, mạnh khỏe, nhưng nó đang ở đâu lúc này thì chịu. Vừa nghe tin ông đại úy nọ tử nạn, nó sợ người ta sẽ đổ tội cho mình nên phải lánh vào một nơi kín đáo. Nó bảo khoảng hai tháng nữa nó sẽ nhắn tin.

Rõ ràng y bịa chuyện, lại còn úp mở để cô thấy là bịa. Thôi thế cũng là quí.

- Nhưng có thật ông đại úy kia đánh anh ấy vỡ hàm không thế - Kêi hỏi.

- Tôi e rằng có đấy, - Tôm đáp. - Nhưng tính Maik không hay thù vặt nên tôi tin rằng chuyện đó không dính dáng gì đến vụ án mạng cả.

Kêi mở ví đầm rút ra một phong thư.

- Anh làm ơn gửi giúp lúc nào anh ấy có tin về - cô nói. - Được chứ?

Haghen lắc đầu quây quây:

- Tôi mà nhận rồi nhớ ra tòa cô khai ra, người ta sẽ kết luận tôi biết chỗ nó ẩn náu thì hết cãi. Sao cô không chờ cho ít lâu, đi đâu mà vội? Thế nào nay mai Maik cũng có tin về.

Kêi uống nốt cốc nước và đứng dậy. Haghen tiễn cô ra phòng ngoài, nhưng y vừa mở cửa thì một người đàn bà thấp đậm, mặc toàn đồ đen bước vào. Kêi nhận ra bà ngay - đó là mẹ Maicon. Cô chìa tay cho bà:

- Chào bác Côrleone, bác có khỏe không ạ?

Cặp mắt đen nhỏ lướt nhanh khắp người cô. Bộ mặt ngăm ngăm, nhăn nheo, thô tháp chột bùng lên một nụ cười, nụ cười ái ngại và chân thành không ngờ.

- A, cô bạn thằng Maicon đây, - bà Côrleone nói giọng Italia đặc sệt, Kêi nghe chữ được chữ mất. - Chúng nó đã cho cháu ăn cái gì chưa thế?

Kêi lắc đầu, ra ý là không muốn ăn, nhưng bà không hiểu, sừng sộ mắng Tôm Haghen một chập bằng tiếng Italia:

- Cái thằng tệ quá, bạn của em đến nhà mà một tách cà phê cũng không có - Bà hậm hực kết luận và nắm tay Kêi lôi vào bếp. Tay bà ấm áp và mạnh mẽ không ngờ so với lứa tuổi.

- Uống tí cà phê, cháu, - bà bảo; - ăn một chút gì đi, tí nữa chúng nó đưa về. Con gái mà đi tàu đi xe khổ lắm.

Bà bắt cô ngồi rồi cởi áo bành tô và mũ ném lên ghế, đoạn bắt tay vào nấu nướng. Chưa đầy hai phút trên bàn đã la liệt nào bánh mì, nào pho mát, salami, trên bếp ấm cà phê reo ầm ĩ.

Kêi rút rè nói:

- Cháu đến hỏi thăm anh Maik, cháu chẳng biết tin tức gì của anh ấy cả. Mister Haghen bảo rằng không ai biết anh ấy ở đâu nên đành phải chờ anh ấy nhắn tin về vậy.

Haghen vội vàng chặn trước:

- Bác, hiện tại chỉ có thể nói cho cô ấy biết thế thôi.

Bà Côrleone nheo nheo mắt khinh bỉ nhìn y:

- Mà y định dạy cả tao hay sao đấy? Ông nhà tao còn chưa dám dạy tao nữa là, lạy Chúa tha thứ cho ông ấy, bà vội làm dấu thánh.

- Sức khỏe bác trai thế nào rồi ạ? - Kêi hỏi.

- Đỡ rồi. Rồi khỏi ngay đấy mà. Đạo này có tuổi ông ấy đâm ra lẩn thẩn mới thế chứ. - Bà gõ ngón tay xương xẩu lên đầu tỏ vẻ nhạo báng, sau đó rút cà phê ra, ép Kêi phải ăn chút bánh mì với pho mát.

Sau tuần cà phê, bà Côrleone cầm tay Kêi áp nó trong bàn tay nâu rám của mình. Bà nói bình thản:

- Maicon sẽ chẳng gửi thư hay nhắn tin cho cháu nữa đâu. Nó phải ở ẩn hai năm. Hay ba năm. Hay lâu nữa - lâu lắm. Cháu về nhà với bố mẹ cháu đi, chọn anh nào kha khá, phải duyên phải số thì lấy luôn cho xong.

Kêi rút trong ví ra bức thư, nói:

- Bác gửi giúp cháu cái này cho anh ấy có được không ạ?

Bà già cầm thư và vỗ má Kêi:

- Được rồi, cháu để đấy bác.

Haghen vừa áp úng lên tiếng liền bị bà lớn tiếng mắng át đi. Sau đó bà đưa Kêi ra tận cửa. Ra đến cửa, bà ghé hôn cô một cái thật nhanh vào má và bảo:

- Quên thằng Maik đi, con. Nó không vừa đôi phải lứa với con nữa đâu mà chờ.

Một chiếc xe tải đậu sẵn trước nhà, có hai đàn gã ông ngồi chờ bên trong. Họ đưa Kêi về Niu York, đến tận khách sạn, suốt dọc đường không nói một tiếng. Kêi cũng im lặng. Cô đang cố quen dần với ý nghĩ rằng người cô yêu là một tên giết người lạnh lùng, gian hiểm. Và cô biết được điều đó từ một nguồn đáng tin cậy, và chính xác là bà mẹ của anh ta.

CHƯƠNG 16

Carlo Ritdi hận đời lắm. Rể nhà Còrleone hẳn hoi mà lại bị tống vào cái xó rách nhất trong cái khu rách nhất của Manhattan làm thằng bao thầu đánh cá vét đĩa - thế thôi. Hắn đã nhắm nhe một tòa biệt thự bên Long Bịch, bọn ăn nhờ ở đậu trong đó muốn đuổi là ông Trùm đuổi được ngay. Hắn chắc mẩm mọi việc sẽ đúng như vậy, hắn sẽ được coi là người nhà, được ăn ghẹ một chân trong nhóm cầm đầu chứ. Thế mà ông Trùm lại đối đãi hắn chẳng ra gì. Cũng đòi là Trùm lớn! - Carlo bĩu môi khinh bỉ. Đồ chề nhai đồng nát chứ là cái đếch gì, để bọn nhãi ranh xin tiết nằm thẳng cẳng ngoài đường như một thằng bụi đời hạng bét. Giá mà lão chết mẹ đi cho rảnh nợ. Hắn với Xônni là chỗ bạn bè, thằng kia lên cầm đầu thế nào hắn chả được ăn xái. Carlo nhìn vợ đang rót cà phê. Tởm thế Mới lấy chồng chưa được nửa năm mà trông đã như con lợn xề, lại còn vác bầu nữa mới bỏ mẹ người ta chứ! Cái con chọi con miền Đông này cứ phải giã cho hết chất què mùa đi mới xong.

Hắn thò tay nắn cặp mông phì lộn của Cònni. Cô ta tưởng bỏ nhãn răng cười thì hắn đá cho một câu: "Mông quá mông lợn". Hắn khoái chí thấy mặt cô vợ dài ra bực tức mắt rơm rớm. Mà y có là con gái rượu của lão Trùm lớn thì vẫn cứ là vợ tao, tao muốn làm gì cũng được.

Hắn cảm thấy mình có giá trị hơn vì có thể hành hạ con gái của chính ông Trùm Còrleone.

Carlo đã cho cô nàng biết tay nhau ngay đêm tân hôn. Cònni nhất định không chịu nộp túi tiền mừng; câu tiết hắn cho một trận thâm tính mặt mày, cướp phăng cái túi đem đi xả lảng hết, không thèm nói một lời. Mười lăm ngàn đô nường hết vào cá ngựa và bao gái - kể cũng hơi quá đáng.

Biết cô vợ đang lén ngắm thân thể cường tráng của mình đằng sau cho nên lúc thò tay sang lấy cái đĩa ở đầu bàn, Carlo ngấm lên gân cho bắp thịt ở vai, ở lưng nổi cuộn cuộn. Đàn ông ăn như hùm như hổ kiểu hắn thì cái con nhà quê này hẳn phải say bằng chết. Mớ tóc sáng cắt ngắn, lông tay, lông chân rậm rì, ngực nở bụng thon - búa bổ thế này đưa nào chả chết. Có đâu như bọn

Italia ở đây, toàn những mơ là mơ. Trong bọn hấn quen, đã thằng nào bằng hấn dẫu. Cứ tay bo thì bọn Clemenxa, Rôccô Lampône, Pôli Cattô hấn cho ra bã hết: ở mà thằng Pôli bị đưa nào chơi thế nhỉ?...

Riêng có Xônni thì hấn ngán. Thằng kia tuy to con, nhưng chơi tay bo thì Carlo cũng khinh. Nhưng nghe danh sát thủ của Xônni, hấn thấy lạnh gáy. Nghe nó giết người như ngóe mà lúc nào cũng thấy cười hề hề. Nó mà thay ông già Trùm thì hay quá.

Carlo ngán ngẩm nháp cà phê. Ở cái xó này cái gì hấn cũng ghét. Hấn không quen cảnh chật chội - bên Nevada nhà cửa xây ra xây. Lại còn cái nạn phải dậy sớm, lếch thếch chạy xe từ đầu này sang đầu kia thành phố đến chỗ làm phải trước mười hai giờ cho kịp giấc đặt cá trưa. Hôm nay chủ nhật, đúng hôm làm ăn, hơn nửa đang mùa dã cầu, giải bóng rổ cũng sắp đến chung kết, sân quần ngựa đã bắt đầu cho đua chiều... Nghe lục xúc san lưng, hấn quay lại. Cônni xúng xính diện cái kiểu mà hấn trông ghê không chịu được, nhưng các mẹ gà mái Italia ở Niu York lại sướng. Váy lụa hoa thắt lưng con cón, tay bông, vòng khuyên cái nào cái nấy vừa to vừa thô... Trông già đi cả hai chục tuổi là ít.

- Đâu đấy? hấn hỏi.

Cô vợ đáp lạnh tanh:

- Về Long Bích thăm ông già. Cụ còn chưa dậy được, nên phải trông.

Carlo hớn hở:

- Thế là Xônni vẫn đang cầm chòm hả?

Cônni nhìn hấn nhâng nhâng:

- Chòm gì?

Hấn gầm lên:

- A, con này, mày ăn nói với bố mày thế hả? ông lại đá phọt con ra bây giờ!

Thấy Cônni hoảng quá lùi lại, hấn càng điên. Hấn nhảy chồm dậy giáng cho vợ một tát làm má cô ta đỏ bầm lên. Carlo thành thạo giọt liên tiếp ba tát, môi trên Cônni toạc máu, sưng vù. Thấy thế, hấn tỉnh lại ngay. Đánh thế nào thì đánh, miễn đừng để vết mới là được.

Cônni chui tọt ngay vào buồng ngủ, đóng sập cửa lại. Hắn nghe thấy chìa khóa xoay trong ổ. Carlo cười hô hố khinh thường và ngồi lại uống nốt cà phê.

Hút thuốc chán vẫn chẳng thấy Cônni trở ra. Hắn bèn đập cửa:

- Mở ra tao lấy quần áo đây.

Cônni không chịu, phải dọa phá cửa cô ta mới chịu mở. Cô ta quay lưng giấu mặt đi, xiêm áo diện đã cởi bỏ lúc nào. Nghĩa là không đi nữa. Kể cô ta đi đi thì hơn, ít ra còn nắm được ít tin tức về nội bộ cánh Còrleone.

Mới có thể mà đã làm mình làm mẩy không đi đấy hả?

- Ủ đi nữa!

Giọng nói vùng vằng đầy nước mắt. Carlo bèn ngồi xuống giường. Quay mặt vợ ra xem. Mặt mũi sưng sứa thế kia thì còn đi đâu được. Mới sơ sơ mấy cái tát không ngờ lại nặng tay thế.

- Không đi thì thôi. Hôm nay tao về muộn đấy nhé.

Hắn ra đường, dưới cần gạt nước kính xe đã thấy một giấy phạt đỗ xe trái phép. Giấy xanh - lại mất mẹ nó 15 đô. Hắn nhét tấm giấy phạt vào hộp táp lô, trong đó đã có nguyên một xấp. Lúc này hắn đã phẫn chấn lên rồi. Bao giờ cũng vậy, cứ được già cái con nặc nô đồng đánh kia một trận là hắn lại thấy hào khí bừng bừng.

Nổi hận bị bọn Còrleone chà đạp thấy cũng vui vui.

Hôm cho cô vợ ăn đòn lần đầu hắn tháp thỏm mãi. Cônni liền te tái chạy ngay về Long Bích mách bố mẹ, có bao nhiêu vết bầm đem phô ra hết. Ngồi đợi nó về thực tình Carlo rét hết cả ngày. Nhưng lúc cô ta về nom lại lành hẳn mới lạ - rõ ra một cô vợ Italia ngoan ngoãn, đảm đang. Suốt hai tuần liền, hắn cố tỏ ra là một người chồng mẫu mực; rốt cuộc, tưởng hắn đã chữa thói vũ phu, Cônni mới thực thà kể hết mọi chuyện.

Thấy con về, ông bà Trùm không những không thương mà còn lạnh nhạt, thậm chí còn mắng cho nữa.

Thực ra bà mẹ cũng ít nhiều xót con, bảo ông bố nói chuyện với Carlo Ritdi cho ra nhẽ. Ông bố chối phắt:

- Nó là con mình thật, - ông bảo, - nhưng xuất giá phải tòng phu, tôi không tham gia vào được. Đến ngay vua nước Italia cũng không dám xen vào chuyện riêng của vợ chồng người ta nữa là. Mà về đi, cố mà ăn ở cho tròn đạo để nó khỏi đánh cho.

Cônni nói lầy:

- Nhưng có bao giờ bố đánh mẹ đâu nào?

Cônni là con gái rượu của ông nên nhiều khi cũng hồn. Ông Trùm đáp:

- Ở hay, mẹ mày có làm gì mà bố đánh

Bà mẹ gục gặc đầu, cười.

Cônni kể chuyện chồng giật tiền mừng đám cưới đem tiêu hết mà chẳng nói với vợ một tiếng nào. Ông bố chỉ nhún vai:

- Vợ tao mà quá quắt như mày, tao cũng làm thế.

Thế là Cônni đành phải về, ỉu xiu như bánh đa nhúng nước, nhưng trong bụng vẫn bần khoăn. Bố xưa nay rất chiều con gái, không hiểu làm sao hôm nay lại lạnh nhạt thế.

Sự thực ông Trùm đâu có gỗ đá như Cônni tưởng. Ông cho người dò hỏi và biết rằng tiền mừng đám cưới - gần mười lăm ngàn đô la - Carlo nướng hết cho gái ở các hộp đêm. Ông gài người vào ổ bao đánh cá của Ritdi và thằng này làm gì Tôm Haghen được báo biết hết.

Nhưng biết thì biết vậy, ông Trùm không thể can thiệp gì được. Một thằng chồng mà cứ ngay ngáy sợ họ hàng nhà vợ thì còn làm ăn gì? Làm sao nó thực hiện được bốn phận làm chồng. Gì chứ cái này thì chịu, thành ra ông Trùm cũng không thể bênh con. Nghĩ vậy nên khi được biết Cônni có bầu ông Trùm càng tin là mình làm đúng, dù con bé mấy lần mò về khóc lóc với mẹ làm bà cũng sốt ruột phải nói lại với ông. Nó còn dọa li dị nữa chứ.

Xưa nay Cônni chưa hề bị bố mắng lần nào, nhưng vừa nghe con gái mở mồm nói chuyện li dị là ông nổi cơn sấm sét:

- Đồ vô phúc? Mày li dị để con mày đẻ ra không cha hả? Mày không nghe người ta bảo con không cha như nhà không nóc đấy à?

Biết thế, Carlo Ritdi được thể lấn tới. Nện con gái cưng của chính ông Trùm mới oách, mới hùng chứ?

Nhưng hắn chẳng dại gì làm người hùng nếu biết rằng Xônni Còrleone nghe chuyện con em bị đánh đã lồng lộn nổi khùng đòi "bắn chết cha thằng chó chết". Nhờ ông Trùm cấm ngặt nên mới cứu được mạng hắn. Lệnh của ông Trùm đến cả Xônni cũng khiếp. Vì thế Xônni mới phải tránh mặt Carlo Ritdi - hắn sợ không kìm được mình.

Đâm ra Carlo càng vững bụng là không ai làm gì được hắn trong buổi sáng chủ nhật này. Hắn phóng xe theo phố Chín sáu sang It Xaid. Hắn đâu có biết rằng xe của ông anh vợ Xônni Còrleone cũng đang từ phía khác phóng đến nhà hắn.

Thực ra Xônni không nghĩ nhúng mũi vào chuyện nhà Carlo làm gì. Suốt đêm ấy Xônni rời khỏi hang ổ trong cư xá gia đình đến thăm Lui Manchini trong phố.

Bây giờ hắn trở về với bốn thằng vệ sĩ đi kèm: hai thằng đi trước, hai thằng đi sau. Đêm hôm qua cũng vậy, hai phòng đều bị bốn thằng này chia nhau trấn giữ để Xônni yên trí hú hí với người tình ở phòng giữa. Đang đi Xônni chợt nghĩ tiện đường ghé qua đón em gái về Long Bích với mình luôn. Carlo chắc đang khua khoắng trong văn phòng bên Ixt Xaid, có cái xe cho vợ, thằng keo bản ấy tiếc tiền không mua. Vậy thì Xônni đưa con em về luôn thể.

Carlo mới đi khỏi thì xe Xônni cũng vừa vặn đến nơi. Để hai thằng đàn em lên trước, chờ xe sau tới và hai thằng khác nhảy ra canh chừng xong xuôi Xônni mới xuống, mắt trước mắt sau vào nhà. Tuy không có gì nguy hiểm lắm, nhưng hắn vẫn phải đề phòng. Kinh nghiệm thời chinh chiến đã dạy hắn chó có coi thường bất cứ chuyện gì.

Chẳng hạn thang máy là Xônni không bao giờ dùng đó là cái bẫy, mất mạng như chơi. Phóng hai bậc một, hắn chạy một hơi tám tầng gác và dừng lại trước căn hộ của Cònni. Hắn gõ cửa. Lúc này hắn đã tận mắt thấy thằng Carlo đi rồi, nghĩa là con bé ở nhà một mình.

Chẳng thấy ai thưa. Hắn lại gõ nữa và nghe giọng Cònni, sợ sệt yếu ớt: "Ai đấy "

Giọng nói thảng thốt khiến Xônni lấy làm lạ. Con em hắn từ bé đã là đứa gan góc, liều lĩnh chẳng kém ai trong nhà. Có chuyện gì với nó rồi? Hắn đáp:

- Anh đây, Cònni.

Chốt cửa kêu lạch cạch, cánh cửa mở tung và Cônni vừa khóc vừa nhảy đến ôm chầm lấy cổ anh. Hấn sừng sốt đến nỗi đứng ngây như phỗng mất một lúc. Sau đó hấn đẩy em gái ra, trông thấy bộ mặt sừng húp, hấn liền hiểu ngay mọi chuyện.

Xônni vùng ra đuổi theo thằng em rể vừa đi khỏi.

Mặt hấn méo vẹo đi vì điên giận. Thấy anh nổi khùng, Cônni cuống quýt ôm cứng lấy nhất định không buông, cố hết sức kéo anh vào nhà. Bây giờ thì cô ta khóc vì sợ - tính nết ông anh cả Cônni còn lạ gì, xưa nay có bao giờ cô ta dám than thở nỗi bị chồng đánh với Xônni đâu Cônni ép anh ngồi xuống ghế rồi vội phân trần:

- Tại em hết thôi, anh ạ. Tại em làm quá nên Carlo lỡ tay thế thôi, không có chuyện gì ghê gớm đâu.

Mặt Xônni hơi dịu lại:

- Chắc sáng nay em định về thăm bố hả? - Hấn bảo.

- Anh đoán thế nên mới ghé qua đây đón.

Cônni tủi thân, khóc thút thít:

- Thôi mặt mũi thế này em chẳng đi đâu.

- Thế thì để anh gọi bác sĩ vậy. - Hấn xuống bếp gọi điện. - Thôi nín đi. Bụng dạ thế này phải cẩn thận mới được. Em còn mấy tháng nữa"

- Hai tháng, - Cônni đáp. - Xônni, em van anh, anh đừng làm gì đấy nhé. Em van anh đấy.

Xônni cười cụt lủn. Mặt hấn toát lên vẻ tàn nhẫn

- Đừng lo, - hấn đáp. - Anh không để con em để ra mồ côi đâu. - Đoạn hấn hôn nhẹ lên bên má không bị sừng của em gái rồi ra ngoài.

Trước hiệu bánh kẹo trên đường Một trăm mười hai bên Ixt Xai, nơi đặt trụ sở ổ đánh cá thể thao của Carlo Ritdi, xe hơi đỗ thành hai dãy dài. Trên vỉa hè trước lối vào các ông bố đang chơi đuổi bắt với bọn trẻ con họ dắt theo đi chơi phố để giết thời giờ trong khi họ nghĩ xem nên đặt tiền cho đội nào. Trông thấy Cario Ritdi, các ông bố vội vàng mua kem dúi vội cho lũ trẻ để chúng khỏi quấy rồi giở báo ra nghiên cứu tên tuổi các cầu thủ dã cầu, cố đoán xem ai sẽ giúp họ thắng cuộc.

Carlo vào gian phòng lớn phía sau quầy hàng. Hai "thầy kí" của hắn - gã Xai Regx còm nhom nhưng gân guốc và một tay to con như đồ vật biệt hiệu ông bầu đã sắp những cuốn sổ giấy kẻ ngang dày cộp ngồi chờ ghi đặt tiền. Một tấm bảng đen to tướng treo trên giá, tên mười sáu đội viết bằng phấn trắng, chia làm hai cột để dễ thấy hôm nay đội nào đấu với đội nào, sau cùng một cột nữa để ghi tỉ lệ tiền đặt cho các đội. Carlo gọi điện thoại về tổng hành dinh để lấy tin giờ chót rồi ghi tỉ lệ hơn thua dự kiến lên bảng cho dân đánh cá biết đường mà đặt. Tuy không ngẩng lên nhưng cả hai "thầy kí" không bỏ sót một cử chỉ nào của ông chủ. Đây là công tác ngầm nhưng rất quan trọng: ông chủ Carlo hờ hênh một tí là consiglieri Haghen lập tức có báo cáo ngay. Một lần ông chủ ghi nhầm - chẳng biết vô tình hay cố ý - để đến nỗi một ngày chủ nhật mất đứt sáu ngàn đô. Chả thế mà don Còrleone mới đánh giá thấp chàng phò mã. Mà đúng thế thật, có bao giờ một ổ bao đề hay bao đánh cá vét đĩa lại được quan tâm đến thế đâu. Có gì muốn bầm lên trên chí ít còn phải qua năm cửa ải. Nhưng ổ đánh cá đường Một trăm mười hai thì đích thân consiglieri trực tiếp giám sát, vì đây là chỗ thử tài chàng rể của ông Trùm.

Ông chủ viết bảng xong là dân chơi lục tục kéo vào bàn tán om sòm, đối chiếu các bài bình luận trên báo để đánh cá. Kể trước người sau xếp hàng trước bàn giấy của hai thầy kí. Mỗi tờ biên xong thầy kí xé ra lập cuống, một nửa đưa khách, một nửa gói số tiền nộp cho ông chủ. Được xấp nào Carlo cầm lên gác gọi về tổng hành dinh để vào sổ xấp ấy. Tiền thì hắn nhét vào cái két khoét ngầm trong tường. Mảnh giấy biên số bị đốt tức thì và dội nước phi tang.

Độ thứ nhất chơi lúc hai giờ chiều. Đến khoảng một rưỡi khách đã vãn, nên Carlo và Xali Regx ra ngoài hiên ngồi hóng gió. Lũ trẻ vụt bóng dưới lòng đường. Một chiếc xe tuần cảnh chạy qua, cả hai đều làm ngơ. Ổ này có ô dù chắc chắn ngay trong sổ cảnh sát, cỡ cớm quèn ở đây làm cóc gì được. Muốn vây ráp phải chờ lệnh trên, chờ được lệnh thì bà con đã ung dung rút từ đời tám hoánh nào rồi.

Ông bầu từ trong tiệm bánh kẹo cũng mò ra tán gẫu.

Hết bóng bánh lại chuyện đàn bà. Carlo hứng lên khoe:

- Hôm nay tao lại phải sửa mặt con vợ một trận cho nó biết phép nhà.

"Ông bầu" nói thông:

- Tưởng bà nhà sắp nằm ổ rồi mà?

- Sơ sơ mấy tát thôi, - Carlo nói, - chết thế đếch nào được - Hấn ngừng lại một lát. - Nó cứ định đè đầu cưỡi cổ tao mới hỗn chứ - đừng hòng, chơi với bố mày không xong đâu, con ời!

Dân chơi hiếu sự vẫn lảng tránh bên tiệm bánh kẹo nói chuyện dông dài, bình phẩm các danh thủ dã cầu, có người lần la ra ngồi sau lưng Carlo và các thầy kí Bọn nhóc đang vụt bóng dưới lòng đường bỗng nháo nhác dạt ra. Một chiếc xe phóng hết ga đến tiệm bánh kẹo, phanh kết lại, rồi chưa kịp dừng hẳn, cửa trước đã bật tung, một gã đàn ông từ bên trong vọt ra như chớp, khiến ai nấy cứ há hốc mồm. Đó là Xônni Côrleône.

Bộ mặt bức bối với những đường nét nặng nề dĩ thỏa, cặp môi cong tí tưng nung núc thịt của hấn hầm hầm méo xệch. Trong chớp mắt, hấn đã nhảy lên bậc thềm và túm ngực áo Carlo. Hấn giật mạnh định lôi thằng kia ra hè phố, nhưng Carlo đã gồng tay ôm chặt thành lan can sắt ngoài hiên, đeo dính vào đó. Hấn cong lưng tòm cổ giấu đầu dưới hai cánh tay. Cái áo bị Xônni giật một phát rách toạc.

Cảnh tượng tiếp theo nhìn mà sợ. Xônni thụi thẳng em rề như bổ củi, luôn mồm chửi rủa, giọng lạc đi vì điên cuồng. Sức vóc bò mộng thật nhưng Carlo không dám chống đỡ, không dám kêu la một tiếng. Ông bầu và Xali Regx ngồi im không cựa cựa. Hai thằng nghĩ phen này ắt hẳn Carlo chết với ông anh vợ, dây vào làm gì cho mang vạ. Bọn trẻ đang chơi ngoài phố xúm lại định chửi kẻ đến phá đám cuộc chơi của chúng, bây giờ chỉ đứng nín thở mà nhìn. Bọn nhóc này cũng toàn những đứa đầu bò đầu bước hay gây gỗ, song trông thấy con thú dữ Xônni, cả bọn không đứa nào dám hò hét.

Chiếc xe đi sau bấy giờ mới đến, thả xuống hai thằng cận vệ. Trông thấy màn dượt võ, hai thằng không dám can. Chúng đứng thế thủ sẵn sàng cứu đàn anh nếu có đứa nào dừng mõ nhảy vào bênh Carlo.

Cảnh tượng thật hãi hùng, nhất là vì đứa bị đòn hèn hạ quá, một mực ôm đầu chịu trận. Nhưng cũng may cho Carlo, hấn mà chống cự chắc là mất mạng rồi. Hấn ngoắc cứng vào hàng lan can sắt, không để Xônni lôi đi, và tuy sức hấn chơi nghiêng ngửa với

Xônni được nhưng hắn vẫn cứ cắn răng chịu đòn. Những cú đấm giáng như gió xuống đầu, xuống cổ, xuống vai hắn, nhưng hắn cố lì cho tới khi rốt cuộc Xônni cũng chán tay. Hắn thở như kéo bể, quắc mắt nhìn Carlo, quát:

- Mà y mà động đến con em tao lần nữa là tao giết, biết chưa, thằng chó?

Nghe thế mới thấy hết lo. Nếu Xônni định giết thì hắn đã chẳng dọa. Hắn dọa là vì tức tối, vì không thể giết thằng em rể được. Carlo vẫn cúi mũi xuống đất, tay vẫn ôm chặt hàng lan can sắt cho mãi đến khi Xônni nổ máy phóng vọt đi. Hắn nghe tiếng "ông bầu" an ủi, giọng khác lạ như bố nói với con:

- Thôi, Carlo, vào nhà đi. Đứng phơi mặt ra đây làm gì.

Mãi lúc ấy Carlo mới thôi không cầm mặt xuống bậc thêm đá, thẳng lưng buông tay khỏi hàng lan can sắt.

Hắn đứng lên, trông thấy bọn trẻ nhón nhó nhìn mình, đau đớn vì vừa chứng kiến cảnh người bắt nạt người.

Carlo Ritdi thấy váng vất, vì cơn hoảng loạn thú vật là chính, bởi lẽ tuy ăn một trận đòn thật, nhưng hắn còn khá lành lặn. Hắn để mặc ông bầu dìu mình vào phòng sau, chườm nước đá lên bộ mặt tuy không máu me nát bét, nhưng cũng nổi u nổi cục tím bầm... Cơn sợ đã qua và bây giờ nhớ đến nỗi nhục vừa rồi, hắn thấy quặn cả ruột, nôn thốc nôn tháo ra. "Ông bầu" giữ đầu hắn trên bồn như giữ thằng say, dìu hắn lên nằm ở phòng trên. Hắn không còn hồn vía nào để ý xem chừng Xali Regx lĩnh đi đằng nào mất rồi.

Số là Xali Regx phải chạy bộ qua đại lộ Ba để gọi điện báo cáo tình hình cho Rôccô Lampône. Rôccô bình thần nhận tin và chuyển tiếp qua điện thoại cho caporegime Pit Clemenxa. Clemenxa quát nặng lên bình luận: "A - a, cái thằng điên Xônni ba bị trời đánh này". Nhưng trước hết ngón tay lão đã nhanh nhẩu ấn công tắc cho nên câu rửa đó không đến tai Rôccô Lampône.

Clemenxa liền gọi sang Long Bích cho Tôm Haghen, Tôm suy nghĩ một giây rồi nói:

- Chú đưa gấp vài xe ra đây để phòng trường hợp có gì bất trắc, nhớ Xônni bị kẹt vì tắc đường hay tai nạn gì đó. Hề nó điên lên là chẳng còn biết trời đất gì đâu, mà mấy người anh em bên

kia có lẽ đã biết chuyện nó lảng tránh trong phố rồi cũng nên. Cẩn tắc vô áy náy mà...

Clemenxa ngần ngừ:

- Lúc tao đưa được mấy đứa lên đường, Xônni đã về cha nó rồi. Tao mà không kịp thì bọn Tattaglia còn xơi.

- Vâng, chắc thế, - Haghen nhún nài đáp. - Nhưng sợ có chuyện gì không lường trước được mà Xônni bị ách lại. Chú cứ làm đi.

Vừa lẩm bẩm chửi thầm, Clemenxa vừa quay điện gọi Rôccô Lampône và sai gã đem mấy xe chở bọn đàn em ra trấn con đường sang Long Bích. Đích thân lão cũng đánh chiếc Cadillac quý hóa đem theo ba tên trong toán tuần tiểu đang gác nhà lão phóng sang Niu York theo lối cầu qua Atlantic Bích.

Gần như cùng một lúc với Xai, một thằng vật vờ trong đám đông xúm xít cạnh hiệu bánh kẹo - một dân chơi hạng xoàng nhưng lại là tên chi điểm có cỡ ăn tiền của cánh Tattaglia - cũng gọi điện cho tên nhằn mối để thông báo tin tức về đại bản doanh của chủ hấn. Tuy vậy cánh Tattaglia còn chưa kịp đổi mới cho phù hợp với yêu cầu thời chiến nên tin tức của hấn phải chậm chạp chuyển qua nhiều cấp đệm rồi mới đến được tay caporegime và tay này báo về cho đầu lĩnh của mình.

Đến lúc đó thì Xônni Côrleône đã bình yên về đến cư xá bên Long Bích để sẵn sàng ra trình diện trước cặp mắt đáng sợ của phụ huynh đang tức tối rồi.

CHƯƠNG 17

Cuộc chiến năm 1947 giữa cánh Còrleone với Ngũ Đại Gia liên minh làm cả hai bên tổn thất không ít. Tình thế phức tạp thêm vì các bên tham chiến còn phải chống đỡ sức ép gia tăng của cảnh sát để trả lời cho cái chết của đại úy Mác Clôxki. Xưa nay mấy khi đám cảnh sát thừa hành lại dám phớt lờ áp lực từ phía các vị tai to mặt lớn đầy quyền thế che chở cho tệ nạn mặc sức hoành hành dưới chiêu bài kinh doanh trong các sòng bạc và hắc điểm đủ kiểu, nhưng lần này thì các vị cũng bất lực, hết như các tướng tá tổng hành dinh bó tay trước đám quân binh khởi loạn phá phách mà các sĩ quan trực tiếp cầm quân lại cùng a dua bất tuân thượng lệnh nốt.

So với các địch thủ, tuy cánh Còrleone ít thiệt hại hơn nhiều bởi sức đột phá đó. Khoản béo bở nhất trong nguồn thu nhập của gia đình này là các trò đen đỏ, vì vậy nó bị thua thiệt đau nhất do các cuộc truy quét số đề. Bọn chủ đề, huyện đề bị vô cùng tang vật, sau khi ném thủ vài dùi cui là bị tổng vào nhà đá ngay.

Vài nhà băng bí mật hoặc sòng bạc bị lộ tẩy; những cuộc vây ráp khiến các chủ sòng, chủ "nhà băng" điêu đứng. "Chủ nhà băng" phần lớn là các tay tổ bèn chạy lên kêu với các caporegimes, các caporegimes đưa ra hội đồng gia đình, nhưng cũng chẳng giải quyết được gì.

Như ở Harlem, khu vực làm ăn ngon lành nhất, đành phải thay bằng bọn da đen sở tại, đám này hoạt động liều mạng và riêng lẻ, thành thử cảnh sát khó lòng có thể xúc hết được.

Sau vụ đại úy Mác Clôxki bị giết, các báo thỉnh thoảng lại đăng những bài gắn liền tên tuổi hắn với Xôlôđô. Có những bằng chứng cho thấy trước khi chết ít lâu Mác Clôxki không biết đã nhận của ai những món tiền mặt rất lớn. Những tin này bắt nguồn từ Haghen và nhờ y xoay xở mới lên được mặt báo. Sở cảnh sát im re, không chối cũng không nhận, nhưng các tin tức đó đã gây được hiệu quả. Thông qua các điệp báo viên - các thầy cảnh sát ăn lương của ông Trùm Còrleone - cảnh sát đã có được những chứng cứ vạch mặt Mác Clôxki là một tên dê tiện. Giá hắn ăn tiền hay nhận

những món hồi lộ vật vãnh thì đã đi một nhẽ - với một nhân viên công lực thì cái đó chẳng có gì ghê gớm. Nhưng hấn ăn quá bần ăn tiền để làm ngơ cho bọn giết người, bọn buôn bán ma túy. Theo quan niệm đạo đức của cảnh sát thì điều đó không thể tha thứ được.

Haghen biết các thầy cảnh sát vốn có niềm tin ngây thơ đến tức cười đối với pháp luật và trật tự, một niềm tin mãnh liệt hơn nhiều so với niềm tin của bọn dân mà họ phục vụ. Bởi lẽ pháp luật và trật tự là cái giống thần để các thầy uống từng gầu quyền lực, thỏa mãn các thầy giống hệt như quyền lực cá nhân thỏa mãn hầu hết mọi người. Mặt khác, trong lòng các thầy thường xuyên âm ỉ một sự bất mãn đối với những người mà họ phải phục vụ. Với các thầy thẳng dân vừa là người được che chở, vừa là đối tượng. Là người được che chở, nó rất vô ơn, thô tục, hay bẻ hành bẻ tội. Là đối tượng nó lại khỏe quanh co và nguy hiểm, đầy những mưu mô xảo quyệt Chỉ cần một thằng dân rơi vào tay những người bảo vệ pháp luật là chính cái đám người mà cảnh sát đang bảo vệ ấy liền rùng rùng chuyển động để tìm mọi cách xóa bỏ hết những cố gắng của các thầy. Các ông tai to mặt lớn vội vàng mang quà cáp dứt lốt. Bọn côn đồ ác ôn mất hết tính người thì được ông quan tòa non gan phóng tay cho án treo. Thống đốc bang và cả tổng thống cũng vung tay ân xá nếu như các thầy cãi cãi hết hơi vẫn chưa chạy tội được cho hung phạm. Dần dần rồi các thầy cũng phải khôn ra. Tại sao các thầy không làm bét món tiền bọn côn đồ chi ra để tránh búa rìu công lí? Ai chứ các thầy thì cần tiền hơn cả? Con cái các thầy cũng phải vào đại học, kém cạnh gì bố con đứa nào? Bà xã nhà thầy cũng phải được rảo các cửa hàng sang trọng chứ. Bản thân các thầy mùa đông cũng phải xuống Flôrida phơi nắng một tí chứ. Nói gì thì nói, các thầy phải liều tính mạng đâu có phải đùa?

Nhưng dù sao cũng có một giới hạn mà các thầy không dám vượt qua. Ừ thì các thầy ăn tiền của bọn bao đề đánh cá và nhắm mắt cho chúng làm ăn. Các thầy dứt túi ít tiền của mấy tay đồ xe không đúng chỗ hay phóng nhanh vượt ẩu. Các thầy đồng ý làm ngơ với giá cả phải chăng để mặc cho các em hành nghề bán thịt sống qua điện thoại, mặc cho các em gái vui tính giải sầu cho khách khứa trong các động tội lỗi. Những căn bệnh ấy đã có từ đời nào đời nào, chúng gắn liền với bản chất của loài người. Nhưng các thầy không có cái lệ ngấm tiền mà dung túng cho ăn cướp vũ trang, cho buôn bán ma túy, hiếp dâm, giết người và các tội ác

khác. Theo quan niệm của các thầy thì làm thế là phá hoại chính những nền tảng tạo ra uy quyền của các thầy và vì lẽ đó mà không thể chấp nhận được.

Dưới con mắt các thầy thì giết một đại úy cảnh sát là ngang với tội giết vua. Nhưng được biết rằng Mác Clôxki bị hạ cùng với một tên buôn lậu ma túy khét tiếng, mà người ta ngờ hắn có dính líu và một vụ mưu sát - đến lúc ấy thì máu trả thù bắt đầu nguội dần trong giới cảnh sát. Hơn nữa, nói gì thì nói cũng phải sống cái đã - còn phải trang trải nợ nần, còn phải có tiền cho chiếc xe mua trả góp, còn phải nuôi nấng bọn trẻ thành người... Thiếu đứt khoản phụ thu với tư cách là "chân rết", các thầy phải xoay xở đến chóng mặt mới gọi là đủ vắt mũi đứt miệng. Nào phạt vạ dân buôn thúng bán bưng để lấy tiền quà sáng, nào nã chút tiền còm của mấy tay nông thích đồ xe không đúng chỗ - nhưng cũng đâu có được là bao? Bí quá lắm, thấy còn phải mót tiền ngay trong bót ở bọn bị tạm giam vì tình nghi tình dục đồng giới, có hành động lăng nhục hay cưỡng dâm. Rốt cuộc đám quan chức cảnh sát to đầu đành xử nhũn. Họ cho phép các cánh làm ăn trở lại, nhưng với điều kiện phải chi nặng hơn. Dân mới lái lại lên danh sách "chân rết theo các khu vực, ghi tỉ mỉ tên các vị đại diện chính quyền địa phương và số lương các vị được lĩnh hàng tháng. Tình hình ít nhiều đã trở lại bình thường.

Ý đồ lấy các thám tử tư canh gác Ông Trùm Côrleône trong bệnh viện vào những lúc căng thẳng là của Haghen. Sau đó dĩ nhiên phải đưa bọn lính gác dữ dằn hơn nhiều của Texxiô đến thay. Nhưng Xônni vẫn chưa yên tâm. Vào giữa tháng hai, khi đã có thể di chuyển ông Trùm mà không có gì đáng ngại lắm, lập tức ông được xe cứu thương đưa về bản doanh Long Bích. Tòa biệt thự đã được chuẩn bị để đón ông - buồng ngủ biến thành buồng bệnh trang bị các dụng cụ y tế tối tân để đề phòng những trường hợp đột xuất. Các y tá được tuyển lựa kĩ càng thay phiên túc trực bên giường bệnh suốt ngày đêm, bác sĩ Kenơđi được trả một khoản tiền thật hậu để chuyển đến ở luôn trong cái viện điều dưỡng tại gia ấy với cương vị là bác sĩ thường trực, ít ra là trong thời gian các y tá chưa thể tự cáng đáng việc trông nom ông Trùm.

Cái cư xá trong vành đai rừng biến thành pháo đài. người trong các biệt thự quanh đây được don Côrleône đài thọ tiền về quê hương bản quán nghỉ ngơi. Nhà họ thì dành cho các tay súng của Xônni và Clemenxa ở.

Phrêđô Côrleône được gửi sang Las Vegas tỉnh dưỡng cho lại hồn, đồng thời thăm dò luôn khả năng làm ăn của tổ hợp khách sạn và sòng bạc mới cất ở đó. Las Vegas thuộc vương quốc miền Tây, hiện đang đứng trung lập và ông Trùm của vương quốc đó nhận bảo đảm an toàn cho Phrêđô trên lãnh thổ của mình. Năm gia đình Niu York chẳng đại theo đuổi Phrêđô ở Las Vegas làm gì chỉ tổ mua thù chuốc oán. Ngay cả ở Niu York bọn này cũng đã có khối việc phải lo rồi.

Bác sĩ Kenôđi cấm nói chuyện làm ăn trước mặt người bệnh. Tuy vậy tất cả đều bỏ ngoài tai lệnh cấm của ông ta. Ngay hôm đầu tiên về nhà, ông Trùm đã cho họp hội đồng quân sự và tối đó Xônni, Tôm Haghen, Pit Clemenxa và Texxiô tụ tập đông đủ trong phòng ông.

Vì còn yếu mệt nên don Côrleône chưa nói được nhiều, nhưng ông muốn nghe tường tận mọi chuyện và lúc cần thì dùng đến quyền phủ quyết. Nghe tin Phrêđô được gửi đi Las Vegas làm quen với công việc sòng bạc, ông gật đầu hài lòng. Tin bọn đàn em tính sổ với Brunô Tattaglia khiến ông thở dài lắc đầu tỏ ý chê trách.

Nhưng buồn nhất là tin Maicon bán Xôlôđô và đại úy Mác Clôxki nên phải sang Xinxili ẩn trốn. Nghe đến đó, ông Trùm xua tay đuổi tất cả sang căn phòng trong góc đầy sách luật mà họp.

Xônni Côrleône ngồi duỗi dài trong chiếc ghế bành rộng sau bàn viết.

- Tốt nhất hẵng để ông già nghỉ ngơi vài tuần cho đến lúc nào bác sĩ cho phép cụ làm việc đã, - hẳn ngừng một lát. - Phải đưa mọi việc vào qui củ trước khi cụ bình phục. Bọn cớm bật đèn xanh rồi, ta cũng phải mở máy thôi Thứ nhất là lấy lại món số đề ở Harlem. Mấy thằng đen lộng quá, đã đến lúc phải biết lễ phép rồi. Bọn này hễ bị bắt vớ là chạy làng, đi thì đi cadillac mà tiền thì đánh bài chạy hoặc chỉ trả một nửa số người ta ăn. Tôi không muốn chủ nhà băng lên mặt trưởng giả, quần nọ áo kia lên xe xuống ngựa. Tôi không muốn chúng ăn bớt của người trúng số và cái bọn cò con đánh lẻ phải dẹp ngay chứ không chúng làm xấu mặt mình. Tôm, việc này phải bắt tay làm luôn mới được. Anh em cho các chiến hữu biết là đường đã thông, mọi cái rồi sẽ đâu vào đấy thôi

Haghen đáp:

- Bọn ở Harlem nhiều đứa cũng lì lắm. Bây giờ bọn nó đã ăn quen mồm rồi, đời nào chịu xuống làm thằng huyện đề hay biên đề vớ vẩn?

Xônni nhún vai:

- Thằng nào anh cứ đưa tên cho Clemenxa là xong. Dạy bảo chúng là việc của Clemenxa cơ mà.

Clemenxa gật:

- Để đấy tôi lo, chuyện vật ấy mà.

Nhưng vấn đề Texxiô đưa ra mới là đau đầu nhất:

mình bắt tay làm ăn lại là bọn Ngũ Đại Gia sẽ phá liên. Chúng nó sẽ trấn các "chủ nhà băng của mình ở halem, các chủ bao thầu đánh cá ở Ixt Xai cho xem. Chưa biết chừng chúng nó còn chơi cả cánh thợ may của mình nữa đấy. Chơi bọn này tha hồ mà mệt:

Nhưng có khi bọn nó không dám chơi đâu, - Xônni nói. - Chúng phải hiểu rằng mình cũng biết ăn miếng trả miếng chứ. Tôi sẽ đem chuyện đàm phán hoà bình ra nhử, chịu đền bù ít nhiều cho mạng thằng Brunô may ra cũng ăn tiền.

Nghe vậy, Haghen bèn phân tích:

- Giả sử chúng không chịu đàm phán hòa bình thì sao? Mấy tháng nay cánh nào cũng thua thiệt nặng và cả bọn đổ hết lỗi cho mình. một phần cũng đúng. Tôi nghĩ mục đích của chúng rốt cuộc vẫn là buộc mình chịu làm ăn trong ngành ma túy, nhờ đến những chỗ quen biết của mình trong bộ máy chính quyền. Nói cách khác là thực hiện kế hoạch của Xôlôđô mà không có Xôlôđô.

Nhưng trước hết bọn nó phải quần cho mình ra bã cái đã Sau đó thế nào mình cũng phải răm rắp nghe theo chúng trong vụ ma túy này.

Xônni gạt phất đi:

- Ma túy là miễn. Ông già bảo không là không, lúc nào cụ đổi ý hẵng hay.

Haghen giảng giải:

- Thế thì mình vấp về chiến thuật đấy. Tiền của mình là tiền hở - đánh cá, số đề bị đánh là gay go ngay.

- Nhà Tattaglia thì ăn theo bọn điểm, kể cả loại điểm đến tận nhà. Thêm vào đó nó kiểm soát các nghiệp đoàn phu khuân vác bến tàu. Mình phá chúng nó thế nào được? Các cánh khác cũng ăn tiền ít nhiều trong nghề sòng bạc, nhưng chủ yếu là ăn về bao thầu xây cất, cho vay lãi, đàn áp nghiệp đoàn, đấu thầu với Nhà nước. Nghĩa là bọn chúng dùng sức, dùng răn đe mà tổng tiền là chính. Mà dĩ nhiên là không làm ngay giữa đường rồi. Hộp đêm của Tattaglia có tiếng quá, đụng vào là rùm beng lên ngay. Còn về chuyện thần thế này nọ thì chừng nào ông Trùm còn nằm đó, mình cũng chẳng hơn gì bọn kia đâu. Cho nên vấn đề của mình cũng nan giải ra phết đấy.

- Chuyện này để tôi lo, - Xônni nói. - Phần anh cứ lo việc thương thuyết và làm những cái tôi vừa nói đi. Mình cứ làm tới xem chúng nó phản ứng thế nào, lúc ấy sẽ tính. Quân của Clemenxa và Texxiô đủ chơi rồi súng chọi súng, dù mình có một chọi năm cũng chơi hết. Cùng lắm thì mình rải ổ chứ quái gì.

Dẹp bọn cò con đánh lẻ, tức là bọn da đen ăn tranh kia, quả thật không khó. Chỉ cần ới cánh sát một tiếng là xong ngay. Bọn cóm ra tay hăng lắm, - chả là dẹp bọn da đen mà. Đạo này bọn này còn bị kì thị nặng đến nỗi vác tiền đi lo đều gặt phất không thèm nói giá. Vả lại về chuyện Harlem thì chẳng ai thấy vương mắc cả - mọi việc sẽ thu xếp nhanh thôi, chắc chắn là thế.

Năm cánh đối địch ra đòn từ hướng ít ngờ đến nhất một lãnh tụ có tiếng của nghiệp đoàn thợ may làm việc cho nhà Côrleône bị hạ sát. Sau đó đến bọn ăn lãi phần trăm ở bến tàu phải bán xới, đám bao đánh cá thể thao nhà Côrleône cũng bị cắt đường lui tới mạn này. Các nghiệp đoàn bến tàu phản thùng chạy sang phe Ngũ Đại Gia. Khắp thành phố bọn bao đề đánh cá của Côrleône bị bắt ép đổi chủ. Một "chủ nhà băng" lớn nhất, chiến hữu và đồng minh của gia đình Côrleône chết thảm ở Harlem. Không còn cách nào khác, Xônni ra lệnh cho các caporegime rải ổ gấp.

Hai căn nhà trong phố được lập làm căn cứ, đệm nằm, tủ lạnh đựng thực phẩm, súng ống đạn dược được khuân đến. Mỗi caporegime nắm một căn cứ. Bọn cận vệ được phái đi hộ tống các chủ sòng đánh cá. Nhưng đám "chủ nhà băng" ở Harlem chạy sang phe địch vẫn chưa hỏi tội được. Tiền bạc hao hụt tợn, nguồn thu vào chẳng đáng là bao. Ròng rã như vậy suốt mấy tháng trời, và thêm một số điều khác đã trở nên rõ ràng. Trước hết cánh Côrleône đã không biết lượng sức.

Điều đó đã xảy ra bởi một loạt nguyên nhân. Trong khi ông Trùm chưa bình phục và chưa thể nắm lấy dây cương thì thế lực chính trị của gia đình suy sút nghiêm trọng. Ngoài ra, luôn mười năm an nhàn đã ảnh hưởng có hại đến bản lĩnh của cả hai caporegimes. Clemenxa vẫn là tay súng vô địch, một đốc binh cừ khôi nhưng kém máu xông xáo thời trẻ, cầm quân mà thiếu cái đó thì vút? Texxiô càng có tuổi càng đuối, không còn sắt đá trở trở như xưa nữa. Tôm Haghen giỏi giang có thừa nhưng không hợp với vai trò consiglieri thời chiến. Chỗ yếu căn bản là y không phải dân Xixili.

Vừa chuyển sang tình trạng chiến tranh là những chỗ yếu đó bộc lộ liên, song Xônni thừa hiểu rằng hắn không làm gì được. Hắn không phải ông Trùm, mà chỉ có ông Trùm mới đủ quyền thay thế các caporegimes và consiglieri. Chưa kể nguyên chuyện thay ngựa giữa dòng chỉ càng làm tình hình xấu thêm, đẩy người ta đến chỗ tạo phản. Thoạt đầu Xônni định cầm cự đợi ông Trùm bình phục đứng ra chủ trì, nhưng việc bọn "chủ nhà băng trở cờ và bọn chủ thầu đánh cá bị khủng bố đã khiến địa vị của cánh trở nên bấp bênh. Và thế là hắn quyết định trả đũa.

Nhưng đã đánh là phải đánh trúng tim địch thủ. Mà đúng hơn là phải đánh đập đầu, cùng một lúc diệt hết bọn chóp bu của cả năm nhà. Chuẩn bị cho chiến dịch đại qui mô đã nghiền ngẫm kỹ, Xônni cho bám thật chắc từng đũa bằng một mạng lưới tinh vi. ác nỗi chưa đầy một tuần cả đám đầu sỏ đối phương lần lượt lặn hết, chẳng biết đâu mà tìm.

Cuộc chiến giữa Ngũ Đại Gia và đế quốc Côrleône rơi vào ngõ cụt.

CHƯƠNG 18

Cửa hàng xe đò của Amerigô Bônaxêra ở đường Manbôri, cách nhà lão có vài khối nhà, nên lão có lệ về ăn chiều. Tối đến lão lại trở ra góp mặt với thân bằng quyến thuộc của người quá cố cho đúng lễ.

Chọn nghề chôn người làm kế sinh nhai, Bônaxêra chúa ghét những quân ưa đặt điều nhạo báng cái nghề đòi hỏi nhiều tiểu tiết tưởng chừng không quan trọng này. Dĩ nhiên bà con láng giềng quen biết chẳng bao giờ dám lếu láo thế. Nghề nào chả là nghề, cứ đổ mồ hôi là đáng kính rồi.

Nhà lão bày biện trang nghiêm đúng điệu, nào tượng Đức Mẹ, nào bàn thờ Chúa, chỗ nào cũng nhấp nháy đèn màu. Trong lúc bà vợ dọn cơm, lão ngồi nhâm nhi uytxki, hút thuốc. Bà vợ bưng xúp nóng lên, hai vợ chồng húp sì sụp. Trơ trọi có hai vợ chồng già, đứa con gái phải gửi tạm lên Bôxtôn ở với bà dì, hi vọng nó sớm quên đi những kỉ niệm hãi hùng do hai thằng súc sinh gây nên đạo nọ. Đang ăn, bà vợ hỏi:

- Tối nay ông ra có cửa hàng không?

Lão gật. Bà vợ coi trọng nghề nghiệp của chồng thật, nhưng hiểu thì bà không hiểu. Giống như nhiều người, bà tưởng rằng người ta trả tiền để lão tô vẽ làm sao cho người nằm trong quan vẫn tươi tỉnh như khi còn sống.

Việc đó quả thật lão chẳng kém ai. Nhưng sự hiện diện của chính lão bên quan tài mới cần thiết và quan trọng hơn nhiều. Đón tiếp bà con họ hàng và bạn bè thân thiết đêm cuối cùng bên linh cữu, tang gia cần có lão bên cạnh. Con người của Bônaxêra quả rất hợp với sự chết chóc. Bộ mặt trang nghiêm buồn buồn là cả một khúc bi ca, còn cái giọng trầm lắng đều đều thì đúng là giọng đám ma không lẫn đi đâu được. Lão biết cách dẹp bớt nỗi bi thương thái quá hay đe nẹt lũ trẻ con quấy phá làm mất trang nghiêm. Tuy không xen vào công việc của tang chủ, nhưng lúc cần là lão có mặt ngay. Vì vậy đã một lần nhờ là người ta không bao

giờ quên, cũng như Bônaxêra không bao giờ quên chia xẻ với "thân chủ đêm cuối cùng trên dương thế.

Bônaxêra coi trọng đêm vĩnh biệt lắm. Cơm nước xong xuôi lão phải chợp mắt một tí cho tỉnh táo, sau đó tắm rửa, cạo râu, rắc thật kĩ bột hoạt thạch lên mái tóc đen như cánh quạ còn dày dặn của mình và không quên súc miệng nước thuốc cho thơm tho. Để tỏ lòng tôn trọng sứ mệnh của mình, lão thay đồ mới, mặc một chiếc sơ mi trắng bong, chân đi tất đen, khoác lên mình bộ vét đen là thẳng nếp, đôi giày đen, cavát cũng đen nốt. Tuy vậy, tất cả những cái đó không gây ra cảm giác nặng nề, trái lại nó toát lên một niềm an ủi Chưa hết, lão còn nhuộm cả tóc (đối với một đấng mày râu người Italia như thế là tối kị)- nhưng không phải lão làm đom đống gì đâu.

Chẳng qua lão cho rằng một mái tóc muối tiêu là quá đồng bóng đối với một người làm nghề của lão.

Ăn nốt đĩa xúp, bà vợ đem lên cho lão một miếng bít tết nhỏ, mấy gắp rau sống trộn dầu liu vàng ươm. Lão không thích ăn quá no. Sau bữa cơm, lão ngồi nhấm nháp cà phê và hút một điếu Camel. Vừa nhấp từng ngụm, lão vừa nghĩ đến đứa con gái tội nghiệp của mình.

Con bé sẽ chẳng bao giờ còn được như trước nữa. Người ta đã trả lại nhan sắc cho nó nhưng ánh mắt của con thú bị thương kia nhìn vào mà xót cả ruột. Vợ chồng lão đưa nó đi Bôxtơn ít lâu, thời gian sẽ chữa lành vết thương cho nó. Ai chứ lão thì lão biết: đau đớn, khiếp sợ - cái gì rồi cũng qua, chỉ có chết mới hết mà thôi. Nghề chôn người đã làm cho lão thành kẻ lạc quan.

Đang uống cà phê thì điện thoại trong phòng khách bỗng đổ chuông. Có lẽ ở nhà không bao giờ bà vợ ra nghe, vì thế lão đứng dậy, uống nốt ngụm cuối cùng và dụi tắt điếu thuốc. Vừa bước ra phòng khách lão vừa đưa tay tháo cavát và sửa soạn cởi áo để đi nằm. Lão nhấc máy, lấy giọng niềm nở, ôn tồn:

- Tôi nghe đây.

Giọng nói đầu dây bên kia nghe khàn khàn, gắt gắt:

- Tôi Haghen đây. Don Côrleone bảo tôi gọi điện cho ông.

Bônaxêra thấy ứ cả cổ, vị cà phê bỗng trở nên lờm lờm. Đã hơn một năm kể từ ngày vì nóng trả thù cho con mà lão phải chịu ơn ông Trùm Côrleone - món nợ canh cánh bên lòng nghe chừng đã

nhật. Đạo nào thấy bộ mặt máu me của hai thằng khốn nạn trên báo quả thực lão đã dám làm tất cả để trả ơn ông Trùm. Nhưng thời gian đã xóa mờ lòng biết ơn - còn nhanh hơn làm phai pha nhan sắc nữa. Bônaxêra thấy ớn lạnh, như thể tai họa vừa ập xuống đầu lão vậy. Lão lúng búng không ra hơi:

- Vâng, hiểu rồi. Tôi nghe đây.

Cái hơi lạnh giá trong giọng Haghen làm lão tê tái.

Ông consiglieri không phải gốc Italia thật, nhưng xưa nay bao giờ cũng lịch sự, bây giờ lại có vẻ cục cằn, nhăm nhẩn:

- Ông còn nợ ông Trùm một việc đạo nợ. Cụ tin rằng ông sẽ vui lòng giúp lại cụ. Một giờ nữa hoặc muộn hơn một tí, cụ sẽ đến hăng của ông và sẽ đích thân nhờ ông. Ông chờ cụ ở đấy, nhưng chỉ riêng ông thôi. Ông cứ cho mọi người về hết đi. Nếu có gì không vừa ý ông, xin cứ cho biết ngay, tôi sẽ nhắc lại ông Trùm để cụ nhờ người khác.

Amêrigô Bônaxêra hốt nhiên phát hoảng, suýt nữa thì thét âm lên:

- Ấy chết, đời nào tôi lại dám từ nan Bố Già điều gì? Sao anh lại nghĩ thế nhỉ? Dù cụ cần gì, tôi cũng xin gắng sức. Ơn cụ tôi nào dám quên. Ngay bây giờ tôi sẽ ra cửa hàng, ngay lập tức.

Giọng Haghen đã hơi ấm hơn một chút, nhưng nghe vẫn là lạ:

- Cám ơn ông, - y nói. - ông Trùm bao giờ cũng tin ông. Thắc mắc là tôi thắc mắc đấy thôi. Xin ông cứ giúp cụ lần này, rồi ra có việc gì, xin ông cứ coi tôi như bạn.

Nghe thế, Bônaxêra càng hoảng. Lão lắp bắp hỏi lại:

- Vậy ra ông Trùm sẽ đích thân đến?

- Phải, - Haghen đáp.

- Thế thì ông Trùm đã khỏe hẳn rồi! Lạy Chúa...

Vô tình câu này nghe như một câu hỏi.

Đầu giây bên kia lặng ngắt, sau đó có tiếng Haghen đáp rất nhỏ.

- Phải, - rồi kịch một cái, máy cúp.

Bônaxêra tháo mồ hôi hột. Lão vào phòng ngủ thay áo súc miệng nhưng không cạo mặt và cũng không thay ca vát, vẫn để nguyên cái đeo ở cổ cả ngày. Sau đó lão điện đến hãng xe đòn và dặn tay phụ tá thay mình túc trực bên linh cữu người chết ngoài gian ngoài với tang gia. Tay phụ tá hỏi vì sao, nhưng Bônaxêra gạt phắt đi và nhắc lại yêu cầu của mình.

Bà vợ còn uống cà phê, thấy lão mặc quần áo, bà cứ ngơ cả người. "Có chút việc ngoài cửa hàng, - lão nói.

Bà vợ thấy mặt lão đăm đăm nên không dám hỏi.

Bônaxêra ra khỏi nhà, cuộc bộ qua vài dãy phố đến cửa hàng của mình.

Cửa hàng mai táng Bônaxêra là nguyên cả tòa nhà đứng sừng sững giữa một khu đất rộng có hàng rào sắt trắng toát bao quanh. Từ cổng ngoài, có một lối đi nhỏ chỉ đủ rộng cho xe cứu thương và xe tang chạy vào "phòng làm việc". Lão tự tay mở cổng, đi vòng ra phía sau. Bên ngoài lối nhỏ người nhà của thân chủ

Cơ sở này Bônaxêra mua lại của một đồng nghiệp đã giải nghệ cách đây mấy năm. Ông chủ cũ không biết làm ăn, muốn lên đến tiền sảnh phải leo cả chục bậc thang người già yếu hay tàn tật đành chịu không leo được mà phải đi nhờ cái thang máy ở góc nhà dành để chuyên chở quan tài và người chết - quả là bất tiện. Về tay Bônaxêra là lão cho sửa ngay. Bây giờ tang chủ và những người đến viếng có lối lên thoai thoải chạy thẳng đến tiền sảnh, khỏi phải dùng đến thang máy.

Cửa hàng của Bônaxêra chia hẳn thành hai khu riêng biệt ngăn cách bởi một lớp cửa nặng cách âm. Bên ngoài là đại sảnh và các ngăn nhỏ cho tang chủ làm lễ nhập quan theo nghi thức tôn giáo họ muốn. Phía sau là cơ sở vật chất của nhà đòn. ở đây có nhà xác, có văn phòng, phòng làm việc" để sửa sang xác chết, một gian kho chứa quan tài, một kho nhỏ luôn khóa trái, nơi lão để các thứ đồ nghề và các hóa chất cần thiết cho cái nghề rùng rợn của lão. Lão vào văn phòng, ngồi ở bàn đốt một điếu Camen - mặc dù ngày thường không bao giờ lão cho phép mình hút thuốc ở đó - và chờ cố nhân.

Lão ngồi chờ mà thấy lòng chán chường tuyệt vọng. bởi lẽ lão hiểu người ta sẽ nhờ vả gì mình. Sở trường, sở đoản gì của lão chung quy... đều là chôn người cả.

Thế thì người ta nhờ gì lão ngoài việc chôn người? Từ đầu năm đến giờ nhà Côrleone đánh nhau với năm băng maphia Niu York, ngày nào báo chí chả đưa tin. Hai bên chết không biết cơ man nào là người. Chắc hôm nay cánh Côrleone vừa hạ được một con thịt quan trọng nên định thủ tiêu không để lại một chút vết tích - mà một ông chủ hãng xe đò có môn bài đảng hoàng đem chôn người chết theo đúng nghi thức thì phải quá rồi? Hành động đó là thế nào làm gì lão chả biết. Lão sẽ bị coi là tông phạm giết người. Nếu chuyện vỡ lở thì ngôi tù là cái chắc - ngôi mục xương nữa là khác. Vợ con lão cũng xấu mặt lây, tên tuổi lão dòng họ Bônaxêra đáng kính, sẽ nhor nhớp vì máu của những trò đâm chém hung đồ.

Chết đến nơi rồi, lão phải hút thêm điếu thuốc nữa. Bỗng lão thất kinh vì một ý nghĩ còn khủng khiếp hơn nhiều. Bọn mafia các cánh khác mà biết lão tiếp tay cho gia đình Côrleone thì tức là lão ra mặt đối địch với bọn kia. Cả năm nhà sẽ xúm vào diệt lão. Bônaxêra nguyên rửa cái ngày lão đến lạy lục Bố Già nhờ báo thù giúp con gái. Lão nguyên rửa cái ngày vợ lão đánh bạn với bà vợ ông Trùm Côrleone. Quỷ tha ma bắt hết đi - cả con cái, cả nước Mỹ, cả cái nghề nghiệp hay ho đang phát này... ờ mà sao thế nhỉ? Chưa gì mà đã bi quan rồi? Biết đâu mọi việc sẽ trót lọt cả thì sao? Don Côrleone là lão cáo già, thế nào lão cũng đã có cách giữ kín việc này. Mới có thế mà đã điên đầu lên rồi, xoàng thật Nói cho cùng, gì thì chưa biết chứ méch lòng ông trùm là chỉ có ăn giun ngay tắp lự.

Có tiếng bánh xe nghiêng trên sỏi. Quen rồi nên Bônaxêra biết ngay xe đang qua lối đi hẹp và dừng lại ở sân sau. Lão đứng lên ra mở cửa. Clemenxa to béo phục phịch bước vào, theo sau là hai thằng lâu la mặt mày rõ ra cái nòi kẻ cướp. Chúng sục sạo khắp phòng, không thềm mở miệng nói một lời, xong xuôi chia nhau đứng hai góc để một mình Clemenxa bước ra ngoài.

Lát sau Bônaxêra nghe thấy tiếng xe cứu thương nặng nề chạy vào. lại clemenxa xuất hiện trên khung cửa. Theo sau hắn là hai thằng khiêng cáng. Thôi chết thật rồi! Biết ngay mà! Trên cáng có một thân hình quần mền xám, phía trước thò ra hai bàn chân trần vàng bệch.

Clemenxa ra hiệu bọn khiêng cáng vào phòng để xác. Và lúc ấy từ trong bóng tối ở khoảng sân, một bóng người nữa bước vào gian phòng sáng đèn. Đó là don Côrleone.

Nằm trị thương lâu nên ông gầy đi nhiều, nhưng đi đứng không hiểu sao có vẻ cứng nhắc quá. Mũ cầm tay để lộ cái đầu trần to tướng - dường như tóc ông có thừa đi Trùng ông già hẳn so với đạo Bônaxêra gặp ông hôm đám cưới, hình như ông khô quắt đi. Tuy thế, vẫn oai vệ như thường.

Tay cầm mũ úp lên ngực, ông Trùng lên tiếng:

- Thế nào, cố nhân? Chỗ bạn bê có nhờ nhau được không

Bônaxêra gật đầu.

Ông Trùng đưa mắt nhìn vào phòng đặt xác, ra hiệu bảo lão theo mình. Chiến cẳng đặt trên bàn. Ông khẽ phẩy mũ cho mọi người ra hết. Lúc bấy giờ Bônaxêra mới hỏi lí nhí:

- Xin cho biết tôi phải làm gì?

Ông Trùng nhìn chằm chằm lên bàn:

- Nhờ bạn đem hết tài nghệ ra giúp tôi, - ông nói. - Tôi không dám để mẹ nó trông thấy nó như thế này.

Ông bước đến và lật mép chăn ra. Dù đã cố bình tĩnh, dù đã có nhiều năm kinh nghiệm chôn người, Amerigô Bônaxêra vẫn bất giác rú lên kinh hoàng. Trên cẳng là cái đầu lỗ chỗ vết đạn của Xônni Côrleône. Mắt bên trái chỉ còn là một hốc máu. Sống mũi và gò má trái bầy nhầy những xương cùng thịt. Don Côrleône đặt tay mình lên vai Bônaxêra và trong một phần giây, lão thấy vai mình bị đè trĩu xuống. Ông Trùng thốt lên:

- Bạn thấy chúng làm thằng con tôi ra thế đấy.

CHƯƠNG 19

Có thể nói Xônni Côrleône tự chui đầu vào chỗ chết để tìm lối thoát ra khỏi ngõ cụt mà các bên đối địch đang sa lầy. Có thể nói chính hắn châm ngòi cho cuộc chiến tranh hủy diệt vì bị thúc đẩy bởi những bản năng đen tối chất chứa trong con người điên rồ của hắn một khi đã không còn ai chế ngự nó nữa. Dù sao thì nửa đầu năm đó hắn đã lặn xả vào những cuộc đánh phá liên miên vô mục đích chỉ để triệt đám tốt đen đủi loại của đối phương. Bọn ma cô trong biên chế chính thức của nhà Tataglia ăn đạn ở Harlem, bọn đánh thuê ở mạn bến tàu chết chảng toàn thây, các trùm nghiệp đoàn dính dáng tới Ngũ Đại Gia bị cảnh cáo phải đứng ngoài, rồi đến bọn chủ thầu đánh cá và cho vay lãi của Côrleône bị chặn mất lối ra bến tàu, Xônni liền phái Clemexa đến, đàn em của lão vào đánh giết loạn xạ.

Những cuộc trừng phạt ấy chẳng có ý nghĩa gì bởi lẽ không thể ảnh hưởng đến diễn biến của cuộc chiến được. Khoản đánh đám thì Xônni rất khá, thắng nhiều trận ồn ào. Nhưng lúc này lại cần đến cái khác - cần tài năng của một nhà chiến lược cỡ don Côrleône kia. Cuộc chiến giờ đây mang tính du kích, phá phách và vô hiệu quả, cả hai bên đều hao người tốn của mà rốt cuộc không đi đến đâu. Kết quả là gia đình Côrleône buộc phải đóng cửa những ổ đánh cá phát tài nhất, kể cả cái ổ mà chàng rể quý hóa của ông Trùm đang ngồi chơi xơi nước. Nhân cơ hội bất tiện, Carlô Ritdi càng được thể rượu chè bợm bãi rồi về nhà hành hạ vợ. Từ hôm bị Xônni tấn cho một trận nên thân, quả nhiên Carlô không đụng đến con vợ nữa thật. Không thềm.

"Bố mày thềm vào ngủ với mày". Cônni nhiều lần căn nhắc nhưng hắn vẫn mặc kệ. Hắn hả hê ra mặt: đi mà mách thằng anh mày đi. Tao đố nó bắt được tao ngủ với mày đấy?"

Sau buổi sáng chủ nhật khủng khiếp kia tuy không nói ra nhưng Carlô vẫn có linh cảm rằng Xônni đang chờ dịp giết hắn. Với thằng kia, giết người chỉ là chuyện vặt, chẳng phải nghĩ ngợi, chẳng phải lấy tinh thần gì hết. Nhưng- Carlô thì khác - hắn không dám. Và hắn không nghĩ rằng vì thế mà hắn người hơn, có

nhân tính hơn thằng anh vợ. Ngược lại, hấn lại thấy thua kém thằng kia, ghen tị với thằng kia.

Là consiglieri, Tôm Haghen không tán thành chiến thuật của Xônni, nhưng cũng không dám trình bày ý kiến của mình với ông Trùm chỉ đơn giản là vì ở một mức độ nào đó chiến thuật này cũng có kết quả. Cuộc chiến tranh triệt đường sống đã khiến Ngũ Đại Gia đình như vỡ vụn ít nhiều, các đòn phản kích của chúng yếu dần rồi cuối cùng chấm dứt hẳn. Mới đầu Haghen không tin rằng đối phương muốn cầu hòa. Nhưng Xônni thì khoái chí tợn: "Già đòn non nhẽ, cứ quất mạnh vào bọn kia khắc phải đến lạy mình mà xin hàng!"

Đánh đấm thì Xônni không ngán, nhưng chỉ có chị vợ là hấn ngán không chịu được. Nghe đồn hấn tăng tịu với Luxi, chị ta nổi tam bành lên. Mồm chị ta leo lên là ghê tởm hấn, nhưng không có khoản kia thì không xong. Bây giờ bị về hưu non làm gì chị ta không nổi xung lên làm tình làm tội đức ông chồng?

Đã thế, Xônni còn mệt hết hơi vì đi đâu cũng phải để phòng bị đối phương mưu sát. Chạy đi thăm em Luxi cũng phải dắt theo cả đàn cận vệ mới chán. Nhà nhân tình xưa nay vốn là chỗ dễ bị chơi nhất nên hấn phải hết sức cảnh giác. Buồng Luxi trong khách sạn bao giờ cũng có một đứa bí mật canh gác mà ngay cả cô nàng cũng chẳng hay biết gì. Các phòng hai bên bất cứ lúc nào cũng bị người của Xônni chiếm để trấn hai đầu.

Trong khi đó thì ông Trùm dần dần bình phục, sắp trở lại nắm quyền. Xônni tin chắc lúc ấy lợi thế sẽ nghiêng hấn về phe Côrleone. Từ giờ đến đó, hấn sẽ cố giữ vững trận địa, bố hấn chắc sẽ nể, và vì chức Trùm không phải cha truyền con nối nên cái đó sẽ tạo thêm cơ sở cho tham vọng đứng đầu đế quốc Côrleone của hấn còn đối phương thì lúc đó đang âm thầm vạch kế hoạch, chúng đã nghiên cứu kỹ tình hình chiến sự và đi đến kết luận rằng cách duy nhất để thoát khỏi thảm họa là phải khử bằng được Xônni Côrleone. Đối phương bấy giờ đã nắm vững tình thế và hiểu rằng sẽ dễ điều đình hơn với ông Trùm nổi tiếng khôn ngoan và biết rõ thiệt hơn. Bọn kia ngán Xônni bao nhiêu thì càng căm hấn bấy nhiêu - sự khát máu của hấn quả là man rợ. Điều đó cho thấy hấn không có đầu óc làm ăn. Có điên mới quay lại thời buổi loạn lạc đầy thấp thỏm ngày xưa...

Một tối nọ điện thoại đổ chuông ở nhà Cônni Côrleône, một giọng con gái ỏn ẻn hỏi thăm Carlô, nhưng không chịu xưng tên.

- Ai nói đấy - Cônni hỏi.

Bên kia cười hi hi:

- À người quen thôi. Định gọi là dặn ông tướng hôm nay đừng đến mà hớ. Bọn này định phối ra ngoại thành chơi mà.

- A, đồ con đĩ? Đồ mặt dầy? - Cônni quát inh lên.

Bên kia cúp máy, im re.

Từ trưa đến giờ Carlô đi trường đua, mãi khuya mới về cau cau có có vì mới thua chày túi, chân nam đá chân xiêu, dạo này đi đâu hần cũng kè kè theo chai uýt xki.

Hắn vừa bước chân qua cửa là Cônni liền nhảy xổ ra xỉa xói. Carlô bơ thuôn như không có gì, bỏ vào phòng tắm. Lúc ra, hắn cứ tông ngồng trước mặt Cônni mà lau người, sửa sang chải chuốt như định đi đâu.

Cônni chống nạnh, lồng lộn ngoạc mồm ra mắng té tát.

- Mày không việc gì mà ngấm nghĩa đâu, - nó nói. - Con bồ mày nó gọi điện đến bảo rằng hôm nay nó khó ở. Đồ chó dái, mày dám cho bọn điểm số điện nhà bà đấy đồ mặt mo! Bà thì bà thiến bégng mày đi, đồ đều, đồ chó... - Cônni lao vào xô đẩy, cấu xé chồng.

Carlô gạt vợ ra, chống chế:

- Chỉ nói vợ vắn, ai quen đâu mà điện với chả đóm! Chắc đùa nào nó trêu đấy thôi.

Cái giọng gượng gạo của Carlô làm Cônni càng tin rằng chồng có hện hò thật, nên càng xông vào cào cấu.

Carlô vẫn chỉ đưa cánh tay gân guốc gạt ra, có vẻ không dám đụng mạnh vì sợ vợ đang mang bầu. Cônni thấy thế càng được thể làm già.

Thực ra sự đụng chạm với da thịt đức ông chồng đã làm cô ta ngây ngất, háo hức. Nhịn thềm cả tháng nay, sang tháng sau phải đẻ rồi còn làm ăn gì nữa. Cứ thế này thì nhịn mãi à? Carlô vào phòng ngủ, Cônni cũng vào theo, đâm lưng chồng thùm thụp, mồm tru tréo theo cái kiểu nửa hờn giận, nửa hối thúc:

- Hôm nay ở nhà, tối rồi, không đi đâu hết?

Carlô đáp lừng khừng:

- Ừ thì thôi, cảm ơn đi. Không đi thì ở nhà.

Hắn vẫn chưa kịp mặc quần áo, chỉ mới đóng độc cái quần đùi, người toàn cơ với bắp trông hấp dẫn quá!

Hắn biết tổng con vợ rồi, vợ này thì con kia chỉ có chết. Hắn quay đi quay lại, thỉnh thoảng lại làm một động tác thể dục để khoe thân hình chữ V, khoe nước da nâu bóng và bắp thịt săn chắc của mình.

- Ở nhà thì phải có gì cho tao học chứ

Lại một đòn độc nữa. Xưa nay Cônni luôn mê khoe học của mẹ khoa nấu bếp mà. Vả lại cũng là bổn phận làm vợ nữa. Nghe thế cô ta nguôi nguôi, ngưng nguẩy xuống bếp làm bát tiết bê trộn ớt, để nhỏ lửa rồi quay ra làm xa lát. Trong lúc đó Carlô nằm dài trên giường xem chương trình đua ngựa ngày mai, chốc chốc lại tợp một hớp uýt-xki.

Cônni vào làm bộ tịch né né cái giường, nói trống không:

- Ra ăn đi, cơm trên bàn ấy.

Carlô vẫn chúi mũi vào tờ chương trình nói chỗ lên:

- Chưa muốn ăn.

- Cơm trên bàn kia kìa, bảo rồi,- Cônni bướng bỉnh nhắc.

- Mà đi mà học đi? - Carlô cáu tiết quát, sau đó uống nốt chỗ rượu rồi nghiêng chai rót nữa, không thèm nhìn vợ

Cônni vùng vằng chạy xuống bếp, vợ hết mấy đĩa thức ăn ném tọt vào chậu. Nghe tiếng loảng xoảng, Carlô vùng dậy chạy ra. Vốn sạch sẽ đến mức khó tính, trông thấy tường bếp be bét những thịt cùng ớt, hắn ghê cả người.

- Đồ nặc nô, - Hắn quát.- Có dọn ngay không, ông đá chết mẹ mày giờ?

- Dọn cái đít bà mày đây này.- Cônni cũng không vừa, trả miếng, cong ngón tay giờ ra như chực xé xác hắn.

Carlo lảng lảng đi ra. Lúc trở vào, tay hắn cầm cái thắt lưng da gấp đôi.

- Mày có dọn không?- giọng hắn đầy vẻ đe dọa trịch thượng.

Cônni cứ đứng ì ra, thế là hấn quất cho hai phát vào hai bên hông căng đầy - đau thì không đau, nhưng nghe vun vút, ghê lắm. Cônni lùi lại bàn làm bếp ở sát tường, thò tay vào ngăn bàn rút ra con dao thái bánh dài ngoằng và trở tay cầm lại cho thuận.

Carlo cười khẩy:

- Nòi Côrleône có khác, rặt quân giết người.

Hấn quăng thất lưng lên bàn và sấn đến. Cônni xĩa dao tới nhưng thân hình lặc lè thành ra chậm chạp nên Carlô kịp tránh nhất đảm quyết liệt nhằm thẳng háng hấn. Ngoáy một phát, hấn tước được dao và cứ thế thông thả tát cho vợ mấy cái thật đều tay - tát nhẹ thôi để khỏi toạc máu. Cônni lùi lại tránh đòn và dần dần bị hấn dồn vào buồng ngủ. Carlô vẫn tát đều đều cho đến khi vợ hấn bật khóc vì đau và nhục như một con bé con.

Hấn bèn lẳng vợ lên giường và lại với lấy chai rượu trên tủ con tu ừng ực. Rõ ràng là Carlô đã say khướt - cặp mắt xanh của hấn lơ lơ, điên dại. Cônni lúc này mới thấy sợ thực sự, nằm im thín thít.

Hấn uống hết chỗ rượu rồi cười hê hê đè Cônni ra mà véo đùi. Đau hết chỗ nói, đau đến nổi cong người. Véo chán, buông cônni ra, mồm lầu bầu:

- Béo như lợn, ghê cả tay ông.

Đoạn hấn bỏ ra ngoài. Vừa sợ vừa tủi, Cônni nằm im trên giường không dám nhòm ra xem thằng chồng đang làm gì ở ngoài. Cuối cùng cô ta đứng dậy, rón rén ra cửa và lén nhìn ra phòng khách. Carlô đã khui chai rượu khác và đang nằm sóng sượt trên đi văng. Phải đợi hấn say khướt mà ngủ hấn đi lúc ấy mới xuống bếp gọi điện về Long Bích cầu cứu người nhà được.

Khoảng mười giờ, điện thoại dưới bếp nhà ông Trùm có chuông. Một thằng cận vệ xuống nghe rồi chạy đi mời bà Côrleône. Bà cầm máy nghe chẳng hiểu gì cả.

Cônni đang vừa cuống cuống, vừa phải bịt ống sợ làm chồng thức giấc, vả lại mồm miệng sưng vù nên nói vào máy cứ lục đục. Bà Côrleône bèn gọi Xônni ra nghe giúp:

Xônni lúc ấy đang ở trong văn phòng với Tôm Haghen. Hấn cầm máy:

- Cônni hả, anh đây.

Nghe giọng anh, Cônni rụng rời chân tay. Sợ chồng thì ít, sợ anh thì nhiều, cô ta nói loanh quanh chẳng ra đầu ra đũa gì cả:

- Xônni anh cho xe đến đón em nhé... Không, không có gì đâu, để về nhà em nói... Nhưng anh đừng đi, em van anh đấy, Xônni. Bảo anh Tôm đi cho... Không có gì thật mà, em muốn về qua nhà tí thôi.

Vừa lúc đó thì Haghen cũng vào bếp. Ông Trùm được uống thuốc an thần nên đã ngủ rồi, Haghen thấy nên canh chừng Xônni mỗi khi có chuyện gì bất thường.

Trong bếp lúc đó còn có hai thằng cận vệ nữa, cả bọn chăm chú nhìn Xônni nghe điện - chúng thấy cổ hần đỏ tía lên, mắt đục ngầu, tay run bần bật. Nhưng giọng nói vẫn bình tĩnh, nhỏ nhẹ:

- Được rồi, chờ anh tí. Cứ ngồi đấy chờ tí nhé.

Hần bỏ máy và đứng ngây ra một lúc. Váng vất bởi cơn cuồng nộ đang dâng lên trong hần. Mãi sau hần mới khó nhọc thốt lên được:

- Đồ dòi bọ... đồ chó đẻ. - Đoạn lao vụt ra cửa.

Haghen thấy thế hiểu ngay sự tình - kiểu này là thằng kia không còn biết trời đất gì nữa rồi, có gì mà hần không dám làm. Haghen nghe tiếng xe rú máy ngoài cửa, vội ra lệnh cho hai thằng đàn em:

- Bám theo - nhanh!

Sau đó Tom ra máy điện thoại và quay số gọi vào thành phố. Y ra lệnh cho mấy tên trong regime của Xônni ở ngoài phố đến ngay nhà Carlô Ritdi lôi thằng kia đi gấp. Một thằng phải ngồi lại với Cônni đợi Xônni đến. Haghen biết ngáng chân Xônni là liều lắm, tuy nhiên y tin rằng nếu có gì ông Trùm sẽ đồng tình với y. Y sợ Xônni giết Carlô có người chứng kiến. Y không lo ngại gì địch thủ. Lâu nay Ngũ Đại Gia có vẻ hòa hoãn - chắc bọn này đang cố tìm cách điều đình.

Lúc chiếc Buick băng ra khỏi vạt rừng thì Xônni đã tỉnh trí lại nhiều. Hần còn kịp trông thấy hai thằng cận vệ nhảy lên một chiếc xe khác bám theo - và hần lấy làm mừng. Lúc này chạy qua phòng ngoài, hần đã kịp mang theo gì đâu nhưng còn súng lục thì nhét trong một ngăn bí mật dưới hộp táp lô. Chiếc xe đứng tên một thằng đàn em, bởi vậy hần chẳng lo sẽ gặp chuyện gì lôi thôi. Và

lại hắn không nghĩ rằng sẽ phải cần đến súng. Mãi đến lúc này hắn vẫn chưa biết phải làm gì thằng Carlo đây.

Thư thả suy nghĩ, Xônni mới thấy hắn không thể giết bố đứa trẻ đang nằm trong bụng mẹ được - hơn nữa, đó lại là chồng con em ruột hắn. Và hơn thế, chuyện này là chuyện xích mích trong nhà chúng nó với nhau.

Khổ một nỗi đây không hắn chỉ là chuyện xích mích trong nhà giữa hai đứa chúng nó. Té ra Carlô là một thằng khốn nạn và thằng khốn nạn ấy lại do chính tay hắn, chính tay Xônni đây, dắt về giới thiệu với con em mới tộ chứ.

Được rồi lần này hắn sẽ cho thằng khốn kiếp biết tay, cho cách đến già, Xônni nghĩ vậy lúc phóng xe trên bờ đập sang Giônux Bịch, bờ bên kia con vịnh nhỏ, nơi khởi đầu của các tuyến xe hơi trên vành đai rừng. Sang Niu york bao giờ hắn cũng theo đường này vì nó ít xe, mặc sức phóng thả ga. Phóng càng nhanh hắn càng thấy đỡ căng thẳng, đỡ hại thần kinh - cái đó hắn đã có kinh nghiệm rồi. Xe của bọn cận vệ đã bị tụt lại, chẳng còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Con đường trên đập sáng lờ mờ, vắng tanh vắng ngắt. Xa xa nổi lên cái chớp trắng của chòi thu thuế đường. ở đó có mấy chòi như thế, xếp thành một dãy chắn ngang mặt đường. Nhưng các chòi khác chỉ làm ban ngày, lúc xe cộ qua lại nhiều kia. Xônni bóp ga cho xe chạy chậm lại, thò tay vào túi tìm tiền lẻ, nhưng không thấy hắn móc ví, lắc tay mở ra và nhón một tờ tiền giấy. Chiếc Bunick nép vào dưới chùm đèn và Xônni không khỏi ngạc nhiên thấy giữa hai cái chòi chắn một chiếc xe chắn mất lối - chắc là tài xế đang chờ người thu thuế cho đi. Xônni bóp còi, chiếc xe kia ngoan ngoan chạy tới một đoạn và nép vào nhường đường.

Xônni đưa cho tay thu thuế tờ một đô la và chờ giả lại. Hắn sốt ruột muốn quay kính lên vì gió biển lùa vào xe lạnh quá. Gã trong chòi vẫn nhẩn nha đếm tiền xu, rồi lỏng ngóng thế nào cái thằng hậu đậu ấy lại làm rơi nắm xu tung tóe. Đồ toi com. Gã thu thuế cúi nhặt tiền, thụt hắn đầu xuống mất hút trong chòi.

Xônni chợt để ý thấy chiếc xe phía trước không đi hẵn, mà chỉ tránh ra một đoạn và vẫn tiếp tục cản đường hắn. Đồng thời ngay lập tức hắn nhận thấy trong cái chòi tối phía bên kia cũng có bóng người. Nhưng hắn chưa kịp gắn hai sự việc đó lại với nhau

thì từ chiếc xe phía trước có hai bóng đen chui ra và bước về phía hắn.

Gã thu thuế vẫn chưa thấy thò đầu lên. Và bất chợt, chỉ trong chớp mắt trước khi có chuyện xảy ra, Xônni Côrleône bỗng hiểu rằng hắn đã hết số.

Bản năng ham sống đẩy bắn cái thân hình đồ sộ của Xônni làm bật tung cửa ra. Đứa trong chòi tối nổ súng, bắn trúng Xônni lúc người hắn đã nhào ra khỏi xe - một viên vào đầu, một viên vào cổ. Hai đứa từ phía trước nâng súng lên và đứa trong chòi liền thôi bắn. Xônni nằm sõng soài dưới lòng đường, cặp chân còn mắc lại trên xe. Hai thằng kia bắn như đổ đạn vào thân thể đầy thương tích của Xônni và đá bình bịch vào mặt hắn.

Chỉ vài giây sau cả bốn đứa - ba tên sát nhân cùng thằng thu thuế giả mạo - đã phóng như bay về phía xa lộ Međaubruk. Chiếc Bunick và xác Xônni nằm giữa hai cái chòi ngăn mất lối đuổi theo - vả chăng lúc bọn cận vệ đến sau đó ít phút, vừa trông thấy xác đàn anh, hai thằng chẳng còn hồn vía đâu mà đuổi theo nữa. Chúng vội quay xe phóng ngược về hướng Long Bích. Đến chòi điện thoại đầu tiên, một thằng chạy ra gọi điện về cho Tôm Haghen. Hắn hỏn hển lấp ba lấp bấp;

- Xônni bị phục kích ở Giôunx Bịch, chết rồi.

- Thế à? - Giọng Haghen bình thản như không. - Đi tìm Clemenxa bảo đến đây ngay. Ông ta sẽ cho các anh biết phải làm gì.

Số là lúc nghe điện, Haghen đang đứng dưới bếp, bà Côrleône cũng đang lúi húi sửa soạn cái gì cho con gái lát nữa về ăn. Haghen đã giữ được tự chủ - bà già chẳng ngờ vực gì hết. Nhưng không phải vì bà kém tinh mà chẳng qua sống với ông Trùm mãi rồi nên bà biết chẳng nên để ý là hơn, nếu có tin gỡ gì cần biết thì không cần tọc mạch, trước sau bà cũng được cho biết. Vì lẽ đó mà bà cứ để mặc Tôm Haghen lên ra ngoài và chui vào gian phòng trong góc, nơi cánh đàn ông vẫn thường hội họp.

Vừa đóng cửa lại xong, toàn thân Haghen run bắn lên không sao kìm được, đến nỗi y phải ngồi phịch xuống ghế, rứt đầu vào đôi vai đang run bần bật, hai tay kẹp giữa đùi, người cong gập xuống như thể đang khấn quỷ thần phù hộ.

Lúc này Haghen đã hiểu ra rằng y không cáng đáng được vai trò consigliari khi lâm chiến. Y đã bị bọn Ngũ Đại Gia qua mặt, bị chúng ru ngủ bằng trò hòa hoãn vờ vịt. Đối phương giấu mình nằm im nhưng cùng lúc đó chúng đã giăng bẫy kỹ rồi. Sửa soạn xong xuôi chúng mới ngồi chờ dịp, thu nanh giấu vuốt không trả lời những cú đòn điên loạn của kẻ thù. Chúng chờ cơ hội để ra một đòn duy nhất, nhưng là một đòn điếng người.

Và cơ hội đã đến... Giencô Apbandandô thì dừng hòng chúng lừa nổi - con cáo già này sẽ đánh hơi thấy và xông khổi bọn kia một trận cho lòi mắt chuột ngay. Lão thiếu gì cách để đề phòng. Cùng với nổi đắng cay của sự thật Haghen còn nếm cả nổi đắng cay của mất mát.

Với y Xônni thực sự là người anh - là ân nhân của y, là người hùng thừa thiếu thời của y. Dù từ người hùng ấy đã nảy nòi ra một tên hung đồ tàn bạo, điên cuồng, không biết xót thương, nhưng với Tôm Haghen điều đó chẳng có ý nghĩa gì cả.

Haghen lên ra khỏi bếp, cảm thấy không đủ sức cho bà Côrleône biết về cái chết của Xônni. Mới có vài tháng mà bà đã chẳng còn lại một đứa con trai nào - Phrêđô phải bán xới sang Nêvađa, Maicôn trốn tránh ở Xixili để mong toàn mạng, giờ thêm Xantinô bị hạ sát. Trong ba đứa con bà thương đứa nào hơn cả? Cái đó không bao giờ bà để lộ ra...

Sau một chút kinh hoàng, Haghen trấn tĩnh lại và đến điện thoại quay số gọi Cônni. Chuông réo mãi, sau một lúc mới nghe thấy tiếng nói thều thào. Haghen nói:

- Cônni hả, Tôm đây. Gọi chồng em ra đây một tí, anh có chuyện muốn bàn với nó. Cứ báo là quan trọng lắm, rất cần. Bảo nó đến ngay nhé.

Cônni lắp bắp hỏi lại:

- Anh Tôm đấy à? Có phải anh Xônni sắp đến đây không anh?

- Không phải đâu, - Haghen trấn an. - Xônni không đến đây đâu. Làm gì mà em nặng lên thế. Em gọi Carlô dậy cho anh đi nào.

- Anh Tôm, - Cônni lúng túng, - nó vừa đánh em lúc nãy. Em sợ nó biết em phen về nhà lại đánh em nữa mất.

- Con bé này hay nhỉ, - Haghen giả vờ gắt. - Sợ cái gì mà sợ nào, có tao đây, nó dám làm gì mày. Đi gọi đi.

Mãi năm phút sau mới thấy giọng nói ngái ngủ say nhè của Carlo thừa. Haghen phải nói thật gắt để thằng này tỉnh hẳn.

- Nghe đây này, Carlô. Tao sẽ báo cho mày một tin quan trọng. Nhưng mày phải chuẩn bị tinh thần đi, lúc tao nói, mày phải trả lời bình tĩnh, thần nhiên như không có chuyện gì mới được. Tao đã báo Cônni là chuyện quan trọng, mày cố bịa ra cái gì mà nói với nó. Giả dụ như hội nghị gia đình vừa quyết định đưa hai đứa mày về ở trong một biệt thự bên này và giao cho mày một việc nghiêm chỉnh chẳng hạn. Bảo rằng ông Trùm muốn chấn chỉnh cách ăn ở giữa hai vợ chồng mày với nhau nên cụ quyết định cho mày cơ hội thi thố tài năng. Hiểu chưa nào?

Carlô khấp khởi:

- Ừ, hiểu rồi.

Haghen tiếp:

- Tí nữa có người của tao đến nhà mày, bọn nó được lệnh đưa mày đi chỗ khác. Báo chúng nó gọi điện cho tao đã. Chỉ nói thế là đủ. Tao hủy bỏ lệnh cũ - mày phải ở lại với Cônni. Hiểu cả rồi chứ

- À thủng rồi. - Carlô sốt ruột đáp. Hình như hắn đã hiểu ra rằng, không phải vô cơ mà Haghen dặn dò hắn kĩ thế - tin này hắn phải ghê gớm lắm. Bấy giờ Haghen mới xỏ một hơi:

- Xônni vừa bị giết. Im, cấm không được nói gì hết. Lúc mày ngủ, Cônni nó gọi điện về, Xônni bèn chạy ngay đến chỗ chúng mày, nhưng tao không muốn Cônni biết chuyện đó - nó nghĩ thế nào thì nghĩ, miễn không biết chắc là được. Nếu không, nó lại nghĩ là nó có lỗi.

Vậy thế này. Hôm nay mày phải ở nhà với nó, nhưng đừng nói gì với nó hết. Mày phải làm lạnh với nó, phải cư xử như một thằng chồng tử tế, biết thương yêu vợ. Và mày phải cố giữ như thế ít ra là đến lúc nó sinh.

Sáng mai sẽ có người nói cho nó hay Xônni bị giết - hoặc mày, hoặc ông Trùm, hoặc bà già. Lúc ấy mày phải ở bên nó. Tao chỉ yêu cầu mày có thể thôi. Mày cứ giúp tao lần này, tao sẽ không để mày thiệt đâu. Tao nói vậy hiểu rồi chứ?

Carlô đáp giọng hắn run run:

- Hiểu, hiểu rồi, Tôm. Tôi với anh xưa nay vốn tốt với nhau mà, Tôm.. Tôi chịu ơn anh lắm lắm, không biết anh có hiểu cho không?

- Hiểu chứ, - Haghen đáp, - không ai trách mày vì chuyện vợ chồng mày đánh nhau để đến nỗi Xônni thiệt mạng đâu. Mày đừng ngại, chuyện đó cứ để tao lo. - Tôm ngừng lại một lát rồi nhẹ nhàng như chỗ thân tình, nói tiếp: - Còn bây giờ mày lo làm lành với Cônni đi.

Haghen cúp máy: y đã học được cách kìm mình, không bao giờ mở mồm đe dọa - ông Trùm đã dạy y đến nơi đến chốn - nhưng dù vậy Carlô vẫn hiểu hết: tính mạng chàng quý tể lúc ấy quả là ngàn cân treo sợi tóc.

Sau đó Haghen quay số gọi Texxiô và bảo lão đến long Bịch ngay. Y không nói để làm gì mà Texxiô cũng không hỏi. Haghen thở dài. Bây giờ thì đến việc mà y sợ nhất.

Bây giờ phải vào đánh thức ông Trùm đang mê man vì thuốc ngủ đây. Phải nói với con người mà y yêu kính nhất đời rằng y đã phụ lòng ông, không đủ sức giữ gìn giang sơn của ông và tính mạng thằng con lớn của ông.

Thú thật rằng tất cả sẽ mất hết nếu ông không gượng dậy nhảy vào cuộc chiến. Bởi vì không việc gì phải dối mình chỉ ông Trùm Lớn mới đủ sức đứng mũi chịu sào trước cơn sóng khủng khiếp sắp ập xuống đây. Thậm chí Haghen không thèm hỏi đến bác sĩ trông nom ông Trùm - vô ích. Dù bác sĩ có nói gì đi nữa - dù có cấm ông, dù có phán rằng ông mà dậy thì chắc chắn nguy đến tính mạng đi nữa - dù thế nào, y cũng phải báo cáo cho ông bố nuôi về việc mới xảy ra rồi sau đó ông bảo sao làm vậy. Ông Trùm sẽ phản ứng thế nào, cái đó không cần phải nói. Kết luận của thầy thuốc mất tác dụng - không một thứ gì còn có tác dụng cả. Ông Trùm phải biết tất tần tật - rồi sau đó hoặc nhận quyền chỉ huy, hoặc ra lệnh Haghen nộp đế quốc Côrleône cho Ngũ Đại Gia, tùy ông.

Haghen biết rõ bốn phận đòi hỏi cái gì ở consiglieri: báo cáo tình hình, trình bày những ý kiến của mình về những vấn đề cần làm để cứu vãn tình thế - rồi im lặng.

Những đau khổ day dứt của mình y chỉ được biểu lộ ở mức mà ông Trùm cho là vừa đủ. Nếu y cảm thấy ông Trùm muốn biết

y ăn năn hối hận thế nào thì y sẽ không giấu giếm gì hết. Nếu y biết rằng y được phép bày tỏ niềm tiếc thương - y sẽ để mặc cho nỗi tiếc thương không chút giả tạo của mình tuôn ra.

Tiếng động cơ làm y ngẩng lên - mấy chiếc xe đang vào cư xá. Hai caporegimes đã đến. Y sẽ sơ lược thông báo tình hình cho hai lão biết, sau đó sẽ lên đánh thức don Còrleone. Tôm đứng dậy, đến bên quầy rượu cạnh bàn viết lấy một chai, một cốc - rồi cứ thế đứng ngây ra, cảm thấy đuối sức đến nỗi không rót rượu được. Chợt có tiếng cánh cửa nhẹ nhàng khép lại phía sau, y ngoái đầu - lần đầu tiên đồng bộ đảng hoàng sau một thời gian dài, don Còrleone đang đứng bên cửa.

Ông Trùm đi suốt gian phòng đến cái ghế bành da đen rộng của mình và ngồi xuống. Dáng đi của ông còn hơi cứng, chiếc áo vét tông trên mình ông có hơi thùng thình một chút, nhưng trước mắt Haghen thì ông vẫn như mọi khi. Đường như chỉ nhờ nỗ lực ý chí mà ông đã xóa sạch những biểu hiện bên ngoài của một người chưa lành hẳn thương tích. Những đường nét của ông vẫn đầy uy quyền và sức mạnh như xưa. Ông ngồi thẳng vào ghế, nói:

- Nào, rót cho tao ít rượu hồi, Tôm.

Haghen đổi chai, rót ra hai cốc rượu nóng bỏng mùi cam thảo. Đây là rượu nhà cất lấy, theo kiểu nhà quê, nặng hơn thứ vẫn bán ngoài cửa hàng nhiều - một người bạn già đã biếu ông Trùm nguyên cả xe rượu.

- Bà nhà tao ngủ thiếp đi trong nước mắt, - don Còrleone lên tiếng. - Qua cửa sổ tao trông thấy các ông caporegimes đến - mà đến giữa lúc đêm hôm khuya khoắt thế này. Cho nên, thưa ông consiglieri đáng kính, có lẽ đã đến lúc mày phải cho ông Trùm của mày biết cái tin mà mọi người đều biết cả rồi đi.

Haghen đáp khẽ:

- Cháu chưa nói cho bác gái đâu. Cháu đang định lên đánh thức bác dậy thì vừa hay bác xuống.

Ông Trùm thản nhiên nhận xét:

- Nhưng trước khi báo mày thấy cần uống tí rượu đã.

- Vâng, - Haghen đáp.

- Nào, rượu uống rồi, giờ mày nói đi. - Một gọn chề trách thoáng qua trong giọng nói ông Trùm đối với một biểu hiện mềm yếu như vậy ở Haghen.

- Xônni bị bắn trên đường sang Giôunx Bịch,- Tôm đáp - Bị bắn chết ngay.

Don Côrleône chớp mắt. Lớp vỏ giáp che chở ý chí ông Trùm rơi mất trong khoảng khắc - sức lực của ông như bị thoát ra ngoài. Nhưng ngay lập tức ông đã tìm lại được. Ông chấp hai tay đặt lên bàn và nhìn xoáy vào mắt Haghen.

- Kể tao nghe xem nào, - ông nói.- Nhưng thôi...

Ông giơ tay ngăn lại.

- Chờ Clemenxa và Texxiô đến nghe luôn thể.

Chưa đầy một phút sau, cánh cửa mở ra và một tên cận vệ đưa hai lão caporegimes vào văn phòng. Ông Trùm đứng dậy đón - cử chỉ đó cho thấy ông đã biết tin con chết. Là chỗ bạn cũ, hai lão có đặc quyền được hôn ông. Haghen rót rượu hồi ra các cốc. Khi tất cả đã uống xong, y bèn kể lại các sự kiện tối hôm đó. Lúc y dứt lời, ông trùm chỉ hỏi một câu:

- Chắc chắn nó chết rồi chứ?

Clemenxa trả lời ông:

- Chắc rồi. Tôi đã hỏi kĩ mấy thằng cận vệ. Chả là chỗ trạm thu thuế xe có đèn sáng, chúng nó mà bắn thì trượt thế nào được. Mấy thằng cận vệ phải đem đầu ra chịu trách nhiệm là tin chính xác mà.

Ông Trùm đón nhận lời quyết án, không mảy may lộ ra ngoài tí cảm xúc nào ngoài một chút im lặng.

Sau đó ông lên tiếng:

- Nghe đây. Từ giờ phút này các anh không ai được dính vào chuyện đó. Không có lệnh tôi, cấm không được có bất cứ hành động trả đũa nào - không truy tìm, không trừng phạt gì hết. Mọi hành động thù địch chống lại Ngũ Đại Gia đều phải bỏ chừng nào tôi chưa có chỉ thị giao tận tay. Từ nay đến ngày đám ma con tôi, gia đình phải ngừng hết mọi chuyện làm ăn và không nhận đỡ đầu cho các bạn hàng nữa. Sau này chúng ta sẽ họp lại mà bàn xem phải làm gì. Còn hôm nay ta lo liệu cho thằng Xantinô đã, chôn cất nó cho đảng hoàng phải đạo mới được. Tôi sẽ nhờ bạn bè lo liệu

làm thủ tục với cảnh sát và các cấp thẩm quyền. Clemenxa, anh phải ở luôn bên cạnh tôi làm cận vệ cho tôi cùng với toàn bộ regime của anh. còn anh, Texxiô, tôi giao cho anh bảo vệ các thành viên khác của gia đình. Tôm, mày gọi điện cho Amêrigô Bônaxêra báo rằng tối nay - tao chưa biết cụ thể là lúc nào - tao sẽ cần đến hắn. Báo hắn cứ chờ trong cửa hàng. Có thể một giờ, có thể hai, ba giờ nữa tao sẽ đến. Các anh rõ cả chưa?

Cả ba lặng lẽ gật đầu. Ông Trùm tiếp:

Clemenxa, anh lấy theo mấy đứa chờ tôi trong xe. Vài phút nữa tôi sẽ xuống. Tôm, mày đã làm những việc cần làm. Tao muốn sáng mai Cônxtalma phải ở đây với mẹ nó. Hai vợ chồng nó từ giờ trở đi phải ở luôn đây, mày lo việc này đi. Báo đám đàn bà con gái bạn của Xandra tới luôn nhà nó và đừng để nó một mình. Bà nhà tao cũng sẽ đến đây sau khi tao nói chuyện với bà ấy Bà ấy sẽ báo tin cho Xandra, còn đám đàn bà sẽ lo chuyện cứu rỗi linh hồn chồng nó, làm lễ cầu hồn cho chồng nó.

Ông Trùm đứng dậy. Tất cả cũng đứng lên theo.

Clemenxa và Texxiô lại ôm hôn ông. Haghen mở cửa ông Trùm bước ra, dừng lại nhìn y. Ông choàng tay qua cổ Haghen, vụt ôm y một chút rồi nói bằng tiếng Italia:

- Mày đã tỏ ra là một đứa con có hiếu. Tao cảm thấy được an ủi nhiều.

Như vậy là ông tán thành hành động của Haghen trong tình thế hiểm nghèo này. Sau đó ông Trùm lên buồng ngủ nói chuyện với vợ. Bây giờ Haghen mới gọi điện cho Amêngô Vônaxêra và nhắc lão trả món nợ ông Trùm Côrleône đã giúp lão ngày nào.